

Ришел Миҗг

Златна лилия

РИШЕЛ МИЙД ЗЛАТНА ЛИЛИЯ

Превод: Диана Кутева

chitanka.info

Новата поредица на Ришел Мийд с героите от академията.

Интелигентната алхимичка Сидни Сейдж и Джил Драгомир — моройската принцеса с очи като на кошута — се укриват в човешко училище в слънчевия Палм Спрингс, Калифорния. Учениците — деца на заможни и притежаващи власт хора — продължават живота си напред, тънейки в блажено неведение, докато на Сидни, Джил, Еди и Ейдриън се налага да правят всичко по силите си, за да опазят тайната си. Но със забранените любовни връзки, неочакваните обрати и надвисналата заплаха от приближаващи стригои, прикриването на истината се превръща в задача, много по-трудна, отколкото някой е предполагал...

Когато шокиращи разкрития заплашват да разтърсят света на мороите, лоялността на Сидни е поставена на изпитание. Тя трябва да избере между принципите и догмите, които е била обучавана да следва, и нейните собствени инстинкти. На кого да се довери — на алхимиците или на сърцето си?

На моя прекрасен син, който се роди в деня, когато завърших тази книга.

ГЛАВА 1

За повечето хора отвеждането в подземен бункер през бурна нощ би било страшно. Не и за мен.

Нещата, които мога да обясня и определя с точни данни, не ме плашат. Затова продължавах мълчаливо да изброявам фактите, докато слизах все по-дълбоко под уличното ниво. Бункерът бе реликва от Студената война, изграден за защита по времето, когато хората са мислели, че ядрените ракети дебнат едва ли не зад всеки ъгъл. Според табелата, в сградата на повърхността се помещаваше оптичен магазин. Това беше фасадата. Нищо страшно. А бурята? Просто природен феномен, вследствие сблъсъка между атмосферни фронтове. А и ако наистина се боите да не пострадате по време на буря, какво по-добро скривалище от подземен бункер?

Така че, не. Това на пръв поглед зловещо пътуване ни най-малко не ме плашеше. Всичко бе изградено върху разумни факти и солидна логика. Можех да се справя с това. Това, с което имах проблем, беше останалата част от моята работа.

И наистина, може би тъкмо заради това подземните разходки в бурна нощ не ме смуцаваха. Когато прекарваш по-голяма част от дните си сред вампири и полувампири, водиш ги до места, където да получат кръв и пазиш съществуването им в тайна от останалия свят... ами, това ти създава по-необичайна представа за света. Била съм свидетел на кървави вампирски стълкновения и съм видяла магически подвизи, противоречащи на всички закони на физиката. Животът ми е постоянна битка да сдържам ужаса си от необяснимото и да се опитвам отчаяно да открия начин, за да го обясня.

— Внимавай къде стъпваш — предупреди ме водачът ми, когато заслизахме по поредицата виещи се надолу бетонни стъпала. Всичко наоколо беше от бетон — стените, подът и таванът. Сивата, груба повърхност поглъщаше флуоресцентната светлина, която би трябвало да осветява пътя ни. Беше тъмно и студено, зловещо в своята застиналост. Придружителят сякаш отгатна мислите ми. — Направили

сме преустройство и сме разширили първоначалното скривалище. Ще се увериш сама, когато стигнем до главната секция.

Не се и съмнявах. Стълбите най-сетне ни отведоха до коридор с няколко затворени врати от двете страни. Обстановката продължаваше да е бетонна, но всички врати бяха модерни, с електронни ключалки, върху чиито панели светеха червени или зелени светлини. Младият мъж ме отведе до втората врата отдясно, върху която светеше зелена светлина. Озовах се в съвсем нормално помещение, нещо като стая за отдих, която можете да откриете във всеки модерен офис. Подът бе покрит със зелен килим, сякаш някой отчаяно се бе опитал да наподобява трева, а стените бяха жълто-кафяви, което създаваше илюзия за топлина. В другия край на стаята имаше мек диван, две кресла и масичка за кафе, върху която бяха пръснати списания. Но най-хубавото беше плотът с мивка и машина за кафе.

— Чувствай се като у дома си — каза водачът ми. Предположих, че на години е колкото мен, осемнайсет, но рядката му брада го правеше да изглежда по-млад. — Скоро ще дойдат за теб.

Погледът ми не се откъсваше от машината за кафе.

— Може ли да си направя кафе?

— Разбира се — кимна той. — Каквото пожелаеш.

Той излезе, а аз направо изтичах до плота. Кафето беше на зърна и по вида му можеше да се предположи, че и то е тук от времето на Студената война. Но след като беше с кофеин, не ми пукаше. Бях взела нощния полет от Калифорния и въпреки че имах на разположение почти половин ден, за да се възстановя, все още бях сънена, с помътнели очи. Включих кафе машината и закрачих из стаята. Списанията бяха струпани на криви купчини и аз ги подравних. Не мога да понасям безпорядъка.

Отпуснах се на дивана и зачаках кафето да стане, питайки се каква бе причината за тази среща. Прекарах голяма част от следобеда тук, във Вирджиния, за да докладвам на двама официални представители на алхимиците за статута на сегашното ми назначение. Живеех в Палм Спрингс под прикритието на ученичка в горния клас в частно училище с пансион, за да се грижа за безопасността на Джил Мастрано Драгомир — вампирска принцеса, принудена да се крие. Опазването ѝ жива означаваше да се предотврати избухването на гражданска война сред расата ѝ — нещо, което определено щеше да

разкрие на хората съществуването на свръхестествения свят, спотайващ се под повърхността на модерния живот. Мисията беше жизненоважна за алхимиците, затова не бях изненадана, че искат последната информация. Това, което ме изненада, беше, че не го направиха по телефона. Не можех да си представя каква друга причина имаше, за да ме доведат на това място.

Кафето бе готово. Машината бе предназначена за три кафета — количество, което навярно щеше да ми е достатъчно, за да ме държи бодр по време на срещата. Тъкмо напълних пластмасовата си чаша, когато вратата се отвори. Влезе един мъж и аз едва не изгървах кафето.

— Господин Дарнъл — смотолевих и оставих каничката върху плота. Ръцете ми трепереха. — Р-радвам се да ви видя отново, сър.

— Аз също се радвам да те видя, Сидни — усмихна се той сковано. — Ти определено си пораснала.

— Благодаря ви, сър — отвърнах, макар да не бях сигурна, че думите му са комплимент.

Том Дарнъл беше на възрастта на баща ми и кестенявата му коса бе прошарена със сребърни нишки. Лицето му бе набраздено повече от последния път, когато го видях, а сините му очи ме гледаха притеснено, което не беше обичайно за него. Том Дарнъл заемаше висок ранг сред водачите на алхимиците и бе извоювал положението си с решителни действия, висок морал и страстна отдаденост на работата. Когато бях по-малка, винаги ми се е струвал като жива легенда — величав, невероятно самоуверен и вдъхващ страхопочитание и преклонение като истински бог. Сега сякаш се боеше от мен, което беше странно. В крайна сметка аз бях отговорна за ареста и затварянето на сина му от алхимиците.

— Оценявам, че си изминала целия този път дотук — додаде той след като изминаха няколко минути в неловка тишина. — Зная, че пътуването дотук и обратно е дълго и уморително, особено в рамките на един уикенд.

— Няма проблем, сър — отвърнах, надявайки се да звуча уверено. — Щастлива съм да помогна с... каквото е нужно. — Все още се чудех какво точно е това.

Той ме гледа изучаващо няколко секунди и кимна рязко.

— Ти си много отдадена. Също като баща си.

Не казах нищо. Знаех, че думите му бяха изречени като комплимент, но всъщност не ги приех по този начин.

Том се прокашля.

— Ами, добре. Да свършваме с това. Не искам да те притеснявам повече, отколкото е необходимо.

Отново долових онази нервна, почтителна нотка. Защо се притесняваше толкова за чувствата ми? След това, което бях причинила на сина му Кийт, по-скоро бих очаквала гняв и обвинения. Том отвори вратата и ме покани с жест да мина.

— Може ли да взема кафето си, сър?

— Разбира се.

Поведе ме обратно по бетонния коридор, към още затворени врати. Стисках чашата с кафето, както дете стиска за защита любимото си одеялце или играчка, много по-изплашена, отколкото когато за пръв път влязох в това място. Подминахме няколко врати и Том се спря пред една, над която светеше червена лампичка, но се поколеба, преди да я отвори.

— Искам да знаеш... че това, което направи, беше невероятно смело — рече, отбягвайки погледа ми. — Зная, че двамата с Кийт бяхте — сте — приятели и никак не ти е било лесно да го предадеш. Постъпката ти показва колко си посветена на работата си — нещо, което невинаги е лесно, когато са замесени лични чувства.

Двамата с Кийт не бяхме приятели — нито сега, нито тогава — но предполагам, че бих могла да разбера грешката на Том. Кийт бе живял със семейството ми едно лято, а по-късно работихме заедно в Палм Спрингс. Да го предам заради престъпленията му не беше никак трудно за мен. Всъщност ми достави огромно удоволствие. Ала като видях покрусеното изражение на Том, осъзнах, че не бих могла да го призная на глас.

Преглътнах.

— Ами... нашата работа е важна, сър.

Той се усмихна тъжно.

— Да. Определено е такава.

Вратата имаше панел за алармена система. Том натисна последователност от десет цифри и ключалката щракна. Бутна вратата и аз го последвах. Голата стая бе слабо осветена и вътре имаше още трима души, така че отначало не забелязах нищо друго. Веднага

разбрах, че присъстващите са алхимици. Нямаше друга причина да са тук. И разбира се, имаха отличителни знаци, които щяха да ми позволят да ги позная дори на оживена улица. Делово облекло в безлични цветове. Върху лявата буза на всеки от тях имаше татуирана златна лилия. Тя бе неизменна част от всички нас. Ние бяхме тайна войска, притаена в сенките на нашите събратя — хората.

Тримата държаха клипбордове и се взираха в една от стените. Чак тогава забелязах какво бе предназначението на тази стая. Прозорецът върху стената гледаше към друга стая, много по-осветена от тази.

И Кийт Дарнъл беше в онази стая.

Той се хвърли към стъклото, което ни разделяше, и заудря по него. Сърцето ми препусна и аз отстъпих изплашено няколко стъпки, сигурна, че иска да нападне мен. Нужна ми бе секунда, за да осъзная, че той всъщност не ме вижда. Леко се отпуснах. Много леко. Прозорецът представляваше еднопосочно огледало. Той притисна длани към него, докато погледът му прескачаше диво напред и назад по лицата, които знаеше, че са отвъд стената, ала не можеше да види.

— Моля ви, моля ви! — изкрещя затворникът. — Пуснете ме! Моля ви, пуснете ме оттук!

Кийт изглеждаше малко по-мършав и запуснат от последния път, когато го бях видяла. Косата му бе разрошена и явно не бе подстригвана през изминалия месец. Беше облечен в обикновен сив работен комбинезон, такива, каквито носеха затворниците или пациентите в психиатричните клиники и който ми напомни за бетонния коридор. Ала най-забележим от всичко беше отчаяният, ужасен поглед в очите му — или по-точно в окото му. Кийт бе изгубил едното си око по време на вампирска атака, за чието организиране аз тайно бях помогнала. Никой от алхимиците не знаеше за това, както и никой от тях не подозираше, че Кийт е изнасилвил по-голямата ми сестра Карли. Съмнявам се, че Том Дарнъл би ме похвалил за „отдадеността“ ми, ако знаеше за отмъщението ми. Виждайки в какво състояние бе Кийт сега, ми стана малко мъчно за него — и особено ми домъчня за Том, чието лице изразяваше огромна болка. Обаче не се чувствах виновна заради това, което причиних на Кийт. Нито за ареста, нито заради окото му. Казано съвсем просто — Кийт Дарнъл беше лош човек.

— Сигурна съм, че позна Кийт — заговори един от алхимиците с клипбордовете, жена. Сивата ѝ коса бе прибрана в стегнат кок.

— Да, госпожо — отвърнах.

Бях избавена от необходимостта за друг отговор, когато Кийт заудря по стъклото с подновено ожесточение.

— Моля ви! Говоря сериозно! Готов съм на всичко. Ще направя каквото поискате. Ще кажа всичко. Ще вярвам във всичко. Само, моля ви, не ме изпращайте обратно там!

Двамата с Том потръпнахме, но останалите алхимици го наблюдаваха с клинично безразличие и драскаха някакви бележки върху клипбордовете си. Жената с кока се извърна отново към мен, сякаш не ни бяха прекъснали.

— Младият господин Дарнъл прекара известно време в един от поправителните центрове. Неприятна мярка... ала за съжаление необходима. Контрабандата на забранени стоки определено беше много лоша постъпка, но сътрудничеството му с вампирите е непостижимо. Въпреки че той твърди, че не изпитва никаква привързаност към тях... ами, ние всъщност не можем да бъдем сигурни. Дори и да казва истината, все още съществува възможността прегрешението му да прерасне в нещо повече — не само сътрудничество с морои, но също и със стригои. Като вземаме нужните мерки, ние го предпазваме да не поеме по този хлъзгав път.

— Наистина е за негово добро — обади се третият алхимик, също въоръжен с клипборд. — Правим му услуга.

Заля ме вълна на ужас. Главната задача на алхимиците беше да пазят в тайна от хората съществуването на вампирите. Ние вярваме, че вампирите са противоестествени създания, които не би трябвало да имат нищо общо с човешки същества като нас. Конкретното ни опасение беше, че стригоите — зли убийци вампири — биха могли да подмамат хората да им служат робски в замяна на обещание за безсмъртие. Дори на миролюбивите морои и техните пазители, дампириите, се гледаше с подозрение. Ние работехме заедно с последните две групи и макар да бяхме възпитани да се отнасяме към тях с презрение, беше неизбежно някои от алхимиците не само да се сблизят с мороите и дампириите... но и наистина да започнат да ги харесват.

Най-шантавото нещо в цялата работа беше, че въпреки престъплението му — продаването на вампирска кръв — Кийт бе един от последните хора на земята, които биха се сприятелили с вампирите. Той нееднократно ми бе показвал неприязънта и омразата си към тях. Всъщност ако някой заслужаваше да бъде обвинен в привързаност към вампирите... ами, това трябваше да съм аз.

Един от другите алхимици, мъж с огледални тъмни очила, които висяха на елегантни клипсове от яката му, поде поучителна лекция:

— Вие, госпожице Сейдж, сте забележителен пример за някой, който може да работи продължително време с тях и да запази своята обективност. Вашата отдаденост не остана незабелязана от тези, които са над нас.

— Благодаря ви, сър — промърморих смутено, питайки се колко още пъти тази вечер ще чуя думата „отдаденост“. Ситуацията бе напълно различна от онази отпреди няколко месеца, когато се забърках в неприятности, докато помагах на издирвана млада жена дамфир в бягството ѝ. В крайна сметка нейната невинност бе доказана и моето участие бе провъзгласено като прекалено „ревностен кариеризъм“.

— И — продължиха Слънчевите очила — вземайки предвид опита ви с господин Дарнъл, решихме, че вие сте най-подходящата личност, която да даде показания.

Отново насочих вниманието си към Кийт. Той блъскаше неспирно по стъклото и крещеше през цялото време. Останалите явно успяваха да не му обръщат внимание, така че и аз трябваше да последвам примера им.

— Показания за какво, сър?

— Размишляваме дали да върнем, или не, Кийт в поправителния център — обясни Сивия кок. — Той постигна отличен напредък там, но някои от нас смятат, че за по-сигурно трябва да удължим престоя му, за да се уверим, че и най-малката вероятност за привързаност към вампирите е изкоренена.

Ако настоящето поведение на Кийт беше „отличен напредък“, не можех да си представя какъв би бил лошият напредък.

Слънчевите очила нагласиха химикалката си над клипборда.

— основавайки се на видяното от вас в Палм Спрингс, госпожице Сейдж, какво е мнението ви за отношението на господин Дарнъл към вампирите? Дали връзките, на които сте били свидетелка,

са достатъчно силни, за да изискват по-нататъшни предпазни мерки? — Навярно „по-нататъшни предпазни мерки“ означаваше продължаване на пребиваването му в поправителния център.

Докато Кийт продължаваше да налага стъклото, всички очи бяха приковани в мен. Алхимиците, въоръжени с клипбордове, изглеждаха замислени и любопитни. Том Дарнъл видимо се потеше, наблюдавайки ме със страх и очакване. Предполагам, че беше разбираемо. Аз държах съдбата на сина му в ръцете си.

Докато се вирах в Кийт, в мен се бореха противоречиви емоции. Аз не само не го харесвах — аз го мразех. А не са много хората, които мразя. Но не можех да забравя това, което бе сторил на Карли. Пък и спомените за това, което бе причинил на мен и останалите в Палм Спрингс все още бяха свежи в паметта ми. Той бе злословил по мой адрес и бе направил живота ми нещастен, за да прикрие измамите си с вампирската кръв. Също така се бе държал много зле с вампирите и дампирите, за които трябваше да се грижим. Всичко това ме бе накарало да се замисля кои бяха истинските чудовища.

Не зная със сигурност какво става в поправителните центрове. Съдейки по реакцията на Кийт, явно положението там беше много лошо. Част от мен искаше да каже на алхимиците да го изпратят обратно за дълги години и никога да не му позволяват да види бял ден. Престъпленията му заслужаваха наказание — при все това не бях сигурна, че заслужаваха точно това наказание.

— Мисля... мисля, че Кийт Дарнъл е покварен — промълвих накрая. — Той е егоист и неморален. Не го е грижа за другите и наранява хората, за да постигне целите си. Готов е да лъже, да мами и да краде, за да получи желаното. — Поколебах се преди да продължа. — Но... не мисля, че е заблуден относно природата на вампирите. Не мисля, че е толкова близък с тях, нито че в бъдеще е застрашен от подобно сближаване. При все това, не смятам, че трябва да му се позволява да изпълнява мисии на алхимиците в близко бъдеще. Дали това означава да бъде затворен, или просто подложен на изпитателен срок, зависи от вас. Миналите му действия показват, че той не приема сериозно нашата работа, но това се дължи на егоизма му, а не на неестествено привличане към тях. Той... ами, ще го кажа съвсем откровено и без заобикалки, е лош човек.

Думите ми бяха посрещнати от пълна тишина, като се изключи бясното драскане на химикалките по листата, докато алхимиците записваха бележките си. Осмелих се да хвърля поглед към Том, боейки се какво щях да видя след като така безмилостно бях заклеила сина му. За мое изумление, Том изглеждаше... облекчен. И благодарен. Почти сякаш едва сдържаше сълзите си. Улови погледа ми и устните му произнесоха безмълвно: „Благодаря ти“. Удивително. Току-що бях заявила, че Кийт е най-ужасният човек на земята във всяко едно отношение. Но нищо от това нямаше значение за баща му, след като не бях обвинила Кийт в близост с вампирите. Бих могла да го нарека убиец и Том навярно пак щеше да е благодарен, ако това означаваше, че Кийт не е в приятелски отношения с врага.

Това ме притесняваше и отново ме накара да се запитам кои са истинските чудовища в цялата тази история. Групата, която бях оставила в Палм Спрингс, бе сто пъти по-морална от Кийт.

— Благодарим ви, госпожице Сейдж — рече Сивия кок, довършвайки бележките си. — Бяхте ни изключително полезна и ние ще вземем под внимание думите ви, когато взимаме решението си. Можете да си вървите. Когато излезете в коридора, ще заварите Зийк да ви очаква, за да ви изведе от сградата.

Доста рязко отпращане, но типично за алхимиците. Ефикасно и бързо. Без увъртане. Кимнах любезно за сбогуване и хвърлих един последен поглед към Кийт, преди да отворя вратата. Веднага щом се затвори зад гърба ми, ме посрещна блажена тишина. Вече не чувах виковете на Кийт.

Зийк, както се оказа, беше алхимикът, който ме бе довел.

— Всичко наред ли е?

— Така изглежда — отвърнах, все още замаяна от случилото се. Знаех, че краткият ми доклад по-рано пред алхимиците, просто е бил удобно съвпадение за тях. Намирах се в района, така че защо да не се срещнат лично с мен? Това не е било съществено. Случилото се преди малко — виждането на Кийт — е била истинската цел на пътуването ми дотук.

Докато вървахме обратно по коридора, нещо, което не бях забелязала на идване привлече вниманието ми. Една от вратите имаше засилена охранителна система. Освен лампичката и панела, имаше четец на електронни карти. В горния край на вратата се виждаше

стоманено резе, което бе спуснато от външната страна. Беше съвсем обикновено, но явно правеше невъзможно излизането на този, който беше вътре.

Спрях несъзнателно и огледах вратата за няколко секунди. После продължих да вървя, без да кажа нищо. Добре обучените алхимици не задават въпроси.

Зийк забеляза погледа ми и рязко спря. Погледна ме, после вратата и сетне пак мен.

— Искаш ли... искаш ли да видиш какво има там? — Погледът му се стрелна към вратата, от която бяхме излезли. Знаех, че има нисш ранг и явно се боеше да не си навлече неприятности с по-висшите. В същото време у него се усещаше нетърпение, което говореше, че се вълнува от тайните, които пазеше — тайни, които не можеше да сподели с останалите. Аз бях безопасен одушник.

— Предполагам, че зависи от това, какво има вътре — отвърнах.

— То е причината за това, което вършим — заяви той мистериозно. — Погледни и ще разбереш защо целите ни са толкова важни.

Решил да рискува, придружителят ми прокара картата през четеца, а след това набра някакъв дълъг код. Лампичката на вратата светна в зелено и той плъзна резето. Почти очаквах да видя поредната затъмнена стая, но светлината вътре беше толкова ярка, че очите ме заболяха. Заслоних ги с ръка.

— Това е вид светлинна терапия — обясни Зийк извинително. — Знаеш, че хората в облачните райони имат ултравиолетови лампи, нали? Лъчите са подобни на слънчевите. Надеждата е, че светлината ще накара хората като него отново да добият малко човечност — или поне да обезкуражи заблудата им, че са стригои.

Отначало бях твърде заслепена, за да разбера какво има предвид. Тогава видях в другия край на стаята килия. Големите метални решетки, които закриваха входа, бяха заключени с друг четец на карти и електронен панел. Подобни предпазни мерки ми се сториха пресилени, когато различих мъжа вътре. Беше по-възрастен от мен, предполагам около двайсет и пет годишен и беше толкова мърляв и раздърпан, че в сравнение с него Кийт изглеждаше спретнат и чист. Мъжът беше мършав, с изпито лице и се бе свил в ъгъла, закрил с ръце очите си от светлината. Ръцете и краката му бяха оковани и явно не

можеше да помръдне. Когато влязохме, се осмели да ни хвърли един поглед, а след това откри още малко от лицето си.

Смразих се. Мъжът беше човек, но изражението му бе толкова студено и зло, като на всеки стригой, който съм виждала. Сивите му очи бяха хищнически. Безчувствени, като на убийците, които не изпитват съпричастност към останалите хора.

— Да не би да си ми донесъл вечеря? — попита той с престорено дрезгав глас. — Виждам, че е хубаво момиче. Малко по-мършава, отколкото бих искал, но съм сигурен, че кръвта ѝ е вкусна и сладка.

— Лиам — рече Зийк търпеливо, но лицето му доби уморено изражение. — Знаеш къде е вечерята ти. — Посочи към недокоснатия поднос в килията. Храната изглеждаше отдавна изстинала. Панирани пилешки хапки, зелен боб и курабийка. — Той почти не се храни — обясни ми Зийк. — Затова е толкова слаб. Настоява да получи кръв.

— Какво... какво е той? — попитах, неспособна да откъсна поглед от Лиам. Въпросът, разбира се, беше глупав. Лиам очевидно беше човешко същество, но при все това... у него имаше нещо, което не беше съвсем наред.

— Покварена душа, която иска да стане стригой — отвърна Зийк. — Някакви пазители го открили да служи на онези чудовища и ни го предадоха. Опитахме се да му върнем здравия разум, но безуспешно. Той не спира да твърди колко велики са стригите, как един ден ще се върне при тях и ще ни накара да си платим. А междувременно полага всички усилия, за да се преструва, че е един от тях.

— О — усмихна се лукаво затворникът, — аз ще бъда един от тях. Те ще възнаградят лоялността и страданията ми. Ще ме пробудят и аз ще се изпълня с мощ, каквато дори не сте си и представяли в нищожните си човешки мечти. Ще живея вечно и ще се върна за вас... за всички вас. Ще пирувам с кръвта ви, ще се наслаждавам на всяка капка. Вие, алхимиците, си мислите, че дърпате конците и контролирате всичко. Заблуждавате се. Не контролирате нищо. Вие сте нищо.

— Виждаш ли? — поклати глава Зийк. — Жалка работа. Но ето това би могло да се случи, ако не си вършим добре работата. И други човешки същества могат да станат като него — да продадат душите си заради кухото обещание за безсмъртие. — Направи знака на алхимиците срещу злото — малък кръст върху рамото. Последвах

примера му. — Не ми харесва да стоя тук, но понякога... понякога това е добро напомняне защо трябва да държим мороите и другите в сенките. Защо не можем да си позволим да се сближаваме или привързваме към тях.

В едно скътано ъгълче на съзнанието си знаех, че има огромна разлика между начина, по който мороите и стригоите общуваха с хората. Но въпреки това не можех да формулирам никакви разумни доводи, докато стоях пред Лиам. Бях твърде смаяна, останала без думи и... изплашена. Беше много лесно да се повярва на всичко, което казваха алхимиците. Точно срещу това се борехме. Това беше кошмарът, който не можехме да позволим да се случи.

Не знаех какво да кажа, но явно Зийк не очакваше много.

— Хайде, да вървим — подкани ме и додаде към Лиам: — А ти, по-добре си изяж храната, защото до сутринта няма да получиш нищо друго. И не ме е грижа колко е студена и твърда.

Лиам присви очи.

— Какво ми пука за човешката храна, когато много скоро ще пия нектара на боговете? Кръвта ти ще бъде топла върху устните ми, твоята и на твоето хубаво момиче. — Избухна в смях, който бе много по-стряскащ от виковете на Кийт.

Смехът продължи, докато Зийк ме извеждаше от стаята. Вратата се затвори зад нас и аз се озовах в коридора. Все още не можех да се отърся от шока и обзелото ме вцепенение. Зийк ме изгледа загрижено.

— Съжалявам... навярно не биваше да ти показвам това.

Поклатих бавно глава.

— Не... прав си. Добре е за нас да го видим. Да разберем какво правим. Винаги съм знаела... но никога не съм си представяла нещо подобно.

Опитах се да насоча мислите си към ежедневните неща и да изтрия ужаса от съзнанието си. Погледнах към кафето си. Беше недокоснато и почти изстинало. Намръщих се.

— Може ли да получа още кафе, преди да си тръгна? — Нуждаех се от нещо нормално. Нещо човешко.

— Разбира се.

Зийк ме поведе към първото помещение. Каната с кафе още бе топла. Излях старото кафе и си налях ново. Все още не бях напълнила чашата, когато вратата се отвори със замах и влезе Том Дарнъл.

Изглеждаше разстроен и явно се изненада да завари някой тук. Мина покрай нас, отпусна се върху дивана и зарови лице в шепа. Дватама със Зийк се спогледахме несигурно.

— Господин Дарнъл — заговорих аз, — добре ли сте?

Не ми отговори веднага. Лицето му остана закрито, а тялото му се разтърсваше от мълчаливи ридания. Канех се да си тръгна, когато той ме погледна, макар да имах чувството, че всъщност не ме вижда.

— Те решиха — пророни. — Взеха решение за Кийт.

— Вече? — изумих се. Дватама със Зийк не бяхме прекарвали повече от няколко минути с Лиам.

Том кимна мрачно.

— Изпращат го обратно... обратно в поправителния център.

Не можех да повярвам.

— Но аз... но аз им казах! Казах им, че той не е в съюз с вампирите. Той вярва в това... в това, което и останалите от нас вярват. Просто направи няколко погрешни избора.

— Зная. Но те заявиха, че не могат да рискуват. Дори и да изглежда, че Кийт не се интересува от тях — дори и той да вярва, че е така — остава фактът, че е бил в заговор с един от тях. Те са обезпокоени, че готовността да се впусне в подобно партньорство може да му повлияе подсъзнателно. По-добре злото да се пресече от корен. Те... те навярно са прави. Това е най-доброто решение.

В съзнанието ми се мярна образът на Кийт как удря по стъклото и умолява да не го връщат пак там.

— Съжалявам, господин Дарнъл.

Обезумелият от мъка взор на Том се фокусира малко повече в мен.

— Не се извинявай, Сидни. Ти направи толкова много... толкова много за Кийт. Заради това, което им каза, те ще намалят престоя му в поправителния център. Това означава много за мен. Благодаря ти.

Стомахът ми се сви. Заради мен Кийт бе изгубил едното си око. Заради мен Кийт бе изпратен в поправителен център. Отново изплува една мисъл: той заслужаваше да страда и да си понесе наказанието, но не заслужаваше това.

— Те бяха прави за теб — продължи Том. Опита се да се усмихне, но безуспешно. — Какъв звезден пример си ти. Толкова отдадена. Баща ти трябва да е много горд. Не проумявам как можеш да

живееш всеки ден с тези създания и въпреки това да отстояваш твърдо принципите си. Много алхимици биха могли да се поучат от теб. Ти разбираш какво означават отговорност и дълг.

Откакто вчера излетях от Палм Спрингс, аз всъщност доста мислех за групата, която бях оставила — разбира се, когато алхимиците не ме разсейваха с разни затворници. Джил, Ейдриън, Еди и дори Анджелина... бяха обърквачи и понякога доста дразнещи, но в крайна сметка бяха личности, които започнах да опознавам и чиято съдба не ми беше безразлична. Независимо от цялото търчане около тях, от мига, в който напуснах Калифорния, разнородната им група ми липсваше. Усещах в себе си някаква празнота, когато те не бяха наоколо.

А сега подобни чувства ме смущаваха. Дали размивах границите между приятелство и дълг? Ако Кийт го бяха сполетели такива неприятности само заради дребно сътрудничество с вампир, колко лоша бях аз? И колко близо бяхме всички ние до опасността да се превърнем в такива като Лиам?

Думите на Зийк отекнаха в главата ми: *Не можем да си позволим да се сближаваме или привързваме към тях.*

И това, което Том току-що бе казал: *Ти разбираш какво означават отговорност и дълг.*

Той ме наблюдаваше с очакване и аз се усилих да се усмихна, докато изтласквах страховете си.

— Благодаря ви, сър. Правя каквото мога.

ГЛАВА 2

Тази нощ не спях. Донякъде се дължеше на часовата разлика. Полетът ми до Палм Спрингс беше в шест сутринта, което беше три сутринта в часовата зона, където тялото ми все още смяташе, че се намира. Сънят ми се струваше безсмислен.

И разбира се, съществуваше съвсем дребният факт, че ми беше трудно да се отпусна след всичко, което бях видяла в бункера на алхимиците. Ако не си представях безумните очи на Лиам, ако не спирах да си повтарям предупрежденията, които чух, какво става с тези, които се сближат прекалено много с вампирите...

А пълната входяща кутия със съобщения от бандата в Палм Спрингс никак не помагаше за облекчаване на ситуацията. Обикновено, когато бях навън по задачи, си проверявах имейлите на мобилния телефон. Сега, в хотелската си стая, докато се взирах в различните съобщения, установих, че се изпълвам със съмнения. Дали всички бяха строго професионални? Дали не бяха твърде приятелски? Дали размиваха границите в протокола на алхимиците? След като видях какво се бе случило с Кийт, беше повече от ясно, че не бе нужно много, за да се забъркаш в неприятности с моята организация.

Едно от съобщенията беше от Джил със следната тема: „Анджелина... въздишка“. Това не беше изненада за мен и не си дадох труд да го прочета. Анджелина Дос, момиче дамфир, изпратено, за да бъде съквартирантка на Джил и да осигурява допълнителна охрана, малко се затрудняваше да се впише в живота в „Амбъруд“. Винаги се забъркваше в някакви каши, но знаех, че каквото и да бе този път, нямаше как да помогна от разстояние.

Другото съобщение беше от самата Анджелина. И него не прочетох. Темата беше: „ПРОЧЕТИ ТОВА! ТОЛКОВА Е ЗАБАВНО!“. Анджелина съвсем наскоро бе открила електронната поща. Но явно все още не бе открила как да изключва главните букви. Освен това не правеше разлика между забавни шеги, финансови измами или предупреждения за вируси. И като стана дума за последните... се

наложи накрая да инсталираме на лаптопа ѝ защитен софтуер за деца, за да блокираме достъпа ѝ до определени уебсайтове и реклами. Направихме го, след като тя неволно свали четири вируса.

Това, което ме накара да спра и да се замисля беше последният имейл във входящата ми кутия. Беше от Ейдриън Ивашков, единственият член на групата, който не беше ученик в подготвителното училище „Амбъруд“. Ейдриън беше двайсет и една годишен морой, затова би било малко прекалено да се представя за ученик в гимназия. Ейдриън беше с нас, защото между него и Джил съществуваше духовна и телепатична връзка, създадена непреднамерено, когато той използвал магията, която владееше, за да спаси живота ѝ. Всички морои притежаваха магически способности, като всеки морой специализираше в един от четирите основни природни елемента — земя, въздух, вода или огън. Неговият беше духът — мистериозен елемент, свързан със съзнанието и лечението. Връзката позволяваше на Джил да чете мислите на Ейдриън и да долавя чувствата му, което бе смущаващо и причиняваше безпокойства и за двамата. Близостта му до Джил им помагаше да открият някои особености на връзката. А и Ейдриън нямаше по-добро занимание.

Темата на неговия имейл гласеше: „ИЗПРАТИ ПОМОЩ НЕЗАБАВНО“. За разлика от Анджелина, Ейдриън познаваше отлично правилата за писане с главни букви, но ги използваше просто за драматичен ефект. Знаех също така, че ако имах съмнения кое от съобщенията е свързано с моята работа, това несъмнено беше най-непрофесионалното от цялата серия. Ейдриън не беше моя отговорност. Въпреки това клигнах върху съобщението.

„Ден 24. Ситуацията се влошава. Тези, които ме държат в плен, не спират да изнамират нови и ужасяващи начини да ме измъчват. Когато не работи, агент Скарлет прекарва дните си в разглеждане на мостри на платове за рокли на шаферките и не спира да дудне колко е влюбена. Това обикновено подтиква агент Досаден Борш да ни забавлява с истории за руски сватби, които са още по-отегчителни от обичайните му. Засега опитите ми да избягам са осуетени. Освен това, свърших цигарите. Всяка

помощ или тютюневи продукти, които можеш да изпратиш, ще бъдат оценени по достойнство.

Затворник 24601“

Не можах да сдържа усмивката си. Ейдриън ми изпращаше подобни съобщения почти всеки ден. Това лято разбрахме, че онези, които са били насила превърнати в стригои можеха да бъдат върнати към първоначалната им същност с помощта на магията на духа. Това все още беше сложен и труден процес, още повече, че имаше толкова малко морои, владеещи магията на духа. Още по-впечатляващо беше скорошното разкритие, че онези, които са били преобразени от стригои, никога повече не можеха да бъдат отново превърнати в кръвожадни чудовища. Това бе въодушевило алхимиците и мороите. Ако имаше някакъв магически начин да се предотврати създаването на нови стригои, откачалки като Лиам повече нямаше да представляват проблем.

И ето тук в играта влизаха Соня Карп и Дмитрий Беликов или, както Ейдриън ги наричаше в отчаяните си послания „агент Скарлет“ и „агент Досаден Борш“. Соня беше морой, а Дмитрий — дамфир. И двамата някога бяха стригои и бяха спасени от магията на духа. Двамата пристигнаха миналия месец в Палм Спрингс, за да работят с Ейдриън в нещо като „мозъчен тръст“, за да открият средство за предпазване срещу превръщането в стригой. Това бе изключително важна задача, чието успешно разрешаване щеше да има огромни последици. Соня и Дмитрий бяха едни от най-усърдните и отдадени работници, които познавам, което невинаги бе в синхрон със стила на Ейдриън.

Голяма част от работата им включваше бавни, щателни експерименти — в много от които участваше Еди Кастъл — дамфир, който също беше под прикритие в „Амбъруд“. Той играеше ролята на контролен субект, тъй като за разлика от Дмитрий, Еди беше дамфир, недокоснат от духа и никога не е бил превръщан в стригой. Не можех да помогна с много на Ейдриън в терзанията му, свързани с изследователската група — и той го знаеше. Просто разиграваше театър и ме използваше за отдушник на неволите си. Тъй като ясно

разграничавах кое е съществено и кое не за света на алхимиците, едва не изтрих съобщението, но...

Едно нещо ме разколеба. Ейдриън бе подписал имейла си с препратка към романа „Клетниците“ на Виктор Юго. Това бе книга за Френската революция, която беше толкова дебела, че прекрасно би могла да се използва за оръжие. Чела съм я и на английски, и на френски. Имайки предвид, че Ейдриън веднъж се отегчи, докато четеше едно по-дълго меню, ми беше доста трудно да си представя, че ще прочете романа на Юго на какъвто и да е език. Така че откъде знаеше за препратката? *Това няма значение, Сидни, обади се строг алхимически глас в главата ми. Изтрий го. Това не е важно. Литературните познания на Ейдриън (или липсата на такива) не те засягат.*

Но не можех да го направя. Трябваше да зная. Това бе от онези детайли, които можеха да ме подлудят. Изпратих му кратък есемес: „Откъде знаеш за 24601? Не мога да повярвам, че си чел книгата. Гледал си мюзикъла, нали?“

Натиснах „Изпрати“ и отговорът дойде почти незабавно: „СпаркНоутс“^[1].

Типично. Засмях се високо и тутакси се почувствах виновна. Не биваше да отговарям. Това бе персоналната ми поща, но ако някой ден алхимиците решаха да ме разследват, нямаше да се поколебаят да проникнат в нея. Подобни кореспонденции са изобличаващи и аз изтрих тази — не че имаше значение. Никакви данни не могат да бъдат изцяло заличени.

Когато в седем на следващата сутрин се приземих в Палм Спрингс, беше болезнено ясно, че бях прекрачила границите, до които организъмът ми можеше да съществува само на кофеин. Бях прекалено изтощена. Никакво кафе вече не бе в състояние да ми помогне. Едва не заспах върху тротоара на летището, докато чаках превоза си до „Амбъруд“. Когато пристигна, не го забелязах, докато не чух да викат името ми.

Дмитрий Беликов изскочи от взетата под наем синя кола, приближи с бързи крачки към мен и пое куфара ми, преди да успее да промълви и дума. Няколко жени наблизко спряха да бърбят и се втренчиха възхитено в него. Изправих се на крака.

— Не е нужно да го правиш — промълвих, макар че той вече слагаше куфара в багажника.

— Разбира се, че е нужно — отвърна той с лек руски акцент. Усмихна ми се леко. — Имаше вид на заспала.

— Де тоз късмет — промърморих, докато се намествах на седалката до шофьора. Дори и да бях напълно будна, знаех, че Дмитрий пак щеше да вземе куфара ми. Такъв си беше той — последният останал кавалер в модерния свят, винаги готов да помогне на останалите.

Това бе едно от многобройните удивителни неща у Дмитрий. Само външният му вид бе достатъчен, за да накара мнозина да спрат наред крачката си. Имаше тъмнокестенява коса, прибрана назад на опашка, и кафяви очи, които изглеждаха тайнствени и съблазнителни. Беше висок — около метър и деветдесет и осем — конкурирайки дори някои морои. За мен бе трудно да различавам дампирите от хората, но дори аз трябваше да призная, че той заемаше челно място по скалата за мъжка привлекателност.

Освен това излъчваше енергия, която не можеше да не засегне всички около него. Дмитрий винаги беше нащрек, винаги готов за неочакваното. Никога не съм го виждала отпуснат или непредпазлив. Винаги бе готов да нападне. Несъмнено, той бе много опасен и за мен беше облекчение, че е на наша страна. Винаги се чувствам в безопасност край него — и малко напрегната.

— Благодаря за транспорта — добавих. — Можех да си взема такси. — Още докато ги изговарях, знаех, че думите ми са безсмислени, както когато му казах, че не е нужно да ми помага с багажа.

— Не е проблем — увери ме той, докато караше към покрайнините на Палм Спрингс. Изтри потта от веждите си и дори и този жест изглеждаше някак си секси и привлекателен. Макар да беше още рано сутринта, денят вече се очертаваше като горещ.

— Соня настоя. А и днес няма да има експериментални занятия.

Сбърчих чело. Тези експерименти и удивителния потенциал, който криеха, за предотвратяване създаването на още стригои, бяха много важни. Дмитрий и Соня го знаеха и с все сили се бяха посветили на каузата — особено през уикендите, когато Ейдриън и Еди нямаха часове, което правеше новината толкова озадачаваща. Моите етични

принципи, отнасящи се до работата и отговорността, не ми позволяваха да проумея защо нямаше да се правят изследвания в неделя.

— Ейдриън? — предположих. Може би той не беше „в настроение“ за научна дейност днес.

— Отчасти — кимна Дмитрий. — Но сме лишени и от контролния си субект. Еди каза, че има някакъв проблем и няма да може да се освободи.

Бръчката ми се задълбочи.

— Какъв проблем би могъл да има Еди?

Еди също бе много отдаден на мисията. Ейдриън понякога го наричаше мини Дмитрий. Въпреки че Еди посещаваше занятията като мен, знаех, че винаги е готов да зареже домашните си, за да помогне на великата цел. Сещях се само за едно нещо, което би могло да е по-важно от помагането да се открие „лекарство“ против превръщането в стригои. Сърцето ми внезапно се разтуптя.

— Джил добре ли е? — Трябва да бъде. Иначе биха ме уведомили, нали? Главната цел за пребиваването на Еди в Палм Спрингс — и моята — беше да осигурим безопасността ѝ. Ако тя беше в опасност, това оставяше на заден план всичко останало.

— Тя е добре — успокои ме Дмитрий. — Говорих с нея тази сутрин. Не съм сигурен какво става, но Еди не би отсъствал без основателна причина.

— Предполагам, че не — промърморих, все още обезпокоена.

— Ти се тревожиш повече и от мен — подразни ме спътникът ми. — Не мислех, че е възможно.

— Работата ми е да се тревожа. Винаги трябва да съм сигурна, че всички са добре.

— Понякога не е лошо да се увериш, че и ти също си добре. Можеш да откриеш, че това всъщност помага на околните.

Изсумтях насмешливо.

— Роуз винаги се шегува за твоите „Дзен мъдрости“. Дали в момента нямам честта да изпитам на свой гръб някоя от тях? Ако е така, разбирам защо тя е толкова безпомощна пред чара ти.

Бях възнаградена с искрен смях, който рядко можеше да се чуе от Дмитрий.

— Така мисля. Ако попиташ нея, тя ще заяви, че е заради ловкото ми боравене със сребърния кол или обезглавените чудовища. Обаче аз съм сигурен, че тъкмо със своите „Дзен мъдрости“ накрая спечелих сърцето ѝ.

Моята ответна усмивка тутакси се превърна в прозявка. Беше наистина поразително, че можех да се шегувам с дампир. Преди време получавах панически пристъп само да бъда в една стая с тях или с морои. Но макар и бавно, през последните шест месеца притесненията и страховете ми започнаха да намаляват. Никога нямаше да мога да се отърся от усещането за „различие“, което изпитвах към всички тях, но бях преодоляла много предразсъдъци. Част от мен бе убедена, че е правилно, задето все още ги разделям от хората, но беше добре да бъда гъвкава в отношенията ни, което щеше да облекчи и улесни работата ми. Но не прекалено „гъвкава“, предупреди ме вътрешният алхимически глас.

— Пристигнахме — обяви Дмитрий, като спря колата пред общежитието на училището „Амбъруд“. Дори и да забележа смяната на настроението ми, той с нищо не го показва. — Добре е да си починеш.

— Ще опитам — уверих го. — Но първо трябва да разбере какво става с Еди.

Лицето на Дмитрий тутакси доби напълно делово изражение.

— Ако го откриеш, не е зле да го доведеш довечера, за да видим дали няма да можем да свършим малко работа. Соня ще се зарадва. Тя има няколко нови идеи.

Кимнах, напомняйки си към какъв стандарт сме длъжни да се придържаме. Работа, работа, работа. Не биваше да забравяме нито за миг високите си цели.

— Ще видя какво мога да направя.

Благодарих му отново и влязох в сградата, изпълнена с твърда решимост да изпълня мисията си. Затова изпитах донякъде разочарование, когато възвишените ми цели бяха осуетени толкова бързо.

— Госпожице Мелроуз?

Незабавно се извърнах при звука на името, под което бях известна в „Амбъруд“. Госпожа Уедърс, нашата пълничка, възрастна надзирателка на общежитието, се носеше забързано към мен. Лицето ѝ бе смръщено от тревога, което не вещаеше нищо добро.

— Толкова се радвам, че се върна — рече тя. — Надявам се, че семейното посещение еминало добре?

— Да, госпожо. — Ако под „добро“ се разбираше „ужасяващо и притеснително“.

Госпожа Уедърс ми даде знак да я последвам до бюрото ѝ.

— Трябва да поговоря с теб за вашата братовчедка.

Едва се сдържах да не се начумеря, докато си припомнях имейла на Джил. Братовчедката Анджелина. Всички се подвизавахме в „Амбъруд“ като фалшиви роднини. Джил и Еди бяха мои брат и сестра. Анджелина беше наша братовчедка. Така много по-лесно се обясняваше защо винаги сме заедно и защо постоянно се интересуваме от делата си.

Седнах срещу госпожа Уедърс и си помислих с копнеж за леглото, което ме очакваше.

— Какво се е случило? — попитах.

Госпожа Уедърс въздъхна.

— Братовчедка ви изпитва затруднения с нашия дрескод.

Това ме изненада.

— Но ние носим униформи, госпожо.

— Разбира се — кимна тя. — Но не и след училище.

Вярно беше. Аз бях облечена в панталони цвят каки и зелена блуза с къс ръкав, а около шията си носех малкия златен кръст, с който никога не се разделях. Прерових мислено гардероба на Анджелина, опитвайки се да си спомня дали някога съм виждала нещо обезпокоително в него. Може би най-ужасяващото бе качеството му. Анджелина беше от Съхранителите — смесена комуна от хора, морои и дампири, които живееха в Апалачите. Ведно с липсата на електричество и течаща вода, Съхранителите предпочитаха сами да шият дрехите си или да ги носят докато се прокъсат.

— В петък вечерта я видях облечена в чифт потресаващо къси джинсови шорти — продължи госпожа Уедърс и потръпна. — Незабавно я смъмрих сурово, а тя ми отговори, че само с тях можела да се чувства удобно в ужасната жегана навън. Предупредих я, че ще бъде наказана и я посъветвах да си намери по-подходящо облекло. В събота тя се появи в същите шорти и безкрайно неприлично горнище. Тогава я наказах да не напуска общежитието до края на уикенда.

— Съжалявам, госпожо — смотолевих. Наистина, нямах представа какво друго да кажа. Бях прекарала уикенда в епична битка за спасяване на човечеството, а сега... джинсови шорти?

Госпожа Уедърс явно започна да става нетърпелива.

— Зная... ами, зная, че това не е нещо, в което трябва да те намесвам. Това е работа на родителите. Но тъй като виждам колко си отговорна и се грижиш за останалите членове на семейството си...

Въздъгнах.

— Да, госпожо. Ще се погрижа за проблема. Благодаря ви, че не сте предприели по-строги действия към нея.

Поех нагоре по стъпалата. С всяка крачка куфарът ми се струваше все по-тежък. Когато стигнах до втория етаж, се спрях несигурно. Още един етаж щеше да ме отведе до стаята ми. А този етаж щеше да ме отведе до „братовчедката Анджелина“. Закрачих неохотно по коридора. Колкото по-скоро се справех с това, толкова по-добре.

— Сидни! — Джил Мастрано отвори вратата на стаята си и светлозелените ѝ очи засияха от радост. — Ти се върна.

— Така изглежда — съгласих се и я последвах вътре. Анджелина също беше там, излегнала се върху леглото си с учебник в ръка. Бях абсолютно сигурна, че за пръв път я виждах да учи, но домашният арест явно доста бе ограничил възможностите ѝ за забавление.

— Какво искаха алхимиците? — попита Джил. Тя седна с кръстосани крака върху леглото си и започна да си играе разсеяно с един от дългите кичури на светлокестенявата си коса.

Свих рамене.

— Бумащина. Досадна работа. Доколкото разбрах, тук са се случили доста по-вълнуващи неща. — Думите ми бяха придружени от многозначителен поглед към Анджелина.

Момичето дампир скочи от леглото си. Лицето ѝ бе зачервено от гняв, а сините ѝ очи изпускаха искри.

— Вината не беше моя! Онази жена Уедърс е напълно изтрещяла! — избухна тя с леко южняшко провлачване на думите.

Един бърз оглед на Анджелина показа, че нямаше нищо обезпокоително. Джинсите ѝ бяха разръфани, но съвсем прилични, както и тениската ѝ. Дори обикновено разрошената ѝ като грива ягодиворуса коса сега, за разнообразие, бе вързана на конска опашка.

— В какво, за бога, си била облечена, че да я разстроиш толкова?
— учудих се аз.

Анджелина се намръщи, отиде до скрина си и измъкна джинсови шорти с възможно най-разрѣфания подгъв, който някога бях виждала. Помислих си, че ще се разнищят направо пред очите ми. Бяха толкова къси, че нямаше да се изненадам, ако бельото ѝ е съвсем на показ, когато е облечена с тях.

— Откъде ги изнамери?

Анджелина доби почти гордо изражение.

— Направих си ги.

— С какво, с ножовка?

— Имах два чифта джинси — изтъкна практично тя. — Навън беше толкова горещо, че реших, че може да преобразувам единия чифт в шорти.

— Използва един нож от столовата — притече се Джил на помощ.

— Не можах да намеря ножици — оправда се Анджелина.

Леглото ми. Къде беше леглото ми?

— Госпожа Уедърс спомена нещо и за неприлично горнище — не се отказвах аз.

— О — промърмори Джил. — То беше мое.

Усетих как веждите ми отскачат нагоре.

— Какво? Зная, че в гардероба ти няма нищо „неприлично“. — Преди появата на Анджелина преди около месец, двете с Джил бяхме съквартирантки.

— Не е — съгласи се Джил. — Само дето не е точно размера на Анджелина.

Огледах двете момичета и ми светна. Като повечето морои, Джил беше висока и слаба, с фигура мечта за човешките модни дизайнери, фигура, заради която бих убила. Джил дори се бе изявила малко като модел. Но тази фигура вървеше със скромна гръдна обиколка. А гръдната обиколка на Анджелина... не беше толкова скромна. Ако носеше подобно горнище, много лесно можех да си представя, че платът е бил опънат до не съвсем благоприлични граници.

— Джил носи това горнище постоянно и никой не го прави на въпрос — опита да се защити Анджелина. — Предположих, че няма да е проблем да го заема за малко.

Главата започна да ме боли. Все пак това беше по-добре, отколкото онзи случай, когато бяха хванали Анджелина да се натиска с едно момче в мъжката тоалетна.

— Добре. Това лесно ще се уреди. Можем да отидем довечера — е, аз мога да отида, след като ти си затворена тук — да ти взема някои дрехи, които са твоят размер.

— О — Анджелина изведнъж живна, — няма нужда. Еди ще го уреди.

Ако в същото време Джил не закима енергично, щях да реша, че се шегува.

— Еди? Еди ти купува дрехи?

— Не е ли много мило от негова страна? — въздъхна щастливо Анджелина.

Мило? Не, но разбирах защо Еди се е съгласил да го направи. Да купува прилични дрехи на Анджелина вероятно е последното нещо, което би желал да върши, но той би го направил. Като мен и той разбираше какво е отговорност. Сега вече започвах да разбирам защо Еди е отменил участието си в изследванията и защо е бил доста уклончив относно причините за отказа си.

Тутакси извадих мобилния си телефон и му позвъних. Както винаги, той отговори веднага. Бях сигурна, че през цялото време не се отдалечава на повече от три метра от телефона си.

— Здравей, Сидни. Радвам се, че си се върнала. — Кратка пауза. — Върнала си се, нали?

— Да, тук съм с Джил и Анджелина. Разбрах, че си отишъл на пазар.

— Не започвай и ти — изпъшка той. — Тъкмо влизам в стаята си.

— Искаш ли да се отбиееш насам за малко с покупките си? Колата ми трябва.

Последва моментно колебание.

— Имаш ли нещо против ти да дойдеш тук? Ако, разбира се, Джил е добре. Тя е добре, нали? Няма нужда от мен? Защото ако има...

— Тя е добре. — Общежитието му не беше далеч, но аз се надявах на една бърза дрямка. Въпреки това се улових, че се съгласявам, както винаги. — Добре. Да се срещнем във фойето на общежитието след петнайсет минути, става ли?

— Звучи добре. Благодаря, Сидни.

— Еди ще дойде тук? — развълнува се Анджелина щом прекъснах връзката.

— Аз отивам при него.

Лицето ѝ помръкна.

— О. Ами добре, предполагам, че няма значение, тъй като и без това съм затворена тук. Нямам търпение да съм свободна и отново да започна да тренирам. Бих искала да имам повече часове за практика насаме с него. — Не бях осъзнала колко отдадена е Анджелина на военното си обучение. Всъщност изглеждаше наистина развълнувана от перспективата.

Излязох от стаята им и се изненадах, когато установих, че Джил е зад мен, след като вратата се затвори.

— Сидни... съжалявам.

Изгледах я любопитно, чудейки се дали сега пък тя не бе направила нещо.

— За какво?

Тя посочи към вратата.

— Заради Анджелина. Трябваше да внимавам повече и да не ѝ позволявам да се забърква в неприятности.

Потиснах усмивката си.

— Това не е твое задължение.

— Да, зная... — Тя сведе глава и част от дългата ѝ коса се люшна напред. — Но все пак. Зная, че би трябвало да съм повече като теб. Вместо това, аз просто бях... сецаш се. Забавлявах се.

— Имаш право на това — заявих, опитвайки се да пренебрегна деликатния ѝ намек за мен.

— При все това трябва да съм по-отговорна — настоя тя.

— Ти си отговорна — уверих я. — Особено в сравнение с Анджелина. — Семейството ми в Юта имаше котка, която навярно беше по-отговорна от Анджелина.

Лицето на Джил светна и аз я оставих, за да занеса куфара в стаята си. Пристигането на Анджелина и участието ми в арестуването на Кийт ми бяха извоювали правото на отделна стая в общежитието, нещо, което бе много ценно за мен. В стаята ми беше тихо и подредено. Моят идеален свят. Единственото място, останало незасегнато от хаоса в живота ми. Прилежно оправеното легло ме

подканяше да се сгуша под завивките. По-точно ме умоляваше. Скоро, обещах аз. Надявам се.

Училището „Амбъруд“ бе разделено на три кампуса: източен (където бяха настанени момичетата), западен (запазен за момчетата) и централен (където се намираха всички административни сгради). През целия ден трите кампуса се обслужваха от вътрешна автобусна линия, макар че смелчаците, които не се плашеха от горещината, можеха да сноват пеша между тях. Обикновено температурите не ми влияеха, но днес ходенето ми се струваше доста тежка дейност. И така, качих се на автобуса до западния кампус и се опитах да остана будна.

Фоайето в мъжкото общежитие не се отличаваше от нашето — навън и навътре сновяха ученици, бързащи за някакви научни занимания или просто на път да се позабавляват през неделния ден. Озърнах се, но Еди още не беше дошъл.

— Здравей, Мелбърн.

Извърнах се и видях да приближава Трей Хуарес. Загорялото му лице бе озарено от широка усмивка. Също като мен и той беше ученик в последния клас и бе прихванал името Мелбърн от една от преподавателките ни, която изглежда не можеше да запомни Мелроуз. Честно, напоследък вече и аз започвах да се чудя коя съм.

— Здравей, Трей — поздравих го на свой ред. Трей беше истинска футболна звезда в училището, но също така и много умен, без значение колко усилено се опитваше да го скрие. В резултат ние се разбирахме добре, а моята помощ във възстановяването на статута му на спортист през последния месец ме издигна много бързо в очите му. На рамото му висеше раница.

— Да не би най-после да си решил да свършиш писмената си работа по химия?

— Да — кимна той. — Аз и половината от мажоретките на отбора ми. Искаш ли да се присъединиш към нас?

Завъртях очи.

— Някак си изпитвам дълбоки съмнения, че ще има много усилен учебни занимания. Освен това имам среща с Еди.

Трей сви нехайно рамене и отметна кичур коса, паднал върху очите му.

— Ти губиш. Ще се видим утре. — Измина няколко крачки, сетне се извърна и погледна към мен. — Хей, излизаш ли с някого?

Понечих да отвърна отрицателно, сетне ме осени една паническа мисъл. Имах навика да приемам нещата твърде буквално. Кристин и Джулия, приятелките ми в училище, постоянно се опитваха да ме обучат на тънкостите на светския живот в училище. Едно от основните им правила е, че хората невинаги казват това, което мислят — особено що се отнася до любовните дела.

— Да не би... да не би да ме каниш на среща? — шашнах се аз. Това бе последното, от което се нуждаех в момента. Как трябваше да отговоря? Дали да се съглася? Или да откажа? Нямах представа, че помощта ми в подготовката на домашните му по химия може да доведе до подобно привличане. Май трябваше да го оставя да се оправя сам.

Трей изглеждаше не по-малко шашнат от мен.

— Какво? Не. Разбира се, че не.

— Слава богу — отдъхнах си. Харесвах Трей, но нямах желание да се срещам с него, нито пък да се напъвам да измислям кой е най-уместния начин да му откажа.

Той ме изгледа накриво.

— Няма нужда да изглеждаш чак толкова облекчена.

— Извинявай — изломотих, опитвайки се да прикрия смущението си. — Защо питаш?

— Защото познавам едно момче, което смятам, че е идеално за теб. Направо съм сигурен, че е твоята сродна душа.

Сега бяхме на познат терен: логика срещу липса на логика.

— Не вярвам в сродните души — отсякох. — Статически е необосновано, че в целия свят съществува само една идеална личност за теб. — И все пак, само за частица от секундата, ми се искаше да е възможно. Би било хубаво да има някой, който да разбира някои от нещата, които щъкаха из главата ми.

Трей подбели очи.

— Добре. Не е сродна душа. Какво ще кажеш за някого, с когото би могла да излизаш от време на време и да си прекарваш готино?

Поклатих глава.

— Нямам време за подобни неща. — И наистина нямах. Да се грижа всичко да е наред в групата и да се преструвам на ученичка, беше работа, която запълваше цялото ми време.

— Казвам ти — ще го харесаш. Той посещава държавно училище и наскоро започна работа в „Спенсърс“. — „Спенсърс“ беше кафене,

където работеше Трей, което бе добре дошло за мен, тъй като се ползвах с отстъпки за кафето. — Онзи ден говореше нещо за аеробното и ънаеробното дишане и аз си помислих: „На кого ми напомня този? На Мелбърн“.

— Казва се анаеробно дишане — поправих го. — А и това все още не означава, че имам време. Съжалявам. — Трябва да призная, че бях доста заинтригувана как двама продавачи на кафе ще заговорят на подобна тема, но реших, че е по-добре да не окуражавам Трей.

— Добре — примири се той. — После да не кажеш, че никога не съм се опитвал да ти помогна.

— Не бих си го и помислила — уверих го. — Хей, ето го и Еди. Ясен знак, че трябва да вървя.

— До скоро, приятели. — Трей изкозирува с насмешка на двама ни с Еди. — Не забравяй предложението ми, ако искаш да си прекараш вълнуващо с някого, Мелбърн.

Трей си тръгна, а Еди ме изгледа смаяно.

— Да не би Трей да те канеше на среща?

— Не. Просто имал някакъв нов колега, с когото иска да ме запознае.

— Може би идеята не е съвсем лоша.

— Идеята е ужасна. Да излезем навън.

На пустинната жегата изглежда не ѝ пукаше, че е октомври и аз се запътих към една пейка, поставена точно до измазаните с хоросан стени на общежитието. Частичната сянка от палмовите дървета наблизко предлагаше малко хладина в жегата. Повечето от хората наоколо се кълнях, че температурите много скоро щели да паднат, но аз не забелязвах никакъв признак на промяна. Еди ми подаде ключовете на колата и торбата с покупките от местния супермаркет.

— Трябваше да налучквам размера — обясни ми. — Когато се съмнявах, вземах по-големия. Предположих, че така е по-безопасно.

— Вероятно. — Седнах на пейката и се разрових из покупките му. Джинси, панталони таки, няколко разноцветни тениски. Всички бяха много практични, каквито би избрало едно разумно и сериозно момче като Еди. Одобрих ги. — Размерът ми се струва точен. Имаш добро око. Май трябва по-често да те пращаме на пазар.

— Щом се налага, ще го правя — рече той със сериозна физиономия. Не се съдържах и прихнах от изненада.

— Шегувах се. — Пъгнах тениските обратно в торбата. — Зная, че едва ли ти е било много забавно. — Лицето на Еди остана безизразно. — О, стига. Всичко е наред. Не е нужно да се правиш на непукист пред мен. Зная, че не ти е било приятно.

— Тук съм, за да върша работа. Няма значение дали ми е приятно, или не.

Понечих да възразя, но размислих. В крайна сметка не беше ли това и моето верую? Да жертвам личните си желания в името на по-висши цели? Еди бе страстно отдаден на тази мисия. Никога не клинчеше и не се измъкваше от възложена задача. Не очаквах нищо друго от него всеотдайност и пълно посвещаване.

— И така, това означава ли, че тази вечер си готов за още малко експерименти? — попитах го.

— Раз... — Млъкна и размисли. — Джил и Анджелина ще идват ли?

— Не. Анджелина все още е под домашен арест.

— Слава богу — въздъхна той с видимо облекчение.

Реакцията му навярно беше най-сацисващото нещо, станало днес. Не можех да си обясня защо Еди изглежда толкова облекчен. Като се остави настрана лоялността му на пазител към Джил, той беше и луд по нея. Би направил всичко за нея, дори това да не влизаше в задълженията му, но отказваше да сподели чувствата си с нея. Смяташе, че не е достоен за една принцеса. Изведнъж ми хрумна една обезпокоителна мисъл.

— Да не би... да не би да избягваш Джил заради приятелството ѝ с Мика?

Мика беше съквартирантът на Еди, добро момче, което обаче причини на Еди солидна душевна травма, просеща си психиатрично лечение, заради невероятната си прилика с Мейсън. Освен това Мика имаше странни псевдоромантични отношения с Джил. Никой от нас не беше във възторг от това, след като (с изключение на Съхранителите) любовните връзки между морои и дампири бяха табу. Накрая решихме, че е невъзможно да изключим напълно Джил от живота в гимназията, а тя се закле, че между нея и Мика няма да има нищо сериозно, нито физическа близост. Дватамата просто прекарваха доста време заедно. И постоянно флиртуваха. Той не знаеше истината за нея, но аз се питах кога ще поиска нещо повече от връзката им. Еди продължаваше да

настоява, че е по-добре Джил да има неангажираща връзка с човек, отколкото с „недостоеен“ дампир като него, но аз знаех, че това положение е мъчително за него.

— Разбира се, че не — отвърна Еди остро. — Не избягвам Джил. А Анджелина.

— Анджелина? Какво пак е направила сега?

Еди прокара смутено ръка през косата си. Неговата беше пясъчноруса, не много различна от моята, която беше тъмnozлатиста. Тази прилика позволяваше лесно да минем пред останалите за близнаци.

— Тя не иска да ме остави на мира! Винаги, когато съм наоколо, ръси открити намеци... и не спира да ме зяпа. Ще си кажеш, че не е кой знае какво, но ми действа на нервите. Винаги ме следи с поглед. Не мога да я избягвам, защото прекарва много време с Джил, а аз трябва да се грижа за безопасността на Джил.

Замислих се за контактите ни напоследък.

— Сигурен ли си, че не грешиш? Аз не съм забелязала нищо.

— Това е, защото ти не забелязваш подобни неща — заяви той. — Не можеш да си представиш колко много извинения изнамира тя, за да се отърка в мен.

След като видях ръчно направените ѝ джинсови шорти, можех да си представя.

— Хм. Добре, може би трябва да поговоря с нея.

Еди тутакси превключи на делова вълна.

— Не. Проблемът е мой, става дума за личния ми живот. Сам ще се справя с това.

— Сигурен ли си? Защото аз мога...

— Сидни — прекъсна ме той нежно. — Ти си най-отговорната личност, която познавам, но това не влиза в тукашните ти задължения. Не е нужно да се грижиш за всички и всичко.

— Нямам нищо против — отвърнах машинално. — И именно за това съм тук. — Ала докато го изричах, се зачудих дали беше истина. Част от безпокойството, обзело ме в бункера, се завърна, карайки ме да се запитам дали това, което правех, наистина беше отговорност към делото на алхимиците, или желание да помогна на онези, които — в разрез с протокола — станаха мои приятели.

— Виждаш ли? Сега ти звучиш също като мен преди малко. — Той се изправи и ми се усмихна. — Искаш ли да дойдеш с мен при Ейдриън? Да бъдем отговорни заедно?

Думите му бяха изречени като комплимент и се доближаваха твърде много до това, което ми бяха казали алхимиците. И госпожа Уедърс. И Джил. Всички мислеха, че съм толкова изумителна, толкова отговорна и овладяна.

Но ако бях толкова изумителна, тогава защо винаги бях толкова неуверена, че постъпвам правилно?

Глава 3

Въпреки че Еди ми бе казал да не се тревожа за Анджелина, любопитството не ми даваше мира и не спрях да го подпитвам, докато пътувахме към апартамента на Ейдриън.

— Как смяташ да се справиш със ситуацията? — не мирясвах аз. — Ще проведеш откровен приятелски разговор?

Той поклати глава.

— Най-вече смятам да я избягвам, освен ако не е абсолютно наложително. Надявам се, че ще ѝ писне и ще изгуби интерес.

— Ами, предполагам, че това е единият начин. Но, искам да кажа, че ти си много пряк и непосредствен. — Ако се изправеше пред стая, пълна със стригои, той би влязъл, без да се поколебае нито миг. — Може би не е зле да опиташ директен подход. Просто се изправи пред нея и ѝ кажи откровено, че тя не те интересува.

— Това е лесно на теория — смънка Еди. — Но не и на практика.

— На мен пък ми се струва съвсем лесно.

Еди остана скептичен.

— Защото никога не ти се е налагало да го правиш.

Да отида в жилището на Ейдриън сега за мен беше по-лесно, отколкото преди. Апартаментът му първоначално принадлежеше на Кийт и освен това беше мястото, където морой на име Лий и двама стригои умряха. Беше доста трудно да се отърся от този спомен. Алхимиците предложиха апартамента на мен, тъй като аз поемах отговорност за цялата мисия в Палм Спрингс, но аз го отстъпих на Ейдриън. Не бях сигурна, че искам да живея там, а той отчаяно

жадуваше да си има свое гнездо. Когато видях колко е щастлив в жилището, се уверих, че съм взела правилното решение.

Ейдриън отвори вратата още преди да почукаме.

— Кавалерията! Слава богу!

Прикрих усмивката си и двамата с Еди влязохме вътре. Първото нещо, което ме шашкаше в това място, беше яркожълтата боя, с която Ейдриън бе боядисал стените. Той беше убеден, че цветът помага на настроението и ни предупреди да не се осмеляваме да оспорваме „артистичния му усет“. Фактът, че жълтото хич не се връзваше с меките мебели, тапицирани в дамаска в шотландско каре, купени на старо, очевидно нямаше никакво значение. Или може би аз просто не бях достатъчно „артистична“ за да оценя всичко това. При все това намирах причудливия и разпилян стил за странно успокояващ. Нямаше почти нищо общо с обзавеждането на Кийт, което правеше малко по-лесно заличаването на спомените от онази ужасна нощ. Понякога, докато оглеждах дневната, дъхът ми секваше от внезапно нахлулите в съзнанието ми видения за жестоката атака на стригоите и смъртта на Лий. Отпечатъкът на Ейдриън върху апартамента беше като светлина, прогонваща злоещите сенки на миналото.

Понякога, когато се чувствах скапана, личността на Ейдриън имаше подобен ефект.

— Хубава блуза, Сейдж — заяви той с безизразна физиономия.

— Наистина подчертава удивителното жълтеникавокафяво на панталоните ти.

Като се изключи сарказма му, той изглеждаше изключително радостен да ни види. Ейдриън беше висок и строен, както повечето мъже морои, с типичната за тях бледа (макар и не мъртвешки бледата като на стригоите) кожа. Не исках да го призная, но той беше много по-красив, отколкото му се полагаше. Тъмнокестенявата му коса винаги беше в елегантен безпорядък, а очите му понякога бяха толкова наситено зелени, че не изглеждаха истински. Ейдриън носеше една от онези ризи на щампи, модерни напоследък сред момчетата.

Неговата беше закопчана догоре, със сини шарки, които ми харесаха. Миришеше на цигари, което не ми хареса.

Дмитрий и Соня седяха край кухненската маса и преглеждаха купчина листа, нашарени с бележки на ръка. Листата бяха доста разхвърляни, което ме накара да се зачудя колко работа биха могли да

свършат при този безпорядък. Аз щях да ги подреда по номера в спретнати купчини.

— Радвам се, че се върна, Сидни — посрещна ме Соня. — Имам нужда от малко женска подкрепа. — Красивото съчетание от червената ѝ коса и високи скули се помрачаваше от факта, че показваше острите си кучешки зъби, когато се усмихваше. Повечето от мороите от рано се научаваха да ги прикриват, за да не събудят подозрения у хората. Но Соня не се стесняваше да ги показва в тесен кръг. Това все още ме изнервяше.

Дмитрий ми се усмихна. Това направи и без това красивото му лице още по-неуστοимо и за сетен път се убедих, че неговите „Дзен мъдрости“ не бяха причината Роуз да се влюби в него.

— Досещам се, че не си успяла да подремнеш.

— Трябваше да свърша доста неща.

Соня стрелна любопитен поглед към Еди.

— Чудехме се къде си бил.

— Бях зает в „Амбъруд“ — отвърна Еди уклончиво. Беше подметнал в колата, че може би ще е по-добре, ако не се споменават сваляческите набези на Анджелина и принудителното му пазаруване. — Нали се сещаш, наглеждам Джил и Анджелина. Освен това изчаквах да се върне Сидни, тъй като тя искаше да разбере как се справяме.

Не оспорих благородната му лъжа.

— Как е Анджелина? — попита Дмитрий. — Има ли напредък при нея?

С Еди се спогледахме. Дотук с избягването на темата „Анджелина“.

— Какъв по-точно напредък? — поинтересувах се аз. — В бойните умения, спазването на дрескода или да си държи ръцете мирно и да кротува?

— Или да изключва главните букви? — допълни Еди.

— И ти си го забелязал? — попитах.

— Трудно е да не го забележиш — изсумтя той.

Дмитрий изглеждаше изненадан, което не беше обичайно. Не се случваше често да бъде хванат неподготвен, но никой не можеше наистина да е подготвен за приумиците на Анджелина.

— Не знаех, че трябва да съм по-конкретен — рече Дмитрий след кратка пауза. — Имах предвид бойните умения.

Еди сви рамене.

— Има малък напредък, но е трудно да достигнеш до нея, да я накараш да разбере. Имам предвид, че тя е яко отдадена на задачата да защитава Джил, но освен това е твърдо убедена, че вече знае как. Не може да се отърси от годините на онова скапано бойно обучение. Трудно е да я накарам да пречупи навиците си. Освен това, тя е... лесно се разсейва.

Сподавих смеха си.

Дмитрий продължаваше да има угрижен вид.

— Тя няма време за разсейване. Може би аз трябва да поговоря с нея.

— Не — заяви Еди твърдо. Не му се случваше често да се противопоставя на Дмитрий. — Достатъчно си зает тук. Обучението ѝ е моя отговорност. Не се тревожи.

Ейдриън издърпа един стол и го завъртя така, че да подпре брадичка върху облегалката му.

— Ами ти, Сейдж? Зная, че няма защо да се тревожим, че ще нарушиш дрескода. Забавлява ли се в алхимическото спа този уикенд?

Оставих чантата си на пода и отидох до хладилника.

— Ако под спа, имаш предвид подземен бункер. Пътуването ми беше изцяло делово. — Намръщих се като надникнах в хладилника. — Обеща да ми купиш диетични безалкохолни.

— Вярно е, че обещах — съгласи се Ейдриън без сянка на разкаяние. — Но след това прочетох някъде, че онзи изкуствен подсладител бил вреден. И реших, че ще е по-добре да се погрижа за здравето ти и да не купувам. — Замълча за миг. — Не е нужно да ми благодариш.

— Ако искаш да придобиеш здравословни навици, мога да ти предложи няколко — изрази на глас Дмитрий това, което всички си мислехме.

Ако Еди или аз го бяхме казали, Ейдриън нямаше да обърне внимание — особено след като беше напълно вярно. Но Дмитрий? Това беше различно. Между двамата мъже съществуваше огромно напрежение, което се бе натрупвало от дълго време. Гаджетото на Дмитрий, славното момиче дампитр на име Роуз Хатауей, за кратко бе

излизала с Ейдриън. Тя не бе искала да го нарани, но през цялото време е била влюбена в Дмитрий. Така че нямаше начин историята да свърши добре. Раните на Ейдриън от злополучната връзка още не бяха напълно зараснали и той определено изпитваше горчиви чувства към Дмитрий.

— Не бих искал да ти създавам излишни главоболия — отвърна Ейдриън с подчертано студен тон. — Освен това, когато не се трудя усилено над тези научни изследвания, аз всъщност провеждам страничен експеримент на тема как цигарите и джина засилват чара и талантите. Както можеш да предположиш, резултатите изглеждат много обещаващи.

Дмитрий повдигна вежди.

— Почакай, я да уточним. Усилен труд ли спомена?

Тонът на Дмитрий беше развеселен и игрив, но мен отново ме порази двойствения стандарт. Ако аз бях направила коментара, отговорът на Ейдриън щеше да бъде нещо от рода на: „Абсолютно, Сейдж. Вероятно ще спечеля Нобелова награда за това“. Но за Ейдриън думите на Дмитрий бяха предизвикателство за битка. Видях как нещо сурово проблесна в очите на Ейдриън, раздвижване на стара болка, и се обезпокоих. Това не беше типично за него. Той винаги се усмихваше и подхвърляше обичайните си хапливи остроумия, независимо че често бяха непочтителни или неуместни. Бях свикнала с това. Дори донякъде ми харесваше.

Погледнах към Ейдриън с усмивка, която се надявах да изглежда искрена, а не отчаян опит да разсее напрежението.

— Научни изследвания, а? Мислех, че си по-скоро хазартен тип — подметнах.

На Ейдриън му бяха нужни няколко секунди, за да откъсне погледа си от Дмитрий и да го впие в мен.

— От време на време съм хвърлял заровете — рече той предпазливо. — Защо го каза?

Свих рамене.

— Няма конкретна причина. Просто се чудех дали, за разнообразие, да не се откажеш временно от страничния експеримент за чара и талантите и да не приемеш едно ново предизвикателство. Ако издържиш двацет и четири часа без цигари, аз ще изпия кутия безалкохолно. Обикновено безалкохолно. Цялата кутия.

Видях как в очите на Ейдриън заискри предишната усмивка.

— Няма да го направиш.

— Ще го направя. Абсолютно.

— От половин кутия ще изпаднеш в кома.

Соня се намръщи.

— Да не би да си диабетичка? — попита тревожно.

— Не — отвърна Ейдриън, — но Сейдж е убедена, че една допълнителна калория ще я превърне от супер кльоцава в просто нормално кльоцава. Трагедия.

— Хей — не се предадох аз. — Ти си този, който си мисли, че един час без цигара е истинска трагедия.

— Не се съмнявай в непоколебимата ми решителност, Сейдж. Днес изкарах два часа без цигара.

— Направи ги двайсет и четири и действително ще ме впечатлиш.

Той ми хвърли престорено изненадан поглед.

— Искаш да кажеш, че още не съм? А пък аз си мислех, че си омаяна от мен от мига, в който се срещнахме.

Соня поклати снизходително глава към двама ни, все едно бяхме очарователни деца.

— Пропускаш много, Сидни — отбеляза и потропа с пръст по отворената кутия безалкохолно пред нея. — Имам нужда от тези по три на ден, за да се съсредоточа върху работата си. И засега не съм забелязала вредни ефекти.

Никакви вредни ефекти засега? Разбира се, че нямаше такива. При мороите никога нямаше. Соня, Джил... те можеха да ядат каквото си поискат и пак да запазват изумителните си фигури. Междувременно аз следях за всяка калория и въпреки това не можех да достигна до тяхното ниво на съвършенство. Беше истински подвиг за мен, че тази сутрин успях да се напъхам в тези панталони четвърти размер. Но сега, като гледах слабата фигура на Соня, се чувствах като истински слон до нея. Внезапно съжалих за обещанието си да изпия цяла кутия безалкохолно, въпреки че предложението ми разсея Ейдриън. Предполагам, че нямаше за какво да се тревожа, след като бях сигурна, че за него е невъзможно да изкара цял ден без цигари. Нямаше да изгубя и да ми се наложи да изпълня захарния облог.

— Май трябва да се залавяме за работа. Губим ценно време. — Дмитрий отново ни напомняше за графика.

— Добре — рече Ейдриън. — Изгубихме пет ценни минути от изследванията. Готов ли си за малко забавление, Кастъл? Зная колко много обичаш да седиш неподвижно.

Тъй като те се опитваха да открият нещо специално у Дмитрий, Соня и Ейдриън често слагаха двамата дампери да седят един до друг и изучаваха аурите им до най-малката подробност. Надяваха се превръщането на Дмитрий от стригой в дампир да е оставило някакъв знак, който би обяснил имунитета му и невъзможността да бъде отново превърнат. Идеята беше съвсем логична, макар че експанзивна и дейна личност като Еди едва ли би я приела с удоволствие.

Разбира се, той не се оплакваше. Изражението на Еди беше не по-малко твърдо и решително от това на Дмитрий.

— Кажете ми от какво се нуждаете.

— Искаме да направим още едно проучване върху аурата — поде Соня. Явно на горкия Еди му предстоеше поредното седене. — Последният път се фокусирахме върху признаците на духа у мен. Този път искаме да покажем на двама ви някои снимки и да видим дали ще предизвикат някакви промени в аурата ви. — Аз кимнах одобрително. Много от психологическите експерименти прилагаха подобни техники, макар че обикновено се следяха физическите реакции, а не мистичните аури.

— Продължавам да настоявам, че е напразно — изтъкна Ейдриън. — И двамата са дампери, но това не означава, че можем да приемем, че различните им реакции се дължат на факта, че Беликов е бил стригой. Всяко същество е индивидуално. Всеки ще реагира по различен начин на различни снимки на котета или паяци. Да вземем например моя старец. Той мрази котета.

— Та кой би могъл да мрази котета? — учуди се Еди.

Ейдриън се намръщи.

— Той е алергичен.

— Ейдриън — заговори Соня. — Вече го обсъдихме. Уважавам мнението ти, но продължавам да мисля, че бихме могли да научим доста. — Аз всъщност бях впечатлена, че Ейдриън имаше мнение. Досега имах чувството, че той някак си приема всичко, което му казваха Соня и Дмитрий, но че много не се замисля над настоящите

експерименти. И макар да не бях съвсем наясно с аурите, които обграждаха всички живи създания, разбирах неговата гледна точка, а именно, че индивидуалните различия биха могли да изопачат резултатите от изследванията им.

— В този случай всички данни са от значение — обади се Дмитрий. — Особено след като досега не сме открили нищо съществено. Знаем, че има нещо различно у бившите стригои. Не бива да пренебрегваме всяка възможност за наблюдение.

Ейдриън стисна устни, но не направи повече възражения. Може би се чувстваше малцинство, но аз имах чувството, че не искаше да се впуска в спор с Дмитрий.

След като вече не бях в центъра на вниманието им, аз се настаних в дневната с книга в ръка, като се опитвах да остана будна. Те нямаха нужда от мен, аз просто бях дошла, за да правя компания на Еди. От време на време проверявах докъде бяха стигнали. Дмитрий и Еди наблюдаваха Соня, която им показваше различни изображения върху лаптопа си. На свой ред Ейдриън и Соня наблюдаваха внимателно дампириите и си водеха бележки върху листа. Почти ми се прииска да можех да виждам ленти от цветовете и светлина и се питах дали наистина съществуват забележими разлики. Докато изучавах Еди и Дмитрий, понякога забелязвах промени в израженията им, особено когато върху екрана се появяваха приятни или ужасяващи образи, но в по-голямата си част работата им си оставаше мистерия за мен.

Изпълнена с любопитство, приближих до Соня, когато бяха преполовили експеримента си.

— Какво виждаш? — попитах я с приглушен глас.

— Цветовете — отвърна тя. — Сияят около живите същества. Еди и Дмитрий имат различни цветовете, но имат едни и същи реакции. — Тя смени картината и върху екрана се появи изображение на фабрика, чиито комини бълваха черен дим в иначе ясното небе. — И на двамата не им харесва. Аурите им изразяват безпокойство. — Превключи следващото изображение, а върху устните ѝ заигра усмивка. Върху екрана се появиха три котенца. — А сега се стоплиха. Хубавите чувства много лесно се забелязват в аурата. Дотук реагират съвсем нормално. Няма нищо, което да отличава аурата на Дмитрий от тази на Еди.

Аз се върнах на дивана.

След още два часа Соня реши да прекрати работа.

— Мисля, че видяхме всичко, от което се нуждаехме. Благодаря ти, Еди.

— Винаги се радвам да помогна — рече той, стана от стола си и се протегна. Изглеждаше едновременно облекчен, че всичко е свършило и че този път беше нещо по-интересно, отколкото само да се взира в пространството. Той беше енергичен и неспокоен и не обичаше да стои на едно място.

— Макар че... ни хрумнаха още няколко идеи — додаде Соня. — Мислите ли, че ще можете да издържите още малко? — Докато задаваше въпроса си, аз се прозинах.

Еди ме изгледа съчувствено.

— Аз ще остана, но ти не си длъжна. Върви да спиш. Ще се прибера с такси.

— Не, не — възпротивих се и потиснах поредната прозявка. — Нямам нищо против да остана. Какви са другите ви идеи?

— Смятам да продължа експеримента с Еди и Дмитрий — обясни Соня. — Но този път вместо образи, бихме могли да използваме звуци. След това бих искала да видя как ще реагират при директен контакт с духа.

— Мисля, че идеята е добра — отвърнах, макар да не бях сигурна какво означава последното. — Действайте, аз ще почакам.

Соня се озърна и изглежда забеляза, че аз не съм единствената, която изглежда уморена.

— Може би не е зле преди това да похапнем — предложи тя и Еди тутакси засия.

— Ще отида да взема нещо — предложих. Много показателно за моя напредък в общуването ми с вампирите беше, че вече не ми приляваше, когато те заговореха за „храна“. Знаех, че тя няма предвид кръв, не и ако това включваше дампириите и мен. Освен това наблизко нямаше хранващи. Хранващите бяха хора, които доброволно даваха кръвта си на мороите заради наркотичното опиянение, в което изпадаха. Всички тук знаеха, че не бива да се шегуват на тази тема, когато аз съм наблизко. — На няколко пресечки има приличен тайландски ресторант.

— Аз ще помогна — предложи Ейдриън с готовност.

— Аз ще помогна — отрязва го Соня. — Последният път, когато беше на покупки, те нямаше два часа. — Ейдриън се намръщи, но не отрече обвинението. — Както и да е, наблюденията и на двамата ни върху аурите бяха идентични. Можеш да започнеш със звуците без мен.

Двете със Соня взехме поръчките и потеглихме. Всъщност не мислех, че се нуждая от помощ, но предполагам, че да носиш храна за петима — дори и да е само през няколко пресечки — може да е трудно. Но много скоро разбрах, че причините за идването на Соня са съвсем други.

— Хубаво е да поизлезеш и да се раздвижиш — отбеляза спътницата ми. Беше ранна вечер и силата на слънчевите лъчи и горещината бяха значително намалели — нещо, което мороите обичаха. Вървахме по странична улица, която водеше към центъра на града. От двете ѝ страни се виждаха приятни апартаменти и малки бизнес сгради. Около нас се извисяваха палмови дървета, създавайки интересен контраст с електрическата мрежа на града. — Цял ден бях затворена в онзи апартамент.

Усмихнах ѝ се.

— Аз пък си мислех, че Ейдриън е единственият, който страда от пристъпи на клаустрофобия и става нервен и раздразнителен от работата, която вършите.

— Той просто се оплаква най-много — обясни тя. — Което е донякъде странно, тъй като той вероятно излиза най-много заради занятията в колежа и почивките, за да изпуши по цигара. — Почти бях забравила за двата курса по изобразително изкуство, които Ейдриън посещаваше в местния колеж. Той обикновено държеше последните си проекти на видно място, но напоследък не бях виждала нищо в дневната. До този момент не бях осъзнала колко много ми липсват. Може и да съм го критикувала по-сурово, но понякога онези художествени откровения, израз на мислите и възприятията му за света, бяха наистина удивителни.

Докато вървахме към тайландския ресторант, Соня ми разказа накратко за подготовката на сватбата си. Предполагам, че връзката ѝ с дампира Михаил Танър донякъде можеше да се определи като епична сага. Първо, дампирите и мороите обикновено не се впускат в сериозни връзки. В повечето случаи помежду им има само

краткотрайни любовни афери, в резултат на които се раждат още дампири. В допълнение към скандала, в който бе замесен, Михаил искаше да открие Соня, когато тя беше стригой, за да я освободи от онова извратено съществуване. Роуз също се бе опитала да убие Дмитрий, защото вярваше, че смъртта е за предпочитане пред това да си стригой. Михаил се бе провалил, но любовта им бе устояла на изпитанията и когато се бе случило невъзможното и тя бе преобразена, двамата мигом се събраха отново. Аз дори не можех да си представя съществуването на подобна любов.

— Още не сме решили за цветята — продължаваше тя. — Хортензии или лилии. Предполагам, че се досещам ти какво би предпочела.

— Всъщност щях да кажа хортензии. И без това съм заобиколена от твърде много лилии.

Тя се засмя и внезапно коленичи до една леха с гладиоли.

— Повече, отколкото предполагаш. В тази леха се спотайват лилии.

— Но сега не им е сезонът — изтъкнах.

— Никога нищо не е извън сезона. — Соня се озърна крадешком, сетне постави пръстите си върху земята. Миг по-късно се появиха тъмнозелени стръкчета, после стъблото порасна все по-високо и по-високо и накрая се увенча с тъмночервена лилия. — Ах. Червена. На алхимиците са бели... о, добре ли си?

Бях се отдръпнала толкова надалеч върху тротоара, че едва не слязох на улицата.

— Ти... не биваше да го правиш. Някой може да ни види.

— Никой не видя — отвърна тя и се изправи. Лицето ѝ омекна. — Съжалявам, понякога забравям какво е отношението ти към тези неща. Сгреших, наистина не биваше да го правя.

— Всичко е наред — избъбрих, макар че никак не бях сигурна. Вампирската магия винаги кара кожата ми да настръхва. Вампирите — същества, които се нуждаят от кръв, бяха достатъчно непонятни и неприемливи за мен. Но да са в състояние да манипулират света с магия? Още по-лошо. Онази лилия, макар и красива, сега ми се струваше някак си зловеща. Цветето не би трябвало да цъфти по това време на годината.

Повече не споменахме за магията и скоро стигнахме до главната улица в центъра на града, където се намираше тайландският ресторант. Дадохме голямата си поръчка за вкъщи и ни казаха, че трябва да почакаме около петнайсет минути. Двете със Соня се помотахме отвън, възхищавайки се на Палм Спрингс, обгърнат от меката светлина на спускащия се здрач. Забързани купувачи излизаха от бутиците малко преди да ги затворят, а всички ресторанти бяха в очакване на клиенти. Много от собствениците им бяха изнесли маси на тротоара и навсякъде около нас се носеше приглушеното жужене на приятелски разговори. Голям фонтан, облицован с плочки в ярки цветове, очароваше децата и подканваше туристите да го щракат ентусиазирано с фотоапаратите си. Вниманието на Соня бе привлечено от различните растения и дървета, които красяха улиците. Дори и да не владееше магията на духа, с която въздействаше върху живите твари, тя си оставаше прекрасен градинар.

— Хей, ти! По-голямата Мелроуз!

Извърнах се и видях Лия Дистефано да крачи към мен. Лия беше моден дизайнер, собственичка на бутик в центъра на Палм Спрингс. Досега не бях осъзнала, че сме застанали точно пред витрината на магазина ѝ. Ако се бях усетила, щях да предпочета да изчакам в ресторанта. Лия беше дребна, но имаше доста внушително присъствие, подсилвано от крещящият цигански стил, с който често се обличаше.

— От седмици ти звъня — заговори тя, като приближи до нас. — Защо не ми вдигаш?

— Наистина бях много заета — отвърнах невъзмутимо.

— Аха. — Лия сложи ръце на кръста си и се опита да ме измери гневно от горе надолу, което беше удивително, тъй като аз бях по-висока. — Кога ще позволиш на сестра си отново да ми бъде модел?

— Госпожице Дистефано — подех търпеливо. — Вече ви казах и преди. Тя повече няма да го прави. Нашите родители не го одобряват. Религията не ни позволява да снимат лицата ни.

Миналият месец идеалната фигура на Джил, която сякаш бе родена за кралица на модния подиум, и прекрасните ѝ, неземни черти, бяха привлекли вниманието на Лия. Да те снимат от всички страни едва ли е най-удачният начин да останеш скрит, но ние се бяхме съгласили да позволим на Джил да участва в дефилето на Лия, защото

всички модели бяха с венециански маски. Оттогава Лия не спираше да ми додява с молби Джил отново да ѝ бъде модел. Беше трудно, защото знаех колко много го иска Джил, но тя не по-зле от мен разбираше, че безопасността ѝ е на първо място. Твърдението ни, че изповядваме малко известна религия беше удобно обяснение на странното ни поведение пред останалите, така че предположих, че съм се отървала от Лия. Но не бях.

— Така и не се чух с тези ваши прословути родители — продължи Лия. — Наблюдавах семейството ти. И видях как се държите. Ти си авторитетът. Ти си тази, от която трябва да получа позволение. Имам страхотно предложение от известно списание за фотосесия на мои модели на шалове и шапки и Джил направо е родена за това. Какво е нужно, за да имам възможността да я снимам? Искаш дял от хонорара?

Въздъгнах.

— Не става въпрос за пари. Ние не можем да показваме лицето ѝ. Ако отново носи венецианска маска, нямам нищо против.

Лия се намръщи.

— Не мога да направя това.

— Тогава сме в задънена улица.

— Трябва да има начин. Всеки си има цена.

— Съжалявам. — Нямаше цена на този свят, която тя можеше да ми предложи, за да ме накара да пренебрегна отговорностите си към Джил и алхимиците.

Служителят от ресторанта надникна от вратата и извика, че поръчките ни са готови, като по този начин ме отърва от Лия. Соня се засмя, докато пълнехме пликите, за да поемем обратно по улицата към апартамента на Ейдриън. Гаснещите слънчеви лъчи бяха обагрили небето в пурпурно, а светлините на уличните лампи, проникващи през плетеницата палмови листа, чертаеха причудливи шарки върху тротоара.

— Представяла ли си си някога, че в работата ти ще влиза умението да отбягваш атаките на нахални модни дизайнери? — попита Соня.

— Не — признах си. — Честно, никога не съм си представяла дори половината неща, които включва тази работа...

— Соня?

Един млад мъж изникна сякаш от никъде, блокирайки пътя ни. Не го познавах, а и изглеждаше малко по-възрастен от мен. Черната му коса беше много късо подстригана и той се взираше с любопитство в Соня.

Тя спря рязко и се намръщи.

— Познаваме ли се?

Лицето му светна.

— Разбира се. Джеф Юбанкс. Сети ли се?

— Не — отвърна тя с любезен тон, след като го изучава внимателно няколко секунди. — Сигурно сте се припознали. Съжалявам.

— Не, не — не се предаваше мъжът. — Аз те познавам. Соня Карп, нали? Миналата година се срещнахме в Кентъки.

Соня се скова. Беше се установила в Кентъки, докато беше стригой. Знаех, че спомените ѝ от онова време не бяха никак приятни.

— Съжалявам — повтори тя с напрегнат глас. — Не разбирам за какво говорите.

Мъжът остана непоколебим в убеждението си и продължи да се усмихва, все едно бяха стари приятели.

— Изминала си доста път от Кентъки. Какво те доведе тук? Мен току-що ме преместиха от работата.

— Има някаква грешка — намесих се аз твърдо и побутнах Соня да продължи напред. Не знаех каква точно би могла да е тази грешка, но поведението на Соня ми беше достатъчно. — Трябва да вървим.

Мъжът не ни последва, но Соня остана мълчалива през по-голямата част от пътя до апартамента на Ейдриън.

— Сигурно е трудно — наруших аз мълчанието, чувствайки, че трябва да кажа нещо. — Да срещаш хора от миналото си.

Тя поклати глава.

— Той не е от миналото. Сигурна съм в това. Никога не съм го срещала.

Предположих, че просто иска да избегне обвиненията, задето е била стригой.

— Сигурна ли си? Може да е бил някой случаен познат?

Тя ме стрелна кисело с поглед.

— Стригоите не правят „случайни запознанства“ с хората. За тях те са просто вечерята им. Този тип не би трябвало да знае коя съм.

— Той беше човек? А не дампир? — Аз не можех да направя разлика, но мороите можеха.

— Определено.

Соня се бе спряла отново и гледаше назад към отдалечаващата се фигура на мъжа. Проследих погледа ѝ.

— Трябва да има някакво разумно обяснение, за да те познае. Изглежда ми съвсем безобиден.

Това ми спечели още една усмивка.

— Хайде сега, Сидни. Смятах, че вече си с нас достатъчно дълго, за да знаеш.

— Да зная какво?

— Нищо никога не е толкова безопасно, колкото изглежда.

---

[1] Справочен интернет сайт за ученици. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 4

Соня не сподели за мистериозната си среща с останалите от групата в апартамента на Ейдриън, така че аз уважих мълчанието ѝ. Пък и всички останали бяха прекалено заети с вечерята и експериментите, за да забележат нещо друго. А и след като започнаха с тестовете от втората серия, дори аз бях твърде увлечена, за да се замисля за мъжа от улицата.

Соня каза, че иска да провери как Еди и Дмитрий ще реагират на директното въздействие на духа. За целта двамата с Ейдриън последователно фокусираха магията си върху дампирите.

— Прилича на това, което бихме направили, ако се опитваме да ги излекуваме или да накараме нещо да порасне — обясни ми Соня. — Не се тревожи — въздействието няма да ги накара да пораснат до великански размери или нещо подобно. По-скоро ние ги обвиваме с магията на духа. Ако у Дмитрий се е загнездило нещо от времето, когато е бил излекуван, вярвам, че то ще реагира на нашата магия.

Двамата с Ейдриън съгласуваха действията си и се заеха първо с Еди. Първоначално нямаше нищо интересно за наблюдение — просто двама морои, владеещи магията на духа, се визираха в Еди. Той изглеждаше притеснен под втренчените им погледи. Сетне видях сребристо сияние да пробягва, трептейки по тялото му. Отстъпих назад, смаяна и изнервена при гледката на материалното проявление на духа. Те повториха процеса върху Дмитрий със същите резултати. Очевидно и на невидимо ниво, нещата бяха едни и същи. Нямаше нищо отличително в реакцията на Дмитрий. Всички те приемаха експериментите с лекота, като част от научния процес, но когато видях как магията в действителност се обвива като одеяло около двамата мъже, ме полазиха тръпки.

Докато същата вечер с Еди пътувахме с колата към „Амбъруд“, аз седях колкото е възможно по-далеч от него в колата, сякаш остатъчната магия можеше да изтече от него и да ме докосне. Той си бърбеше с мен по обичайния ни, приятелски маниер, а аз трябваше да положа доста

усилия, за да прикрия чувствата си. Това ме караше да изпитвам вина. Та това бе Еди. Моят приятел. Магията, дори и да можеше да ми въздейства, отдавна се бе изпарила.

Здравият и дълбок сън през онази нощ бе достатъчен, за да се отърся от безпокойството и вината. Докато на следващия ден се приготвях за занятията, магията се бе превърнала само в далечен спомен. Въпреки че пребиваването ми в „Амбъруд“ беше с определена мисия, бях започнала да се привързвам към елитното училище. Преди това се обучавах у дома и макар баща ми да бе доста строг и стриктен преподавател, никога не преминаваше отвъд границите на това, което смяташе за необходимо. Тук, дори и да превъзхождах по знания съучениците си, имаше много учители, които ме окуражаваха да се стремя към повече знания. Не ми беше позволено да отида в колеж, но това училище беше изненадващо приятен заместител.

Но преди да се заема със занятията си, трябваше да надзиравам тренировката по бойни изкуства на Еди и Анджелина. Колкото и да му се искаше да я избягва, Еди не можеше да го стори не и когато на карта бе заложена безопасността на Джил. Настаних се в тревата с чаша кафе, като се питах дали мераците на Анджелина към него не са просто плод на въображението му. Напоследък в стаята си в общежитието се бях сдобила с мини машина за кафе, която приготвяше чаша кафе за един и макар че кафето далеч не бе толкова добро като това в кафенето на „Спенсърс“, ми помагаше да преживея доста трудни утрини. Поздравът ми към Джил се удави в широка прозявка, когато тя се отпусна на тревата до мен.

— Еди вече не ме обучава — рече тъжно, докато наблюдаваше спектакъла. Еди се опитваше търпеливо да обясни на Анджелина, че ударът с глава, макар и много подходящ за кръчмарски тупаник, невинаги е най-добрата бойна тактика срещу стригоите.

— Сигурна съм, че щеше да те тренира, ако имаше повече време — уверих я, макар да не бях чак толкова сигурна. Сега, след като вече признаваше пред себе си чувствата, които изпитваше към нея, той се изнервяше, когато се налагаше да я докосва твърде много. А и кавалерът в него не можеше да допусне Джил да рискува да се нарани. Тъкмо в това се криеше голяма ирония, защото пламенното желание на момичето морой да се научи да се самоотбранява (рядко срещано у представителите на нейната раса), беше онова, което го бе привлякло

към нея. — Анджелина е изпратена тук, за да те защитава. Той трябва да е сигурен, че тя ще се справи със задачата.

— Зная. Просто имам чувството, че всички ме пазят, сякаш съм рохко яйце. — Тя се намръщи. — В часовете по физическо Мика не ми дава да правя почти нищо. След всички усилия, които положих, за да свикна, сега той е станал параноичен да не се нараня. Постоянно му повтарям, че съм наред, че е само заради слънцето... обаче той все гледа да ме предпази и да ми помага. Много е сладко... но понякога ме подлудява.

— Забелязах го — признах аз. Двете бяхме в един и същ клас по физическо възпитание. — Но не мисля, че това е причината, поради която Еди не те обучава. Той знае, че можеш да се справиш. Много е горд, че ти... той просто си мисли, че ако върши добре работата си, на теб няма да ти се налага да се учиш. Малко странна логика.

— Не, загрех я. — Унилостта ѝ от преди малко се превърна в одобрение, когато се извърна, за да продължи да наблюдава урока по бойни изкуства. — Той е толкова отдаден и... ами, добър във всичко, което прави.

— Коляното е много лесен начин да неутрализираш някого — обясняваше Еди на Анджелина. — Особено, ако врагът те е сварил без оръжие и трябва да...

— Кога ще ме научиш да пронизвам с кол и да обезглавявам? — прекъсна го тя, сложила ръце на кръста. — През цялото време само дуднеш удари тук, избегни това, дрън-дрън-дрън. Трябва да се упражнявам в убиването на стригои.

— Не, не трябва. — Еди беше въплъщение на търпение и отново бе възприел решителния и делови маниер, който толкова добре познавах. — Ти не си тук, за да убиваш стригои. Може би по-късно ще упражним и тези техники, но в момента най-важната ти задача е да държиш безмилостните убийци далеч от Джил. Това е с предимство пред всичко останало, дори над нашия живот. — Погледна към Джил, за да подчертае думите си и в очите му проблесна възхищение.

— Обезглавяването убива и морои — промърмори Анджелина. — Освен това, самият ти миналия месец си имал проблем със стригои.

Джил се размърда притеснено до мен и дори Еди застина неподвижно. Вярно беше — напоследък му се наложи да убие двама стригои, когато апартаментът на Ейдриън все още принадлежеше на

Кийт. Лий Донахю беше довел стригоите при нас. Той беше морой, който някога е бил стригой. След като бе върнат към изначалната си същност, Лий искаше отчаяно отново да стане стригой. Той бе причината да узнаем, че онези, които са били преобразени от духа, изглежда придобиваха някаква устойчивост срещу стригоите. Дватама стригои, които бе извикал да му помогнат, се бяха опитали да го пробудят, но вместо това го бяха убили — по-добра съдба, отколкото да бъде нежив, ако питате мен.

Онези стригои се бяха нахвърлили срещу останалите от нас и без да искат бяха разкрили нещо неочаквано и тревожно (ако не за тях, то за мен). Кръвта ми беше негодна за консумация. Опитаха се да пият от мен, но не можах. Поради всички последици от онази нощ, никой от алхимиците или мороите не обърна голямо внимание на тази малка подробност — и аз бях благодарна. Изпитвах ужас, че в близките дни някой можеше да се сети да ме сложи под микроскоп за наблюдение.

— Онова беше нещастна случайност — каза Еди накрая. — Няма голяма вероятност да се случи отново. А сега, наблюдавай как се движи кракът и не забравяй, че един морой навярно ще е по-висок от теб.

Той направи демонстрация и аз хвърлих бърз поглед към Джил. Изражението ѝ бе неразгадаемо. Тя никога не говореше за Лий, с когото бе излизала за кратко. Мика бе положил големи усилия, за да я разсее на романтичния фронт, но не беше лесно да преглътнеш факта, че последното ти гадже е искало да стане кръвожадно чудовище. Имах чувството, че още страда, макар и доста успешно да го прикриваше.

— Много си скована — заяви Еди на Анджелина след няколко опита.

Тя отпусна напълно тялото си, като някоя марионетка.

— Сега, какво? Така ли?

Учителят ѝ въздъхна.

— Не. Сега трябва малко да се напрегнеш. — Еди се придвижи зад нея с намерението да я направлява, докато заеме позата, да ѝ покаже как да свие коленете и да държи ръцете си. Анджелина се възползва от възможността да се облегне на него, като тялото ѝ се отърка подканващо в неговото. Очите ми се разшириха. Добре. Май Еди не си въобразяваше разни неща.

— Хей! — Дампирът отскочи назад. Лицето му изразяваше неподправен ужас. — Внимавай! Трябва да научиш това.

Върху нейното лице бе изписана ангелска невинност.

— Внимавам. Просто използвам тялото ти, за да се науча какво да правя с моето. — Бог да ми е на помощ, тя направо пърхаше с мигли! Еди се отдръпна още повече.

Осъзнах, че навярно трябва да се намеся, независимо от думите на Еди, че ще се справи сам с проблемите си. Но се появи по-добър спасител — училищният звънец иззвъня, за да предупреди, че занятията започват след половин час. Изправих се.

— Хей, трябва да вървим, ако искаме да имаме време за закуска. Веднага.

Анджелина ме изгледа подозрително.

— Ти нали обикновено не закусваш?

— Да, но не аз съм тази, която тази сутрин свърши доста тежка работа. Освен това трябва да се преоблечеш и... почакай, ти си с униформа? — Дори не бях забелязала. Когато Еди и Джил тренираха, винаги бяха облечени в спортни екипи какъвто носеше той сега. Анджелина се бе появила днес в униформата на „Амбъруд“, пола и блуза, които вече носеха следите на сутрешната битка.

— Да, и какво? — Тя напъха краищата на блузата си, които се бяха измъкнали от колана на полата. Едната страна на дрехата бе оплескана с пръст.

— Трябва да се преоблечеш — настоях аз.

— Няма. Така съм си добре.

Не бях сигурна, но поне тези дрехи бяха по-добре от джинсовите шорти. Еди отиде да си облече униформата и така и не се върна за закуска. Знаех, че обича да си похапва сутрин, пък и като всеки млад мъж можеше много бързо да си смени дрехите. Предположих, че жертва храната, за да е по-далеч от Анджелина.

Когато влязохме в столовата, чух да викат името ми и зърнах Кристин Сойър и Джулия Кавъндиш да ми махат. Освен Треј, те бяха двете ми най-близки приятелки в „Амбъруд“. Трябваше още много път да измина, докато придобия умения да общувам, но тези две момичета много ми помагаша. А и с цялата свръхестествена тайна, която включваше работата ми, имаше нещо успокояващо да си сред хора,

които са нормални и... ами обикновени човешки същества. Дори и да не можех да бъда напълно откровена с тях.

— Сидни, искаме да те помолим за една модна консултация — заяви Джулия. Отметна русата си коса през рамо — обичайният ѝ знак, че това, което смята да каже, е от изключително значение.

— Модна консултация с мен? — Едва се сдържах да не погледна назад, за да не видя дали някоя друга Сидни не стои зад гърба ми. — Не съм мислила, че някой някога ще ме помоли за това.

— Ти наистина имаш много хубави дрехи — настоя Кристин. — Всъщност, прекалено хубави. Ако майка ми беше с десет години по-млада, готина и имаше много пари, щеше да се облича като теб. — Не бях сигурна дали казаното беше комплимент, или не, но Джулия не ми даде възможност да размисля по въпроса.

— Кажи ѝ, Крис.

— Спомняш ли си стажа за консултанти, на който исках да се запиша следващия семестър? Насрочиха ми интервю — обясни Кристин. — Опитвам се да реша дали да облека панталони и блейзър, или рокля.

А, това обясняваше защо търсеха помощта ми. Интервю. Ако ставаше дума за нещо друго, щяха да си изберат дрехите от някое модно списание. И макар да признавам, че навярно съм авторитет по такива практични въпроси... ами, донякъде се почувствах разочарована, че ме бяха извикали точно за това.

— Какъв цвят са дрехите?

— Блейзърът е червен; а роклята — тъмносиня.

Огледах внимателно Кристин, преценявайки лицето и фигурата ѝ. Върху китката ѝ имаше белег, остатък от коварната татуировка, която помогнах да се премахне. Беше по времето, когато се бе развихрило нелегалното студио за татуировки на бандата на Кийт.

— Облечи роклята. Почакай... това е рокля, с която би отишла на църква, или в нощен клуб?

— На църква — отвърна тя, не особено щастлива от факта.

— Тогава със сигурност избери роклята — заключих.

Кристин стрелна триумфален поглед към Джулия.

— Видя ли? Казах ти, че точно това ще каже.

Джулия доби замислен вид.

— Блейзърът е по-забавен. Яркочервен е.

— Да, но „забавно“ обикновено не е впечатлението, което искаш да направиш по време на интервю — изтъкнах. Беше ми трудно да запазя сериозна физиономия при лекомисленото им бърборене. — Поне не за тази работа.

Джулия не изглеждаше убедена, но не се опита да разубеди Кристин от благоразумния ми моден избор. Само секунда по-късно Джулия изведнъж живна.

— Хей, вярно ли е, че Треј ще те урежда с някакво момче?

— Мен... какво? Не. Откъде го чу? — Сякаш имаше нужда да питам. Несъмнено го бе чула от самия Треј.

— Треј каза, че е говорил с теб за това — поясни Кристин. — Колко идеален бил този тип за теб.

— Идеята е супер, Сидни — присъедини се Джулия със сериозна физиономия, все едно обсъждахме въпрос на живот или смърт. — Ще ти се отрази добре. Имам предвид, че откакто започнахме училище, аз съм излизала с... — Млъкна и преброи наум имената на пръсти — ... четири момчета. А знаеш ли ти с колко си излизала? — Вдигна свития си юмрук. — С толкова.

— Нямам нужда да излизам с никого — възразих аз. — И без това имам достатъчно проблеми на главата си. Сигурна съм, че това ще добави още няколко.

— Какви проблеми имаш? — засмя се Кристин. — Невероятните ти оценки, убийственото ти тяло и идеалната коса? Искам да кажа, добре, съгласна съм, че близките ти са малко шантави, но, хайде, стига! Всеки има време за някоя и друга среща — или за много, в случая с Джулия.

— Хей — нацупи се Джулия, но не оспори обвинението.

Кристин продължи да ме убеждава, което ме накара да се замисля дали въобще имаше нужда от курсове. Според мен трябваше направо да кандидатства за стажант-юрист.

— Веднъж можеш да прескочиш домашните. Дай шанс на този тип и някой път можем да излезем заедно. Ще бъде забавно.

Насилих се да се усмихна и промърморих нещо неангажиращо. „Всеки има време за някоя и друга среща.“ Всеки, но разбира се, не и аз. Изведнъж ме прониза силен копнеж, не за среща, а само за дружеско общуване. Кристин и Джулия излизаха много с голяма група приятели, както и с гаджетата си и често ме канеха да се забавлявам с

тях. Те смятаха, че моята необщителност се дължи на многото ми домашни или че навярно няма подходящо момче, с което да изляза. Искаше ми се да е толкова просто. Внезапно усетих, че огромна пропаст ме разделя от Кристин и Джулия. Аз бях тяхна приятелка и те ме бяха включили на драго сърце в своя живот. А междувременно бях пълна с тайни и полуистини. Част от мен искаше да е откровена и пряма с тях, да може да им довери всички неволи и мъки на живота на един алхимик. По дяволите, част от мен искаше да мога просто да изляза някъде да се позабавлявам и поне за една нощ да забравя за задълженията си. Но разбира се, това никога нямаше да стане. Нищо чудно, докато гледаме някой филм, да получа есемес, че трябва спешно да покрия убийството на някой стригой.

Не беше рядкост за мен да изпадна в подобно мрачно настроение, но когато започнах учебния ден, малко се разведрих. Влязох в ритъма на учебния ми график, успокояващ с познатия си ред. Учителите винаги ми даваха повече домашни за през уикендите и аз се радвах, че мога да представя свършеното по време на самолетните ми полети. За нещастие последният ми час за деня отново ми провали настроението. Всъщност час не е точната дума. Имах извънкласно занимание с преподавателката ми по история, госпожа Теруилиджър.

Госпожа Теруилиджър съвсем наскоро ми бе разкрила магьосническите си способности. Беше нещо като вещица или както там се наричаха всички онези хора. Алхимиците бяха чували слухове за тях, но не разполагахме с точни факти, нито имахме достатъчен опит с подобни явления. Доколкото знаехме, само мороите владееха магията. Ние я използвахме в нашите татуировки с форма на лилия — в които се съдържаха съвсем малко количество вампирска кръв — но мисълта, че човешки същества владеят различни магии, беше отблъскваща и налудничава.

Ето защо за мен беше огромна изненада, когато миналия месец госпожа Теруилиджър не само се разкри пред мен, но и ме подмами да направя магия. Това ме потресе, но в същото време ме изпълни с вина. Хората не би трябвало да използват магия. Ние нямаме право да променяме света ей така, когато ни скимне; това е сто пъти по-лошо от онова, което бе направила Соня с червената лилия на улицата. Госпожа Теруилиджър твърдеше, че аз притежавам вродена магьосническа дарба и бе предложила да ме обучи. Не бях сигурна защо искаше това.

Не спираше да говори за потенциала, който съм имала, но аз не можех да повярвам, че иска да ме обучи без някаква своя причина. Още не бях разгадала каква може да е тя, но това нямаше значение. Отказах предложението ѝ. И така тя намери заобиколен начин.

— Госпожице Мелбърн, още колко време ще ви отнеме книгата на Кимбъл? — подвикна тя от бюрото си. Трей бе прихванал „Мелбърн“ от нея, но за разлика от него, изглежда тя постоянно забравяше, че това не е истинското ми име. Беше на около четиридесет години, със сивкаво кестенява коса и постоянен лукав блясък в очите.

Вдигнах глава от заниманието си и се насилих да отговоря учтиво.

— Още два дни. Най-много три.

— Постарайте се да преведете всичките три магии за сън — нареди тя. — Всяка една има различни нюанси.

— В тази книга има четири магии за сън — поправих я аз.

— Така ли? — попита невинно госпожа Теруилиджър. — Доволна съм, че си забелязала.

Въздържах се да не се намръщя. Да преписвам и превеждам книги с магии за проучванията беше нейният начин да ме обучава. Нямаше как, но научавах текстовете, докато ги четях. Мразех, задето бях принудена да правя това, но вече бе много късно за тази година да се местя в друг клас. Пък и едва ли бих могла да се оплача на директора, че ме насилват да се занимавам с магии.

И така, най-прилежно преписвах книги с магии, а докато бяхме заедно, говорех с нея колкото се може по-малко. Междуременно кипях от негодувание. Тя беше напълно наясно с притеснението ми, но не правеше никакви опити да намали напрежението, поставяйки и двете ни в безизходно положение. Само едно нещо внасяше светлина в тези мъчителни „научни“ сеанси.

— Я виж ти. Минали са близо два часа от последното ми капучино. Истинско чудо е, че още съм жива. Ще бъдеш ли така любезна да изтичаш до „Спенсърс“? С това ще приключим заниманията за днес. — Последният звънец беше бил преди петнайсет минути, но аз бях останала да поработя извънредно.

Преди да е свършила да говори, вече бях затворила книгата. Когато започнах като нейна асистентка, много се дразнех от тези постоянни поръчки. А сега ги очаквах с нетърпение като единствен

възможен изход за бягство. Да не споменаваме и личната ми необходимост от кофеин.

Когато влязох в кафенето, установих, че Трей тъкмо бе застъпил на смяна, което беше страхотно — не само, защото беше приятелско лице, но и заради отстъпките. Той започна да изпълнява поръчката ми още преди да му я кажа, тъй като вече бе запознат с предпочитанията ми. Друг негов колега предложи да помогне и Трей му даде точни указания какво да прави.

— Капучино с ванилия, с обезмаслено мляко — рече Трей и грабна карамела за кафето на госпожа Теруилиджър. — Това е захарен сироп и обезмаслено мляко. И да не сбъркаш. Тя може да подуши от километър захар и мляко 2%. — Потиснах усмивката си. Въпреки че не можех да разкрия тайните на алхимиците пред моите приятели, беше хубаво да зная, че те поне бяха изцяло наясно с кафепретенциите ми.

Другият продавач, който изглеждаше на нашата възраст, му хвърли насмешлив поглед.

— Много добре зная какво означава обезмаслено мляко.

— Страхотно внимание към детайлите — подкачих Трей. — Не знаех, че е толкова важно за теб.

— Хей, аз обичам да обслужвам клиентите — заяви Трей. — Освен това довечера ще имам нужда от помощта ти за доклада си за онези химически лабораторни изследвания. Ти винаги откриваш нещата, които пропускам.

— Докладът е за утре — смъмрих го. — Имаше цели две седмици да го подготвиш. Доколкото разбирам, май не си напреднал много по време на занятията с твоите мажоретки.

— Да, да. Е, ще ми помогнеш ли? Ще дойда в твоя кампус.

— Ще се занимавам до късно с учебната група — тази е истинска. — Момчетата не се допускаха в нашето общежитие след определен час. — Ако искаш, след това бихме могли да се срещнем в централния кампус.

— Колко кампуса има вашето училище? — попита другото момче, като остави чашата с кафе пред мен.

— Три. — Пресегнах се нетърпеливо към кафето. — Като Галия.

— Като какво? — сащиса се Трей.

— Съжалявам — отвърнах. — Латинска шега.

— *Omnia Gallia in très partes divisa est*^[1] — поясни коллегата му.

Вдигнах рязко глава. Нищо не можеше да отвлече вниманието ми от кафето, но да чуя да се цитира Юлий Цезар в кафене „Спенсър“, го постигна.

— Знаеш латински? — попитах удивено.

— Разбира се — отвърна той. — Че кой не знае?

Трей завъртя очи.

— Само останалата част от света — промърмори.

— Особено класически латински — продължи многозначното. — Искам да кажа, че той е много по-добър от средновековния латински.

— Очевидно — съгласих се. — Всеки го знае. След децентрализацията, последвала края на Римската империя, настъпва истински хаос в правилата.

Той кимна с разбиране.

— Макар че ако го сравниш с романските езици, правилата започват да добиват смисъл, ако ги възприемаш като част от по-обширната картина на езиковата еволюция.

— Това — прекъсна ни Трей, — е най-откаченото нещо, което съм виждал. И най-прекрасното. Сидни, това е Брейдан. Брейдан, запознай се със Сидни. — Трей рядко използваше малкото ми име, затова прозвуча странно, но не колкото пресиленото смигване, с което ме удостои.

Поех ръката на Брейдан.

— Приятно ми е да се запознаем.

— На мен също — кимна той. — Падаш си по класиците, а? — Млъкна и ме изгледа замислено. — Това лято гледала ли си спектакъла „Антоний и Клеопатра“ на трупата „Парк тиъгър“?

— Не. Дори не знаех, че има такава постановка. — Внезапно се почувствах донякъде засрамена, задето не го знаех, сякаш бях длъжна да съм запозната с всички художествени и културни прояви в Палм Спрингс и околността. — Преместих се тук само преди месец — додадох като един вид извинение.

— Мисля, че ще имат още няколко представления за сезона. — Брейдан отново се поколеба. — Бих гледал спектакъла още веднъж, ако искаш да отидеш. Макар че би трябвало да те предупредя — това е една доста модерна интерпретация на Шекспир. Модерни облекла.

— Нямам нищо против. Тъкмо подобни интерпретации правят Шекспир вечен. — Думите се изтърколиха машинално от устните ми.

И в същото време осъзнах, че това са онези редки моменти на прозрение, когато си даваш сметка, че ставащото има много по-голямо значение, отколкото предполагаш. Отговорът ми беше в синхрон с думите на Брейдан. Последното, както и широката усмивка на Треј ме доведоха до стряскащо прозрение. Това беше момчето, за което Треј ми бе споменал. Моята „сродна душа“. И той ме канеше на среща.

— Страхотна идея — засия Треј. — Вие двамата определено трябва да отидете да гледате пиесата. Направо си прекарайте целия ден заедно. Хапнете, помотайте се из библиотеката или каквото там правите за забавление.

Очите на Брейдан срещнаха моите. Неговите бяха лешникови, почти като тези на Еди, но със зелени точки. Разбира се, не бяха толкова зелени като на Ейдриън. Никои очи не бяха толкова невероятно зелени. Кестенявата коса на Брейдан от време на време улавяше светлината и бе подстригана по един практичен начин, който подчертаваше очертанията на скулите му. Трябваше да призная, че беше доста готин.

— Имат представления от четвъртък до неделя — рече той. — През уикенда имам тематичен дебат... свободна ли си в четвъртък вечер?

— Аз... — Бях ли свободна? Доколкото си спомнях, няха никакви планове. Два пъти седмично водех Джил в дома на Кларънс Донахю — възрастен морой, който имаше хранваща. Четвъртък вечер не беше в графика за хранване, също така не бях задължена да присъствам и по време на експериментите.

— Разбира се, че е свободна — обяви безапелационно Треј, преди да успее да отговоря. — Нали така, Сидни?

— Да — смънках, като го изгледах многозначително. — Свободна съм.

Брейдан се усмихна. Аз му се усмихнах в отговор. Възцари се неловко мълчание. Също като мен, той явно не бе сигурен как да продължи. Щях да реша, че е много сладък, ако не бях толкова притеснена да не изглеждам смешна.

Треј го сръга енергично.

— Тук е моментът да й поискаш телефонния номер.

Брейдан кимна, макар че сръгването не му беше особено приятно.

— Добре, добре. — Извади мобилния от джоба си. — Как точно се пише Сидни? — Трей въздъхна и завъртя очи. — Какво толкова? Човек никога не знае с тези модерни вариации на имената. Просто исках да съм сигурен, че ще го запиша правилно.

— И аз бих постъпила по същия начин — подкрепих го и му продиктувах телефонния си номер.

Той вдигна глава и ми се усмихна.

— Супер. Нямам търпение да се видим отново.

— Аз също — отвърнах и наистина го мислех.

Излязох замаяна от кафенето. Имах среща. Наистина ли, за бога, имах среща?

Трей ме настигна, докато отключвах колата си.

— Е? — не се стърпя той. — Бях прав, нали?

— За какво? — попитах, макар че предусещах какво предстои.

— За това, че Брейдан е твоята сродна душа.

— Казах ти...

— Зная, зная. Не вярваш в сродните души. Все пак — ухили се досадникът, — ако този тип не е идеалният мъж за теб, не зная кой би могъл да е.

— Добре, ще видим. — Оставих чашата с кафе на госпожа Теруилиджър върху капака на колата, за да мога да отпивам от моето. — Разбира се, той не харесва модерните интерпретации на Шекспир, така че това може да се окаже големият препъникамък.

Трей се вторачи невярващо в мен.

— Сериозно ли го казваш?

— Не — стрелнах го с поглед. — Майтапя се. Е, може би малко. — Кафето, което Брейдан ми бе направил, беше много добро, така че бях готова да проявя снизходителност към възгледите му за модерните интерпретации на Шекспир. — Между другото, защо толкова се интересуваш от любовния ми живот?

Трей сви рамене и пъхна ръце в джобовете си. Върху загорялата му кожа бяха избили капчици пот от късното следобедно слънце.

— Не зная. Предполагам, че съм ти задължен заради всичко, което направи за мен с онези татуировки. Освен това ми помагаш толкова много за домашните.

— Ти всъщност не се нуждаеш от помощта ми за домашните. А що се отнася до татуировките... — Намръщих се, когато в съзнанието

ми изникна образът на Кийт и си припомних как удряше по стъклото. Дрогиращите татуировки с вампирска кръв, дело на нелегалната мрежа на Кийт, бяха предизвикали истински хаос в „Амбъруд“. Трей, разбира се, не подозираше за личния ми интерес в случая. Той знаеше само, че се бях отървала от онези, които използваха татуировките, за да си осигурят нечестно предимство в училищните спортни състезания. — Направих го, защото смятах, че така е правилно.

Думите ми го накараха да се усмихне.

— Разбира се. Все пак това ми спести доста неприятности с баща ми.

— Надявам се. Сега нямаш съперник в отбора. Какво повече би могъл да иска баща ти?

— О, винаги има нещо, в което той смята, че трябва да съм най-добрият. Не се отнася само до футбола. — Трей бе намекнал нещо подобно и преди.

— Знам какво е — промълвих, замислена за своя баща. Помежду ни се възцари кратко мълчание.

— Не ми помага и фактът, че идеалният ми братовчед много скоро ще пристигне в града — рече накрая той. — В сравнение с него, всичко, което аз правя, изглежда калпаво. Ти имаш ли такъв братовчед?

— Ъ, не съвсем. — Повечето от братовчедите ми бяха от майчина страна, а баща ми ни държеше настрана от нейното семейство.

— Навярно ти си идеалната братовчедка — измърмори Трей. — Както и да е, в семейството винаги съществуват определени очаквания... винаги те подлагат на изпитания. Засега футболът ми осигурява известно уважение. — Смигна ми. — Това, както и страхотните ми оценки по химия.

Схванах намека в последните му думи.

— Добре. Ще ти пратя есемес, когато се прибера довечера. Ще сбъднем желанието ти.

— Благодаря. Освен това ще си поприказвам с Брейдан, за да не пробва в четвъртък вечер.

Умът ми бе зает с латински и Шекспир.

— Да не пробва какво?

Трей поклати глава.

— Честно, Мелбърн, не зная как си оцеляла толкова дълго в този свят без мен.

— О — изчервих се. — Онова. — Супер, сега имах още нещо за което да се тревожа.

— Между нас да си остане, Брейдан е последният мъж на света, за когото трябва да се притесняваш — подсмихна се новоизпеченият ми наставник в любовните дела. — Мисля, че той е също толкова зелен, колкото и ти. И ако не бях толкова загрижен за целомъдрието ти, навярно щях да му изнеса лекция как да пробва нещо.

— Е, благодаря, че си взел толкова присърце интересите ми — отбелязах сухо. — Винаги съм си мечтала да имам брат, който да ме пази.

Той ме изгледа любопитно.

— Ама ти нямаш ли, колко бяха, трима братя?

О, не.

— Ъ, казах го фигуративно. — Опитах се да не се паникьосвам. Рядко правех подобни гафове. Еди, Ейдриън и Кийт — всички те по някое време се подвизаваха като мои братя. — Никой от тях не е особено загрижен за любовния ми живот. А в момента аз съм загрижена да се озова по-скоро на място с климатик. — Отворих вратата на колата си и от там ме лъхна гореща вълна. — Ще се чуем довечера и ще ти помогна с лабораторните упражнения.

Трей кимна, явно и на него му се искаше по-скоро да влезе вътре и да се озове на място с климатик.

— А аз ще ти помогна, ако имаш още въпроси относно срещите.

Надявах се изпепеляващия ми поглед да изразява достатъчно красноречиво мнението ми по въпроса, но след като той си замина, а аз пуснах докрай климатика в колата, цялата ми самоувереност се изпари. На нейно място се възцари тревога. В главата ми не спираше да отеква един и същи въпрос.

Как, за бога, щях да преживея тази среща?

---

[1] „Цялата Галия е разделена на три части“, първото изречение от „Записки за Галските войни“ от Юлий Цезар. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

Новината за предстоящата ми среща се разпространи бързо. Можех само да предположа, че Трей бе казал на Кристин и Джулия, те пък бяха казали на Джил, Еди и бог знае още на кого... Така че не би трябвало да се изненадвам, когато малко след вечеря ми се обади Ейдриън. Започна да говори още преди да съм казала „ало“.

— Вярно ли е, Сейдж? Имаш среща?

Въздъгнах.

— Да, Ейдриън. Среща.

— Истинска среща. Не да учите заедно — искаше да уточни той. — Имам предвид ходене на кино или някъде другаде. При това филмът да не е част от училищната програма. Или за нещо скучно.

— Истинска среща. — Реших, че не е нужно да уточнявам подробностите за шекспировата пиеса.

— И как се казва щастливецът?

— Брейдан.

Настъпи пауза.

— Брейдан? Това истинското му име ли е?

— Защо ме питаш дали всичко е истинско? Мислиш, че съм измислила цялата история ли?

— Не, не — побърза да ме увери Ейдриън. — Точно това е най-невероятното в цялата работа. Момчето готино ли е?

Погледнах часовника. Беше време за среща с учебната ми група.

— Боже, може би просто трябва да ти изпратя снимка за оценка?

— Да, ако обичаш. Както и пълна информация за обкръжението му и биографията му.

— Трябва да вървя. Между другото, защо това те интересува толкова много? — попитах накрая раздражено.

Отговорът му се забави, което не бе типично. Ейдриън обикновено бе готов с дузина саркастични остроумия. Може би не можеше да реши на кое да се спре. Когато най-сетне проговори, беше в

обичайния му язвителен стил — макар че този път безгрижната нотка прозвуча малко изкуствено.

— Защото това е едно от нещата, които никога не съм очаквал да видя в живота си. Като комета. Или световния мир. Просто съм свикнал да си сама.

Поради някаква причина думите му ме засегнаха.

— Защо? Да не мислиш, че никое момче никога не би се заинтересувало от мен?

— Всъщност — рече Ейдриън, този път напълно сериозно — мога да си представя много момчета, които биха се заинтересували от теб.

Бях сигурна, че ме дразни, а нямах време за шегите му. Казах му „дочуване“ и се запътих към учебната си група, чиито участници, слава богу, бяха много усърдни и свършихме доста работа. Но когато малко по-късно се срещнах с Трей в библиотеката, той не беше толкова съсредоточен. Не спираше да бърбри колко блестяща била идеята му да събере двама ни с Брейдан.

— Тази среща още не се е състояла, а на мен вече ми писна от нея — изсумтях аз. Бях разпръснала върху масата пред нас протоколите на Трей от лабораторните упражнения. Числата и формулите ми действаха успокояващо, много по-конкретни и подредени от мистериозните социални контакти. Потупах по листата с химикал. — Съсредоточи се. Не разполагаме с много време.

Той махна нехайно.

— Не можеш ли ти да довършиш сама?

— Не! Има достатъчно време, за да можеш да го направиш сам. Ще ти помогна, но това е всичко.

Трей беше достатъчно умен, за да се досети сам за повечето неща. Използваше помощта ми, за да не изтъква колко е умен. Така че заряза темата с моята среща и се съсредоточи върху работата. Мислех, че съм се спасила от разпитите за Брейдан, докато не се появиха Джил и Мика, хванати ръка за ръка.

Те бяха с голяма група съученици, което не ме изненада. Мика беше добър и общителен, което го правеше много популярен в училищните среди, а като излизаше с него, Джил също се бе сприятелила с доста хора. Очите ѝ искряха от задоволство, докато един от приятелите им разказваше някаква история, която накара всички да

избухнат в смях. Не можах да се сдържа и също се усмигнах. Сега нещата бяха толкова различни от времето, когато Джил пристигна в „Амбъруд“ и всички я отбягваха заради необичайния ѝ външен вид и странно поведение. Тя направо цъфтеше от щастие с новопридобитата си популярност. Може би това щеше да ѝ помогне да свикне по-лесно с кралското си обкръжение. Усмивката ми се стопи, когато Джил дръпна Мика настрана от групата и двамата забързаха към нашата маса. Нетърпеливото ѝ изражение ме притесняваше.

— Вярно ли е? — попита тя развълнувано. — Имаш среща?

— За бога... много добре знаеш, че е истина! И ти си казала на Ейдриън, нали? — Стрелнах я многозначително. Телепатичната им връзка не беше активна през цялото време, но нещо ми подсказваше, че тя знаеше за обаждането на Ейдриън от преди малко. Когато връзката беше „включена“, тя можеше да чете мислите му, да съпреживява това, което му се случваше в ежедневието, да наблюдава действията му. Но връзката беше едностранна. Ейдриън нямаше такива прозрения.

Джил се смути.

— Да... не се сдържах, когато Мика ми каза...

— Аз го чух от Еди — вметна Мика припряно, сякаш по този начин можеше да се измъкне от неловката ситуация. Той беше червенокос, със сини очи и винаги беше весел и дружелюбен. Беше един от онези хора, които не можеш да не харесаш, което още повече затрудняваше разкъсването на сложната мрежа, в която Джил се бе оплела, като излизаше с него.

— Хей, аз не съм казвал на Еди — защити се Треј.

Насочих поглед към него.

— Но си казал на други, а те са съобщили на Еди.

Треј сви нехайно рамене.

— Е, може и да съм споменал тук-там.

— Невероятно — изпъсках аз.

— Как изглежда този тип? Готин ли е? — не се стърпя Джил.

Замислих се над въпроса ѝ.

— Много е готин.

Тя се оживи.

— Е, това звучи обещаващо. Къде ще те води? На някое супер яко място? Нощни развлечения в града? Тузарска вечеря? Двамата с

Мика си прекарахме невероятно край езерото Солтън Сий. Там е толкова хубаво. Можете да отидете и да си устроите романтичен пикник. — Страните ѝ порозовяха и тя млъкна, за да си поеме дъх, осъзнала, че се е разбърбила прекалено много. Бърборенето беше един от най-симпатичните навици на Джил.

— Ще гледаме шекспирова пиеса в парка — оповестих аз.

Настъпи тишина.

— „Антоний и Клеопатра“. Много е добра. — Внезапно почувствах нуждата да се защитя. — Класика. Двамата с Брейдан харесваме Шекспир.

— Той се казва Брейдан? — изуми се Мика. — Що за име е това? Джил се намръщи.

— „Антоний и Клеопатра“... това романтично ли е?

— Може да се каже — отвърнах. — Поне до известно време. Накрая всички умират.

Ужасеното изражение на Джил ми подсказа, че обясненията ми само влошават нещата.

— Е — отрони тя, — надявам се, че, хм, ще се забавляваш. — Проточиха се няколко неловки мига, сетне очите ѝ отново светнаха. — О! Лия ми се обади тази вечер. Каза, че двете сте обсъждали възможността отново да дефилирам, вярно ли е?

— Тя какво? — възкликнах. — Аз не бих го определила точно така. Тя попита дали можеш да направиш рекламна фотосесия. Аз ѝ отказах.

— О. — Изражението на Джил леко посърна. — Разбирам. От това, което тя каза... Само си помислих. Ами, помислих си, че може би има начин...

Изгледах я многозначително.

— Съжалявам, Джил. Искаше ми се да имаше начин. Но ти отлично знаеш защо не може.

Тя кимна тъжно.

— Разбирам. Всичко е наред.

— За мен си красива и без да си модел в рекламна кампания — заяви Мика галантно.

Усмивката отново разцъфна на лицето ѝ, но бързо изчезна. Преходните ѝ настроения ми напомнях за тези на Ейдриън и аз се зачудих дали част от тях не са страничен ефект от връзката.

— Брр! Наближава вечерният час. По-добре да потегляме. Идваш ли, Сидни?

Погледнах към протоколите на Трей. Докладът му бе завършен и бях сигурна, че всичко е идеално.

— След две минути тръгвам.

Джил и Мика излязоха. Когато се извърнах отново към Трей, с изненада установих, че се вира настойчиво в отдалечаващата ѝ се фигура. Смушках го.

— Хей. Не забравяй да си напишеш името върху това, иначе целият труд ще е напразен.

Бяха му нужни още няколко секунди, за да откъсне погледа си.

— Това беше сестра ти, нали? — Заради мрачния му тон думите прозвучаха повече като констатация, отколкото като въпрос, все едно разкриваше нежелан факт.

— Хм, да. Виждал си я стотици пъти. Вече от месец е в това училище.

Той се намръщи.

— Просто никога не съм обръщал внимание... никога не съм се вглеждал по-внимателно в нея. Нямам общи часове с нея.

— Тя беше звездата на онова модно ревю.

— Тогавя носеше маска. — Тъмните му очи ме огледаха изпитателно. — Вие двете май никак не си приличате.

— Често ни го казват.

Трей продължаваше да изглежда обезпокоен, макар че не си обяснявах защо.

— Правилно постъпваш, че я държиш настрана от модния подиум — рече накрая. — Още е твърде млада.

— Проблемът е религиозен — отвърнах, знаейки, че Трей няма да ме разпитва подробно за нашата „вяра“.

— Каквото и да е, дръж я настрана от общественото внимание. — Надраска името си върху доклада и затвори учебника си. — Не би искала да видиш снимката ѝ по всички списания или нещо такова. Наоколо бродят много откачалки.

Сега аз бях тази, която се вторачи смаяно. Бях съгласна с него. Прекалено голямата публичност означаваше, че морите дисиденти можеше да намерят Джил. Но защо и Трей се тревожеше от публичността? Твърденията му, че тя е твърде млада звучаха разумно,

но усещах някакво неясно притеснение в думите и поведението му. Начинът, по който я наблюдаваше, докато се отдалечаваше, беше доста странен. Но пък каква друга причина, освен загриженост за едно невинно момиче, би могъл да има той?

Нормалният ритъм на следващите няколко дни беше добре дошъл — разбира се, определението „нормален“ тук е доста относително. Ейдриън не спираше да ми изпраща имейли, в които ме молеше да го спася (като междуременно ми даваше съвети относно любовния ми живот, без никой да му ги е искал). Госпожа Теруилиджър продължаваше с агресивно-пасивните си опити да ме посвети в магьосническото изкуство. Еди бе все така отдаден на Джил. А Анджелина продължаваше с не толкова деликатните си свалки с Еди.

След като един ден по време на тренировките им я видях как „случайно“ разля върху тениската си бутилката с вода, реших, че трябва да се предприеме нещо, без значение какво бе казал Еди за личния си живот. Както с толкова много неудобни и неприятни задачи в нашата група, имах чувството, че трябва да се заема и с тази. Реших, че това трябва да е от онези откровени разговори за подходящия начин да се привлече нечие внимание, но в навечерието на срещата ми с Брейдан много скоро ми стана ясно, че аз съм последният човек на земята, който би трябвало да дава съвети относно нечий любовен живот.

— Смяташ да облечеш това? — Кристин сочеше възмутено с пръст към дрехите, които прилежно бях разстлала върху леглото си. Двете с Джулия бяха решили да дойдат на инспекция, преди да изляза. Джил и Анджелина се бяха присъединили към групата по огледа, без никой да ги е канил. Не можех да не отбележа, че всички бяха много по-развълнувани от предстоящото събитие, отколкото аз. Всъщност аз бях кълбо от нерви и страх. Сигурно по този начин се чувстваха неподготвените ученици, които се явяваха на изпит. За мен това бе съвсем ново преживяване.

— Това не е училищна униформа — изтъкнах. Знаех, че нямаше да е приемливо да се облека за срещата с униформата. — И е цветно. Е, донякъде.

Джил вдигна безупречно изгладената памучна риза с къси ръкави и висока яка, която се закопчаваше на врата. Одеянето беше в мек

нюанс на лимоненожълто, което мислех, че ще спечели одобрението на тази група от сурови критици, които постоянно ме обвиняваха, че не се обличам цветно. Дори я бях комбинирала с чифт джинси. Тя поклати глава.

— Това е от типа ризи, които все едно предупреждават: „Никога няма да се пъхнеш вътре“.

— Е, и защо трябва да се пъха? — попитах възмутено.

Кристин, кръстосала крака на стола ми зад бюрото, наклони замислено глава, докато изучаваше ризата.

— Аз мисля, че това е риза, която по-скоро тръби: „Смятам да прекратя тази среща по-рано, за да мога да си подготвя предстоящата презентация на Пауър Поинт“.

Думите ѝ бяха посрещнати с дружен изблик на смях. Тъкмо се канех да възразя, когато забелязах, че Джил и Анджелина се ровят из гардероба ми.

— Хей! Не трябваше ли да попитате, преди да правите това — извиках аз.

— Всичките ти дрехи са прекалено дебели — заключи Джил. — Извади една рокля от мек, сив кашмир. — Тази поне е без ръкави, но пак не е подходяща за тукашното време.

— Половината ми гардероб е такъв — съгласих се аз. — Подбран е за всички сезони. Наистина нямах много време да мина на летните дрехи, преди да дойда тук.

— Виждаш ли? — възкликна триумфиращо Анджелина. — Сега вече разбираш какъв ми е проблемът. Ако искаш, мога да отрежа няколко сантиметра от това.

— Не! — За мое облекчение Джил остави роклята настрана. След малко измъкна новата си находка.

— Какво ще кажеш за това? — Вдигна закачалката, върху която се полюшваше бяла блуза от лека, крепирана материя с деколте лодка.

Кристин погледна към Анджелина.

— Дали можеш да го направиш малко по-ниско?

— Вече е достатъчно ниско — отсякох аз. — Освен това тази блуза не се носи отделно — изтъкнах. — Трябва да е в комплект с блейзър.

Джулия се надигна от стола и отметна косата си; явно ситуацията изискваше сериозни и решителни действия.

— Не, не... това може да пасне. — Взе блузата от Джил и я положи върху джинсите, които бях извадила. Изучава ги няколко минути, сетне се върна при гардероба, който очевидно беше свободна територия за всички. След бърз оглед, извади светлокафяв тесен кожен колан, с шарки, имитиращи змийска кожа. — Спомних си, че съм те виждала да носиш това. — Нагласи колана върху бялата блуза и отстъпи назад. След още една доза втренчен оглед, кимна одобрително. Останалите се скупчиха да видят.

— Имаш око — призна Крестин.

— Хей, аз открих блузата — напомни й Джил.

— Не мога да нося само тази блуза — настоях аз. Надявах се протестите да прикрият безпокойството ми. Нима толкова се бях издънила с избора на жълтата риза? Бях съвсем сигурна, че е подходяща за първа среща с момче. Как щях да оцелея тази вечер, след като дори не умеех да си избира подходящо облекло?

— Ако искаш да си сложиш блейзър в тази жега, нямам нищо против — капитулира Джулия. — Но не мисля, че трябва да се притесняваш, че блузата е твърде разголена. Би спечелила одобрението дори на госпожа Уедърс.

— Както и жълтата риза — не се предавах аз.

Но те решиха, че изборът на облекло е приключил и преминаха към грима и прическата. Тук вече бях непреклонна. Гримирах се всеки ден — много дискретен, много скъп грим, положен така, че да подчертава чертите ми, но без да личи, че съм гримирана. За нищо на света нямаше да променя естествения си стил, без значение колко упорито се кълнеше Джулия, че розовите сенки са много „секси“.

Никоя от тях не се опита да се налага за прическата ми. Косата ми бе подстригана на пластове и стигаше до раменете. Имаше само един начин да изглежда стилно — като се издуха внимателно със сешоара. Всякакви други варианти щяха да изглеждат неприемливо, а аз вече се бях погрижила за прическата си. Нямаше смисъл да се разваля нещо хубаво. Освен това, мисля, че всички бяха прекалено развълнувани, задето се бях съгласила да облека бялата блуза — след като я пробвах, за да се уверя, че не е прозрачна.

Единственото бижу, което си позволих, беше моят малък златен кръст. Закопчах верижката около врата си, като мислено се помолих всичко да мине добре. Макар че алхимиците доста използваша

кръстове, ние всъщност не изповядвахме никоя традиционна християнска религия. Извършвахме свои собствени религиозни ритуали и вярвахме, че Бог е огромна сила на доброта и светлина, която достига до всяко кътче от вселената. С всички отговорности, които лежаха на плещите му, той навярно едва ли се интересуваше, че едно момиче отива на първата си среща, но може би все пак щеше да отдели няколко секунди, за да се погрижи преживяването да не е прекалено болезнено.

Когато стана време Брейдан да дойде да ме вземе, всички слязоха, за да ме изпратят (всъщност беше малко по-рано от уговорения час, но аз мразех да закъснявам). Момичетата си измислиха най-различни причини, че трябва да дойдат да се запознаят с него — като се почне с настояването на Джил, че „това е семейна работа“ и се стигне до твърдението на Кристин, че „може да познае гадняра от пръв поглед“. Не бях сигурна в последното, имайки предвид, че тя навремето се чудеше дали от Кийт няма да излезе готино гадже.

Освен това всички се надпреварваха да ми дават съвети, които не им бях искала.

— Можете да си поделите сметката за вечерята или парите за билетите — заяви Джулия. — Но не и двете. Той трябва да плати изцяло поне за едно от двете.

— По-добре е, ако плати всичко — отсече Кристин.

— И да не ти се яде, поръчай нещо — добави Джил. — Ако той плаща вечерята, не бива да го оставяш да се измъкне евтино. Трябва да се поозори, за да те заслужи.

— Момичета, откъде ви хрумват подобни неща? — удивих се аз. — Какво значение има, ако аз... о, стига.

Когато слязохме във фойето, заварихме Еди и Мика да седят на една пейка. Поне имаха благоприличието да се засрамят.

— Не и вие, момчета! — въздъхнах аз.

— Дойдох, за да видя Джил — смотолеви Мика доста неубедително.

— Аз дойдох, за да, хм... — запъна се Еди, а аз вдигнах ръка, за да го накарам да замълчи.

— Не си прави труда. Честно, изненадана съм, че Трей не е тук с камера или нещо подобно. Предположих, че ще иска да обезсмърти всеки миг от това пълно фиаско... О, хей, насам. — Лепнах усмивка на

лицето си, когато Брейдан влезе във фойето. Очевидно аз не бях единствената, която предпочиташе да е по-рано на срещата.

Брейдан изглеждаше малко изненадан от многобройната ми свита. Не можех да го обвинявам, след като и аз самата бях изненадана.

— Приятно ми е да се запозная с всички вас — изрече Брейдан с приятелски, но донякъде озадачен тон.

Еди, макар и неловък, когато ставаше дума за авансите на Анджелина, беше много по-непринуден в по-обикновени ситуации на общуване. Тукатси се въплъти в ролята на брат и разтърси ръката на Брейдан.

— Разбрах, че тази вечер ще гледате пиеса.

— Да — потвърди Брейдан. — Макар че предпочитам термина „драма“. Всъщност вече съм гледал спектакъла, но бих искал да го видя още веднъж, този път през призмата на алтернативните форми на драматичния анализ. Стандартният метод на Фрайтаг^[1] след време може да се превърне в клише.

Тирадата му остави всички безмълвни. Или може би просто се опитваха да проумеят какво бе казал. Еди погледна към мен, сетне към Брейдан.

— Добре. Нещо ми подсказва, че двамата яко ще се забавлявате тази вечер.

— Имаш много... предано семейство — промърмори Брейдан, след като най-после успяхме да се измъкнем от ентузиазиранияте пожелания на групата.

— О — промълвих. — Това ли. Те просто, въ, излизаха заедно по едно и също време с нас. Отиват да учат.

Брейдан погледна часовника си.

— Надявам се вече да не е твърде късно за това. Винаги, когато мога, си подготвям домашните за другия ден веднага щом се върна от училище, защото...

— Ако отложиш, никога не знаеш дали няма да изскочи нещо непредвидено?

— Именно — кимна той и ми се усмихна.

Аз също му се усмихнах.

Последвах го до паркинга за посетители, до блестящ сребрист форд мустанг. Едва не припаднах. Тукатси протегнах ръка и прокарах пръсти по гладката повърхност на това бижу.

— Прекрасна е — отбелязах. — Съвсем нова, моделът на следващата година. Този нов стил не е класически, но определено компенсира това с икономичното гориво и безопасността.

Брейдан изглеждаше приятно изненадан.

— Явно разбираш от коли.

— Това ми е хоби — признах си. — Майка ми всъщност е луда по колите. — Когато се запознах с Роуз Хатауей, имах невероятното преживяване да карам ситроен от 1972. Сега притежавах субару на име Лате. Обичах си колата, но не беше нещо необикновено. — Колите са творение на изкуството и инженерната мисъл.

Забелязах, че Брейдан ме придружи до седалката до шофьора. За една секунда си помислих, че очаква аз да карам. Може би защото толкова много обичах колите? Но след това той отвори вратата и аз осъзнах, че ме чака да вляза. Направих го и се опитах да си припомня кога за последен път някой мъж ми бе отварял вратата на кола. Заключение ми беше: никога.

Не вечеряхме в ресторант за бърза закуска, но заведението не беше и нещо изискано. Запитах се какво ли щеше да е мнението на Джулия и Кристин по въпроса. Ядохме в типично калифорнийско кафене, където се предлагаха сандвичи и салати от органични продукти. Във всяко блюдо от менюто изглежда се съдържаше авокадо.

— Щях да те заведа на някое по-хубаво място — каза ми той. — Но не исках да рискувам да закъснеем. Паркът е на няколко пресечки, така че ще успеем да си намерим по-хубави места. Аз... надявам се, че си съгласна? — Внезапно стана нервен. Това бе в такъв контраст с увереността, с която бе говорил за Шекспир. Трябва да призная, че ми подейства успокояващо. — Ако не си, ще намеря по-добро място...

— Не, тук е страхотно — уверих го и огледах ярко осветеното помещение. Беше едно от заведенията, в които поръчваш на бара, а след това ти носят поръчката на масата. — Всъщност и аз предпочитам да отидем по-рано. — Той плати за вечерята. Опитах се да следвам правилата за срещи, с които приятелките ми ме бяха обсипали. — Колко ти дължа за билета? — попитах нерешително.

Брейдан изглеждаше изненадан.

— Нищо. Аз те каня. — На свой ред ми се усмихна нерешително.

— Благодаря. — Значи той плащаше. Това щеше да зарадва Кристин, макар че аз се почувствах малко неловко, въпреки че вината не беше негова. С алхимиците аз винаги уреждах сметките, попълвах документите. Не бях свикнала някой друг да го прави. Просто не можех да се отърся от чувството, че трябва да се грижа за всичко, защото никой друг няма да го направи както трябва.

Учебните предмети винаги са били лесни за мен. Но след като пристигнах в „Амбъруд“, да се науча да общувам по нормалния начин с хора на моята възраст за мен се оказа доста трудна задача. Вече бях доста напреднала, но все още не ми беше лесно да отгатна какво е най-подходящо да кажа в разговор с някой от съучениците ми. С Брейдан такъв проблем не съществуваше. Имахме безкрайни теми за обсъждане, а и двамата бяхме нетърпеливи да споделим всичко, което знаехме и което ни вълнуваше. През по-голямата част от вечерята обсъждахме усложненията при сдобиването със сертификат за органичен продукт. Беше доста впечатляващо.

Стана неудобно, когато приключихме с вечерята и Брейдан попита дали искам да си поръчам десерт. Замръзнах, внезапно затруднена от дилемата. Джил ме бе посъветвала да поръчам достатъчно количество храна, за да не си помисли той, че съм евтина свалка. Без дори да се замисля за това, поръчах евтина салата — просто защото ми изглеждаше вкусна. Дали сега трябваше да поръчам скъп десерт, за да разбере Брейдан, че доста трябва да се поозори, докато ме спечели? Дали това си заслужаваше да наруша правилата си относно захарта и десертите? И, честно, какво изобщо знаеше Джил за етикета при срещите с момчета? Последното й гадже беше убиец, а настоящото не подозираше, че тя е вампир.

— Ъ, не, благодаря — смънках накрая. — Предпочитам да съм сигурна, че ще отидем навреме в парка.

Той кимна, докато ставаше от масата и ми се усмихна.

— И аз си мислех същото. Повечето хора изглежда не смятат, че точността е важна.

— Важна? Тя е най-важната — заявих. — Когато имам уговорка или трябва да отида някъде, винаги съм с десет минути по-рано.

Усмивката на Брейдан се разшири.

— Аз съм за петнайсет. Да ти кажа истината... и аз всъщност не искам десерт. — Отвори ми вратата и двамата излязохме навън. —

Опитвам се да избягвам да консумирам много захар.

Едва не се заковах на място от изумление.

— Напълно съм съгласна — обаче приятелите ми винаги ми натякват за това.

Брейдан кимна.

— Има най-различни причини да се избягва захарта. Макар че доста често хората просто не ги разбират.

Вървах към парка като замаяна. Никой досега не ме е разбирал толкова бързо и лесно. Сякаш той четеше мислите ми.

Палм Спрингс беше разположен сред пустинята, заобиколен от ширнали се пясъци и голи, скалисти хребети. Но в същото време беше град, който хората дълго време бяха облагородявали и в много места — като „Амбъруд“ например — имаше буйна зеленина, истинско предизвикателство към естествения климат. Паркът не беше изключение. Представляваше огромна зелена площ, заобиколена с кичести широколистни дървета, вместо обичайните палми. Сцената бе издигната в единия край и посетителите вече си търсеха по-добри места. Ние си избрахме две на сянка с прекрасен изглед към сцената. Брейдан извади от раницата си одеяло, на което да седнем, както и оръфан екземпляр на „Антоний и Клеопатра“. Полетата на книгата бяха нашарени с бележки, а имаше и самозалепващи се листчета.

— Ти носиш ли си своя книга? — попита кавалерът ми.

— Не — поклатих глава, но бях впечатлена. — Когато се преместих тук, не си донесох много книги от вкъщи.

Той се поколеба, сякаш не бе сигурен, че трябва да ми каже това, което си мислеше.

— Искаш ли да четем заедно?

Честно, мислех си, че просто ще гледам пиесата, но ученикът в мен определено можеше да разбере предимството да разполагаш с оригинала по време на представлението. Освен това ми беше любопитно да прочета забележките му. Чак след като се съгласих, разбрах защо е толкова нервен. Да четем заедно означаваше да седим много, много близо един до друг.

— Няма да те ухапя — усмихна ми се той, когато не се преместих по-близо до него.

Това разчупи напрежението и двамата успяхме да се наместим така, че хем да виждаме в книгата, хем почти да не се докосваме.

Нямаше как да избегнем лекия допир на коленете ни, но и двамата бяхме с джинси, така че добродетелта ми едва ли бе застрашена. Освен това, не можеше да не усетя, че той ухаеше на кафе — моят любим порок. А това не беше лошо. Никак не беше лошо.

При все това усещах особено осезателно тази близост с друго човешко същество. Не мисля, че долавях някакви романтични вибрации. Пулсът ми не се ускори; сърцето ми не запърха в гърдите. Най-вече това бе чувството, че никога до сега не съм била толкова близо до някого. Не бях свикнала да споделям личното си пространство толкова много.

Но бързо забравих за това, щом пиесата започна. Брейдан може и да не харесваше Шекспир да се играе с модерни дрехи, но аз мисля, че всички от трупата свършиха възхитителна работа. Следейки текста, засякохме няколко места, където актьорите пообъркаха текста. Разменихме си тайни, триумфиращи погледи, доволни, че знаем нещо, което останалите не подозираха. Аз следях и бележките на Брейдан, като кимах на тези, с които бях съгласна, или клатех глава, когато мнението ми се различаваше. Нямах търпение да обсъдим всичко в колата по обратния път.

Всички се бяхме навели напред по време на драматичната сцена на смъртта на Клеопатра, съсредоточили цялото си внимание върху последните ѝ реплики. От едната си страна чух шумолене на хартия. Подминах шума и се наведох по-напред. Хартията прошумоля отново, този път по-силно. Огледах се и видях група момчета, седнали наблизко. На възраст приличаха на колежани. Повечето от тях гледаха представлението, но единият държеше някакъв предмет в кафява книжна кесия. Кесията явно беше твърде голяма за предмета и беше навита надолу няколко пъти. Младежът се озърна нервно, опитвайки се да бъде внимателен, и смъкна още малко от кесията. Явно правеше много по-голям шум, отколкото ако бе развил кесията с един замах.

Цялата операция продължи още минута и дотогава вече всички наоколо му мяха погледи. Той най-сетне успя да развие кесията докрай и много бавно и предпазливо пъкна ръката си вътре. Чух изпукване като при отваряне на капачка на бутилка и лицето на момчето светна от задоволство. Без да вади предмета, той повдигна кесията към устните си и отпи от това, което очевидно беше бира или някакъв друг алкохол. Можеше да се отгатне по формата на кесията.

Притиснах длан към устата си, за да потисна смеха си. Непознатият ми напомни толкова много на Ейдриън. Абсолютно можех да си представя как Ейдриън вмъква тайно алкохол на подобно събитие, а след това всячески се старее да го прикрие, въобразявайки си, че ако прави всичко много бавно, никой няма да го усети. Ейдриън сигурно също щеше да има злощастие да отвори бутилката по средата на най-напрегнатата и драматична сцена. Представях си, че върху лицето му ще се изпише същото триумфиращо изражение, което сякаш казваше: „Никой не знае какво правя!“. А в същото време, разбира се, всички знаеха. Не зная защо това ме накара да се разсмея, но го сторих.

Брейдан бе твърде съсредоточен върху пиесата, за да забележи.

— Оох — прошепна ми. — Тази част е особено силна — когато прислужниците ѝ се убиват.

Двамата имахме много за обсъждане и анализ по обратния път до „Амбъруд“. Почти изпитах разочарование, когато колата му спря пред общежитието ми. Докато седяхме вътре, осъзнах, че сме изправени пред още един важен момент в една среща. Каква бе правилната процедура в случая? Дали той трябваше да ме целуне? А аз трябваше ли да му позволяя? Дали това беше истинската цена на салатата ми?

Брейдан също изглеждаше нервен и аз се подготвих за най-лошото. Когато сведох поглед към ръцете в скута ми, забелязах, че трепереха. *Можеш да го направиш*, окуражих се. Това е само един ритуал. Започнах да притварям очи, но когато Брейдан заговори, бързо ги отворих.

Както се оказа, смелостта, която събираше Брейдан, не е била, за да ме целуне, а за да ми зададе въпрос.

— Би ли искала... би ли искала пак да излезем? — усмихна ми се свенливо той.

Изненадах се от емоциите, които отключи въпросът му. Разбира се, преобладаваше облекчението. Сега имах време да проуча ръководства по целуване. В същото време бях донякъде разочарована, че от наперената самоувереност, която бе показал при драматичния анализ, нямаше и следа. Част от мен си мислеше, че репликата му би трябвало да бъде нещо от сорта: „Е, след тази съвършена вечер, предполагам, че нямаме друг избор, освен да я повторим.“

Тутакси се почувствах глупаво от подобна претенциозност. Нямах право да очаквам, че той ще се чувства спокоен и уверен, когато аз седях там с треперещи ръце.

— Разбира се — изгърсих.

Брейдан изпусна облекчена въздишка.

— Супер. Ще ти пратя имейл.

— Би било страхотно — усмихнах му се. Възцари се още една порция неловко мълчание и аз започнах да се чудя дали все пак нямаше да има целувка.

— Искаш ли... искаш ли да те изпратя до вратата? — попита той накрая.

— Какво? О, не. Благодаря. Ще се оправя. Още веднъж ти благодаря. — Осъзнах, че започвам да се изживявам като Джил.

— Ами, добре тогава — изкашля се Брейдан. — Наистина прекарах чудесна вечер. Вече очаквам с нетърпение следващата.

— Аз също.

Той протегна ръка. Аз я стиснах. После слязох от колата и влязох в сградата.

Стиснах ръката му? Отново си припомних момента, чувствайки се все по-глупаво и по-глупаво. Какво не беше наред с мен?

Докато прекосяхах фойето, донякъде замаяна, извадих мобилния си телефон, за да проверя дали имам някакви съобщения. Преди да изляза го бях изключила, предполагайки, че тъкмо това бе случаят да имам малко спокойствие. За мое изумление никой не бе имал нужда от нищо в мое отсъствие, въпреки че имаше един есемес от Джил, изпратен преди петнайсет минути: „Как мина срещата с Брандан? Какъв е той?“

Отключих вратата на стаята си и пристъпих вътре. „Името му е Брейдан“, отговорих ѝ. Замислих се над останалата част на въпроса ѝ. Отне ми доста време да реша какво да напиша.

„Той е точно като мен.“

---

[1] Густав Фрайтаг (1816–1895), немски писател и драматург. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 6

— Стиснала си ръката му? — потресе се Ейдриън. Стрелнах обвиняващ поглед към Еди и Анджелина. — Тук нищо ли не може да остане скрито?

— Не — отвърна Анджелина, както винаги безцеремонно откровена. Еди направо се изхили. Това бе рядък миг на дружеска близост помежду им.

— Трябваше ли да бъде тайна? — учуди се Ейдриън. Бяхме в дома на Кларънс Донахю за хранването на Джил и Ейдриън с кръв, което ставаше два пъти седмично. В момента Джил беше с Дороти, икономката на Кларънс, която беше техен хранващ. Вече можех да приема спокойно доста неща, свързани с мороите, но пиенето на кръв — човешка кръв — ме караше всеки път да потръпвам. Най-добрият начин да се справя със ситуацията, беше да се преструвам, че съм забравила защо сме тук.

— Не — признах. От два дни Джулия и Кристин не спираха да ми додяват с въпросите си как е минала срещата и аз се принудих да им разкажа някои подробности. Предполагам, че трябваше да се примиря с факта, че след като им кажа нещо, то неминуемо ще стане достояние на целия свят. Без съмнение моето „семейство“ в „Амбъруд“ беше докладвало всичко на Ейдриън.

— Наистина ли? — Ейдриън явно бе зациклил на завършека на срещата ми. — Неговата ръка?

Въздъгнах и се отпуснах в мекия кожен диван. Отвън къщата на Кларънс винаги ми е приличала на типичен замък, обитаван от духове, но вътре бе модерна и добре обзаведена.

— Виж, това просто се случи — добре, знаеш ли какво? Няма значение. Това не е твоя работа. Забрави за това. — Ала нещо в изражението на Ейдриън ми подсказваше, че няма намерение да забрави, поне не и в близкото бъдеще.

— Имайки предвид цялата тази изгаряща страст, истинско чудо е, че можете да стоите разделени един от друг — заяви Ейдриън

невъзмутимо. — Ще има ли втора среща?

Еди и Анджелина се вторачиха очаквателно в мен. Поколебах се. Това бе информация, която не бях споделила с Джулия и Кристин, най-вече защото току-що се бяхме уговорили.

— Да — отвърнах накрая. — Ще ходим на... хм, разходка до вятърните мелници в края на тази седмица.

Ако бях искала да ги накарам да млъкнат, определено постигнах забележителен успех. Всички изглеждаха слисани.

Ейдриън заговори пръв.

— Предполагам, това означава, че той ще те отведе в Амстердам с частния си самолет. И ако е така, бих искал да ви правя компания. Но не заради вятърните мелници.

— На север от Палм Спрингс се намира голяма вятърна мелница — поясних. — Тя е една от малкото в света, където са разрешени посещения.

Последваха нови неразбиращи погледи.

— Вятърната енергия е възобновяем източник на енергия, който може да окаже огромно въздействие върху бъдещето на страната! — възкликнах раздразнено. — Това е нещо страхотно.

— Страхотно и разхлаждащо с целия този вятър — изрече дълбокомислено Ейдриън. — Сега разбирам защо ще ходиш там, Сейдж. Много умно.

— Това няма да е...

Френските врати с разноцветни стъкла на дневната се разтвориха и влязоха Дмитрий и Соня, следвани от нашия домакин. Не го бях виждала, откакто бях дошла, и му се усмихнах учтиво, доволна от прекъсването на дискусиата за така наречения ми „любовен живот“.

— Здравейте, господин Донахю — поздравих го. — Радвам се да ви видя отново.

— Ъ? — Възрастният морой присви очи в моята посока и след няколко минути лицето му грейна, когато ме разпозна. Имаше бяла коса и винаги бе облечен, все едно присъстваше на официална вечеря отпреди петдесет години. — Ето къде си била. Радвам се, че се отби, мила моя. Какво те води насам?

— Захранването на Джил, сър. — Правехме го два пъти седмично, но умът на Кларънс не беше такъв, както някога. Още когато се запознахме, той беше доста отвеян, но смъртта на сина му Лий го бе

тласнала на ръба на здравия разум — особено след като не искаше да повярва в нея. Ние му казахме много внимателно — няколко пъти — че Лий е умрял, като пропуснахме частта със стригоите. Всеки път Кларънс настояваше, че Лий просто е „заминал“ и ще се върне. Отвеян или не, но Кларънс винаги беше любезен и сравнително безопасен — доколкото това можеше да се каже за един вампир.

— А, да, естествено. — Той се настани в дълбокото си кресло, сетне насочи поглед към Дмитрий и Соня. — И така, ще можете ли да поправите заключалките на прозорците? — Те очевидно бяха водили друга дискусия, преди да се присъединят към нас.

Дмитрий явно се опитваше да намери любезен отговор. Както винаги, той представляваше възхитителна гледка, облечен в джинси, тениска и дълго кожено палто. Как някой можеше да оцелее, облечен в подобно палто в Палм Спрингс, беше загадка за мен, но ако някой бе в състояние, то това беше той. Обикновено го носеше вътре, но съм го виждала с него и отвън. Преди две седмици споменах пред Ейдриън странния му избор на гардероб.

— Дмитрий не се ли сторециява? — подхвърлих му.

Отговорът на Ейдриън беше напълно неочакван.

— Ами, да, поне според повечето жени е доста горещ.

Лицето на Дмитрий беше въплъщение на учтивост, докато отговаряше на угрижената молба на Кларънс.

— Не смятам, че нещо не е наред със заключалките на прозорците. Всички са затворени съвсем плътно.

— Така изглежда на пръв поглед — рече възрастният морой със злокобен тон. — Но ти не знаеш колко изобретателни са те. Трябва да ти кажа, че не съм изостанал от времето. Зная, че съществуват най-различни технологии, които могат да се използват. Като лазерите, които те предупреждават, ако някой проникне в дома ти.

Дмитрий повдигна вежди.

— Имаш предвид охранителните системи?

— Именно — кимна домакинът ни. — Те ще държат ловците далеч.

Обратът на разговора не беше изненадващ за мен. Напоследък параноята на Кларънс също се бе засилила и това означаваше нещо. Той живееше в постоянен страх от тези, които наричаше ловци на вампири — хора, които... ами, преследваха вампири. От дълго време

твърдеше, че те са отговорни за смъртта на племенницата му, както и че докладите, че е била убита от стригои, са неверни. Оказа се наполовина прав. Смъртта ѝ не беше резултат от нападение на стригои — била е причинена от Лий в отчаяния му опит да се превърне отново от морой в стригой. Но Кларънс отказваше да го приеме и продължаваше да вярва в съществуването на ловците на вампири. Уверенията ми, че алхимиците нямат сведения подобни групи да са съществували след Средните векове, не го бяха убедили. В резултат, Кларънс винаги настояваше да се правят „проверки на сигурността“ на къщата му. Тъй като Соня и Дмитрий на практика бяха отседнали при него заради експериментите, тази досадна задача често се падаше на тях.

— Аз всъщност не съм квалифициран да инсталирам охранителна система — каза Дмитрий.

— Наистина ли? Нима има нещо, което не можеш да правиш? — Гласът на Ейдриън беше толкова тих, че едва го чух, а той седеше до мен. Съмнявах се, че останалите, дори с превъзходния си слух, биха могли да различат думите. *Защо Дмитрий все още толкова го дразни?*, запитах се.

— Трябва да се обадиш на професионалисти — продължи Дмитрий да обяснява на Кларънс. — Предполагам, че не би искал група непознати да влизат и излизат от дома ти.

Кларънс се намръщи.

— Вярно е. Ще бъде много лесно за ловците да ги внедрят.

Сега Дмитрий бе въплъщение на търпението.

— Когато съм тук, всеки ден ще проверявам всички врати и прозорци — просто за всеки случай.

— Това би било чудесно — зарадва се Кларънс и част от напрежението намаля. — А и трябва да призная, че аз не съм обикновеният тип плячка за ловците. Не съм достатъчно опасен. Вече не. — Засмя се на себе си. — При все това. Никога не се знае какво може да се случи. По-добре да се застраховаме.

Соня му се усмихна нежно.

— Сигурна съм, че всичко ще е наред. Няма защо да се тревожиш.

Кларънс срещна погледа ѝ и след няколко секунди по лицето му се разля щастлива усмивка. Скованата му поза се отпусна.

— Да, да. Права си. Няма защо да се тревожа.

Потреперих. Вече достатъчно дълго общувам с морои, за да зная какво се бе случило. Соня бе използвала внушението — съвсем слабо — за да успокои Кларънс. Внушението, способността да налагат волята си над останалите, беше умение, което мороите притежаваха в различна степен. То бе особено мощно у тези, които владееха магията на духа и в това отношение си съперничеха със стригоите. Използването на внушението върху останалите беше табу сред мороите и имаше сериозни последствия за тези, които го нарушаваха.

Предполагам, че висшестоящите морои щяха да подминат прегрешението ѝ, задето е използвала силата си, за да успокои един изнервен възрастен мъж, но въпреки това стореното от нея ме изпълваше с безпокойство. По един особен начин внушението винаги ми се е струвало като една от най-коварните дарби на мороите. А и беше ли наистина наложително Соня да го използва? Тя и без това беше толкова мила и състрадателна. Това нямаше ли да е достатъчно за Кларънс? Понякога се питах дали те просто не използват магията от скука. Понякога се питах дали не я използват върху мен... без дори да разбере.

Приказките на Кларънс за ловците на вампири винаги предизвикваха у околните смесица от добродушни насмешки и неудобство. След като той се успокои (въпреки че не бях съгласна с методите, с които това бе постигнато), всички ние малко се отпуснахме. Соня се облегна назад върху малкия диван, докато отпиваше от някаква плодова напитка, която изглеждаше идеална за горещ ден като днешния. Съдейки по изцапаните ѝ дрехи и разрошените ѝ коси, бях готова да се обзаложа, че е била навън — не че пак не изглеждаше красива. Повечето морои избягваха толкова силно слънце, но любовта ѝ към растенията беше толкова огромна, че тя жертваше физическия си комфорт, за да поработи над някои линеещи цветя в градината на Кларънс. Кремът против слънце с висок защитен фактор щеше да свърши чудеса.

— Няма да остана тук още дълго — осведоми ни тя. — Най-много няколко седмици. Трябва да се върна в двора и да се погрижа за предстоящата ни сватба с Михаил.

— Кога е големият ден? — поинтересува се Ейдриън.

Тя се усмихна.

— През декември. — Това ме изненада, преди да добави: — Има голяма оранжерия близо до двора, която смятаме да използваме. Великолепна е — не че това има значение. Двамата с Михаил можем да се оженим навсякъде. Важно е само, че сме заедно. Разбира се, щом има възможност, защо да не се възползваме от най-доброто?

Дори аз се усмихнах. Можеш да разчиташ на Соня, че ще намери зелен оазис наскоро в Пенсилвания.

— Дмитрий може да остане — продължи тя. — Но би било страшно, ако успеем да направим някакъв прогрес, докато още съм тук. До този момент тестовете с аурата бяха...

— Безполезни? — подсказа Ейдриън.

— Щях да кажа безрезултатни — отвърна тя.

Ейдриън поклати глава.

— Значи цялото това време, което им посветихме, е било напразно?

Соня не каза нищо, а само отпи още една глътка от питието си. Бях готова да се обзаложа, че не е алкохолно — тя не се самолекуваше с методите на Ейдриън — и че Дороти щеше да приготви и на мен, ако я помолех. Въпреки това бях сигурна, че щеше да е ужасно за моя вкус. Може би не беше зле да проверя дали има диетична кока-кола в кухнята.

Соня се наведе напред и очите ѝ заблестяха.

— С Дмитрий дълго го обсъждахме и стигнахме до извода, че очевидно пропускаме нещо. Всъщност бих казала, че го отбягваме, но ще бъде жалко, ако не използваме всяка възможност.

— Какво е това? — попита Ейдриън.

— Кръвта — рече Дмитрий.

Потръпнах. Не обичах, когато се заговореше на тази тема. Напомняше ми с какви точно същества общувах.

— Очевидно у тези, които са се преобразили от стригои, има нещо, което ги предпазва — ни предпазва — продължи той. — Ние търсехме магически признаци, но отговорът може да е физически. А според доклада, който прочетох, стригоите са се затруднявали да пият кръвта на Л... — неговата кръв. — Дмитрий щеше да каже Лий, но се отказа от уважение към Кларънс. Замаяният щастлив поглед на възрастния морой пречеше да се разбере дали той изобщо разбираше какво обсъждахме.

— Те се оплакваха за това — съгласих се аз. — Но това не им попречи да я изпият. — Стригой може да бъде създаден насила, ако друг стригой изпие кръвта на жертвата, а след това я захрани със собствената си кръв. Лий бе помолил двама стригои да направят това за него, но след като изпиха кръвта му, постигнаха единствено смъртта му.

— Бихме искали да вземем проба от кръвта на Дмитрий, а след това да я сравним с твоята, Еди — обясни Соня. — Кръвта може да притежава различни магически свойства, което може да ни подсказва как да се бием със стригоите.

Постарах се да си придам възможно най-безучастното изражение, като в същото време се молах никой да не ми обърне внимание. Кръвта може да притежава различни магически свойства. За щастие, в този разговор никой не си припомни мистерията защо моята кръв неочаквано се оказа толкова противна за стригоите. А и защо ли трябваше да си спомнят? Аз никога не съм била преобразявана от стригой в човек. Не бях дампир. Изобщо нямаше никаква причина те да пожелаят да се включат в тези експерименти. Но ако всичко това беше истина, защо внезапно цялата плувнах в пот?

— Можем да изпратим пробите в химическа лаборатория и да се опитаме да установим дали притежават някакви магически свойства — продължи Соня.

В гласа ѝ звучеше извинителна нотка, но Еди не изглеждаше притеснен.

— Няма проблем — рече. — Направете всичко, което е нужно. — Знаех, че беше искрен. Да изгуби малко от кръвта си за него беше милион пъти по-лесно, отколкото да бездейства. Освен това навярно губеше много повече кръв в ежедневните тренировки, отколкото щяха да му вземат заради този експеримент.

— Ако искаш проба от кръвта на друг дампир, можеш да използваш мен — предложи Анджелина. — И двамата с Еди ще ви помогнем. Ще бъдем един екип. Вече не е нужно Сидни да идва, особено сега, когато си има гадже.

В казаното имаше толкова много погрешни неща, че не знаех откъде да започна. Увереността, която бе демонстрирал Еди, докато се съгласяваше да даде кръв, напълно се изпари при думите „ще бъдем един екип“.

— Ще го обмислим — рече Соня. В очите ѝ проблесна пламъче и аз си припомних, че може да види привличането в аурите. Дали бе доловила чувствата на Анджелина към Еди? — Засега не бих искала да те откъсвам от училищните ти занимания. За Еди те не са толкова важни, тъй като той вече се е дипломирал, но ти не бива да изоставаш. — Анджелина никак не се възторгна от последното. Тя имаше един куп затруднения в часовете си, да не споменавам един пълен позор, когато преподавателят ѝ бе възложил да начертае карта на Централна Америка, а тя му сервира карта на Небраска и Канзас. Тогава си бе придала непукистки вид, но аз знаех, че понякога „Амбъруд“ ѝ идва в повече.

Джил се присъедини към нас, изглеждаше ободрена и освежена. Морите пият кръв всеки ден. Могат да оцелеят и при дажба два пъти седмично, но аз забелязах, че Джил се уморява по-лесно и силите ѝ западат колкото по-големи бяха интервалите между храненятията.

— Твой ред е — каза тя на Ейдриън.

Той се прозяваше и изглежда се сепна, че са го забелязали. Не мисля, че действително се интересуваше от кръвните експерименти на Соня. Когато се изправи, погледна към мен.

— Ще ме придружиш ли за малко, Сейдж? — Преди дори да успея да измисля извинение, той добави: — Не се тревожи, няма да те вода на храненето. Просто искам да ти задам един бърз въпрос.

Кимнах и го последвах в коридора.

— Не желая да чувам повече никакви „остроумни“ коментари за Брейдан — заявих, веднага щом се отдалечихме от останалите.

— Коментарите ми са сочни и живи, а не остроумни. Но не за това исках да говоря с теб. — Ейдриън спря внезапно пред една врата в коридора, зад която предположих, че се намира стаята на Дороти. — Изглежда, другата седмица моят старец ще идва в Сан Диего по работа.

Облегнах се на стената и скръстих ръце. Започна да ме обзема лошо предчувствие.

— Той, разбира се, не знае защо съм тук, нито, че съм с Джил. Дори не знае в кой град точно се намирам. Просто си мисли, че както винаги се шляя и бездействам в Калифорния. — Не бях изненадана, че господин Ивашков не знае за истинската причина за идването на Ейдриън тук. „Възкресението“ на Джил беше строго пазена тайна,

както и местонахождението ѝ. Не можехме да рискуваме още хора — дори и такива, които не биха ѝ навредили — да открият къде е тя.

Изненада ме фактът, че Ейдриън толкова усилено се стараеше да се преструва, че не му пука какво мисли баща му, но очевидно му пукаше. Лицето му бе доста убедително, но горчивата нотка в гласа му тутакси го издаде.

— Както и да е — продължи Ейдриън, — той каза, че ще се срещне с мен на обяд, ако имам желание. Обикновено нямаше да обърна внимание на поканата му... но искам да разбера какво става с майка ми — никога не ми казват, когато се обадя или пратя имейл. — Отново долових смесени емоции в него. Майката на Ейдриън бе осъдена да лежи в един от затворите на мороите заради престъплението си в „дворцова интрига“. Не бих го отгатнала по напереното му поведение и язвителното му чувство за хумор, но сигурно го преживяваше доста тежко.

— Нека да позная — рекох аз. — Искаш да ти заема колата си. — Изпитвах съчувствие към тези, които имаха трудни бащи, дори това да бе Ейдриън. Но съчувствието ми си имаше определени граници и те не включваха колата ми. Не бих рискувала да я удари някъде. Освен това, мисълта да съм заклещена някъде, без лично превозно средство, с което да се измъкна, ме плашеше, особено когато бяха замесени вампири.

— Няма начин — поклати глава той. — Познавам те достатъчно добре, за да те моля за подобно нещо.

Нима наистина ме познаваше?

— Тогава какво искаш? — изненадах се.

— Надявах се ти да ме закараш.

Изпъшках.

— Ейдриън, до там са два часа път.

— Повечето време е по магистралата — изтъкна той. — Предположих, че би предпочела да пропътуваш четири часа за отиване и връщане, отколкото да дадеш колата си на друг.

Изгледах го.

— Вярно е.

Той пристъпи към мен с обезкуражаващо умолително изражение.

— Моля те, Сейдж. Зная, че искам много от теб, затова дори няма да се преструвам, че ще спечелиш нещо. Искам да кажа, че

можеш да прекараш деня в Сан Диего и да правиш каквото си пожелаеш. Не е същото като да отидеш да видиш соларни панели или каквото и да е там с Брейди, но ще съм ти изключително задължен — буквално и преносно. Ще платя бензина.

— Казва се Брейдан и откъде, за бога, ще намериш пари за бензин?

Ейдриън живееше от доста скромната издръжка, която му даваше баща му. Това бе една от причините да посещава класове в колежа — с надеждата, че следващия семестър ще получи стипендия и ще разполага с малко повече средства. Възхищавах му се за това, макар че ако следващия януари все още се намирахме в Палм Спрингс, това щеше да означава, че мороите имат сериозни политически проблеми.

— Аз... ще се откажа от някои неща, за да спестя малко пари — каза той след няколко минутно колебание.

Не си дадох труд да скрия изненадата си. „Неща“ най — вероятно означаваха алкохол и цигари, за които той харчеше голяма част от издръжката си.

— Наистина ли? Ще се откажеш от пиенето, за да се видиш с баща си?

— Е, не за постоянно. Това би било абсурдно. Но може би за известно време бих могъл да мина на нещо по-евтино. Като например... на слашове^[1]. Знаеш ли колко ги обичам? Особено черешови.

— Хм, не — поклатих глава. Ейдриън лесно се разсейваше от откачени теми и блестящи предмети. — Те са чиста захар.

— Искаш да кажеш чиста вкуснотия. От векове не съм опитвал.

— Изместваш темата — изтъкнах.

— О, добре. Ами, независимо дали ще се наложи да мина на слашова диета или на нещо друго, но ти ще си получиш парите. А това е другата причина за срещата... надявам се старецът да се съгласи да ми увеличи издръжката. Може и да не ти се вярва, но винаги мразя да взимам пари назаем от теб. За баща ми е лесно да избягва телефонните разговори, но една лична среща? Не би могъл да се измъкне. Освен това той смята, че е много „по-мъжко“ и „по-достойно за уважение“ да молиш директно за нещо. Класически закон на честа на Нейтан Ивашков.

Отново същата горчивина. Може би примесена с малко гняв. Изучавах продължително Ейдриън, докато обмислях следващия си отговор. Коридорът беше полутъмен, което му осигуряваше предимство. Той навярно можеше да ме вижда идеално, докато за мен беше трудно да различа някои подробности. Онези зелени, зелени очи, на които, противно на волята си, толкова пъти се бях възхищавала, сега изглеждаха тъмни. Но болката върху лицето му бе съвсем явна. Той още не се бе научил да крие чувствата си от Джил и връзката им, но аз знаех, че за останалия свят е надянал маската на ленив и отявлен непукист — е, за всички, освен напоследък за мен. Не за пръв път го виждах уязвим и ми се струваше странно, че тъкмо пред мен той продължаваше да разголява чувствата си. Дали пък беше толкова странно? Може би просто моята непохватност и неопитност в общуването отново ме объркаха. Въпреки всичко това засегна някаква струна в мен.

— За това ли наистина е всичко? За пари? — попитах, като изтласках останалите си въпроси. — Ти не го харесваш. Трябва да има нещо повече.

— Парите са голяма част. Но аз наистина имах предвид това, което казах преди малко... за майка ми. Имам нужда да зная как е тя, а той не желае да ми каже нищо за нея. Честно, мисля, че просто предпочита да се преструва, че това изобщо не се е случило — или заради репутацията си, или може би... може би, защото твърде много го наранява. Не зная, но както вече казах, той не би могъл да се измъкне, ако съм пред очите му. — Ейдриън отклони поглед за миг, преди да събере смелост да срещне отново очите ми. — Не зная. Глупаво е. Но си мислех... ами, може би той ще се впечатли, че този път още не съм се отказал от колежа. Макар че вероятно няма.

Сърцето ми се сви от мъка за него. Подозирах, че тази последната част — да спечели одобрението на баща си — беше много по-важна, отколкото Ейдриън признаваше. Знаех отлично какво означава да имаш баща, който постоянно те съди, за когото никога нищо не е достатъчно добро. Разбирам добре противоречивите емоции... как един ден си казваш, че не те интересува, а на следващия отново жадуваш за одобрение. И определено разбирах привързаността към майка му. Една от най-тежките страни от престоая ми в Палм Спрингс беше раздялата с мама и сестрите ми.

— Защо аз? — изръсих изведнъж. Нямах намерение да засягам тази тема, но просто ми се изплъзна. Помежду ни имаше твърде голямо напрежение, твърде много емоции. — Можеше да помолиш Соня или Дмитрий да те закарат. Те навярно дори щяха да ти заемат наетата от тях кола.

Лека усмивка пробягна по лицето на Ейдриън.

— Не зная. И мисля, че разбираш защо не искам да рискувам да бъда затворен в една кола с нашия руски приятел. Колкото до останалото... не зная, Сейдж. У теб има нещо... ти не съдиш като останалите. Искам да кажа, правиш го, но в някои отношения си по-критична и морална от всеки от тях. В това има честност. Чувствам се... — Усмивката му се стопи, докато търсеше подходящите думи. — Спокойно около теб, предполагам.

Нямаше начин да устоя на това признание, при все че го намирах за голяма ирония на съдбата — твърдението му, че се чувства спокойно около мен, когато през половината време мороите ме ужасяваха и плашеха, предизвиквайки панически пристъпи.

Не си длъжна да му помагаш, предупреди ме вътрешният ми глас. Не му дължиш нищо. Не дължиш нищо на никой морой, освен ако не е абсолютно наложително. Забрави ли Кийт? Това не е част от работата ти. Бункерът изникна в главата ми и аз си спомних как съдружието на Кийт само с един вампир му бе спечелило престой в поправителен център. Колко по-лоша бях аз? Общуването бе неразделна част от тази задача, но аз отново размивах всички граници.

— Добре — казах накрая. — Ще те закарам. Прати ми имейл кога искаш да тръгнем.

Тогава се случи най-шантавата част. Ейдриън изглеждаше шашардисан.

— Наистина?

Не се съдържах и се засмях.

— Наговори ми всичко това, но всъщност не си вярвал, че ще се съглася, така ли?

— Не съм — призна той, все още изумен. — С теб никога не мога да съм сигурен. Знаеш, че мамя хората. Искам да кажа, че ме бива да отгатвам изражения, но аз улавям много от аурите, а се преструвам, че притежавам удивително прозрение. Макар че не съм се научил

напълно да разбирам хората. Ти имаш същите цветове, но различно усещане.

Аурите не ми се струваха толкова странни, колкото другите вампирски магии, но въпреки това донякъде ме притесняваха.

— Какъв е моят цвят?

— Жълт, разбира се.

Разбира се?

— Умните, аналитични типове обикновено имат жълти аури. Макар че в твоята тук-там има и малко пурпурно. — Дори в полумрака зърнах дяволитите искри в очите му. — Тъкмо това те прави толкова интересна.

— Какво означава пурпурното?

Ейдриън сложи ръка върху дръжката на вратата.

— Трябва да вървя, Сейдж. Не искам да карам Дороти да ме чака.

— Хайде. Кажете ми какво означава пурпурният цвят? — Бях толкова любопитна, че едва не сграбчих ръката му.

Той завъртя дръжката.

— Ще ти кажа, ако се присъединиш към нас.

— Ейдриън...

Той се засмя и изчезна в стаята, като затвори вратата зад гърба си. Тръснах глава и понечих да се върна при останалите, но сетне реших все пак да отида да потърся дали има диетична кока-кола. Поседях малко в кухнята, облежната на гранитния плот и загледана разсеяно в блестящите медни съдове, висящи от тавана. Защо се бях съгласила да закарам Ейдриън? Какво имаше у него, което успяваше да пропука строгите правила и логиката, около които бях изградила живота си? Разбирах защо често проявявах слабост към Джил. Тя ми напомняше за по-малката ми сестра Зоуи. Но Ейдриън? Той не приличаше на никого от познатите ми. Всъщност бях напълно сигурна, че в целия свят нямаше екземпляр като Ейдриън Ивашков.

Забавих се толкова много, че когато се върнах в дневната, Ейдриън вече беше там. Седнах на дивана, докато отпивах от последните капки кока-кола. Когато ме видя, лицето на Соня светна.

— Сидни, току-що ни хрумна страхотна идея.

Може би не бях най-бързата в улавянето на тънкостите на общуването, но забелязах, че тази „страхотна идея“ се отнасяше само

за мен, а не за Ейдриън и мен.

— Тъкмо говорехме за докладите от нощта на... инцидента. — Тя стрелна многозначително с поглед Кларънс и аз кимнах разбиращо. — Двата морои и алхимиците са казали, че стригите са имали проблем и с твоята кръв, нали така?

Сковах се. Казаното изобщо не ми хареса. Това бе тъкмо разговорът, от който толкова се боях. Стригите, които убиха Лий, имаха не само „проблеми“ с моята кръв. Кръвта на Лий им се бе сторила странна на вкус, докато моята им беше направо отвратителна. Жената стригой, която се опита да пие от мен, дори не я понесе. Направо я изплю.

— Да — отвърнах предпазливо.

— Ясно е, че ти не си преобразен стригой — продължи Соня. — Но ние бихме искали да проверим и твоята кръв. Може би има нещо, което би могло да ни помогне. Съвсем малка проба ще е достатъчна.

Всички погледи бяха вперени в мен, дори и на Кларънс. Стаята сякаш започна да се затваря около мен, когато ме обзе познатата паника. Бях мислила много защо стригите не бяха харесали кръвта ми — всъщност, по-точно избягвах да мисля за това. Не исках да повярвам, че у мен има нещо специално. Не беше възможно. Не исках да привлека ничие внимание. Едно беше да помагаш в тези експерименти, а съвсем друго да си техен обект. Ако искаха да ме тестват, можеха да пожелаят и нещо друго от мен. А след това още нещо. И накрая щях да се озова заключена в някоя лаборатория като опитна мишка, която постоянно щяха да бодат с инжекции и да изследват.

Освен това аз просто не исках да им давам кръвта си. Нямах значение, че харесвах Соня и Дмитрий. Нито че кръвта ми щеше да бъде изтеглена със спринцовка, а не със зъби. Основният принцип не се променяше — забраната, произтичаща от изначалните вярвания на алхимиците: да даваш кръв на вампирите е грешно. Това беше моята кръв. Моята. Никой — особено вампири — нямаха право на достъп до нея.

Преглътнах, надявайки се да не ми личи, че искам да побягна.

— Това беше мнението на един стригой. А вие знаете, че те не харесват хората както... както харесват вас. — Тъкмо поради тази причина мороите живееха във вечен страх и с времето броят им

намаляваше. Те бяха върховното лакомство, еликсирът на стригоите. — Навярно това е всичко.

— Може би — съгласи се Соня. — Но нищо няма да навреди, ако проверим. Лицето ѝ се бе оживило от тази нова идея. Никак не исках да я разочаровам... но принципите ми по въпроса бяха непоклатими. Това бе всичко, в което бях възпитана да вярвам.

— Мисля, че е загуба на време — заявих. — Знаем, че в случая е намесена магията на духа, а аз нямам нищо общо с нея.

— Наистина мисля, че това би могло да ни помогне — настоя Соня. — Моля те.

Да помогне? От тяхна гледна точка, навярно би могло. Тя искаше да изключи всяка вероятност. Но моята кръв нямаше нищо общо с преобразуването на стригои. Нямаше начин.

— Аз... аз предпочитам да не го правя. — Доста хрисим отговор, имайки предвид чувствата, бушуващи в мен. Сърцето ми заби ускорено и стените сякаш заплашваха да се стоварят отгоре ми. Безпокойството ми нарасна, когато ме споходи едно старо чувство — ужасяващото осъзнаване, че в дома на Кларънс аз съм малцинство. Бях сама в една стая, пълна с вампири и дампири. Противоестествени създания, които искаха кръвта ми...

Дмитрий ме изучаваше с любопитство.

— Няма да те заболи, ако от това се боиш. Не се нуждаем от по-голямо количество, което би било нужно за обикновени кръвни изследвания.

Поклатих непреклонно глава.

— Не.

— И двамата със Соня сме тренирани за подобни манипулации — додаде той, опитвайки се да ме убеди. — Не е нужно да се тревожиш...

— Тя вече отказа, ясно ли е?

Всички погледи, насочени до този момент към мен, отскочиха тутакси към Ейдриън. Той се бе навел напред, втренчил поглед в Соня и Дмитрий и аз видях нещо, което никога досега не бях виждала в тези красиви очи: гняв. Те приличаха на два изумрудени пламъка.

— Колко пъти трябва да ви откаже? — настоя Ейдриън. — Ако тя не желае, значи въпросът приключва до тук. Всичко това няма нищо

общо с нея. Това е нашият научен проект. Тя е тук, за да пази Джил и има достатъчно работа. Така че престанете да я тормозите!

— „Тормозим“ е доста силна дума — рече Дмитрий спокойно, без да се трогва от избухването на Ейдриън.

— Не и когато не спирате да притискате някой, който иска да го оставите на мира — възрази Ейдриън. Хвърли ми загрижен поглед, преди отново да насочи гнева си към Соня и Дмитрий. — Престанете да ѝ досаждате.

Соня местеше неуверено поглед между нас. Изглеждаше искрено засегната. Колкото и проникателна да беше, не мисля, че осъзнаваше колко много ме притесняваше всичко това.

— Ейдриън... Сидни... ние нямаме намерение да разстройваме никого. Просто искаме да стигнем до дъното на тази загадка. Мислех, че всички го искаме. Сидни винаги е била толкова съпричастна.

— Това няма значение — изръмжа Ейдриън. — Вземи кръвта на Еди. Вземи кръвта на Беликов. Вземи от своята — не ми пука. Но след като тя не желае да ви даде своята, тогава това няма какво повече да се обсъжда. Тя каза не. Край на разговора. — Някаква отдалечена част в мен отбеляза, че това бе първият път, когато той се опълчваше на Дмитрий. Обикновено Ейдриън се опитваше просто да се прави, че не го забелязва и се надяваше на свой ред да остане незабелязан.

— Но... — поде Соня.

— Остави — рече Дмитрий. Както винаги, бе трудно да се отгатне изражението му, но в гласа му имаше нежност. — Ейдриън е прав.

Нищо чудно, че след този разговор атмосферата в стаята стана малко напрегната.

Имаше няколко не особено успешни опита за незначителен разговор, на които почти не обърнах внимание. Сърцето ми все още не се бе успокоило напълно, дишането ми бе учестено. Стараех се с все сили да се овладея, уверявайки се, че разговорът е приключил, че Соня и Дмитрий повече няма да ме разпитват, нито ще вземат насила кръвта ми. Осмелих се да погледна към Ейдриън. Той вече не изглеждаше ядосан, но очите му все още пламтяха. Изражението му беше почти... закрилническо. В гърдите ми се разля странно, топло чувство и за един кратък миг, когато го погледнах, видях... безопасност. Това не беше

обичайната емоция, която изпитвах в неговата компания. Отправих му, както се надявах, благодарен поглед. В отговор той ми кимна леко.

Той знае, осъзнах. Той знае какво изпитвам към вампирите. Разбира се, всички знаеха. Алхимиците не криеха твърдото си убеждение, че за тях вампирите и дампирите са греховни създания на мрака, които не бива да общуват с хората. Обаче, тъй като прекарвах толкова много време с тях, не мисля, че моята група в Палм Спрингс наистина осъзнаваше колко дълбока е тази вяра. На теория го разбираха, но не го вярваха наистина. А и нямаха причина, след като рядко виждаха потвърждение на това отношение у мен.

Но Ейдриън разбираше. Не знаех как, но го разбираше. Замислих се за няколко случая, когато бях изпитала паника в обществото им, откакто бяхме в Палм Спрингс. Единият път беше на мини голф игрището, когато Джил използва магията на водата, която владееше. Другият път беше, когато Ейдриън предложи да ме излекува чрез магията си. Всичко това бяха кратки моменти на загуба на контрол и никой от останалите дори не бе забелязал. Но не и Ейдриън.

Как така Ейдриън Ивашков, който сякаш никога не вземаше нищо на сериозно, беше единственият сред тези „отговорни“ хора, който бе обърнал внимание на толкова незначителни подробности? Как единствено той разбираше силата на моите чувства?

Когато стана време да тръгваме, потеглих заедно с Ейдриън и с останалите ученици от „Амбъруд“. В колата цареше тишина. След като оставихме Ейдриън, Еди се отпусна и поклати глава.

— Човече. Не мисля, че някога съм виждал Ейдриън толкова бесен. Май изобщо никога не съм го виждал бесен.

— Не беше чак толкова бесен — промърморих неопределено, без да откъсвам очи от шосето.

— На мен ми се стори яко бесен — възрази Анджелина. — Мислех, че ще скочи и ще се нахвърли върху Дмитрий.

Еди изсумтя пренебрежително.

— Не мисля, че щеше да се стигне чак дотам.

— Аз пък да — отрони Анджелина замислено. — Мисля, че беше готов да се нахвърли на всеки, който се забърка с теб, Сидни.

Продължих да се вирам напред, отказвайки да ги погледна. Цялата среща ме бе оставила смутена и обърквана. Защо Ейдриън ме бе защитил?

— Следващата седмица ще му направя услуга — рекох накрая.
— Мисля, че той се чувства задължен към мен.

Джил, която седеше на седалката до мен, до този момент не бе отронила нито дума. С телепатичната връзка би трябвало да знае отговора.

— Не — заяви тя с озадачена нотка в гласа. — Той щеше да го направи независимо от това.

---

[1] Напитка, приготвена от плодов сироп върху счукан лед. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 7

Прекарах по-голямата част от следващия ден в душевна борба заради отказа ми да помогна на Соня. Докато влизах от час в час, размишлявах върху решението си. Част от мен се чувстваше зле, задето бях отказала да дам кръв за опитите. В крайна сметка, знаех, че изследванията, които провеждаха, са полезни. Ако имаше начин да се предотврати превръщането на морои в стригои, това теоретично би могло да се приложи и върху хората. А така би могло да се извърши революция в методите, с които си служеха алхимиците. Хората като онзи извратен тип Лиам, когото държаха заключен в бункер, повече нямаше да бъдат заплаха. Той би могъл да бъде „стерилизиран“ и пуснат без опасения, че ще падне жертва на покварата на стригоите.

В същото време, въпреки огромното значение на каузата, все още изпитвах твърдо нежелание да дам част от кръвта си. Наистина се боях, че ако го сторех, това щеше да ме превърне в обект на още изследвания. А аз просто не можех да го понеса. В мен нямаше нищо специално. Аз не бях преживяла мощна трансформация под влияние на магията на духа. Двамата с Лий няхахме нищо общо. Аз бях обикновено човешко същество, като всеки друг алхимик. Просто кръвта ми имаше лош вкус, което не ме притесняваше.

— Разкажи ми за любовната магия — каза госпожа Теруилиджър един следобед. Бяха минали няколко дни след посещението в дома на Кларънс и аз все още се терзаех за случилото се там, докато привидно работех в кабинета ѝ.

Вдигнах глава от книгата пред мен.

— Кой вариант? Първи или мета^[1]?

Тя седеше зад бюрото и ми се усмихна.

— За някой, който е толкова против всичко това, ти определено учиш добре. Мета вариантът.

Това беше последната магия, която трябваше да науча. Все още бе свежа в паметта ми, но аз въздъхнах тежко, за да ѝ покажа по пасивно–агресивен начин колко притеснително е всичко това за мен.

— Това позволява на този, който прави магията, да придобие краткотраен контрол върху някого. Заклинателят трябва да създаде материален амулет, който тя или той трябва да носи... — Намръщих се като се замислих над тази част от магията. — И след това да каже кратко заклинание за този, когото иска да контролира.

Госпожа Теруилиджър побутна очилата на носа си.

— Защо беше това колебание?

Нищо не й убягваше. Не исках да се въвличам в този спор, но тя беше мой учител и това бе част от задълженията ми, поне до края на този срок.

— Това няма смисъл. Е, разбира се, нищо от написаното тук няма смисъл. Но логически, смятам, че ще е нужно нещо материално и за жертв... или по-точно обекта. Може би той също трябва да носи амулет. Или да изпие нещо. Трудно ми е да повярвам, че единствено заклинателят се нуждае от подтик. Имам усещането, че той трябва да е свързан с обекта.

— Ти напипа точната дума — кимна тя. — Подтик. Амулетът засилва магията, която заклинателят иска да направи, също като заклинанието. Ако ритуалът бъде изпълнен точно — ако заклинателят е достатъчно опитен и силен — това ще изтласка заповедта към обекта. Може би не изглежда материално, но съзнанието е много силен инструмент.

— Силата на заповедта — промърморих. Без да се замисля, направих знака на алхимиците против дявола. — Това не ми изглежда правилно.

— Нима е различно от внушението, което използват твоите приятели вампирите?

Замръзнах. Госпожа Теруилиджър отдавна бе признала, че знае за съществуването на света на мороите и стригоите, но това беше тема, по която избягвах да разговарям с нея. Магията в татуировката ми не би ми попречила да обсъждам света на вампирите с онези, които знаят за него, но аз не желяех без да искам да изтъква някои подробности за моята специфична мисия с Джил. Въпреки това думите й ме сепнаха. Магията наистина много приличаше на внушението, на онова, което Соня бе сторила, за да успокои Кларънс. Вампирите просто можеха да я вършат без да се нуждаят от допълнителни стимули или помощ. Тази магия изискваше и материален елемент, но госпожа Теруилиджър ми

бе казала, че това е нормално за хората. Беше добавила също, че магията е вродена за мороите, но трябва да бъде „изтръгната“ от останалия свят. За мен това беше още една причина защо хората не бива да се занимават с подобни дейности.

— Това, което те вършат, също не е правилно — отвърнах, правейки пред нея едно от редките си признания за съществуването на мороите. Никак не ми харесваше идеята, че способностите, които намирах за толкова грешни, навярно бяха достъпни и за човешките същества. — Никой не бива да има подобна власт над друг.

Устните ѝ се извиха в дяволита усмивка.

— Ти проявяваш доста голяма надменност към нещо, с което нямаш никакъв опит.

— Опитът невинаги е задължителен. Никога не съм убивала, но зная, че убийството е грешно.

— Не омаловажавай тези магии. Те могат да бъдат много полезни като самозащита — сви рамене преподавателката ми. — Може би зависи от този, който я прилага — също както при огнестрелните или другите оръжия.

Намръщих се.

— Не обичам огнестрелни оръжия.

— В такъв случай може да откриеш, че използването на магията е по-приемливо решение. — Тя направи елегантно движение с ръце и глинената саксия върху перваза на прозореца внезапно избухна. По пода се посипаха остри парчета. Аз скочих от чина си и се отдръпнах на няколко метра. Дали през цялото време е можела да направи нещо подобно? Изглежда не ѝ струваше никакво усилие. А какви ли разрушения можеше да причини, ако действително се постараше? — Видя ли? Много ефективно.

Ефективно и просто, както беше лесно за един вампир да направи елементарна магия чрез мисълта си. След всички сложни магии, за които бях прочела в тези книги, бях смаяна да видя толкова „лесна“ магия. Хрумна ми, че Госпожа Теруилиджър явно искаше да мине на ново — и по-опасно — ниво. Цялото ми тяло се напрегна, докато чаках следващото ужасяващо действие, но съдейки по ведрото изражение на лицето ѝ, това бе единствената демонстрация на сила, която смяташе да демонстрира — поне засега. Почувствах се глупаво от реакцията си и отново седнах зад чина.

Поех дълбоко дъх и заговорих, като подбирах много внимателно думите си, стараяйки се да прикрия гнева — и страха си.

— Госпожо, защо продължавате да правите това?

Госпожа Теруилиджър наклони глава като птичка.

— Да правя какво, скъпа?

— Това. — Забучих пръст в книгата пред мен. — Защо продължавате да ме карате да работя върху тези неща против волята ми? Мразя ги и вие го знаете. Не желая да имам нищо общо с тях! Защо искате да изучавам тези магии? Каква ви е ползата от това? Да не би да членувате в някой клуб, където ви дават премии, ако заведете нов участник?

Онази дяволита усмивка отново се мярна.

— Предпочитаме термина „сборище“, а не „вещерски клуб“. Макар че членовете им имат хубави пръстени. Но, за да отговоря на въпроса ти, нямам никаква полза от това — поне не и по начина, по който си мислиш. Моето сборище винаги приветства нови, силни членове, а ти имаш талант за велики дела. Както и да е, дарбата ти е много по-голяма от това, с което се занимаваш сега. Неизменният ти аргумент е, че не е редно хората да притежават подобна сила, права ли съм?

— Да — процедих през стиснатите си зъби. Милион пъти го бях изтъквала.

— Е, това е абсолютно вярно — за някои хора. Ти се опасяваш, че с тази сила може да се злоупотреби. Права си. Случва се постоянно, ето защо се нуждаем от добри, морални хора, които могат да се противопоставят на онези, които биха използвали магията за егоистични и престъпни цели.

Училищният звънец оповести свободата ми. Изправих се и събрах нещата си.

— Съжалявам, госпожо Теруилиджър. Поласкана съм, че ме смятате за толкова надарена и почтена личност, но аз вече участвам в една епична битка между доброто и злото. Не ми трябва и друга.

Напуснах часа, изпълнена едновременно с тревога и гняв. Надявах се оставащите два месеца от срока да минат бързо. Ако тази мисия на алхимиците продължеше и следващата година, тогава определено щях да се насоча към клас по художественото писане или някой друг свободно избираем предмет. Жалко, защото когато се

запознахме, много харесах госпожа Теруилиджър. Тя е брилянтен преподавател в своята област — историята, а не магиите — и ме бе окуражавала да продължа да се усъвършенствам. Ако показваше същия ентузиазъм, докато ме обучаваше на история, както на разните магии, нямаше да се озовем в тази неприятна ситуация.

Обикновено вечерях с Джулия и Кристин или със „семейството“. Днес беше семейна вечер. Когато влязох в столовата в източния кампус, Еди и Анджелина вече се бяха настанили зад една маса. Както обикновено, той изглеждаше благодарен за присъствието ми.

— Е, защо не? — казваше Анджелина, когато оставих таблата си. Тази вечер имаше китайска кухня и тя държеше пръчици, което не беше особено добра идея. Веднъж се бях опитала да я науча как да си служи с тях, но без успех. Тя се вбеси и толкова силно заби пръчицата в яйченото руло, че пръчицата се счупи.

— Аз просто... Това не е по моята част — смънка Еди, явно опитващ се да намери отговор на въпроса, който му бе задала. — Изобщо няма да ходя. С когото и да е.

— Джил ще бъде с Мика — изтъкна Анджелина лукаво. — Не трябва ли да я наглеждаш, след като няма да е в училището?

В отговор Еди доби измъчено изражение.

— За какво говорите? — попитах накрая.

— За бала по случай Хелюин — отвърна Анджелина.

Еди се изтръгна от дупката на нещастieto, в която бе пропаднал, и ме изгледа изненадано.

— Ти не знаеш ли? Навсякъде има съобщения.

Разбърках вдигащите пара зеленчуци в чинията си.

— Сигурно там, където съм била, не е имало.

Еди посочи с вилицата си към нещо зад гърба ми. Извърнах се и насочих поглед към опашката пред шубера, където бях преди малко. Там, на стената, висеше огромен плакат с надпис: БАЛ ЗА ХЕЛЮИН. Следваха датата и часът, а отстрани за украса доста нескопосано бяха изрисувани тикви.

— Ъ? — изломотих.

— Как можеш да запомниш наизуст цяла книга, а да пропуснеш подобно нещо? — изуми се Анджелина.

— Защото мозъкът на Сидни е устроен така, че да запомня само „полезната“ информация — осведоми я Еди с усмивка. Не го отрекох.

— Не смяташ ли, че Еди трябва да отиде? — не се отказваше Анджелина. — Той трябва да наблюдава Джил. А ако ще ходи, бихме могли да отидем заедно.

Еди ми метна отчаян поглед и аз се опитах да го измъкна.

— Ами, да, разбира се, той ще отиде... особено след като балът ще е извън училището. — Върху плаката се споменаваха някакво авеню, за което никога не бях чувала. Досега не бяхме забелязали никакви морои, които да преследват Джил, но едно непознато място винаги бе свързано с нови опасности. Изведнъж ме осени вдъхновение. — Ето тъкмо в това е цялата работа. Той ще е на служба. Ще прекара цялото си време в проверка и оглеждане на мястото, ще следи за подозрителни личности. Няма смисъл да... ъъ, отива с теб. На теб навярно изобщо няма да ти е забавно. По-добре да отидеш с някой друг.

— Но аз също би трябвало да охранявам Джил — възрази Анджелина. — Нали точно заради това съм тук? Трябва да се науча какво да правя.

— Ами, да — промърмори той, очевидно сразен от логиката ѝ. — Ти трябва да дойдеш с мен, за да се грижиш за нея.

Анджелина засия.

— Наистина ли? Тогава можем да отидем заедно!

Еди отново доби измъчено изражение.

— Не. Ще отидем заедно. Но няма да сме заедно.

Анджелина очевидно не се впечатли от нюансите.

— Никога досега не съм била на танци — призна. — Ами, искам да кажа, у дома постоянно си устройвахме забави. Но не мисля, че приличат на тези тук.

С това бях съгласна. Бях виждала „купоните“, които си устройваха Съхранителите. Те включваха шумна музика и танци около лагерен огън, полети обилно с някакъв отровен домашно сварен алкохол, който дори Ейдриън не би докоснал. Съхранителите не смятаха, че една такава сбирка е успешна, ако няма поне един хубав тупаник. Беше донякъде невероятно, че Анджелина още не се бе замесила в някое сбиване тук, в „Амбъруд“. Всъщност можех да я смятам за късметлийка, заедно единствените ѝ прегрешения се свеждаха до нарушение на дрескода и препирни с учителите.

— Вероятно, не — съгласих се с безразличие. — Не зная. Аз също никога не съм била на танци.

— Но ще отидеш на тези, нали? — попита Еди. — С Броуди?

— Брейдан. Не зная. Дори не сме имали още втора среща. Не искам да пришпорвам нещата.

— Правилно — кимна Еди и додаде ехидно: — Защото няма по-голямо обвързване от танц на Хелюин.

Тъкмо мислех да му го върна с предложението, че може би все пак в крайна сметка не е зле двамата с Анджелина да бъдат заедно на бала, когато Джил и Мика се присъединиха към нас. Задъхваха се от смях и явно им бе трудно да обяснят защо им е толкова забавно.

— Джан Хол завърши тази вечер мъжки костюм в кръжока по шев и кройка — успя да каже Джил между кисканията. Отново изпитах прилив на радост, като я виждах толкова щастлива. — Госпожица Ямани заяви, че това била единствената мъжка дреха, която от пет години била виждала ушита в кръжока. Разбира се, Джан имаше нужда от модел, тъй като там има само едно момче...

Мика се опита да си придаде страдалческо изражение, но отново се усмихна.

— Да, да. Аз изпълних тази роля и издържах всички проби и демонстрации. Онзи костюм беше ужасен.

— Ау! — изпъшка Джил. — Не беше чак толкова ужасен — добре де, наистина беше. Джан не спази никакви указания за мерките и пропорциите, така че панталоните бяха огромни. Като палатки. И след като не беше направила гайки за колан, той трябваше да ги върже с шарф.

— Който едва се задържа на кръста ми, когато ме накараха да дефилирам — допълни Мика, като поклати глава.

Джил го смушка игриво.

— Не се съмнявам, че на всички много щеше да им хареса, ако не се бе задържал.

— Напомни ми никога повече да не се записвам в дамски кръжок — нацупи се Мика. — Следващият срок ще опитам в някое занаятчийско ателие или курс по карате.

— Няма да се запишеш пак? Дори и заради мен? — Изумително как изражението на Джил беше едновременно нацупено и

съблазнително. Това, осъзнах, имаше много по-голям ефект от всякаква любовна магия или внушение.

Мика изпъшка.

— Предавам се, напълно съм безпомощен.

Не се смятах за особено сантиментална персона — и продължавах да не одобрявам плахия им романс — но дори аз се усмихнах на маймунджилъците им. Или поне се усмихвах, докато не забелязах лицето на Еди. Ако трябва да съм честна, то не издаваше много. Може би постоянното му общуване с Дмитрий го бе научило как да си придава безизразната физиономия на пазител. Но все пак Еди още не беше Дмитрий и аз успях да зърна едва доловими следи на болка и копнеж.

Защо си го причиняваше? Отказваше да сподели чувствата си с Джил. Беше приел благородната роля на неин защитник и нищо повече. Една част от мен го разбираше. Обаче не разбирах защо продължаваше да се измъчва от срещите ѝ със съквартиранта му. Заради манията му за приликата между Мика и Мейсън, Еди постоянно се заставяше да гледа момичето, което обичаше, с някой друг. Нямах подобен опит, но сигурно бе много мъчително.

Еди улови погледа ми и тръсна леко глава. *Не задълбавай*), сякаш ми казваше. *Не се тревожи за мен. Аз съм добре.*

Анджелина отново заговори за бала, като заразитва Джил и Мика дали ще ходят. Освен това оповести плановете си да отиде „с“ Еди. Това го изтръгна от меланхоличното му настроение и макар да знаех, че тя го дразнеше, се запитах дали това не беше по-добре, отколкото да продължи да страда заради връзката между Мика и Джил.

Разбира се, разговорът секна — с него и проблемът на Еди — когато Мика се намръщи и изгъкна това, което ние бяхме пропуснали.

— Защо ще ходите заедно на бала? Вие не сте ли братовчеди?

Еди, Джил и аз се смръзнахме. Още една пробойна в прикритието ни. Не можех да повярвам, че се случваше вече два пъти. Трябваше да го спомена още когато Анджелина заговори за танците. Всички в училище смятаха, че сме роднини.

— И какво от това? — попита Анджелина, без да разбира проблема.

Еди се прокашля.

— Хм, ние сме трети братовчеди. Но при все това няма да сме наистина заедно. Просто се шегувахме.

Това замаза гафа и Еди не можа да сдържи триумфалната си усмивка.

На следващия ден Брейдан дойде да ме вземе веднага след училище, за да не закъснеем за екскурзията ни до вятърната мелница. Госпожа Теруилиджър дори ме пусна няколко минути по-рано, след като ѝ обещах, че ще ѝ занеса капучино на връщане в „Амбъруд“. Бях развълнувана от срещата с Брейдан и екскурзията, но въпреки това, докато се качвах в колата му, ме прониза леко съмнение. Дали имах право да си позволявам подобни забавления? Да посвещавам от времето си на лични дела? Особено сега, когато прикритието ни на два пъти се бе пропукало? Може би отделях твърде много време на себе си, а недостатъчно на мисията.

Брейдан имаше да ми разказва много за училищното състезание по дебати, в което бе участвал през уикенда. Сетне се впуснахме да анализираме някои от по-трудните теми, с които се бе сблъскал и се смяхме над лесните, които бяха затруднили противниковия отбор. От години се боях да изляза с момче, но отново бях приятно изненадана колко непринудено общувахме. Приличаше много на излизането ни, посветено на Шекспир — безкраен низ от теми, по които и двамата знаехме много. Това, което ме изнервяше, беше останалата част от една „среща“. Наръчниците за първи срещи, които бях изчала след последното ни излизане, бяха пълни най-вече със съвети кога да се прави секс, което беше абсолютно безполезно, след като аз тепърва трябваше да усвоя държането на ръце. Огромните вятърни мелници бяха много впечатляващи. Не притежаваха елегантната красота на колите, които толкова много обичах, но ме изпълваха със страхопочитание пред инженерните постижения на човечеството. Някои бяха високи трийсет метра, а перките им бяха с големината на половин футболно игрище. Мигове като този ме караха да се дивя на човешкия гений. Кому бе нужна магия, когато бяхме в състояние да създадем подобни чудеса?

Нашата екскурзоводка беше сърдечно момиче на около двайсет и пет години, която явно обичаше работата си и всичко, което представляваше вятърната енергия. Знаеше най-различни интересни истории — но явно не бяха достатъчни, за да задоволят Брейдан.

— Как се справяте с недостига на енергия, нужна за задвижване на турбините, при по-слаб вятър?

След това:

— Какво е мнението ви за изследванията, според които само с подобряване на филтрите при преобразуването на горива от естествени торове ще се намалят емисиите на въглероден диоксид, в сравнение с настоящия начин на производство на енергия?

И по-късно:

— Може ли вятърната енергия да бъде приемана като реален заместител, когато — след като се вземат под внимание разходите за строеж и поддръжка — в крайна сметка потребителите ще плащат повече, отколкото за традиционните форми на добив на електроенергия?

Не можех да съм напълно сигурна, но мисля, че нашата екскурзоводка приключи по-рано с обиколката ни. Подкани останалите туристи да дойдат пак, но не каза нищо, когато двамата с Брейдан минахме покрай нея.

— Тази жена е много зле информирана — сподели с мен, когато пътувахме по магистралата.

— Тя знаеше доста за мелниците и техните предимства — изтъкнах. — Предполагам, че последните новости и дискусии просто не са много често обект на обсъждане при тези обиколки. Нито пък — замълчах и се усмигнах — умението да се справя с напористи туристи.

— Напорист ли бях? — Брейдан изглеждаше искрено изненадан. Той бе толкова погълнат от идеите си, че дори не го бе осъзнал. Беше много мило.

Опитах се да не се засмея.

— Ти просто изглеждаше доста нападателен и самоуверен. Не мисля, че те бяха подготвени за някой като теб.

— А би трябвало. Вятърната мощ е много обещаваща, но засега има доста проблеми с разходите и с ефективността, които трябва да се разрешат. В противен случай ще е безполезна.

Помълчах известно време, чудейки се как да отговоря най-добре. Нито един от съветите, почерпени от наръчниците или приятелите ми, не ме бяха подготвили как да се справя подobaващо с дискусия по въпросите на алтернативните енергийни източници. В една от книгите — които бях предпочела да не довършвам — имаше определено

мъжкарско и егоцентрично мнение, според което по време на срещите жените винаги трябваше да оставят мъжете да се почувстват значими. Съвсем основателно подозирах, че в конкретния случай съветът на Кристин и Джулия щеше да бъде да се засмея и да отметна косата си — и да не позволявам задълбочаване на дискусиата.

Но аз просто не можех да го направя.

— Грещиш — казах.

Брейдан — който беше ревностен привърженик на безопасното шофиране — за няколко секунди извърна очи от пътя и ги втренчи в мен.

— Какво каза?

С изключение на големия запас от обширни, разхвърляни познания по различни теми, по което приличаше на мен, бях уловила нещо важно за личността на Брейдан. Той не обичаше да грещи. Това не бе изненадващо. Аз също не обичах и в това отношение двамата имахме много общо. А от начина, по който обсъждаше училището си и дори състезанието по дебати, заключих, че хората никога не му бяха казвали, че грещи — дори и по една случайност това да бе истина.

Може би още не беше късно да отметна зрелищно косите си. Вместо това се гмурнах в дълбокото.

— Грещиш. Може би производството на вятърната енергия не е толкова ефективно, колкото би трябвало, но е факт, че се развива и е голям напредък в сравнение с остарелите енергийни източници, от които нашето общество зависи. Наивно е да се очаква, че ще може да се сравнява по ефективност и разходи с вече утвърдените източници.

— Но...

— Не можем да отречем, че предимствата си заслужават цената. Промените в климата все повече се превръщат в проблем, а намаляването на вредните диоксидни емисии чрез по-широко използване на вятърната енергия може да има огромно значение. Освен това — и най-важното — вятърът е възобновяем източник на енергия. Не е важно дали другите източници са евтини, след като са вредни. Трябва да мислим за бъдещето и за това, което по-късно може да ни спаси. Да се фокусираме стриктно върху онова, което е ефективно по отношение на разходите — като в същото време се пренебрегват последствията — и което е недалновидно и в крайна сметка ще доведе до упадъка на човешката раса. Онези, които не мислят така, само

задълбочават проблема, вместо да се опитат да открият друго решение. Повечето не могат. Те само се оплакват. Ето защо смятам, че грешиш.

Спрях, за да си поема дъх, а сетне се осмелих да погледна Брейдан. Той гледаше пътя, но очите му сякаш щяха да изхвъркнат от орбитите. Мисля, че нямаше да е по-шокиран, ако му бях ударила шамар. Тукаткси се скастрих яко заради това, което бях казала. *Сидни, защо просто не примигна кокетно с мигли?*

— Брейдан? — попитах нерешително след като измина почти минута без отговор. Посрещна ме нова порция слисано безмълвие.

Внезапно, без предупреждение, той отби рязко колата от магистралата и спря върху банкета. Прах и чакъл се посипаха около нас. В този миг бях абсолютно сигурна, че ще ми нареди да слеза от колата и да продължа пеш до Палм Спрингс. А до града имаше още доста километри.

Вместо това, той сграбчи ръцете ми и се наведе към мен.

— Ти — промълви задъхано — си изумителна! Абсолютно, стопроцентово, фантастично изумителна! — И тогава ме целуна.

Бях толкова сащисана, че дори не можах да помръдна. Сърцето ми препускаше, но беше по-скоро от притеснение, отколкото заради нещо друго. Добре ли го правех? Опитах се да се отпусна и отдам на целувката, разтворих леко устни, но тялото ми остана сковано. Брейдан не се отдръпна отвратно, така че това беше добър знак. Досега никой не ме бе целувал и много се тревожих какво ще бъде. Механизмът не се оказа толкова сложен. Когато най-сетне се отдръпна, Брейдан се усмихваше. Още един добър знак, реших. В отговор му се усмихнах неуверено, защото знаех, че това се очаква. Честно, една тайна част от мен беше малко разочарована. Това ли беше? За това ли беше целият шум? Не беше ужасно, но не ме и изстреля към непознати висини. Беше точно това, което изглеждаше устни върху устни.

Той изпусна огромна, щастлива въздишка, извърна се и отново потегли. Аз можех единствено да го наблюдавам със смесица от учудване и смут, неспособна да формулирам някакъв отговор. Какво се бе случило току-що? Това ли беше моята първа целувка?

— Към „Спенсър“, нали? — попита кавалерът ми, когато излязохме от магистралата и поехме по отклонението към центъра.

Аз все още бях толкова потресена от целувката, че ми бяха нужни няколко секунди, за да си спомня, че бях обещала на госпожа

Теруилиджър да ѝ занесе капучино.

— Да.

Малко преди да пристигнем, Брейдан направи неочаквана спирка в един цветарски магазин.

— Ей сега се връщам — рече.

Кимнах безмълвно, а той се появи пет минути по-късно и ми подаде голям букет от нежни, бледорозови рози.

— Благодаря? — промърморих повече като въпрос. Сега, в допълнение към целувката и „изумителната възхвала“, някак си бях спечелила и цветя.

— Не са точно като за теб — призна той. — Според традиционния символизъм на цветята, оранжеви или червени щяха да са по-подходящи. Но разполагаха само с тези и едни бледолилави, а не мисля, че оттенъците на пурпурното ти подхождат.

— Благодаря ти — повторих, този път по-уверено. По пътя към „Спенсърс“, докато вдъхвах сладкото ухание на розите, осъзнах, че никой досега не ми бе подарявал цветя.

Скоро след това пристигнахме пред кафенето. Слязох от колата и докато се усетя, Брейдан се озова светкавично до мен, за да ми отвори вратата. Влязохме вътре и аз бях почти облекчена да видя Трей на смяна. Неговите закачки щяха да бъдат приятно завръщане към нормалното, имайки предвид, че животът ми току-що се бе отклонил за кратко в Царството на лудостта.

Отначало Трей дори не ни забеляза. Говореше напрегнато с някого от другата страна на бара, един тип малко по-голям от нас. Непознатият имаше загоряла кожа, черна коса, а външната им прилика ме светна, че двамата с Трей са роднини. С Брейдан чакахме дискретно зад типа, а когато Трей най-сетне вдигна глава, се сепнах от необичайно мрачното изражение на лицето му. Изглеждаше изненадан, като ни видя, но после малко се отпусна.

— Мелбърн, Картрайт. Дошли сте за малко кофеин след тура из вятърните мелници?

— Знаеш, че аз никога не пия кафе след четири — каза Брейдан. — Но Сидни обеща да занесе на учителката си.

— Аха — кимна Трей. — Обичайното за теб и госпожа Тий?

— Да, но нека този път моето бъде айскафе.

Трей ме стрелна многозначително.

— Май трябва да се поохладим малко, а?

Завъртях очи.

Младежът пред нас все още не се бе отдалечил и Трей кимна към него, докато взимаше две чаши.

— Това е моят братовчед Крис. Крис, това са Сидни и Брейдан.

Това трябва да беше „съвършеният“ братовчед на Трей. На пръв поглед не можах да открия нещо, което го правеше по-добър, може би с изключение на ръста. Крис беше доста висок. Не колкото Дмитрий, но все пак висок. Иначе и двамата имаха приятни лица, които много си приличаха, и добро телосложение. У Крис дори се забелязваха същите белези и синини, както при Трей, което ме накара да се зачудя дали пристрастеността към спорта не е семейна черта. Като цяло не виждах с какво Крис би могъл да засенчи или застраши Трей, но аз бях пристрастна заради приятелството ни.

— Откъде си? — поинтересувах се.

— Сан Франциско — осведоми ме Крис.

— От колко време си в града? — включи се и Брейдан.

Крис го изгледа предпазливо.

— Защо искаш да знаеш?

Брейдан изглеждаше изненадан, но не го обвинявах. Преди някой от нас да си спомни следващия ход, препоръчван от наръчниците за водене на любезен разговор, Трей се притече на помощ.

— Споко, Крис. Те просто се опитват да бъдат мили. Не работят в някоя шпионска агенция.

Е, поне Брейдан не работеше.

— Извинявай — процеди Крис, но не личеше да съжалява. Това бе разликата между братовчедите, осъзнах аз. Трей щеше да се засмее на грешката си. Всъщност той никога не би направил подобна грешка. Определено в семейството му имаха различно разбиране за дружелюбното общуване. — От две седмици.

Нито Брейдан, нито аз се осмелихме да кажем нещо след това и, слава богу, Крис се възползва от възможността да си тръгне, като обеща на Трей да му се обади по-късно. Когато си замина, Трей поклати извинително глава и остави готовите кафета върху плота. Посегнах към портмонето си, но Брейдан ме спря и плати.

Трей му подаде рестото.

— Графикът за следващата седмица е готов.

— Така ли? — Брейдан погледна към мен. — Имаш ли нещо против да отскоча за секунда до задната стаичка? Фигуративно, разбира се.

— Давай — кимнах. След като се отдалечи, се извърнах трескаво към Треј.

— Нуждая се от помощта ти.

Веждите на Треј отхвъркнаха нагоре.

— Никога не съм очаквал, че ще чуя тези думи от теб.

Ставахме двама, но бях в пълно недоумение, а в момента Треј беше единственият, който можеше да ми помогне.

— Брейдан ми подари цветя — обявих. Нямах намерение да споменавам целувката.

— И?

— И защо го направи?

— Защото те харесва, Мелбърн. Това правят в такива случаи момчетата. Канят те на вечеря, обсипват те с подаръци, надявайки се, че в замяна ти... хм, също ще ги харесаш.

— Но аз спорих с него — изсъсках, докато мятах тревожни погледи към вратата, зад която бе изчезнал Брейдан. — Точно преди да ми купи цветя, му изнесох лекция за това колко грешни относно възгледите си за алтернативните източници на енергия.

— Почакай, почакай — стресна се Треј. — Ти си казала... казала си на Брейдан Картрайт, че грешни?

Кимнах.

— Така че защо реагира по този начин?

Треј се засмя, гръмогласен смях, който бях сигурна, че ще накара Брейдан да дотърчи при нас.

— Никой не казва на Брейдан, че грешни.

— Да, досетих се.

— Особено момичетата никога не му казват, че грешни. Ти навярно си единственото момиче, осмелило се някога да го направи. Навярно си единственото момиче, което е достатъчно умно, за да го стори.

Започвах да ставам нетърпелива.

— Това го схванах. Тогава защо ще ми подарява цветя? Защо ще ме отрупва с комплименти?

Трей поклати глава. Имаше вид сякаш едва се сдържа да не прихне отново.

— Мелбърн, ако ти не знаеш, тогава аз не съм този, който ще те осветли по въпроса.

Бях твърде притеснена, че Брейдан ще се върне, за да се впускам в коментари относно безполезния „съвет“ на Трей.

— Крис ли е съвършеният братовчед, за когото говореше? — изтърсих вместо това.

Самодоволната усмивка на Трей тутакси помръкна.

— Същият. Всичко, което аз правя, той го може по-добре.

Мигновено съжалих за въпроса си. Трей, също като Ейдриън, беше от онези хора, които не обичах да виждам нещастни.

— Е, на мен не ми се стори чак толкова съвършен. Навярно съм пристрастна, защото прекарвам толкова много време в твоята компания. Ти си направо стандарт за съвършенство.

Това върна усмивката на Трей.

— Извинявам се за поведението му. Той винаги си е бил такъв. Не е от най-чаровните издънки на фамилията Хуарес. Като мен, разбира се.

— Разбира се — съгласих се охотно.

Когато Брейдан се върна, той още се усмихваше, но когато му хвърлих един поглед през рамо, докато излизах от кафенето, лицето на Трей отново бе добило мрачно изражение. Явно бе потънал в невесели мисли, а на мен ми се щеше да знаех как да му помогна.

— Ами, сега вече зная графика си за следващите две седмици — рече срамежливо Брейдан, докато пътувахме към „Амбъруд“.

— Това... е добре — отбелязах.

Той се поколеба.

— И така, вече зная кога ще мога отново да изляза. Ако, разбира се, ти искаш.

Думите му щяха да ме изненадат, ако вече не бях достатъчно смаяна от всичко случило се днес. Брейдан искаше отново да излезе с мен? Защо? *Особено момичетата никога не му казват, че греша. Ти навярно си единственото момиче, осмелило се някога да го направи. Навярно си единственото момиче, което е достатъчно умно, за да го стори.* И, което беше по-важно, дали аз исках да изляза отново с него? Погледнах го, сетне сведох очи към розите. Припомних си очите му,

които се вираха в мен. Осъзнавах, че вероятността някога да срещна момче, което смята, че Шекспир и вятърните мелници са забавни, клони към нула.

— Добре — промълвих.

Той присви замислено очи.

— Не се ли организира някакъв бал в твоето училище? Искаш ли да отидеш? Хората ходят на такива места, нали?

— И аз непрекъснато чувам това. А ти откъде разбра?

— От надписа — отвърна той. В следващия миг, като по поръчка, колата спря пред моето общежитие. Над главния вход висеше голям надпис, украсен с паяжини и прилепи. **ИЗКАРАЙ СИ АНГЕЛИТЕ НА БАЛА В ЧЕСТ НА ХЕЛОУИН.**

— О — промълвих аз. — Този надпис. — Еди беше прав. Аз наистина имах избирателна памет за информацията. — Предполагам, че можем да отидем. Ако ти искаш.

— Разбира се. Имам предвид, ако ти искаш.

Мълчание. Сетне и двамата се разсмяхме.

— Добре тогава — обобщих аз. — Предполагам, че ще отидем.

Брейдан се наведе към мен и аз се паникьосах, докато не осъзнах, че се опитва да види по-добре надписа.

— След седмица и половина.

— Предполагам, че има достатъчно време, за да се снабдим с костюми.

— Предполагам. Макар че...

И тогава се случи следващото откачено нещо. Той хвана ръката ми.

Признавам, че не очаквах много, особено след смесената ми реакция на целувката на отбивката на магистралата. При все това, когато той сложи ръка върху моята, останах изненадана, че чувството отново беше като да... ами, като да докоснеш нечия ръка. Представях си, че ще настръхна или сърцето ми ще трепне. Но в случая най-вече се притесних какво да правя с моята ръка. Да преплета пръсти с неговите? Да стисна ръката му?

— Бих искал да се видим по-скоро — промърмори Брейдан. Онази нерешителност се бе завърнала. — Ако и ти искаш.

Сведох поглед към ръцете ни и се опитах да определя какво изпитвам. Той имаше хубави ръце. Гладки, топли. Бих могла да свикна

да държа тези ръце. И разбира се, той ухаеше на кафе. Беше ли достатъчно, за да разцъфне любов? И отново ме загложди онази несигурност. Какво право имах да върша всичко това? Не бях в Палм Спрингс за собствено забавление. В света на алхимиците нямаше „аз“. Е, технически имаше, но не това бе главното. Знаех, че моите началници не биха одобрили нищо от случващото се.

При все това, кога отново щях да имам подобна възможност? Кога друг път щяха да ми подарят цветя? Кога някой друг щеше да ме гледа с такъв плам? Реших да рискувам и да се гмурна в дълбокото.

— Разбира се — отроних. — Нека да излезем пак.

---

[1] Мета четене — метод за ускорено четене. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 8

Но до края на седмицата не излязохме отново. Двамата с Брейдан бяхме достатъчно добри ученици, за да можем да излизаме вечерно време и през седмицата и пак да не изоставаме с домашните, но никой от нас не искаше да се натоварва прекалено, ако можехме да го избегнем. Освен това, обикновено през седмицата се налагаше да разрешавам други конфликти в групата, да ги водя на хранванията или да присъствам на експериментите. Тази седмица Еди бе дал кръв и аз си намерих извинение, за да не бъда наоколо, в случай че Соня реши да се опита пак да ме притисне да дам кръв.

Брейдан искаше да излезем в събота, но тогава бях обещала да закарам Ейдриън в Сан Диего. Брейдан се съгласи да се видим на закуска преди да потеглим. Отидохме в приятен ресторант близо до един от многобройните курортни голф комплекси с впечатляващи зелени поляни. Въпреки че още от самото начало бях предложила да си поделяме разноските, Брейдан продължаваше да плаща всички сметки и да шофира. Когато, след закуската, той спря колата пред общежитието ми, за да ме остави, пред мен се разкри изненадваща и не съвсем желана гледка: Ейдриън седеше на пейката отвън с отегчено изражение.

— О, боже — въздъгнах аз.

— Какво? — попита Брейдан.

— Това е брат ми. — Знаех си, че нямаше как да го избегна. Неизбежното се бе случило. Ейдриън навярно щеше да се лепне за бронята на колата и нямаше да се махне, докато не ги запозная. — Ела да те запозная с него.

Брейдан остави двигателя включен и слезе от колата, като хвърли тревожен поглед към табелата „ПАРКИРАНЕТО ЗАБРАНЕНО“. Ейдриън скочи от пейката с грейнало от задоволство лице.

— Не трябваше ли аз да те взема? — попитах го.

— Соня трябваше да напазарува и предложи да ме докара до тук — обясни той. — Решихме, че така ще ти спестим някои неудобства.

— Ейдриън отлично знаеше какво щях да правя тази сутрин, така че не бях напълно сигурна в пълната безкористност на мотивите му.

— Това е Брейдан — казах му. — Брейдан, Ейдриън.

Ейдриън разтърси ръката му.

— Толкова много съм слушал за теб. — Не се съмнявах в това, но се запитах от кого по-точно е слушал толкова много.

Брейдан му се усмихна приятелски.

— Аз пък никога не съм чувал за теб. Дори не знаех, че Сидни има още един брат.

— Никога не си ме споменавала? — Ейдриън ми хвърли престорено наранен поглед.

— Не е имало случай — свих рамене.

— Ти още учиш в гимназия, нали? — попита Ейдриън и кимна към мустанга. — Сигурно работиш, за да можеш да плащаш вноските. Освен ако не си от онези безделници, които само се чудят как да измъкнат пари от родителите си.

— Разбира се, че не — възмути се Брейдан. — Работя почти всеки ден в едно кафене.

— Кафене — повтори Ейдриън, изричайки думата с милион нюанса на неодобрение. — Разбирам. — Погледна към мен. — Предполагам, че можеше да е и по-лошо.

— Ейдриън...

— Е, не смятам винаги да работя там — защити се Брейдан. — Вече съм приет в Южнокалифорнийския университет, Станфорд и Дартмут.

Ейдриън кимна замислено.

— Предполагам, че това е много представително. Въпреки това винаги съм смятал, че Дартмут е място, където отиват онези, които не са могли да влязат в Йейл или Харв...

— Ние наистина трябва да тръгваме — прекъснах го безцеремонно и го сграбчих за ръката. Опитах се да го повлека към паркинга за ученици, но не успях. — Нали не искаме да попаднем в задръстване.

Брейдан погледна мобилния си телефон.

— Трафикът по западната магистрала е сравнително ненатоварен по това време на деня, но тъй като е уикенд, човек никога не може да е сигурен заради туристите, особено с изобилието от атракции в Сан

Диего. Ако към моделите за генериране на трафик приложим теорията на хаоса...

— Именно — намесих се. — По-добре да се застраховаме, отколкото сетне да съжаляваме. Ще ти пратя есемес, когато се върнем, става ли? Ще планираме остатъка от седмицата.

За пръв път не се наложи да изпадам в стрес, опитвайки се да реша дилемата с ръкостискането, целувките или други подобни атрибути на една раздяла. Бях твърде заета да разкарам Ейдриън, преди да си е отворил устата и да тръсне нещо заядливо. Брейдан, макар и страстен що се отнасяше до научни теми и моето несъгласие с него, иначе беше доста миролюбив и кротък. В момента не беше истински разстроен, но не го бях виждала толкова обезпокоен. Ейдриън можеше да изнерви и най-сговорчивите и отстъпчиви хора.

— Що за безобразие? — изстрелях веднага, щом се озовахме в безопасното усамотение на моето Лате. — Не можеше ли просто да кажеш „приятно ми е да се запознаем“ и с това да приключиш?

Ейдриън дръпна назад седалката до шофьора и успя да се излегне възможно най-удобно, доколкото му позволяваше закопчаният колан.

— Просто се грижа за теб, сестричке. Не искам да се озовеш в лапите на някой нехранимайко. Повярвай ми, аз съм експерт по тази част.

— Е, оценявам твоята осведоменост, но ще се оправя сама, благодарение на същото.

— Я, стига — продавач на кафе? Защо не си намери някой стажант по мениджмънт?

— Харесва ми, че продава кафе. Винаги мирише на кафе.

Ейдриън свали прозореца и нахлуият бриз разроши косата му.

— Изненадан съм, че му позволяваш да те разкарва с колата си, особено като се има предвид как издивяваш, ако някой докосне нещо в твоята кола.

— Като например прозореца? — попитах остро. — Когато е включен климатикът? — Ейдриън схвана намека и затвори прозореца. — Той иска да шофира. Така че аз му позволявам. Освен това, онази кола ми харесва.

— Колата наистина е хубава — призна Ейдриън. — Макар че никога не съм мислил, че се влияеш от подобни символи на статуса.

— И не го правя. Харесвам колата, защото е интересна, с дълга история.

— В превод: символ на статуса.

— Ейдриън — въздъгнах. — Това май ще се окаже много дълго пътуване.

Всъщност пътувахме с много добро темпо. Въпреки опасенията на Брейдан, нямаше задръствания и след като изминахме половината разстояние, реших, че съм си заслужила малка почивка за кафе. Ейдриън се сдоби с мокачино: „Сейдж, ще ме черпиш ли само този път?“ и продължи с обичайния си безгрижен разговор през по-голямата част от пътуването. Не можах да не забележа, че когато ни оставаше още около половин час, той стана по-замислен, умълча се и зарея поглед през прозореца.

Предположих, че приближаващата среща с баща му го потискаше. Това определено бе нещо, което можех да разбера. Аз също щях да бъда неспокойна, ако ми предстоеше да се видя с моя. Не мислех обаче, че Ейдриън би приветствал един психосеанс, затова потърсих по-безопасни теми на разговор, за да го измъкна от вкиснатото му настроение.

— Научихте ли нещо от кръвните проби на Еди и Дмитрий? — поинтересувах се.

Ейдриън ме погледна изненадано.

— Не очаквах, че ще заговориш за това.

— Хей, аз продължавам да проявявам научно любопитство. Просто не желая да участвам в експеримента.

Той се задоволи с обяснението ми.

— Толкова скоро няма много за казване. Изпратили са пробите в лабораторията — една от вашите лаборатории — за да разберат дали има някакви разлики между тях. Двамата със Соня доловихме... ох, не зная как по-точно да го опиша. Нещо като „жужене“ на духа в кръвта на Беликов. Не че магическата му кръв е особено изненадващо за всички. Повечето хора смятат, че всичко, което той прави, е истинска магия.

— О, я стига. Това не беше честно.

— Не беше ли? Виждала си с какво обожание го гледа Кастъл. Когато порасне, иска да стане също като Беликов. И въпреки че обикновено Соня е говорителят за нашите изследвания, няма да каже и

дума, без преди това да я е съгласувала с него. „Какво мислиш, Дмитрий?“ „Това добра идея ли е, Дмитрий?“ „Моля те, дай ни благословията си, за да се проснем по очи и да те славословим, Дмитрий.“

Поклатих раздражено глава.

— Отново не си честен. Те са партньори в проучването си. Разбира се, че тя ще се консултира с него.

— Тя се консултира с него много повече, отколкото с мен.

Навярно защото Ейдриън винаги изглеждаше отегчен по време на работата им, но предположих, че няма да го убедя, ако го изтъкна.

— И двамата са били стригои. Предполагам, че са придобили някаква необикновена интуиция за всичко това.

Няколко минути остана мълчалив.

— Добре. Донякъде съм съгласен с теб. Но не можеш да възразиш, че помежду ни винаги е имало съперничество, когато е ставало дума за Роуз. Виждала си ги заедно. Аз никога не съм имал шанс. Не мога да се сравнявам.

— Ами, защо трябва да го правиш? — Част от мен искаше да попита какво общо има Роуз с всичко това, но Джил безброй пъти ми бе казала, че за Ейдриън всичко опира до Роуз.

— Защото аз я исках — заяви той.

— Още ли я искаш?

Отговор не последва. Роуз беше опасна тема; искаше ми се да не я бяхме подхванали така изведнъж.

— Виж — подех, — двамата с Дмитрий сте много различни. Ти не би трябвало да се сравняваш с него. Не би трябвало да се опитваш да бъдеш като него. Искам да кажа, че нямам намерение да седя тук и да го разнищвам. Аз харесвам Дмитрий. Той е умен и отдаден, безумно смел и фанатично предан. Невероятно добър в битка. И в същото време е много добър.

Ейдриън изсумтя.

— Забрави да споменеш прекрасен и първично красив.

— Хей, и ти си радост за очите — подкачих го, цитирайки нещо, което ми бе казал преди време. Той не се усмихна. — И не се подценявай. Ти също си умен и можеш да се измъкнеш и забъркаш във всичко. Дори не ти е нужен магически чар.

— Дотук не виждам голяма разлика между мен и някой мошеник по панаирите.

— О, престани — скастрих го. Можеше да ме накара да се засмея дори и за сериозни неща. — Знаеш какво имам предвид. Освен това ти си един от най-лоялните хора, които познавам и грижовни, без значение колко умело се преструваш на безчувствен и безразличен. Виждам начина, по който гледаш Джил. Не са много тези, които биха пропътували половината страна, за да ѝ помогнат. И почти никой не би направил това, което стори ти, за да спаси живота ѝ.

Отново не ми отговори веднага.

— Но какво всъщност струват лоялността и грижовността?

— За мен? Всичко.

Нямаше ни капка колебание в отговора ми. Била съм свидетел на твърде много предателства и пресметливост в живота си. Собственият ми баща съдеше хората не по това, което бяха, а по това, което можеха да направят за него. Под фасадата на привидното му перчене и лекомислие у Ейдриън се криеше искрена загриженост за другите. Виждала съм да рискува живота си, за да го докаже. Имайки предвид, че бях накарала да извадят окото на друг човек, за да отмъстя за сестра си... ами, страстната отдаденост определено бе нещо, което можех да оценя.

През останалата част от пътя Ейдриън не каза нищо, но поне вече не ми се струваше потиснат и унил. По-скоро изглеждаше замислен, а това не бе толкова обезпокоително. Това, което ме правеше малко неспокойна, беше фактът, че с периферното си зрение доста често го улавях да ме изучава. Отново и отново си преповтарях това, което му бях казала, опитвайки се да разбере дали в думите ми е имало нещо, което да предизвика подобно внимание.

Бащата на Ейдриън бе отседнал в луксозен хотел в Сан Диего, простиращ се на голяма площ, който ми напомняше за курортния голф комплекс, където бяхме закусвали двамата с Брейдан. Костюмирани бизнесмени се смесваха с търсачи на удоволствие в шарени ризи, къси шорти и джапанки. Едва не бях облякла джинси за закуската и сега бях доволна, че вместо тях бях предпочела сива пола и блуза с къс ръкав, с приглушена щампа в синьо и сиво. Подгъвът ѝ бе леко набран, а полата имаше много дискретна шарка на рибена кост. Обикновено не бих облякла заедно толкова контрастиращи си материи, но ми харесваше

дръзкото им излъчване. Изтъкнах го пред Джил, преди да тръгна от общежитието за закуската. Отне ѝ известно време да открие контрастиращите материи, а когато го стори, завъртя очи.

— Да, Сидни. Голяма бунтарка се извъди.

Междувременно, Ейдриън беше в едно от типичните си летни одеяния — джинси и риза с копчета до врата. Разбира се, ризата бе измъкната над джинсите, ръкавите ѝ бяха навити, а няколко копчета — разкопчани. Обличаше се по този начин през цялото време и въпреки небрежната му фасада, почти винаги изглеждаше изискан и модерен. Но не и днес. Това бяха най-протритите джинси, които го бях виждала да облича — още малко и върху коленете му щяха да цъфнат дупки. Тъмнозелената му риза, макар и от хубав плат, с цвят, който подходеше на очите му, беше невероятно измачкана. Дори да бе спал с нея или да се бе въргалил по пода, трудно щеше да достигне до това състояние. Бях напълно сигурна, че някой трябва да я е смачкал на топка и да е преседял няколко часа отгоре ѝ, за да има толкова окаян вид. Ако я бях забелязала в „Амбъруд“ (и не бях толкова заета, за да го отдалеча от Брейдан), щях да настоявам да я изглади, преди да потеглим.

Разбира се, всичко това не му пречеше да изглежда добре. Той винаги изглеждаше добре, без значение в какво състояние бяха дрехите или косата му. Това бе едно от най-вбесяващите неща у него. Омачканият му вид го караше да прилича на някой замечтан европейски модел. Докато го изучавах в асансьора до фоайето на втория етаж, реших, че раздърпаният му външен вид в деня на съдбовната среща между баща и син едва ли е обикновено съвпадение. Въпросът беше: „Защо?“ Той се бе оплакал, че баща му винаги му намирал недостатъци. Обличайки се по този начин, му даваше още един повод за това.

Вратите на асансьора се отвориха и ние излязохме. Огромен панорамен прозорец заемаше почти цялата задна страна на фоайето, разкривайки страхотна гледка към океана. Ейдриън се засмя на реакцията ми и извади мобилния си телефон.

— Погледни отблизо, докато се обадя на моя старец.

Нямаше нужда да ме подканя втори път. Приблжих към една от стъклените стени, възхищавайки се на синьо-сивата шир. Представих си, че в облачни дни щеше да е трудно да се различи къде свършва

небето и започва океанът. Ала днес времето беше великолепно — ярко слънце и идеално чисто лазурносиньо небе. От дясната страна на фойето няколко двойни врати отвеждаха към тераса в средиземноморски стил, където посетителите се наслаждаваха на обяда си под слънчевите лъчи. Погледнах надолу и видях басейна с блестящи небесносини води, заобиколен от палми. Край него се бяха излегнали морни плажуващи. Не изпитвах същия копнеж към водата, какъвто изгаряше някой морой, владеещ магията на водата, като Джил, но вече почти два месеца живеех сред пустинята. Това тук бе невероятно.

Бях толкова омагьосана от красотата навън, че не забелязах завръщането на Ейдриън. Всъщност дори не забелязах, че е застанал до мен, докато гласът на една майка, викаща дъщеря си — също на име Сидни — не ме накара да погледна настрани. И там видях Ейдриън, само на сантиметри разстояние, да ме наблюдава развеселено.

Трепнах и отстъпих малко назад.

— Какво ще кажеш следващият път да не се спотайваш така?

— Не исках да прекъсвам мига — усмихна се Ейдриън. — За разнообразие, изглеждаше толкова щастлива.

— За разнообразие? През повечето време съм щастлива.

Познавах Ейдриън достатъчно добре, за да разпозная признаците на предстоящ язвителен коментар. Но в последната секунда той се отказа и изражението му стана сериозно.

— Онова момче — онова момче Брандън...

— Брейдан.

— Брейдан прави ли те щастлива?

Погледнах го изненадано. Подобни въпроси от него почти винаги криеха някаква уловка, но безизразната му физиономия ме затрудняваше да отгатна какви са мотивите му този път.

— Предполагам — промълвих накрая. — Да. Искам да кажа, че не ме прави нещастна.

Това върна усмивката му.

— Много вълнуващ отговор, ако въобще може да се сметне за отговор. Какво харесваш у него? Освен колата му? И това, че мирише на кафе?

— Харесва ми, че е умен. Харесва ми, че с него не е нужно да се правя на по-глупава.

Сега Ейдриън се намръщи.

— Често ли го правиш пред останалите хора?

И аз се изненадах от горчивината в смеха си.

— Често? По-точно ще бъде, ако кажеш през цялото време. Навярно най-важното нещо, което научих в „Амбъруд“, е, че хората не обичат да знаят колко много знае някой друг. Между мен и Брейдан няма нужда от цензура. Взemi например тази сутрин. В един момент говорехме за костюмите за Хелюин, а в следващия обсъждахме древните корени на атинската демокрация.

— Не смея да претендирам, че съм гений, но как, за бога, сте направили подобен скок?

— О. От костюмите ни за Хелюин — отвърнах. — Ще се облечем като елини. От атинската ера.

— Разбира се — кимна той. И този път бях сигурна, че язвителността му се завръща. — Секси котешките костюми са табу за теб. Само най-благоприлично, феминистко облекло.

Поклатих глава.

— Феминистко? О, не. Не и атинянките. Те са толкова далеч от феминизма, колкото можеш... ами, забрави. Не е важно.

Ейдриън замълча за миг.

— Това е, нали? — Наведе се към мен и аз едва не се дръпнах назад... но нещо ме застави да остана на мястото си, нещо в напрегнатия му поглед.

— Какво? — попитах.

Той посочи към мен.

— Ти се възпря само преди миг. Току-що реши да се направиш на по-глупава заради мен.

Поколебах се само секунда.

— Да, нещо такова.

— Защо?

— Защото искаш да слушаш за древните атиняни не повече, отколкото ти се слушаха приказките на Брейдан за теорията на хаоса.

— Това е различно — рече Ейдриън. Не се бе отдръпнал и все още беше толкова, толкова близо до мен. Струваше ми се, че това би трябвало да ме притеснява, но не беше така. — Той е отегчителен. С теб научаването на нови неща е забавно. Като детска книжка или специален клас след училище. Разкажи ми за твоите... хм, атинянки.

Сподавих усмивката си. Възхищавах се на добрите му намерения, но знаех, че всъщност не иска да слуша урок по история. При все това се зачудих каква игра играеше. Защо се преструваше на заинтересуван? Опитах се да скалъпя отговор, който да се вмести в по-малко от минута.

— По-голямата част от древните атинянки не са били образовани. Те най-вече си стояли по къщите и от тях се очаквало единствено да раждат деца и да се грижат за дома. Най-прогресивните жени били хетерите. Те са били нещо като компаньонки или елитни проститутки. Били образовани и се обличали малко крещящо. Влиятелните мъже са държали съпругите си у дома, за да отглеждат децата, а те се забавлявали извън домашното огнище с хетерите. — Замълчах, тъй като не бях сигурна дали е разбрал нещо от кратката ми лекция. — Както казах, не е толкова важно.

— Не зная — рече Ейдриън замислено. — Намирам проститутките за много важни.

— Е, колко освежаващо е да видиш, че нещата не са се променили — намеси се в разговора ни непознат глас.

Двамата трепнахме и аз погледнах към намръщения мъж, който току-що ни бе удостоил с присъствието си.

Бащата на Ейдриън бе пристигнал.

ГЛАВА 9

Онези от нас, които знаят какво да търсят, мигом ще различат мороите по бледите им лица и високите, слаби телосложения. За повечето човешки очи тези черти изпъкват, но не са предупреждение, че насреща ти стои вампир. Хората просто забелязват тези отличителни черти като удивителни и необичайни, също както Лия възприемаше съвършената, ефирна фигура на Джил. Не искам да робувам на стереотипите, но след като огледах набързо бледото, удължено лице на господин Ивашков, неумолимото и мрачно изражение, сребрилата коса, донякъде се зачудих, че по-често не го вземат за вампир. Не, вампир не беше правилният термин, реших. По-скоро за погребален агент.

— Татко — рече Ейдриън сковано. — Както винаги е удоволствие.

— За някои от нас. — Баща му ме огледа изпитателно и видях как погледът му се спря върху бузата ми. Протегна ръка. Аз я поех, горда със себе си, че ръкуването с мороите вече не беше разтърсващо събитие за мен. — Нейтан Ивашков.

— Сидни Сейдж — представих се. — Приятно ми е да се запозная с вас, сър.

— Натъкнах се на Сейдж, докато се шляех наоколо — поясни Ейдриън. — Тя беше достатъчно любезна, за да ме докара днес от Ел Ей, тъй като нямам кола.

Нейтан ме погледна удивено.

— Доста дълъг път. — Не чак толкова колкото от Палм Спрингс, но ние решихме, че ще е по-безопасно — и много по-достоверно — да го оставим да си мисли, че Ейдриън е в Лос Анджелис.

— Нямам нищо против, сър — отвърнах. Погледнах към Ейдриън. — Ще отида да свърша малко работа. Искаш ли да ми пратиш есемес, когато си готов да тръгваш?

— Работа? — попита с отвращение той. — Стига, Сейдж. — Върви да си купиш някой секси бански и се наслади на басейна, докато

се мотаеш наоколо.

Нейтан местеше невярващо поглед между двама ни.

— Накарал си я да те докара дотук, а сега ще я караш да чака наоколо, докато се освободиш?

— Наистина — заговорих, — аз нямам нищо...

— Тя е алхимик — продължи Нейтан. — Не е шофьор. Има огромна разлика. — Всъщност през последните дни в „Амбъруд“ вече бях започнала да се съмнявам в това. — Хайде, госпожице Сейдж. След като сте си изгубили деня да докарате моя син дотук, мога поне да ви почерпя с един обяд.

Стрелнах панически поглед към Ейдриън. Не бях паникьосана от перспективата да бъда с морои. Вече отдавна бях свикнала с подобни ситуации. Просто не бях сигурна дали Ейдриън иска да съм свидетел на семейната му среща. Това не бе част от плана. Освен това не бях сигурна дали самата аз искам да присъствам на въпросната среща.

— Татко... — поде Ейдриън.

— Настоявам — прекъсна го баща му твърдо. — Прояви малко повече възпитание и се научи на обикновена любезност. — Обърна се и започна да се отдалечава, предполагайки, че ще го последваме. И ние го сторихме.

— Да си намеря ли извинение да си тръгна? — прошепнах на Ейдриън.

— Не и когато използва „настоятелния“ си глас — дойде приглушеният му отговор.

За миг, като зърнах прекрасния ресторант, разположен на терасата и слънчевия му изглед към океана, си помислих, че бих могла да се справя с двамата Ивашкови. Възможността да седиш тук и да се наслаждаваш на цялата тази топлина и красота, си заслужаваше да изтърпиш една семейна драма. После Нейтан подмина вратите към терасата и ни поведе към асансьора. Ние го последвахме послушно. Домакинът ни заведе в една механа на партера, наречена „Тирбушонът“. Мястото беше полутъмно и без прозорци, с ниски тавански греди и сепарета, тапицирани с черна кожа. Покрай стената бяха подредени дъбови бъчви, а малкото светлина се осигуряваше от мъждукащи червени газени лампи. С изключение на самотния барман, заведението беше празно, което не бе изненада за мен по това време на деня.

Това, което ме изненада, беше, че Нейтан ни доведе тук, вместо в елегантния ресторант на открито. Мъжът беше облечен в скъпарски костюм, в който изглеждаше като току-що излязъл от заседателната зала на някой важен борд. Защо ще пренебрегне модерния, изискан ресторант и ще предпочете да обядва в тази задушна, тъмна...

Тъмна.

Едва не изпъсках. Разбира се, че терасата не би могла да бъде избор за един морой. Слънчевият следобед, който за мен беше толкова привлекателен, щеше да се превърне в доста мъчителен обяд за двамата Ивашкови — не че някой от тях изглеждаше готов да се отдаде на забавления.

— Господин Ивашков — поклони се леко барманът. — Радвам се да ви видя отново.

— Можете ли отново да поръчате да ни доставят храна тук, долу? — попита Нейтан.

— Разбира се.

Отново. Това подземно леговище вероятно е било предпочитаното място за хранене на Нейтан, откакто бе пристигнал в Сан Диего. Позволих си още една последна, тъжна мисъл за терасата, а след това последвах Нейтан и Ейдриън в мрачната дупка. Нейтан избра ъглова маса за осем души. Може би обичаше да е по-нашироко. Или може би му се нравеше да се преструва, че председателства корпоративна среща. Барманът ни даде менютата и прие поръчките за питиетата. Аз предпочетох кафе. Ейдриън си поръча мартини, което му спечели неодобрителни погледи от баща му и мен.

— Едва минава обяд — изтъкна Нейтан.

— Зная — отвърна Ейдриън. — Изненадан съм, че издържах толкова дълго.

Нейтан пренебрегна коментара му и се извърна към мен.

— Ти си много млада. Сигурно съвсем наскоро си започнала служба при алхимиците.

— Всички започваме млади — съгласих се аз. — Работя самостоятелно малко повече от година.

— Възхищавам се на това. Показва голяма доза отговорност и предприемчивост. — Кимна, за да благодари на бармана, който остави пред него бутилка газирана вода. — Не е тайна какво е отношението на алхимиците към нас, но в същото време вашата група прави много за

нас. Особено забележителна е ефективността ви. Много лошо, че моите хора не обръщат по-голямо внимание на това.

— Как са нещата при мороите? — попитах. — С кралицата?

Нейтан почти се усмихна.

— Да не би да искаш да кажеш, че не знаеш?

Знаех — или поне знаех това, което бе известно на алхимиците.

— Винаги е различно да се чуят сведения от първа ръка, сър.

Той се засмя. Беше груб звук, сякаш смехът бе непривичен за Нейтан Ивашков.

— Ситуацията е по-добра. Макар че не може да се каже, че всичко е прекрасно. Онова момиче е умно, не мога да не ѝ го призная. — Предположих, че „онова момиче“ беше Василиса Драгомир, тийнейджърката кралица на мороите и най-добрата приятелка на Роуз. — Сигурен съм, че би предпочела да прокара законите за наследството и декрета за възрастта на дампириите, но тя знае, че това само ще събуди гнева и съпротивата на опонентите ѝ. Така че младата кралица намери начини да постигне компромис по други спорни въпроси и вече успя да спечели на своя страна някои от враговете си.

Законите за наследството. Точно те ме интересуваха. В света на мороите съществуваха дванайсет кралски фамилии, а Василиса и Джил бяха единствените останали живи представителки на своята. Настоящият закон на мороите гласеше, че монархът трябва да има поне още един член на фамилията и тъкмо заради това Джил се бе оказала толкова важна част от политическата игра. Дори най-закоравелите и опитни убийци щяха да се затруднят да се доберат до строго охраняваната кралица. Отстраняването на нейната полусестра щеше да постигне същият резултат и да анулира управлението на Василиса. Ето защо Джил трябваше да се крие.

Мислите на Нейтан явно следваха същата посока.

— Тя бе достатъчно умна, за да скрие онази своя сестра копеле. — Знаех, че има предвид „копеле“ в смисъла на незаконно дете, а не като обида, но при все това потръпнах. — Носят се слухове, че точно твоите хора са посветени в това. Дали ще е твърде самонадеяно да предположа, че ще ми дадеш сведения от първа ръка?

Поклатих глава, като се опитах да запазя приятелския си тон.

— Съжалявам, сър. Първата ръка не се простира толкова надалеч.

След няколко минути, изминали в мълчание, Нейтан се прокашля.

— Е, Ейдриън. Какво искаш?

Ейдриън отпи от мартинито си.

— О, забеляза ли, че съм тук? Мислех, че си дошъл да се видиш със Сидни.

Свякох се малко в стола си. Тъкмо подобна ситуация исках да избегна.

— Защо трябва толкова да усложняваш отговора на всеки въпрос? — попита Нейтан уморено.

— Може би се дължи на въпросите, които задаваш, татко.

Май тази механа не беше достатъчно голяма, за да побере бързо увеличаващото се напрежение. Всеки инстинкт ми казваше да стана невидима, но въпреки това с изненада се чух да казвам:

— Ейдриън е в колеж. Посещава класове по изобразително изкуство. Много е талантлив. — При това мое изявление Ейдриън ми хвърли въпросителен, но и развеселен поглед. Някои от картините му бяха доста добри. Други, особено, когато беше пиян, изглеждаха сякаш случайно е разлял боя върху платното. Услужливо съм подчертавала всичко това при многобройни случаи.

Нейтан не изглеждаше впечатлен.

— Да. Правил го е и преди. Няма да трае дълго.

— Различно време, различно място — възразих меко. — Нещата се променят. Хората се променят.

— Но много често не го правят — заяви Нейтан. Барманът се върна, за да вземе поръчките ни за обяд, макар че още никой от нас не бе погледнал менюто. — Предлагам да поръчам за всички, съгласни ли сте? — Нейтан отвори менюто и го прегледа набързо. — Донеси ни плато задушени гъби с масло и чесън, фондю с козе сирене, печени миди, увити с бекон, и салата „Цезар“ с пържени стриди. Салатата да е за трима.

Барманът надраска набързо няколко бележки и изчезна, преди да успее да кажа и дума.

— Не беше ли малко грубо и нетактично, татко? — попита Ейдриън. — Дори не попита дали сме съгласни с поръчката ти.

Нейтан не се трогна от забележката.

— Ял съм тук и преди. Зная кое е добро. Повярвай ми, ще ти хареса.

— Сейдж няма да вкуси и хапка от това.

Реших, че наистина щеше да е много по-лесно, ако и двамата се преструваха, че ме няма.

— Защо? — попита Нейтан и ме погледна с любопитство. — Да не си алергична към морска храна?

— Тя яде само здравословна храна — поясни Ейдриън. — Всичко, което ти поръча, плува в мазнина.

— Малко краве масло няма да ѝ навреди. И двамата ще се уверите, че съм прав. Всички ястия са отлични. Освен това — додаде Нейтан, като замълча, за да отпие от водата си, — поръчах и салатата. Марулята е здравословна.

Дори не дадох труд да изтъкна, че никакво количество салатата няма да компенсира пържените стриди или дресинга на салатата „Цезар“. И без това нямах никаква възможност да вметна каквото и да било, защото Ейдриън се бе отприщил и — забелязах с известна изненада — бе преполовил мартинито си.

— Виждаш ли? — продължи той с отвращение. — Това е типично за теб. Предполагаш, че винаги знаеш кое е най-доброто за всички. Ти просто решаваш и действаш, без да благоволиш да се допиташ до когото и да било, защото си толкова сигурен в правотата си.

— С моя богат опит — рече Нейтан студено, — аз обикновено съм прав. Когато и ти натрупаш подобен опит — когато наистина можеш да заявиш, че можеш да имаш авторитетно мнение по... ами, каквото и да е — тогава на теб също може да ти се гласува доверие да вземеш важни решения.

— Това е просто един обяд! — кипна Ейдриън. — Не решение на живот и смърт. Казвам само, че най-малкото можеше поне да направиш усилие да включиш в него и останалите. Очевидно „богатия ти опит“ не се отнася до обикновена любезност.

Нейтан насочи поглед към мен.

— Нима досега не съм проявявал единствено любезност към вас, госпожице Сейдж?

За мой ужас столът не ме погълна, нито пък ми предостави друго скривалище.

Ейдриън довърши мартинито си на един дъх и вдигна чашата си, за да привлече вниманието на бармана.

— Не я замесвай в това — каза на баща си. — Не се опитвай да я манипулираш, за да докажеш правотата си.

— Едва ли имам нужда да манипулирам когото и да било, за да докажа правотата си — отвърна Нейтан. — Мисля, че тя вече е доказана.

— Нямам нищо против поръчаното — изтърсих, съзнавайки напълно, че препирнята между баща и син нямаше нищо общо с хранителните ми навици. — И без това трябва да опитвам нови неща.

— Не му играй по свирката, Сидни — предупреди ме Ейдриън. — Ето защо му се разминава заради неуважителното му отношение към другите — особено към жените. Прави го с майка ми от години. — Барманът се появи безшумно и замени празната чаша от мартинито с пълна.

— Моля те — въздъхна Нейтан тежко. — Нека не забъркваме майка ти в това.

— Би било много лесно — върна му го Ейдриън. Виждах как лицето му се изопна от напрежение. Майка му бе чувствителна тема. — Особено след като ти винаги го правиш. От седмици се опитвам да получа отговор от теб как е тя! По дяволите, просто се опитвах да разбера къде е тя. Толкова ли е трудно да ми кажеш? Не може да е под строга охрана. Сигурно й позволяват да получава писма.

— По-добре е да нямаш контакт с нея, докато е в затвора — рече Нейтан. Дори аз бях изумена от студения начин, по който говореше за съпругата си.

Ейдриън се усмихна саркастично и отпи от новата чаша с мартини.

— Ето че пак стигнахме до същото: ти винаги знаеш кое е най-добре за всички. Знаеш ли, аз наистина, наистина бих искал да мисля, че се стараеш да избягваш разговорите за нея, защото болката ти е твърде силна. За себе си зная, че ако жената, която аз обичам, е затворена някъде, щях да направя всичко, което е по силите ми, за да стигна до нея. А ти? Може би ти е прекалено трудно. Може би единственият начин, по който можеш да свикнеш да живееш без нея, е да блокираш мислите за нея, като държиш и мен по-далеч. Почти бих могъл да разбера това.

— Ейдриън... — поде Нейтан.

— Но не е това, нали? Ти не искаш да имам контакт с нея — и вероятно и ти нямаш — защото се чувстваш засрамен. — Сега вече Ейдриън наистина се разгорещи. — Ти искаш да се дистанцираш и да се преструваш, че това, което тя е извършила не съществува. Искаш да се преструваш, че тя не съществува. Тя съсипа семейната репутация.

Погледът на Нейтан, който насочи към сина си, бе твърд и студен като стомана.

— Имайки предвид твоята репутация, бих предположил, че ще прозреш мъдростта на решението да не общуваш с някого, който е направил това, което извърши тя.

— Какво? Издънка? — настоя Ейдриън. — Всички можем да се издъним. Всички правим грешки. Това е направила тя. Става дума за лоша преценка, това е всичко. Не късаш с хората, които обичаш, заради подобни грешки.

— Тя го направи заради теб — рече Нейтан. Тонът му не оставяше съмнение какво мисли за това решение. — Защото ти не можа да се разделиш с онова момиче дамфир. Обратното, трябваше да се перчиш с връзката си с нея, и да се забъркаш в почти толкова големи неприятности като нея, заради убийството на леля ти. Затова майка ти извърши онова, за да те защити. И сега тя е в затвора заради твоята безотговорност. Всичко случило се е по твоя вина.

Ейдриън пребледня — повече от обичайното — и изглеждаше твърде шокиран, за да отвърне каквото и да било. Вдигна отново чашата с мартини и аз бях почти сигурна, че ръцете му трепереха. Тъкмо в този момент двама сервитьори от ресторанта на горния етаж се появиха с поръчката ни. Ние се взирахме мълчаливо в масата, докато те ловко подреждаха приборите и чиниите с храна. Само като гледах изобилието от блюда, ми се повдигна и това нямаше нищо общо с мазнината или съдържанието на сол.

— Господин Ивашков — заговорих, напук на разумния глас в главата ми, който ми крещеше да си затворя устата. — Не е честно да обвинявате Ейдриън за нейния избор, особено след като той дори не е подозирал за действията ѝ. Зная, че би направил всичко за майка си. Ако е имал възможност да спре по някакъв начин процеса — или да заеме мястото ѝ — щеше да го стори.

— Сигурна ли сте в това? — Нейтан трупаше храна в чинията си и изглеждаше изпълнен с нетърпение да я опита. Нито аз, нито Ейдриън имахме апетит. — Е, госпожице Сейдж, съжалявам, че трябва да разбия илюзиите ви, но изглежда и вие — както толкова много други млади жени — сте била заблудена от сладкодумието на сина ми. Мога да ви уверя, че той никога не е направил нещо, което да противоречи на собствените му интереси. Те винаги са на първо място. Той не проявява инициатива, няма амбиция, нито някаква цел. От най-ранна възраст постоянно нарушава правилата, никога не се вслушва в това, което другите му казват, ако съветите им не отговарят на желанията му. Всъщност изобщо не съм изненадан, че всичките му опити да учи в колеж завършиха с неуспех — и ви уверявам, че и този също ще е поредният провал — защото той едва успя да завърши гимназия. И дори не е заради пиене, момичета и безумията, които е вършил... на него просто не му пукаше. Той пренебрегваше работата си. Дипломира се единствено благодарение на нашето влияние и чековата ни книжка. И оттогава пропада главоломно все по-надолу и по-надолу.

Ейдриън изглеждаше така, сякаш му бяха ударили шамар. Искях да се протегна и да го утеша, но дори аз все още бях в шок от тирадата на Нейтан. Ейдриън очевидно също беше. Едно беше постоянно да повтаряш как си мислиш, че баща ти е разочарован от теб, а съвсем различно да го чуеш да го обяснява с такива мъчителни подробности. Знаех го, защото съм била и в двете ситуации.

— Честно, дори не бях чак толкова против пиенето. Тогава поне изпадеше в пиянско безпаметство и за малко се усмиряваше — продължи Нейтан с уста, пълна с козе сирене. — Вие мислите, че майка му страда сега? Уверявам ви, че сега се чувства много по-добре. Тя стоеше будна по цели нощи, оплаквайки поредната каша, в която се бе забъркал. Решението ми да го държа сега далеч от нея няма нищо общо с мен или с него. Правя го заради нея. Поне сега няма да е принудена да слуша за последните му подвизи или да се тревожи за него. Неведението е блаженство. Тя е на по-добро място щом няма връзка с него и аз възнамерявам да си остане така. — Той ми предложи една мида, сякаш току-що не беше изнесъл цяла обвинителна реч, без дори да си поеме дъх. — Наистина трябва да опитате това. Имате нужда от протеини.

Поклатих глава, неспособна да намеря думи.

Ейдриън пое дълбоко дъх.

— И това ли е всичко, татко? Изминах целия този път, за да те видя, да те помоля да ми помогнеш да се свържа с мама... и това ли е всичко, което ще получа? Че за нея е по-добре да не говори с мен? — Докато го наблюдавах, имах чувството, че е впрегнал цялото си самообладание, за да остане спокоен и благоразумен. Ако се впуснеше в порой от хапливи коментари, едва ли щеше да спечели нещо и той го знаеше.

Нейтан изглеждаше смаян.

— Това ли е единствената причина, поради която си дошъл тук? — От тона му ставаше съвсем ясно, че едва ли е чувал по-глупава причина.

Ейдриън прехапа устни, навярно отново, за да сдържи истинските си чувства. Бях впечатлена от самоконтрола му.

— Освен това мислех... ами, че може би ще искаш да чуеш как се справям. Мислех, че ще ти е приятно да узнаеш, че правя нещо полезно.

За миг баща му просто се взираше в него. После объркването му изчезна и той се засмя по онзи неприятен начин, от който ме побиха тръпки.

— Аха. Ти се шегуваш.

За миг се озадачих.

— Аз бях дотук — отсече Ейдриън.

Пресуши мартинито си за секунда, скочи на крака и се запъти към вратата. Нейтан продължи да се храни невъзмутимо, но аз също се изправих. Чак когато бях прекосила механата до средата, опитвайки се да настигна Ейдриън, Нейтан благоволи да заговори.

— Госпожице Сейдж? — Всяка част от мен искаше да изтича след Ейдриън, но се спрях и се извърнах към баща му. Нейтан бе извадил портфейла си и отделяше банкноти от пачката. — Ето. Позволете ми поне да платя за бензина и загубеното ви време.

Подаде ми парите и аз едва не се разсмях. Ейдриън се бе насилил да дойде тук по няколко причини и парите бяха една от тях. Така и не получи възможност да ги поиска, а ето че сега баща му ги предлагаше доброволно. Не помръднах.

— Не искам нищо от вас — заявих. — Освен ако не е извинение към Ейдриън.

Нейтан ми отправи поредния си недоумяващ поглед. Изглеждаше искрено объркан.

— За какво трябва да се извинявам?

Тръгнах си.

Ейдриън или се бе качил по стълбите, или веднага бе хванал асансьора, защото отвън пред механата нямаше и следа от него. Върнах се във фойето и се озърнах тревожно наоколо. Покрай мен мина едно пиколо и аз му магнах да спре.

— Извинете, къде е най-близкото място, където може да се пуши?

Той кимна към входната врата.

— В далечния край на алеята за коли.

Благодарих му и направо хукнах навън. И наистина Ейдриън беше там, в обозначеното място за пушачи. Беше се облегал на оградата с пищни орнаменти, под сянката на едно портокалово дърво и тъкмо си палеше цигарата. Забързах към него.

— Ейдриън! — възкликнах обезпокоено. — Добре ли си?

Той всмукна дълбоко от цигарата.

— Наистина ли това е въпросът, който искаш да ми зададеш, Сейдж?

— Баща ти прекали — заявих твърдо. — Нямаше право да наговори всички тези неща за теб.

Ейдриън дръпна отново от цигарата и я захвърли на тротоара. Стъпка я с тока на обувката си.

— Да се връщаме в Палм Спрингс.

Погледнах към хотела.

— Трябва да пийнеш малко вода или да хапнеш нещо. Прекалено бързо изпи онази водка.

Той почти се усмихна. Почти.

— Нужно е доста повече, за да ми стане лошо. Няма да повърна в колата ти. Обещавам. Просто не искам да оставам тук и да рискувам отново да го видя.

Подчиних се и не след дълго отново пътувахме с колата. Прекарахме в Сан Диего много по-малко време, отколкото бе нужно да дойдем тук. Ейдриън потъна в мълчание и този път не се опитах да го

утешавам или разсея с незначителен разговор. Каквото и да кажех, нямаше да помогне. Съмнявах се дали нечий думи щяха да помогнат. Не го винях за настроението му. И аз щях да се чувствам така, ако баща ми се бе нахвърлил по този начин върху мен на публично място. При все това ми се щеше да има нещо, което да облекчи болката му. Някаква малка утеха, която да го успокои поне за малко.

Късметът ми се усмихна, когато видях малка бензиностанция след Ескондидо, над която се кипреше надпис: „ПРИ ДЖЪМБО ДЖИМ — НАЙ-ДОБРИТЕ СЛАШОВЕ В ЮЖНА КАЛИФОРНИЯ!“ Спомних си шегата му, че ще мине на слашова диета. Отбих от магистралата, макар да знаех, че е глупаво. Как можеше един слаш да заличи злополучната среща в Сан Диего? Но трябваше да направя нещо — каквото и да е — за да се почувства Ейдриън по-добре. Той дори не забеляза, че сме спрели, докато не сляхох от колата.

— Какво има? — попита, успявайки да се изтръгне от мрачните си мисли. Съсипаното му изражение направо ми скъса сърцето. — Резервоарът е пълен до половината.

— Ей сега се връщам.

Върнах се след пет минути, с по една чаша в двете ръце.

Успях да почукам на прозореца му. Той се измъкна от колата, вече напълно озадачен.

— Какво става?

— Слашове — обявих. — За теб — черешов. Обаче ще трябва да го изпиеш навън. Няма да рискувам да ми оплескаш колата.

Ейдриън примигна няколко пъти, все едно бях мираж, привиждащ му се от ярката слънчева светлина.

— Какво е това? Жалеен купон в моя чест? Защото съм толкова жалък?

— Светът не се върти само около теб — скастрих го. — Видях надписа и ми се прииска слаш. Предположих, че и ти няма да откажеш. Но ако не искаш, ще го изхвърля и ще изпия моя.

Направих само една крачка, преди той да ме спре и да вземе от ръката ми яркочервената напитка. Облегнахме се на колата и известно време отпихахме мълчаливо.

— Човече! — обади се той накрая, когато вече бяхме преполовили чашите си. Очите му грееха от блаженство. — Бях забравил колко е вкусно това. Твоят какъв е?

— Къпинов.

Той кимна и сръбна шумно от неговия. Мрачното настроение все още витаеше около него и аз знаех, че едно любимо лакомство от детството няма да го разсее, нито ще поправи стореното от баща му. Можех най-много да се надявам да се наслади на няколко мига спокойствие.

Скоро след това изпихме питиетата си и хвърлихме чашите в кошчето. Когато се качихме в Латето, Ейдриън въздъхна уморено и разтри очите си.

— Боже, беше супер. Мисля, че имах нужда точно от това. Май водката ме е хванала повече, отколкото си мислех. Радвам се, че веднъж реши да изневериш на любимото си кафе и да пробваш нещо друго.

— Хей, ако имаха с вкус на кафе, знаеш, че щях да си поръчам.

— Пфу, това е отвратително! — възмути се Ейдриън. — Няма толкова захар на света, която дори малко да... — Млъкна и погледна сепнато. Всъщност изглеждаше толкова шокиран, че аз спрях да излизам на заден ход и заковах обратно на паркинга.

— Какво не е наред? — притесних се.

— Слэшът. Онова нещо е 99% захар. Ти току-що изпи цяла чаша, Сейдж. — Явно взе мълчанието ми за пълно недоумение от моя страна. — Току-що изпи втечнена захар.

— Може би ти изпи втечнена захар. Моят беше без захар. — Надявах се да звуча достатъчно убедително.

— О. — Не можах да определя дали беше облекчен или разочарован.

— За миг направо ми изкара акъла.

— Би трябвало да ме познаваш по-добре.

— Да. Предполагам. — Той отново потъна в мрачното си настроение, явно слашовете бяха само мимолетно разсейване. — Знаеш ли какво е най-лошото от цялата работа?

Разбрах, че има предвид баща си, не слашовете.

— Какво?

— Ще помислиш, че е фактът, че не получих пари. Или че той просто разпердушини целия ми живот, или че не вярва, че ще се задържа в колежа. Но не е. Отдавна съм свикнал с това. Това, което

наистина ме измъчва, е фактът, че аз наистина съсипах живота на мама.

— Не мога да си представя, че си го направил — промълвих, слисана от думите му. — Както самият ти изтъкна, ние продължаваме да обичаме хората, които правят грешки. Сигурна съм, че тя също те обича. Както и да е, това е нещо, което трябва да обсъдиш с нея, а не с него.

Той кимна.

— Другото, което ме притеснява... ами, каза всичко това пред теб.

Това също бе смайващо. Побързах да се съвзема, малко смутена, че мнението ми има толкова голямо значение за него. Защо би трябвало да му пука?

— Не се тревожи за мен. Била съм в компанията на хора много по-груби от него.

— Не, не... имах предвид... — Ейдриън ме погледна, но побърза да извърне очи. — След това, което той каза за мен, не мога да понеса мисълта, че ще се разочароваш от мен.

Бях толкова изненадана, че не можах веднага да отговоря. А когато го сторих, изтърсих първото, което ми дойде наум.

— Разбира се, че няма. — Той все още не ме поглеждаше, явно не повярвал на думите ми. — Ейдриън... — Отпуснах ръка върху неговата и сякаш ме прониза електрически ток. Той трепна и извърна удивено глава към мен. — Нищо, което той каза, не може да промени мнението ми за теб. Създала съм го отдавна... и то е добро.

Ейдриън извърна поглед от мен и го сведе към ръката ми, покриваща неговата. Изчервих се и побързах да я отдръпна.

— Извинявай. — Навярно го бях изплашила.

Той отново погледна към мен.

— Това е най-доброто нещо, което ми се случи днес. Да потегляме.

Върнахме се на магистралата и аз установих, че мислите ми витаят около две неща. Първото беше ръката ми. Все още усещах топлина и иглички на мястото, където бе докоснала неговата, което беше доста странно. Хората винаги си мислеха, че вампирите са студени, но те не бяха. Определено не и Ейдриън. Усещането постепенно изчезваше, но някак си ми се искаше да остане.

Другото, което ме глождеше, беше всичката онази захар, която бях погълнала. Не спирах да прокарвам език по зъбите си. Цялата ми уста сякаш лепнеше от сладост. Искаше ми се да си измия зъбите и след това да се изплакна с цяло шише вода за зъби. Втечнена захар. Да, точно това беше. Не исках да пия онази гадост, но знаех, че ако бях купила слаш само за Ейдриън, той щеше да го приеме като проява на съжаление и да откаже. Трябваше да се преструвам, че на мен ми се беше припило, а аз съм взела за него от любезност. Изглежда той бе повярвал на лъжата ми за съдържанието на захар, макар че едно бързо отскачане до някое от заведенията на Джъмбо Джим щеше да разсея заблудата, че в тях се предлагат напитки без захар. Бях попитала продавача. Той ми се изсмя.

Пропуснатият обяд едва ли щеше да компенсира всички онези калории, мислех си мрачно. И сигурно нямаше да успея да се отърва от този вкус на захар в устата си. Също толкова бързо, както Ейдриън отново потъна в депресията си, аз внезапно се почувствах глупаво, задето бях прибягнала до подобна хитрост. Един слаш не можеше да промени казаното от баща му, а утре кантарът ми сигурно щеше да покаже, че тежа половин килограм повече. Цялата работа навярно не си заслужаваше.

Тогава си припомних онзи кратък миг в колата и мимолетното задоволство, мярнало се в очите му, последвано от: „Боже, беше супер. Мисля, че имах нужда точно от това“.

Кратък миг на утеха сред мрачната бездна на отчаянието му. Точно това исках и точно това бях постигнала. Дали си струваше? Потърках пръстите си, все още усещах онази топлина. Да, реших. Да, струваше си.

ГЛАВА 10

Пътуването до Сан Диего продължаваше да ме тормози, макар да знаех, че трябва да го забравя. Колкото и често да си повтарях, че Ейдриън не е моя грижа, не е като Джил и останалите, не спирах да мисля за ужасния сблъсък между него и Нейтан — или за лицето на Ейдриън след това. Почувствах се още по-зле, когато разтревоженият Еди се появи в понеделник, за да говори с мен за Джил по време на закуската.

— Нещо не е наред с нея — осведоми ме.

Тутакси погледнах към опашката пред шубера, където Джил още чакаше с табла в ръце. Лицето ѝ имаше празно изражение, сякаш едва осъзнаваше къде се намира. Дори без да притежавам магическия талант да виждам аурите, усещах страданието, излъчващо се от нея.

— Мика също го е забелязал — додаде Еди. — Но не се сещаме за нищо, което би могло да я разстрои толкова много. Да не е заради Лия? Или отново я преследват съучениците ѝ?

В този миг не бях сигурна заради кого ми беше по-мъчно: Ейдриън, Джил... или Еди. В очите на Еди бе стаена почти толкова силна болка, колкото имаше и у Джил. О, Еди, помислих си. Защо продължаваш да си го причиняваш? Той съвсем явно се тревожеше за нея, но не смееше да я доближи и да ѝ предложи утеха.

— Няма нищо нередно с Джил. Ейдриън е и тя го усеща през връзката. Той преминава през тежък период. — Не се впуснах в повече подробности относно положението на Ейдриън. Нямах право да разкривам тайните му.

Лицето на Еди леко помръкна.

— Не е честно, че тя трябва да търпи настроенятията му.

— Не зная. Може би е справедлива компенсация за това, че е жива. — Използвайки магията на духа, Ейдриън бе върнал Джил от мъртвите. Случилото се все още ме безпокоеше. Всяка частица от веруюто ми на алхимик крещеше, че подобна магия е нередна, много по-лоша от всяка от останалите магии, на които бях свидетел. Някой

дори би могъл да възрази, че само няколко крачки делят неговата дарба от неживата безсмъртност на стригоите. В същото време всеки път щом виждах Джил жива и бликаща от енергия, бях убедена, че Ейдриън е сторил добро. Наистина вярвах във всичко, което му казах в Сан Диего.

— Предполагам — съгласи се Еди. — Искаше ми се да има начин тя да го блокира. Или поне да можем да разведрим неговото настроение.

Поклатих глава.

— От това, което съм чувала, Ейдриън е така много отдавна, много преди Джил да стане целуната от сянката.

Разговорът продължаваше да се върти в главата ми и през целия ден не спях да се питам: какво бих могла да направя, за да направя Ейдриън по-щастлив? Очевидно бе невъзможно да му осигуря нов баща. Ако можех, щях да опитам да осигуря такъв на себе си още преди години. Слашовете също не влизаха в сметката — отчасти, защото осигурявах само десет минути утеха и защото още се възстановявах от последния. Малко по-късно ми хрумна една идея, но не беше от тези, които можех лесно да осъществя. Всъщност знаех, че началниците ми щяха да заявят, че дори не бива да се опитвам да предприемам подобно нещо, заради което реших да го направя по начин, който не би оставил като доказателство имейл или някакъв писмен документ. Обаче днес не можех да направя нищо, затова реших да го оставя за по-късно. Освен това, кой знае? Може би Ейдриън щеше и сам да се отърси от последиците от срещата с баща си.

Надеждите ми направо избуяха, когато на следващия ден видях Джил на училищната среща. Подобни сбирки бяха новост за мен и от началото на учебната година бяхме имали точно две. Първата бе организирана като посрещане на новодошлите през първата седмица. Другата беше, за да окуражим футболния отбор преди годишната среща между ученици и преподаватели с бивши възпитаници на „Амбъруд“. Днешната бе наречена „Здравословен живот“. Не можех да си представя за какво е всичко това, нито защо подобна сбирка е толкова важна, че да си прекъсна часа по химия.

Седяхме по класове в гимнастическия салон, поради което двете с Джил заемахме скамейки в различни сектори. Извих врата си, за да я видя и я зърнах да седи близо до първия ред с Анджелина и неколцина

ученици, с които се бе сприятелила чрез Мика. Щом веднъж я опознаха, всички я приеха лесно, което не бе изненадващо, като се има предвид колко мила и добра е тя. Дори Лоръл, момичето, което някога тормозеше Джил, сега ѝ хвърли приятелски поглед. Анджелина тръсна нещо, което накара Джил да се засмее и като цяло имаше подобрене в поведението на Джил. Много голямо подобрене, съдейки по шумния ѝ кикот. Обнадеждих се. Може би Ейдриън се бе съвзел.

— Може ли някой да ми каже за какво е всичко това? — попитах. От едната ми страна седяха Еди и Мика, а от другата — Трей.

— Става дума за групата, която идва в училището и прави презентации за такива неща като секс и безопасен секс — обясни Мика. Той взимаше дейно участие в училищния съвет, затова не се изненадах, че беше осведомен за днешното събитие.

— Тези неща са много важни — отбелязах. — Днешното събиране няма ли да продължи един час? Не ми се струва, че биха могли да кажат нещо съществено по тези проблеми за толкова кратко време.

— Мисля, че се предвижда само кратък преглед — каза Трей. — Няма да е семинар или нещо подобно.

— Е, а би трябвало — заключих аз.

— Пропуснахме ли нещо? — Джулия и Кристин си проправиха път сред тълпата и се сместиха между Трей и мен. Трей явно нямаше нищо против.

— Опитваме се да обясним на Сидни целта на мероприятиято — осведоми ги Трей.

— Мислех, че целта е да се скатаем от час — рече Джулия.

Кристин завъртя очи.

— Сега ще видиш какво си пропуснала заради домашното си обучение, Сидни.

Нищо не ме бе подготвило за спектакъла, който последва — най-вече, защото никога, дори в най-безумните си фантазии, не съм си представяла, че сериозните обществени проблеми могат да бъдат представени чрез музикални изпълнения. Групата, която изнасяше спектакъла, се бе нарекла „Готските спасители“ и само това недодялано име бе достатъчно да ме накара да си тръгна на минутата. Преди всяка песен те правеха бързи и абсолютно повърхностни

бележки по темата — още по-лошо — изпълняваха пародийни скетчове. Тези лекции започваха винаги с: „Хей, хлапета!“

Първата песен се наричаше „Венерическите болести не са за мен“. Тогава не издържах и извадих домашното си по математика.

— Стига де — смушка ме Еди и се засмя. — Не е чак толкова лошо. А и хората трябва да са осведомени за тези неща.

— Именно — промърморих, без да вдигам глава от тетрадката. — В опита си да бъдат „супер готски“ и „достъпни“, те омаловажават проблеми, които трябва да се приемат много по-сериозно.

Единственият път, когато се заслушах в бодряшкото изпълнение на „Готските спасители“ беше, когато се заеха да гromят алкохола. Един от стиховете в тази иначе доста ужасна песен гласеше:

*„Не слушай какво казват приятелите ти,
Бърбънът съвсем ще скане твоя ден.“*

— Пфу! Това е — промърморих. Отново потърсих с поглед Джил. Тя гледаше изпълнителите с нещо като смаяно недоверие, но също както и по-рано не забелязах следа от отчаяние или меланхолия. Интуицията ми бе подсказала на какво се дължеше тази промяна в настроението ѝ. Ейдриън не се бе отърсил от депресията. По-скоро давеше болката с алкохол. Понякога Джил прихващаше някои от изгупяващите странични ефекти от алкохолното опиянение — като кискането, което бях видяла по-рано — но накрая алкохолът всъщност притъпяваше духовната връзка. Хубавата страна на неговия порок беше, че по този начин ѝ спестяваше част от униятието си. Но лошата беше, че по-късно тя щеше да изпита последиците във вид на махмурлук.

За мое облекчение, групата „Готските спасители“ изпълняваше последната песен от репертоара си — помпозна композиция, възхваляваща радостта от това да се чувстваш добре и от здравословния, щастлив начин на живот. Те изкараха на сцената неколцина членове на училищния съвет, за да танцуват с тях, постигайки различни реакции. Някои от учениците просто стояха там застинали и засрамени, а изразенията им красноречиво говореха, че броят секундите до края на тази излагация. Други — най-вече онези,

които обикновено все искаха да направят впечатление в клас — полагаха всички усилия да се направят на клоуни, бъдещи единствено присмех и недоумение.

— Сидни!

Предупредителната нотка в гласа на Еди ме възпря да се върна отново към домашното си. Подобна загриженост у него бе запазена единствено за Джил и аз незабавно я потърсих с поглед. Само че този път не тя беше проблемът. Проблемът се казваше Анджелина. Един от членовете на „Готските спасители“ се опитваше да я придума да излезе на сцената и дори бе уловил ръката ѝ. Анджелина тръсна глава в категоричен отказ, но онзи тип не се отказваше. Анджелина може и да се чувстваше в свои води сред щурите танцьори в горските пуцинаци на Западна Вирджиния, но явно тази ситуация съвсем не бе по вкуса ѝ.

Ако трябва да съм честна, това, което последва, не беше единствено по нейна вина. Той наистина трябваше да я остави на мира, когато тя му отказа, но предполагам, че мъжът бе твърде подвластен на собственото си добро настроение. Дори успя да я вдигне на крака и тъкмо в този момент Анджелина даде съвсем ясен израз на неодобрението си от нахалството му

Тя го фрасна силно с юмрук.

Беше доста впечатляващо, тъй като типът беше почти трийсет сантиметра по-висок от нея. Предполагам, че се дължеше на уроците на Еди как да се бие успешно с по-високите морои. Мъжът се олюля назад и падна, удряйки се здраво в пода. Последва ахване от повечето ученици, седнали наблизко, макар че само един от членовете на бандата — китаристката — забеляза случилото се. Останалите продължаваха да пеят и танцуват. Китаристката забърза към падналия си колега и явно с действието си бе застрашила личното пространство на Анджелина, защото тя цапардоса и нея.

— Еди, направи нещо! — извиках аз.

Той се извърна изумено към мен.

— Като какво например? Никога няма да стигна до там навреме.

Вярно беше. Ние се намирахме на няколко реда по-нагоре и бяхме заобиколени от ученици. Можех единствено да наблюдавам безпомощно, докато се разиграваше останалата част от спектакъла. Бандата скоро се усети, че нещо не е наред, музиката им постепенно замря и накрая спря. Междувременно неколцина учители се спуснаха

към мелето, опитвайки се да откъснат Анджелина от баскитаристката на „Готските спасители“. Очите ѝ святкаха диво, като на уловено в капан животно, съвсем полудяло от страх, което искаше единствено да избяга. Учителите най-сетне успяха да я укротят, но не преди тя да хвърли конферансието към вокала (пропусна го) и юмрукът ѝ да улучи главния учител.

Трей се наведе напред с увиснало чене.

— Това ли е твоята братовчедка? Леле.

Не си дадох труд да отговоря. В този момент мислех само как, за бога, щях да успея да оправя бъркотията този път. Да се биеш само по себе си беше сериозно нарушение. Не можех дори да си представя какво наказание щеше да бъде наложено за нападение на музикалната група, при това посветила се на благородна кауза.

— Тя повали, колко, трима души два пъти по-едри от нея! — възкликна Кристин. — И имам предвид, че наистина ги повали. Тръшна ги на пода.

— Да, зная — пророних унило. — Нали бях тук и видях всичко.

— Как изобщо успя да го направи? — попита Джулия.

— Научил съм я на някои хватки — промърмори Еди невярващо.

Не бе изненадващо, че никой не съобщи за случилото се на госпожа Уедърс. Анджелина бе отведена направо в кабинета на директорката и заместник-директора. След нейното показно изпълнение навярно бяха решили, че ще е по-добре да се подсигурят с числено превъзходство. Навярно по препоръка на госпожа Уедърс или просто заради факта, че на администрацията вече бе известно колко невъзможно е да се свържат с нашите фиктивни родители (и на „братовчедката“ Анджелина), но бях помолена да я придружа за срещата ѝ с училищната управа.

Преди това успях да си разменя няколко кратки думи с Анджелина. Говорих направо и по същество.

— Ще се държиш смирено и разкаяно.

— Какво означава разкаяно?

— Извинително.

— Тогава защо просто не каза...

— И — продължих, — ако те притиснат за причините, ще кажеш, че си се почувствала застрашена и си се паникьосала. Ще кажеш, че не знаеш какво те е прихванало.

— Но аз не съм...

— И няма да споменаваш колко глупави са те или да казваш каквато и да е друга обида по техни адрес.

— Но те са...

— Всъщност най-добре да не говориш изобщо, освен ако не те попитат нещо директно. Ако оставиш на мен да се оправя с всичко това, ще приключим бързо.

Анджелина явно взе напътствията ми присърце, защото скръсти ръце и ме изгледа кръвнишки, отказвайки да изрече нещо повече.

Когато ни въведоха в кабинета, директорката и заместник-директорът — съответно госпожа Уелч и господин Рединг седяха заедно бюро. Бяха един до друг, представлявайки единен фронт, което отново ме накара да си помисля, че се боят за живота си.

— Госпожице Маккормик — започна госпожа Уелч. — Надявам се разбирате, че това, което направихте, е абсолютно неприемливо. — Маккормик беше фалшивата фамилия на Анджелина.

— Насилието и всякакви сбивания не се допускат в „Амбъруд“ — даде своя принос и господин Рединг.

— Ние имаме високи изисквания — изисквания, които са предназначени да осигурят безопасността на всички в това училище — и очакваме нашите ученици да ги спазват. Нито едно от предишните ви нарушения на училищния правилник не може да се сравни с това, което извършихте днес. Дори в досието ви да не бе отбелязано нито едно от другите ви прегрешения, в случая не може да става дума за снизхождение — заяви госпожа Уелч. — За вас няма място в „Амбъруд“.

Стомахът ми се сви. Изключване. Макар че Съхранителите не бяха изцяло необразовани, обучението ѝ в естествената ѝ среда в никакъв случай не можеше да се сравни със средното ниво на гимназиалните ученици в модерния свят. Тя посещаваше доста повторителни паралелки и да я запишем в „Амбъруд“ си беше истински подвиг. Изключването не беше толкова лошо в сравнение с вероятността някой да започне да разследва как едно такова дребно момиче като нея може да се бие толкова професионално, но не беше и желаният от мен изход. Вече си представях как един от началниците ми пита: „И ти не си разбрала колко нестабилна и опасна я е направило училището?“ На което аз трябваше да отговоря: „Не съм разбрала,

защото бях прекалено заета да ходя на срещи с момчета и да помагам на вампири, които не са моя грижа“. — Имате ли да кажете нещо в своя защита, преди да уведоим родителите ви? — попита госпожа Уелч. Дватама със заместника ѝ впериха очаквателни погледи в провинилата се.

Стегнах се и се подготвих да чуя някоя глупава тирада. Анджелина успя да пророни няколко сълзи, което, дължна съм да го призная, изглеждаше доста разкайващо.

— Аз... аз се паникьосах — заекна тя. — Не зная какво ме прихвана. Всичко се случи изведнъж и онзи мъж беше толкова страховит, че аз здравата се изплаших. Почувствах се застрашена. Искрах всички да се махнат от мен...

Почти ѝ повярвах, защото думите ѝ съдържаха част от истината. Независимо от цялата ѝ смелост, откакто бе пристигнала в „Амбъруд“, Анджелина бе преживяла няколко момента на паникьосване и объркване. В училището имаше много повече хора, отколкото в нейната комуна и през първата седмица тя се чувстваше толкова шашардисана, че трябваше да се редуваме да я придружаваме до часовете ѝ. Наистина трябваше да ѝ отделям повече внимание.

Изражението на господин Рединг малко омекна, но не достатъчно, че да размисли за наказанието.

— Сигурен съм, че навярно ви е било тежко, но това едва ли е основателна причина да се държите по този начин. Нараняването на трима души и повреждането на скъпо аудио и видео оборудване в никакъв случай не би могло да се нарече уместна реакция. — Доста съдържано изявление.

Уморих се от всички тези надути формалности. Трябваше да оправя нещата, преди да са стигнали твърде далеч.

— Знаете ли кое още е неуместно? Един трийсетгодишен мъж — защото това е точната му възраст, независимо колко млади и симпатични се опитват да бъдат — да сграбчи едно петнайсетгодишно момиче. Беше достатъчно зле, че го направи, когато тя съвсем ясно му даде да разбере, че не иска да отива с него. Въпросът е, че той изобщо не би трябвало да я докосва. Тя е малолетна. Ако някой учител стори това, ще бъде уволнен. — Бях чела учителския правилник, който ми дадоха от отдел „Личен състав“. Това бе опит да проверя дали госпожа Теруилиджър не превишава правомощията си. — Нужда от спешна

медицинска помощ и намеса за прекратяване на сбиване, са единствените случаи, когато учители могат да докосват учениците. Е, сега може да ми възразите, че онзи мъж не е учител, нито е назначен на работа в училището, но групата е поканена тук от училищната управа, която е задължена да осигури безопасността на питомците си. Вие сте частно училище, но аз съм сигурна, че Отделът по образование на Южна Каролина ще има какво да каже във връзка със случилото се днес — както и бащата на Анджелина, който е адвокат. — Той всъщност беше водач на шайка горски вампири и имаше цял харем съпруги, но в момента не това бе същественото. — Местех последователно поглед между лицата на госпожа Уелч и господин Рединг. — Е, готови ли сте да преосмислите решението си?

Анджелина направо не бе на себе си, когато излязохме от кабинета и се запътихме към общежитието.

— Временно отстраняване от занятия! — възкликна, с твърде много радост в тона, за да ми се понрави. — Наистина ли няма да посещавам занятия? Звучи ми направо като награда.

— Да, но независимо от това ще трябва да подготвяш домашните си — предупредих я. — И не можеш да напускаш общежитието. И дори не си и помисляй да се измъкваш тайно, защото тогава наистина ще бъдеш изключена и аз няма да мога отново да спася кожата ти.

— Все пак — Анджелина направо подскачаше от кеф, — всичко мина много лесно.

Изпречих се пред нея, принуждавайки я да ме погледне в лицето.

— Не беше лесно. Измъкна се заради техническа подробност. Постоянно нарушаваш училищните правила и днес — е, това вече преля чашата. Не си у дома. Тук можеш да се замислиш да се биеш единствено, ако нападнат Джил. Точно заради това си в „Амбъруд“. Не да правиш каквото ти скимне. Каза, че си готова да посрещнеш предизвикателството да поемеш защитата ѝ. Ако те бяха изключили — и е истинско чудо, че не го направиха — животът ѝ щеше да бъде изложен на риск. Така че или се стегни и се научи да спазваш правилата, или започвай да си стягаш багажа за вкъщи. И за бога, остави Еди на мира.

Докато говорех, лицето ѝ пламтеше от гняв, но последните ми думи я хванаха неподготвена.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че постоянно му се навираш.

Тя подсмръкна.

— Това е начинът да покажеш на едно момче, че го харесваш.

— Може би извън пределите на цивилизацията! Тук трябва да се сдържаш и да започнеш да се държиш като разумно човешко същество — въ, като дампир. Караш го да се чувства нещастен! Освен това се предполага, че сте братовчеди. С поведението си ще прецакаш прикритието му.

Ченето на Анджелина увисна.

— Аз... аз го правя нещастен?

Почти ми стана жал за нея. Лицето ѝ изразяваше такъв потрес, че беше съвсем ясно, че наистина не е осъзнавала какво неудобство причинява на Еди. Обаче аз вече бях твърде ядосана, за да изпитам прекалено голямо съчувствие към нея. Когато дойдохме в началото, Джил се държеше доста дръпнато и понякога агресивно към околните, и това беше твърде неприятно. Тъкмо бях започнала да се радвам на спокойствието и сега Анджелина заплашваше да провали всичко. Но за разлика от Джил, тя изглежда не го осъзнаваше и аз не знаех дали това е по-добре, или по-зле.

Оставих разстроената и объркана Анджелина пред стаята ѝ, а чрез Джил бях разбрала, че Ейдриън отново пиеше. Това, както и всички вълнения до този момент, бяха достатъчни, за да ме накарат да пожелаая да напусна кампуса, поне само за да избягам за малко от всичко. По-рано Брейдан ме бе попитал дали искам да излезем някъде, но сега не ми беше до това. Изпратих му кратък есемес: „Тази вечер не мога да изляза. Семейни проблеми.“ След това се запътих към дома на Кларънс.

Обадих се предварително, за да се уверя, че Дмитрий и Соня са там, тъй като нямах никакво желание да се озова сама с един възрастен морой. Когато пристигнах, домакинът не се виждаше никъде. Заварих Дмитрий и Соня наведени над някакви картончета с петна от изсъхнала кръв по тях, размишлявайки на глас как да продължат.

— Би било интересно да се сдобием с кръв на стригой и да видим какво ще се случи, когато приложим магията на духа — казваше тя. — Мислиш ли, че би могъл да я осигуриш?

— С удоволствие — отвърна Дмитрий.

Тогава ме забелязаха.

— Какво не е наред? — попита Соня, още щом ме погледна.

Нямаше смисъл да я питам как е разбрала. Лицето ми вероятно е било по-красноречиво от аурата ми.

— Анджелина се сби с една мотивационна група в училище.

Дмитрий и Соня се спогледаха.

— Може би не е зле да вечеряме — каза той и грабна връзката ключове от масата. — Да слезем до центъра.

Никога не съм си представяла, че ще изгарям от желание да изляза някъде в компанията на един морой и един дамфир. Още едно доказателство колко много бях напреднала — или западнала, според стандартите на алхимиците. В сравнение с повечето от останалите хора в живота ми, Дмитрий и Соня бяха улегнали и здравомислещи. Това беше доста освежаващо.

Разказах им накратко за поведението на Анджелина, както и за моята, леко завоалирана юридическа заплаха. Тази част развесели Соня.

— Умно — кимна тя, докато въртеше спагетите на вилицата си. — Може би трябва да учиш право в университета, вместо да работиш за алхимиците.

Дмитрий не намираше ситуацията толкова забавна.

— Анджелина е дошла тук, за да върши работа. Искаше да се измъкне от Съхранителите и се закле, че ще посвети всяка минута от живота си в защита на Джил.

— Тя изживя тук нещо като културен шок — признах аз, без сама да разбирам защо защитавам Анджелина. — А онези мъже днес... искам да кажа, ако се бяха опитали да ме накарат да се присъединя към певческото им изпълнение, навярно и аз щях да ги цапардосам.

— Неприемливо — заяви Дмитрий. Преди той беше боен инструктор и можех да разбера защо. — Тя е изпратена тук с мисия. Това, което е направила, е безразсъдно и безотговорно.

Соня му се усмихна закачливо.

— Виж ти, аз пък си мислех, че имаш слабост към безразсъдните млади момичета.

— Роуз никога не би направила нещо подобно — парира той. Замълча, за да размисли и можех да се закълна, че зърнах усмивка да пробягва по лицето му. — Е, поне не на такова публично събиране.

След като приключихме темата с Анджелина, реших да повдигна въпроса, довел ме тук.

— И така... днес не провеждате ли експерименти?

Дори доброто настроение на Соня помръкна.

— Ах. Не, не съвсем. Прегледахме самостоятелно някои бележки, но Ейдриън не беше... тази седмица нямаше желание за научни изследвания. Нито пък да посещава занятията в колежа.

Дмитрий кимна.

— По-рано през деня отидох да го видя. Едва успях да ми отвори вратата. Нямам представа какво беше пил, но явно бе погълнал огромни количества. — Имайки предвид напрегнатите отношения помежду им, очаквах да изрази презрение относно пороците на Ейдриън. Вместо това в гласа на Дмитрий прозвуча разочарование, сякаш бе очаквал нещо по-добро.

— Тъкмо за това исках да поговорим — прокашлях се аз. Бях хапнала малко от вечерята си и сега трошах нервно препеченото хлебче. — Ейдриън не е изцяло виновен за настоящото си настроение. Искам да кажа, че е отговорен, но мога да го разбера. Знаете, че през този уикенд той се срещна с баща си, нали? Ами... не мина добре.

Тъмните очи на Дмитрий просветнаха разбиращо.

— Не съм изненадан. Нейтан Ивашков не е от онези, с които лесно можеш да се разбереш.

— Той направо разби на пух и прах всичко, което Ейдриън се опитва да направи. Опитах се да защита Ейдриън, но господин Ивашков не пожела да ме чуе. Затова се чудех дали вие няма да успеете да помогнете.

Соня не скри изненадата си.

— Аз с удоволствие ще помогна на Ейдриън, но нещо ми подсказва, че Нейтан едва ли ще обърне особено внимание на това, което ще му кажем.

— Не това имах предвид. — Зарязах хлебчето и пуснах останалите парчета в чинията си. — Вие двамата сте близки с кралицата. Може би бихте могли да я убедите да каже на бащата на Ейдриън как... не зная. Каква придобивка е за каузата. Колко много помага. Очевидно тя не би могла да обясни какво точно върши, но каквото и да каже, все ще е от помощ. Господин Ивашков няма да изслуша Ейдриън или някой друг, но със сигурност ще приеме на

сериозно една похвала, идваща от кралицата. Ако, разбира се, тя се съгласи.

Дмитрий изглеждаше замислен.

— О, тя ще се съгласи. Винаги е имала слабост към Ейдриън. Изглежда всички имат.

— Не — възразих упорито. — Не всички. Мненията са разделени. Половината го заклеят и го обявяват за безполезен като баща му. Другата половина просто свива рамене и го отминават със снизходителното: „Е, Ейдриън си е такъв“.

Соня ме изгледа изучаващо и част от развеселеното ѝ изражение се завърна.

— А ти?

— Не мисля, че трябва да бъде глезен и да му се угажда във всичко, но не бива и да бъде пренебрегван. Ако му се покаже, че очаквате от него велики неща, той ще ги направи.

Соня се забави с отговора си и аз се размърдах неспокойно под настойчивия ѝ, изпитателен поглед. Не обичах да ме гледа по този начин. Не беше само заради аурата. Имах чувството, че може да прозре в сърцето и душата ми.

— Ще говоря с Лиса — каза накрая. — Сигурна съм, че и Дмитрий ще го направи. Междувременно да се надяваме, че ако последваме съвета ти и изразим очакванията си Ейдриън да изтрезнее, той скоро ще го направи.

Тъкмо платихме сметката, когато мобилният телефон на Дмитрий звънна.

— Ало? — рече той. И като с вълшебна пръчица лицето му се преобрази. Неизменната жестокост, която асоциирах с него, се смекчи и той направо засия.

— Не, не. Никога не ме безпокоиш, Роза. — Не зная какъв бе отговорът от другата страна, но го накара да се усмихне.

— Роуз — каза ми Соня и се изправи. — Да ги оставим насаме. Искаш ли да се поразходим?

— Разбира се — кимнах и също се изправих. Навън вече се смрачаваше. — Няколко пресечки по-нататък има магазин за маскарadni облекла, в който ми се ще да надникна — ако още не са затворили.

Соня погледна към Дмитрий.

— Да се срещнем там? — прошепна му тя. Той бързо кимна. Когато се озовахме отвън и ни облъхна топлия вечерен въздух, тя се засмя. — Ах, тези двамата. В битка са смъртоносни. Но близо един до друг се разтапят.

— И вие с Михаил ли сте така? — попитах, докато си мислех, че май нямаше особено разтапяне между Брейдан и мен, независимо колко приятно си прекарвах с него.

Тя отново се засмя и вдигна поглед към небето, преливащо от оранжеви и сини оттенъци.

— Не съвсем. Всяка връзка е различна. Всеки обича различно. — Настъпи продължителна пауза, докато подбираше следващите си думи. — Това, което си решила да направиш за Ейдриън, е много трогателно и мило.

— Нямах друг избор — възразих аз. Навлязохме в оживена улица, пълна с ярко осветени магазини с водни пръскачки отпред, предназначени да разхлаждат разгорещените клиенти. Потръпнах от това, което водната завеса от пръски щеше да причини на косата ми. — Трябваше да му помогна. Той не заслужава подобно отношение. Не мога да си представя как през целия си живот Ейдриън се е примирявал с това. И можеш ли да повярваш, че той най-много се притесняваше, че аз ще се разочаровам и ще си разваля мнението за него?

— Всъщност — рече тихо Соня — си го представям много добре.

Магазинът за облекла още бе отворен, благодарение на удълженото работно време заради Хелоуин, но само за още десет минути. Соня се размотаваше безцелно по пътеките между рафтовете със стоки, но аз тутакси се отправих към секцията с исторически облекла. Беше останала само една дреха в древногръцки стил — обикновена бяла рокля с пластмасов колан. Коленичих, за да я огледам по-добре. Отворих найлоновия плик и опипах плата. Беше евтина, изкуствена материя, леснозапалима. Роклята беше размер XL и аз се замислих дали Джил бе придобила достатъчно шивашки умения в кръжока по шев и кройка, за да я преправи за мен. Но до бала оставаше по-малко от седмица, така че нямаше много възможности.

— Истина ли е това? — прозвуча някакъв глас до мен. — Не ме ли обиди достатъчно и без да се ровиш из тези боклуци?

Над мен се бе надвесила Лия Дистефано. Къдравата ѝ коса бе завързана с червен шал, а заради широката селска блуза миниатюрното ѝ тяло изглеждаше сякаш имаше криле. Взираше се неодобрително в мен с очи, очертани с плътна очна линия.

— Да не би да ме следиш? — попитах, като се изправих. Всеки път, когато се озова в центъра, налетявам на теб.

— Ако те следях, първо на първо, никога нямаше да позволя кракът ти да стъпи на това място. — Посочи към дрехата. — Какво е това?

— Моят костюм за Хелюин — осведомих я. — Ще се облека като древна гъркиня.

— Та роклята дори не е твоят размер.

— Ще ми я преправят.

Тя цъкна и поклати глава.

— Толкова съм ужасена, че не зная откъде да започна. Искаш гръцка рокля? Аз ще ти уشيا. Хубава. А не тази уродливост. Мили боже. Хората, които те познават, познават и мен. Ако те видят облечена в това, свършено е с кариерата ми.

— Да бе, защото костюмът, който ще нося на бала в гимназията, със сигурност ще те издигне или унищожи.

— Кога е балът? — попита тя.

— В събота.

— Лесна работа — грейна дизайнерката. Огледа ме още веднъж от глава до пети и кимна със задоволство. — Мерките също са лесни. — И сестра ти ли ще носи нещо толкова ужасно?

— Не съм сигурна — признах си. — Приказваше нещо, че ще си ушие костюм на фея в кръжока по шев и кройка. В синьо.

Лия пребледня.

— Още по-лошо. Ще уشيا дреха и за нея. Вече имам мерките ѝ.

— Лия, не зная какво се опитваш да постигнеш, но няма да се получи — въздъхнах. — Няма начин Джил да ти бъде отново модел. Без значение колко се опитваш да ме подкупиш.

Лия се постара да си придаде невинно изражение, което никак не бе убедително.

— Кой е споменал нещо за подкуп? Правя го от добро сърце. Ще бъде срамно да позволя на някоя от двете ви да се появи в някакви парцали. Заслужавате само най-доброто.

— Лия...

— Не купувай това — предупреди ме тя, сочейки роклята. — Чиста загуба. Със същия успех можеш да изгориш парите си — макар че няма да се запалят толкова бързо, колкото тази дреха. Ще ти се обадя, когато костюмите са готови. — С тези думи жената се въртна на високите си дървени обувки и се отдалечи, оставяйки ме да се взирам след нея.

— Намери ли си костюм? — попита Соня, когато най-сетне продавачката ни изтика навън, за да затвори магазина.

— Странно, но да. Само че не в магазина.

Дмитрий очевидно не бе свършил с разговора си, тъй като още го нямаше. Двете се запътихме с бавна крачка обратно към ресторанта, за да му дадем повече време с Роуз насаме. Другите магазини затваряха и туристите бяха започнали да оредяват. Разказах на спътницата си за срещата ми с Лия. Соня го намери за по-забавно от мен.

— Е, не бързай да отказваш — посъветва ме тя. — Ако дизайнер иска да ти направи подарък, ти не си длъжна да й даваш нещо в замяна. Може би тя би могла да ми помогне с булчинската рокля.

Прекосихме една не особено оживена улица и минахме за по-напряко през тясна алея с тухлена сграда от едната страна и църковна поляна, осеяна с дървета от другата. На идване се бях възхитила на църквата, но сега, при това за толкова кратко време, вечерните сенки се бяха сгъстили и придаваха на мястото зловещ вид. Стори ми се странно, че се почувствах уверена от присъствието на вампир.

— Лия наистина създава невероятни модели — признах аз. — Но не съм сигурна дали трябва да я окуражаваме.

— Съвсем справедливо — съгласи се Соня. — Може би някои от тези дни ще ми помогнеш да си потърся рокля. Ти наистина притежаваш много добър усет и вкус...

Тя внезапно се завъртя към притъмнелия църковен двор. Лицето ѝ изразяваше страх, но аз не видях нищо — отначало. Секунди по-късно четири фигури в черно изскочиха пред нас иззад дърветата. Едната ме запрати към тухлената стена, докато останалите трима повалиха Соня и я притиснаха към земята. Опитах се да се изскубна от нападателя си, но мускулестата му ръка ме държеше здраво. На гаснещата светлина зърнах проблясването на нещо, което никога не съм очаквала да видя по улиците на Палм Спрингс: меч.

Тъмната фигура го нагласи над шията на Соня.
— Време е да се върнеш обратно в Ада — произнесе злокобно.

ГЛАВА 11

Нямам яки мускули. Играя прилично волейбол, а Еди веднъж ми показва как да забивам юмрук. Но не твърдя, че притежавам бойните умения на пазителите. И определено ми липсват рефлексите им. Така в тази ситуация, неспособна да се освободя от здравата хватка на нападателя, направих единственото, което можех.

Изкрещях.

— Помощ! Някой да помогне!

Надеждата ми беше, че това ще забави онези, които държаха Соня, и ще им попречи да ѝ отрежат главата или каквото там възнамеряваха да правят. Надявах се също, че някой ще се притече на помощ. Бяхме се отдалечили от главните улици, но бяхме достатъчно близо, за да ме чуят — особено след като преди малко навън все още имаше доста хора.

Един от нападателите, които държаха Соня, трепна, така че предположих, че поне донякъде съм успяла. Този, който ме държеше в плен, притисна дланта си към устата ми и ме притисна по-плътно към тухлената стена. Тогава се случи нещо странно. Той — защото, съдейки по телосложението му беше мъж, макар че не можех да видя лицето му — замръзна. Все още ме държеше, но тялото му се скова. Все едно беше шокиран или изненадан. Не бях сигурна защо. Едва ли беше толкова странно да се разпищи някой нападнат. Не мислех, че ще мога да го надвия, но все още се надявах да се възползвам по някакъв начин от явно шокираното му състояние. Блъснах се отново напред, опитвайки се да се измъкна от ръката му. Успях да помръдна само на няколко сантиметра, преди отново да ме притисне към стената.

— Трябва да се махаме! — изкрещя един от нападателите на Соня. Още един мъж. Доколкото виждах, всички бяха мъже. — Някой ще дойде.

— Ще ни отнеме само секунда — изръмжа този с меча. — Трябва да отървем света от това дяволско изчадие.

Наблюдавах в ужас, сърцето ми се сви болезнено в гърдите. Страхувах се за себе си, но най-вече се боях за Соня. Никога досега не бях виждала да обезглавяват някого. И не исках в момента да поправам този пропуск.

Половин секунда по-късно внезапно бях свободна. Някой се бе присъединил към малката ни група, някой, който без никакво усилие отскубна нападателя ми и го запрати върху паважа. Мъжът изръмжа от болка. Дори на тази слаба светлина, ръстът и палтото тутакси издадоха кой бе моят освободител. Беше Дмитрий.

И преди го бях виждала да се бие, но всеки път гледката бе изумителна. Той беше невероятен. Нито за миг не спираше да се движи. Всяко движение беше грациозно и смъртоносно. Той беше танцьорът на смъртта. Без да обръща повече внимание на мъжа, когото бе запокитил на земята, Дмитрий се спусна към останалите. Тутакси се хвърли към мъжа с меч. Един бърз ритник на Дмитрий и той полетя назад. Изпусна меч и едва успя да се залови за едно от дърветата в двора на църквата.

Междувременно, един от мъжете, които държаха Соня, просто подви опашка и побягна към центъра на града. Дмитрий не се спусна да го преследва. Вниманието му сега бе насочено към последния нападател, който много глупаво реши да се бие с Дмитрий. Мъжът пусна Соня, а тя не си губи времето, изправи се на крака и притича до мен. Не обичам физическия допир и рядко докосвам някого — особено морой — но се вкопчих в нея без дори да се замисля. Тя направи същото и аз усетих, че цялата трепери. Някога, като стригой, тя бе сила, с която трябваше да се съобразяват. Но сега беше морой, на когото при това току-що бяха опрели меч до шията. Нещата бяха съвсем различни и това бе напълно разбираемо.

Мъжът, който се изправи срещу Дмитрий, успя два пъти да избегне ловко ударите му. Но направи грешка, когато реши на свой ред да удари Дмитрий. Разкри се и Дмитрий заби силно юмрука си в лицето му. Високият тип, който преди малко бе полетял към дървото, понечи да нападне Дмитрий, но идиотски си помисли, че дампирът ще се разсее. Дмитрий се справи бързо с него и той се приземи до нападателя, когото Дмитрий току-що бе ударил. Високият се изправи, олюлявайки се, и сякаш отново се готвеше да се хвърли в атака. Приятелят му го улови за ръката и го затегли назад. След кратка борба

между двамата, накрая побягнаха. Дмитрий не хукна да ги преследва. Цялото му внимание бе насочено към мен и Соня.

— Добре ли сте? — викна той, докато крачеше бързо към нас.

Успях да кимна едва, макар че треперех неконтролируемо.

— Да се махаме от тук — рече Дмитрий. Прегърна всяка от нас през раменете и ни поведе към главната улица.

— Почакай — спрях го и пристъпих към църковния двор. — Трябва да вземем меча.

Огледах пред мен, но беше станало още по-тъмно. С невероятното си зрение Дмитрий веднага го намери. Затъкна го под коженото си палто и тримата побързахме да се отдалечим от това място. Запътихме се към апартамента на Ейдриън, който се намираще по-близо от дома на Кларънс, разположен в покрайнините на града. При все това кратката ни разходка ми се стори цяла вечност. Имах чувството, че всеки момент отново може да ни нападнат, но Дмитрий не спираше да ни уверява, че всичко е наред и ни пришпорваше да ускорим крачка.

Ейдриън се изненада да ни види пред вратата му. Освен това изглеждаше много пиян, но не ме бе грижа. Исках единствено сигурността на четирите му стени.

— Какво... какво става? — изломоти той, когато Дмитрий набута мен и Соня вътре. Очите на Ейдриън обиколиха и трима ни и се задържаха малко по-дълго върху мен. — Добре ли си? Какво се е случило?

Въпреки протестите ни, Дмитрий провери два пъти Соня и мен за рани. Пресегна се и нежно хвана брадичката ми, като обърна към себе си страната ми без татуировката.

— Малко е одраскана — рече. — Нищо сериозно, но трябва да почистиш раната. — Докоснах мястото, което ми посочи, и с изненада видях кръв върху пръстите си. Дори не си спомнях кога съм се наранила, но предполагам, че съм се ожулила в тухлената стена.

Соня нямаше физически наранявания, но призна, че има доста силно главоболие, навярно от удара на главата ѝ в земята.

— Какво се случи? — попита Ейдриън отново.

Дмитрий вдигна меча, който бе взел от мястото на схватката.

— Струва ми се, че е нещо по-сериозно, отколкото улично нападение.

— И аз мисля така — рече Соня, която седеше върху дивана. Държеше се удивително спокойно след всичко, което бяхме преживели. Докосна задната част на главата си и потръпна. — Особено след като ме нарекоха „дяволско изчадие“ малко преди да се появиш.

Дмитрий повдигна вежди.

— Наистина ли?

Не бях помръднала, след като бяхме влезли в дневната. Просто стоях там, обвила ръце около себе си, напълно вцепенена. Всяко движение ми се струваше прекалено трудно. Да мисля ми се струваше твърде трудно. Но докато Дмитрий оглеждаше меча, нещо привлече погледа ми и накара размекналия ми се мозък да започне отново бавно да функционира.

Забелязал интереса ми, той ми подаде меча. Поех го, като внимавах с острието и огледах дръжката. Цялата бе гравирана.

— Означават ли нещо за теб? — попита той.

Умът ми все още бе замъглен от страха и адреналина, но успях да се овладея и се опитах да измъкна някои факти.

— Това са стари алхимични символи — промърморих. — От Средните векове, когато нашата общност е била само малка група средновековни учени, които се опитвали да превърнат оловото в злато.

В общи линии това се съдържаше във всички исторически книги за нашето общество. Както и че в крайна сметка сме се отказали от златото. Организацията по-късно беше открила много по-усъвършенствани съставки, включително вампирската кръв. Общуването с вампирите накрая ни бе накарало да се отдадем на настоящата ни кауза, когато древните алхимици осъзнали ужасните и съдбоносни изкушения, които представляват вампирите. Каузата ни се е превърнала в свещена отдаденост. Химическите познания и формулите, които в древността моите предци са използвали за постигане на лични цели, се превърнали в нужните инструменти, необходими да се скрие съществуването на вампирите, инструменти, които понастоящем усъвършенствахме с новите технологии.

Потупах пръст по най-големия символ — кръг с точка в средата.

— Това всъщност е символът за злато. Този другият е на среброто. Тези четири триъгълни фигури въплъщават основните елементи — земя, въздух, вода и огън. А тези... Марс и Юпитер, с които се обозначава желязо и калай. Може би това са съставките на

меча? — Намръщих се, докато изучавах останалата част от метала. — Макар че тук не се съдържа злато или сребро. Техните символи могат също да се отнасят за слънцето и луната. Може би в крайна сметка не са физически знаци. Не зная.

Подадох меча обратно на Дмитрий. Соня го пое от него и разгледа внимателно символите, които бях посочила.

— Значи, според теб това е оръжие на алхимиците?

Поклатих глава.

— Алхимиците никога не биха използвали нещо подобно. Пистолет или пушка са по-лесни оръжия. А и тези символи са много стари. Сега използваме периодичната таблица. За да обозначиш злато, много по лесно е да използваш „Au“, отколкото да рисуваш онзи символ за слънце.

— Има ли някаква причина всички тези символи да са гравирани върху оръжието? Да притежават някакъв по-висш символизъм или значение? — попита Дмитрий.

— Ами, ако се върнем в древността, слънцето и златото са били най-важните за някогашните алхимици. Били са изцяло посветени на идеята за светлината и чистотата. — Докоснах бузата си. — В някои отношения тези неща все още са важни, заради това използваме златно мастило. Като се изключат останалите му предимства, златото ни белязва като... чисти. Пречистени. Част от святата кауза. Но гравирани върху меч... не зная. Ако този, който го е изработил, се придържа към същия символизъм, тогава може би мечът е осветен. — Припомних си думите на нападателя за завръщането в Ада. Намръщих се. — Или може би собственикът му смята, че служи на някаква свята мисия.

— Кои всъщност са били онези типове? — намеси се Ейдриън. — Смятате ли, че Джил е в опасност?

— Те знаеха за вампирите. Но бяха хора — отвърна Дмитрий.

— Дори и аз го разбрах — подкрепих го. — Единият беше доста висок, но не беше морой. — Да призная, че нападателите ни са били хора беше трудно и смущаващо за мен. Винаги съм вярвала, че стригоите са дяволски изчадия. Това беше лесно. Дори на мороите невинаги можеше да се вярва и тъкмо поради това мисълта за морои убийци, тръгнала по следите на Джил, не изглеждаше толкова невероятна. Но човешки същества... хората, които се предполагаха, че трябва да закрилям? Това беше трудно за преглъщане. Бях нападната

от себеподобни, от така наречените „добри момчета“, не от зли демони с остри вампирски зъби, от които бях научена да се страхувам. Това бе разтърсващ удар по моя светоглед.

Лицето на Дмитрий стана още по-мрачно.

— Никога не съм чувал за нещо подобно — най-вече, защото повечето хора не подозират съществуването на мороите. С изключение на алхимиците.

Изгледах го остро.

— Това няма нищо общо с нас. Казах ти, мечовете не са в нашия стил. Нито нападенията.

Соня остави меча върху масичката за кафе.

— Никой не обвинява никого. Предполагам, че това е проблем, който и двамата ще пожелаете да съобщите на своите. — Двамата с Дмитрий кимнахме. — Макар да ми се струва, че в този случай изпускаме главното. Те се отнасяха с мен като със стригой. Мечът не е най-лесният начин да убиеш някого. Трябва да има причина за нападението им.

— Това също е единственият начин, по който един човек може да убие стригой — промърморих. — Хората не могат да омагьосат сребърен кол, с който да те прободат. Предполагам, че биха могли да те подпалят, но това не е особено практично отвън на улицата.

Настана тишина, докато обмисляхме последните ми думи. Накрая Соня въздъхна.

— Не мисля, че тази вечер ще стигнем до някакъв отговор, не и преди да говорим с останалите. Искаш ли да излекувам това?

Отне ми секунда да осъзная, че тя говори на мен. Докоснах бузата си.

— Не, ще зарасне само. — Това бе един от страничните ефекти на вампирската кръв, съдържаща се в нашата татуирана лилия. — Ще почистя раната, преди да тръгна.

Запътих се към банята с колкото се може по-уверена стъпка. Когато влязох и видях отражението си в огледалото, цялата ми престорена самоувереност се изпари. Драскотината не беше чак толкова дълбока, съвсем не. Много повече се разстроих от това, което означаваше. Соня бе преживяла няколко ужасни мига, докато острието на меча бе опряно до гърлото ѝ, но моят живот също беше в опасност. Аз бях нападната и бях безпомощна. Навлажних една кърпа и се

опитах да я доближа до лицето си, но ръцете ми трепереха прекалено силно.

— Сейдж?

Ейдриън се появи на прага и аз побързах да преглътна сълзите, напирани в очите ми.

— Да?

— Добре ли си?

— Не можеш ли да разбереш от аурата ми?

Той не отговори, а вместо това взе кърпата от ръцете ми, преди да я изпусна.

— Обърни се — изкомандва. Подчиних се и той попи раната с кърпата. Стоеше толкова близо до мен, че видях кървясалите му очи. Освен това усетих миризмата на алкохол в дъха му. Въпреки това ръката му бе по-стабилна от моята.

— Добре ли си? — попита Ейдриън отново.

— Не на мен бяха опрели меч в гърлото.

— Не те попитах за това? Наранена ли си някъде другаде?

— Не. — Сведох поглед. — Само може би... гордостта ми.

— Гордостта ти? — Замълча, за да изплакне кърпата. — Какво общо има тя със случилото се?

Вдигнах глава, но не го погледнах в очите.

— Мога да правя много неща, Ейдриън. И... с риск да прозвучи сякаш се хваля... искам да кажа, ами, мога да правя доста впечатляващи неща, невъзможни за повечето хора.

— Сякаш не го зная. — В гласа му прозвуча развеселена нотка. — Можеш да смениш автомобилна гума за десет минути, докато говориш на гръцки.

— Пет — уточних. — Но когато животът ми бе застрашен — а когато животът на друг беше застрашен — каква полза имаше от мен? Не мога да се бия. Бях абсолютно безпомощна на онази алея. Също както когато стригоите нападناха двама ни и Лий. Мога само да стоя, да гледам и да чакам хора като Роуз и Дмитрий да ме спасят. Аз... аз съм като злочестата девица от романите, изпаднала в беда.

Той свърши с почистването на лицето ми и остави кърпата. Сетне обгърна лицето ми с длани.

— Единственото вярно от всичко, което каза досега, е онази част с девицата — и то само, защото си достатъчно красива. Всичко

останало е пълен абсурд. Не си злочеста и не си безпомощна.

Най-сетне го погледнах. В нашите разговори обикновено Ейдриън не ме бе обвинявал, че се държа абсурдно.

— О? Значи съм като Роуз и Дмитрий?

— Не. Както и аз не съм. И ако паметта не ме лъже, някой съвсем наскоро ми каза, че е безсмислено да се опитваме да бъдем като други хора. Че трябва просто да се опитаме да бъдем самите себе си.

Намръщих се, задето ми връща собствените думи.

— Сегашната ситуация е съвсем различна. Аз говоря за необходимостта да се грижа за себе си, а не да впечатлявам някого.

— Е, това е другият ти проблем, Сейдж. „Да се грижиш за себе си.“ Всички тези твои сблъсъци — стригои, откачени мъже с мечове — не са съвсем нормални. Не мисля, че можеш да се упрекваш, задето не си способна да отвърнеш подобаващо на подобни нападения. Повечето хора не биха могли.

— Аз би трябвало да мога — промърморих.

Погледът му се изпълни със съчувствие.

— Тогава се научи. Същата тази личност, която обича да ми дава съвети, веднъж ме посъветва да не бъда жертва. Така че и ти не бъди. Научила си се да правиш безброй неща. Научи и това. Вземи уроци по самозащита. Купи си оръжие. Не можеш да бъдеш пазител, но това не е единственият начин да се защитиш.

В гърдите ми се преплитаха различни емоции. Гняв. Срам. Увереност.

— Каза доста неща за един пиан.

— О, Сейдж. Аз имам много какво да кажа, пиан или трезвен. — Пусна ме и се отдръпна. Изведнъж без близостта му се почувствах странно уязвима. — Повечето хора не разбират, че мислите и речта ми са много по-разумни и последователни, когато съм пил. Така духът има по-малко шанс да ме подлуди. — Потупа главата си отстрани и завъртя очи.

— Като заговорихме за това... няма да ти чета конско за пиенето — казах, доволна, че вече не аз бях предмет на разговора. — Обядът с баща ти беше ужасен. Разбирам те. Ако искаш да удавиш мъката си, няма проблем. Но моля те, просто не забравяй за Джил. Знаеш какво ѝ причинява това — може би не в момента, но по-късно.

По устните му се мярна лека усмивка.

— Ти винаги си гласът на разума. Просто се опитвай, от време на време, да се вслушваш в себе си.

Думите ми прозвучаха познато. Дмитрий бе казал нещо подобно — че не мога да се грижа за останалите, ако преди това не се погрижа за себе си. Ако двама души, толкова безумно различни като Ейдриън и Дмитрий, бяха на едно и също мнение, значи може би имаше нещо вярно. Това ми даде доста храна за размисъл, когато по-късно се върнах в „Амбъруд“.

Една от хубавите страни на алкохолното опиянение на Ейдриън е, че Джил не можеше да стане свидетел на разговора ни. Така че когато на следващия ден по време на обяда разказах накратко на Джил, Еди и Анджелина за случилото се, можах да редактирам малко историята и да пропусна частта с краткотрайния си емоционален срив. Реакциите на Джил и Анджелина бяха каквито очаквах. Джил се разтревожи и не спираше да пита дали Соня и аз сме добре. Анджелина се впусна в пространен разказ за всички неща, които щяла да причини на нападателите и как, за разлика от Дмитрий, щяла да ги преследва до дупка през улиците на града. Еди остана мълчалив и не каза много, докато момчетата не си тръгнаха — Анджелина, за да се върне в стаята си, а Джил — за да се приготви за занятия.

— Разбрах, че днес с теб нещо не е наред — рече Еди. — Особено на закуска, когато Анджелина нарече домата зеленчук, а ти не я поправи.

Усмихнах се криво на шегата му.

— Да. Ами, това са от онези неща, които не отминават лесно. Макар че може би това не важи за вас, момчетата. Случайни нападения с мечове в тъмни алеи за вас навярно са нещо нормално, нали така?

Той поклати глава, а лицето му остана сериозно.

— Никога не приемам каквото и да е нападение като нещо нормално. Хората, които го правят, стават небрежни. Няма защо да се чувстваш зле.

От доста време ровичках с вилицата си някакво доста противно на вид картофено пюре и накрая се отказах.

— Не обичам да съм неподготвена. За каквото и да било. Не ме разбирай погрешно — присъствала съм, когато двамата с Роуз сте се били със стригои. Тогава също се чувствах безпомощна... но онова беше различно. Те са могъщо и страховито зло... отвъд човешките

възможности. Всъщност наистина не очаквам от себе си да мога да се бия с тях. Ала това, което се случи миналата нощ — дори с меча — не се различаваше особено от едно нападение с цел обир. Съвсем обикновено. И те бяха хора, като мен. Не би трябвало да съм толкова безпомощна.

— Искаш ли да те науча на някои хватки? — попита той любезно.

Предложението му извика усмивка на устните ми.

— Това, което правиш ти, също е отвъд моите човешки възможности. Може би ще е по-добре да се заема с нещо, което е по-подходящо за моето ниво. Ейдриън каза, че трябва да си купя оръжие или да вземам уроци по самозащита.

— Добър съвет.

— Зная. Страшно, а? Алхимиците правят обучения по стрелба, но аз не съм фен на огнестрелните оръжия. Макар че добре се справям с теорията и уроците.

Той се засмя.

— Абсолютно вярно. Е, ако размислиш, обади ми се. След тренировките с Анджелина, съм готов за всичко. Макар че... за да бъда честен, тя малко се отдръпна.

Замислих се за последния си истински разговор с нея. Побоят ѝ над музикалната трупа и временното ѝ отстраняване се бяха случили едва вчера, а на мен ми се струваше сякаш са минали години.

— О. Ами аз си поговорих с нея.

— За какво? — изненада се той. — Казах ти да не се тревожиш за личния ми живот. Това е мой проблем.

— Зная, зная. Но просто се случи. Казах ѝ, че поведението ѝ прекрива всякакви граници и че трябва да престане. Обаче тя ми беше толкова бясна, че не съм сигурна дали е разбрала думите ми.

— Предполагам, че ги е разбрала. — Следващите му думи очевидно бяха голямо отстъпление за него. — Може би тя не е толкова лоша, колкото мислех.

— Може би — съгласих се. — И го приеми от хубавата му страна. Поне временното ѝ отстраняване означава, че няма да те притеснява за бала.

От начина, по който светна лицето му, беше ясно, че още не се бе сетил за това. Миг по-късно Еди отново стана сериозен.

— Ако подобни атаки продължат, ще трябва да съм още по-внимателен с Джил — особено на танците. — Не съм мислила, че Еди би могъл да е по-внимателен, но може би щеше да ме опровергае. — Сега ми се иска Анджелина да дойде на бала.

Повечето от занятията заангажираха достатъчно вниманието ми, за да отвлекат мислите ми от случилото се миналата нощ, но извънкласното занимание с госпожа Теруилиджър беше нещо различно. Беше прекалено тихо, прекалено спокойно. Предостави ми доста време за размисъл, съживи отново целия страх и всички съмнения, които се опитвах да пропъдя. Отново преписвах и номерирах магиите, без наистина да ги запаметявам. Обикновено ги наизустявах противно на волята си. Днес умът ми блуждаеше другаде.

Бяхме преполовили часа, когато най-после успях да се съсредоточа достатъчно, за да вникна действително в същността на това, върху което работех. Беше магия от Късната Античност, преди Средновековието, която се предполагаше, че кара жертвата да си мисли, че я лаят скорпиони. Както в повечето книги за магии на госпожа Теруилиджър, формулата беше доста сложна, а времето — малко.

— Госпожо Теруилиджър? — Мразех да я моля за каквото и да било, но последните събития ми се бяха отразили доста зле.

Тя вдигна изненадано глава от книгата, която четеше. След студената война, която ѝ бях обявила, тя бе свикнала никога да не ѝ говоря, освен ако не ме попита за нещо.

— Да?

Потупах книгата.

— Каква полза има от тези така наречени магии за нападение и отбрана? Как могат да бъдат използвани в битка, когато изискват използването на отвари, които се приготвят с дни? Ако те нападнат, нямаш време за подобни неща. Тогава изобщо нямаш време да мислиш.

— Коя магия гледаш? — попита тя.

— За скорпиона.

— А, да — кимна госпожа Теруилиджър. — Е, тя е по-преднамерена. Ако има някой, когото не харесваш, правиш тази магия. Много е ефективна за бивши гаджета, мога да добавя. — Лицето ѝ доби отнесено изражение, после отново се съсредоточи върху мен. —

Определено съществуват други магии, които са много по-полезни в описаната от теб ситуация. Ако си спомняш, амулетът за изпепеляване, който направи, изискваше доста предварителна работа, но може да бъде използван доста бързо. Има магии, които могат да бъдат направени за изключително кратък срок с няколко съставки, но, както вече съм изтъквала, за тях са нужни значителни умения. Колкото си по-напреднал в тази материя, толкова по-малко съставки са ти нужни. Нуждаеш се от много опит, преди да си на нивото да изучаваш нещо подобно.

— Никога не съм казвала, че искам да уча нещо подобно — отвърнах рязко. — Аз просто... зададох въпрос.

— О? Грешката е моя. Прозвуча сякаш, осмелявам се да кажа, си заинтригувана.

— Не! — Бях благодарна, че лечебната магия в татуировката ми бе излекувала по-голямата част от синините и раната по лицето ми от миналата нощ. Не исках тя да заподозре, че имам сериозни основания да търся средства за защита. — Сега разбирате ли, защо почти никога не говоря нищо по време на занятиято. Вие влагате в думите ми много повече смисъл и само го използвате, за да продължите да ме тормозите.

— Да те тормозя? Тук четеш книги и пиеш кафе — точно същото, което би правила и ако не беше тук.

— С изключение на това, че съм нещастна — заявих разгорещено. — Мразя всяка минута от това. Почти съм готова да спра да идвам и да рискувам да си проваля учебната година. Всичко това е обратно и извратено и...

Последният звънец ме прекъсна, преди да кажа нещо, за което щях да съжалявам. Трей се появи на прага почти веднага. Госпожа Теруилиджър започна да прибира нещата си и го погледна с усмивка, сякаш всичко бе свършено нормално.

— Виж ти, господин Хуарес. Колко мило от ваша страна да се появите сега, след като не благоволихте да посетите сутрешното занятие.

Като се замислих, осъзнах, че тя беше права. Трей отсъстваше от нейния час по история, както и от часа по химия.

— Извинете ме — смотолеви той. — Трябваше да се погрижа за някои семейни дела.

„Семейни дела“ бе извинението, което аз използвах през цялото време, макар да се съмнявам, че в случая с Трей това включваше водене на вампири на хранване.

— Можете ли, хм, да ми кажете какво съм пропуснал? — попита той.

Госпожа Теруилиджър пхна чантата си под мишница.

— Имам среща. Попитай госпожица Мелбърн — тя вероятно ще ти го обясни по-изчерпателно от мен. Вратата ще се заключи сама, когато двамата излезете.

Трей се настани на съседния чин и го премести така, че да е с лице към мен, докато аз вадех домашните по история и химия, тъй като предположих, че ще му трябват. Кимнах към брезентовата торба, която бе оставил на пода до себе си.

— На тренировка ли ще ходиш?

Той се бе навел, зает да преписва домашните, а тъмната му коса се спусна отстрани по лицето му.

— Не бих я пропуснал — отвърна той, без да вдига поглед.

— Точно така. Пропускаш само учебните занятия.

— Не ме съди — рече Трей. — Щях да отида, ако имах възможност.

Реших да не задълбавам. Аз самата бях имала достатъчно загадъчни лични проблеми. Докато той пишеше, включих мобилния си телефон и видях, че имам есемес от Брейдан. Състоеше се само от една дума, истински рекорд за него: „Вечеря?“

Поколебах се. Все още не се бях успокоила от случилото се през миналата нощ и въпреки че Брейдан беше забавен, не беше утехата, от която се нуждаех в момента. „Не съм сигурна“, написах му. „Тази вечер трябва да свърша малко работа.“ Исках да потърся възможни варианти за самозащита. Това бе утехата, от която се нуждаех. Факти. Възможности. Отговорът на Брейдан дойде бързо: „Може би късна вечеря? «Стоун грил» в 8?“ Замислих се кратко и след това написах, че ще бъда там.

Тъкмо оставих телефона, когато се чу сигнал и получих нов есемес. Неочаквано беше от Ейдриън. „Как се чувстваш след снощи? Тревожа се за теб.“ Ейдриън се изразяваше кратко и ясно в имейлите, но често използваше популярни съкращения, нещо, което не можех да се насиля да направя. Дори само да ги чета, за мен беше дразнещо като

скърцане на нокът по черната класна дъска. При все това се трогнах, че е бил разтревожен за мен. Подейства ми успокояващо.

„По-добре“, написах му. „Мисля да потърся курс по самозащита.“ Отговорът му дойде почти толкова бързо като този на Брейдан: „Пиши ми какво си открила. Може и аз да се запиша.“ Примигнах изненадано. Определено не го очаквах. Можех да отговоря само по един начин: „Защо?“

— Бре, бре! — подсвирна Треј и затвори тетрадката си. — Самата госпожица Популярност.

— Семейни дела — скастрих го.

Той изсумтя и бутна тетрадката си в раницата.

— Благодаря за тези. И като заговорихме за семейни дела... твоята братовчедка. Наистина ли е изключена?

— Отстранена е за две седмици.

— Наистина? — Той се изправи. — Само това? Мислех, че ще е нещо много по-лошо.

— Да. Едва не стана. Убедих ги да проявят снизхождение.

Това го накара да избухне в смях.

— Представям си речта ти. Е, предполагам, че мога да почакам две седмици.

Намръщих се.

— За какво?

— Да я помоля да излезем.

За няколко секунди загубих дар слово.

— Анджелина? — попитах, в случай че имаше някоя друга братовчедка предвид. — Искаш да поканиш на среща... Анджелина?

— Да. Много е готина. А да повали онези трима типове и конференсието? Ами... няма да лъжа. Беше супер секси.

— Сещам се много думи, с които да опиша стореното от нея. „Супер секси“ не е сред тях.

Той сви рамене и пристъпи към вратата.

— Хей, ти си имаш своите развлечения, а аз моите. Вятърни мелници за теб, тупаници за мен.

— Невероятно — промълвих. В същото време се запитах дали наистина беше чак толкова невероятно. Предполагам, че всички си имахме своите „развлечения“. Стилът на живот на Треј определено се различаваше доста от моя. Той беше отдаден на спорта и винаги имаше

синини от тренировките, дори и в момента. Дори бяха повече и по-големи от обикновено. Не разбирах тази негова страстна отдаденост, също както и той не проумяваше любовта ми към познанието. Телефонът ми отново избръмча.

— По-добре се връщай при фен клуба си — посъветва ме Треј и си тръгна. Изведнъж ме осени странна мисъл. Дали всички синини на Треј бяха от тренировките? Той все споменаваше семейството си и изведнъж се запитах дали нещо много по-зловещо, отколкото подозирах, не е причина за отсъствията му. Доста обезпокоителна идея, от тези, с които нямах достатъчно опит. Поредното избръмчаване на телефона ме откъсна от тревогите ми.

Проверих съобщенията и открих още един есемес от Ейдриън — дълъг, който се бе разделил на два есемеса. Беше отговор на въпроса ми защо иска да взема уроци по самозащита.

„Ще имам повод да избягвам С и Д. Освен това ти не си единствената, която може да се нуждае от защита. Онези мъже са били хора и са знаели, че С. е вампир. Може би ловците на вампири все пак съществуват. Някога идвало ли ти е наум, че Кларънс може да казва истината?“

Вторачих се сащисано в телефона, докато осмислях думите на Ейдриън и онова, което се криеше зад последното нападение.

Някога идвало ли ти е наум, че Кларънс може да казва истината?

Не. До този момент не ми бе хрумвало.

ГЛАВА 12

Когато се появих на срещата си за вечеря, Брейдан се бе настанил в едно сепаре с лаптоп пред себе си.

— Дойдох по-рано — обясни. — Реших, че мога да свърша малко работа. Ти приключи ли с своята?

— Всъщност, да. Търсех курсове по самозащита. Няма да повярваш какво открих. — Седнах до него, за да мога да ползвам лаптопа му. Както обикновено, той миришеше на кафе. Реших, че това никога няма да ми омръзне. Насочих го към сайта, който бях открила, малко преди да дойда. Сайтът приличаше на правен преди десетина години и имаше твърде много сменящи се изображения по него. „ШКОЛА ПО САМОЗАЩИТА УЛФ“ — Малахи Улф, инструктор.

— Невероятно! — възкликна Брейдан. — Малахи Улф?

— Той не е виновен за името си — свих рамене. — Виж, той наистина има доста награди и препоръки. — Някои от наградите бяха получени наскоро. Повечето бяха от преди няколко години. — Следва най-добрата част.

Кликнах върху линка „Предстоящи курсове“. Малахи Улф имаше доста зает график, но имаше и нещо обещаващо. Предлагаше четириседмичен курс, който започваше от утре, веднъж седмично.

— Нямах предвид точно такъв инструктор — признах си, — но курсът му започва веднага.

— Не е много дълъг — додаде Брейдан. — Но ще научиш основни неща. Защо се интересуваш?

В съзнанието ми изплуваха онази алея, фигурите в черно и отново изпитах чувството на безпомощност, когато ме блъснаха към онази тухлена стена. Дишането ми се накъса и се наложи да си напомня, че вече не съм там. Намирах се в добре осветен ресторант с момче, което ме харесваше. Бях в безопасност.

— Ами, ъ, просто това е нещо, което смятам, че една жена трябва да научи — отвърнах. — Макар че... курсът е и за мъже, и за жени.

— Опитваш се да ме навиеш да се запиша? — Отначало помислих, че е сериозен, но когато вдигнах глава, видях, че се усмихва. И аз се ухилих.

— Ако искаш. Мислех за... брат си. Той също проявява интерес.

— По-добре да не се включвам. Въпреки че смятах да запиша бойни изкуства като свободно избираем предмет в колежа. — Брейдан затвори лаптопа си и аз се преместих срещу него. — Както и да е, явно имаш много сплотено семейство. Не съм сигурен дали и аз да се натрапвам.

— Вероятно идеята е разумна — съгласих се, мислейки, че той не знае дори половината от истината.

Вечерята беше добра, както и последвалата дискусия по въпросите на термодинамиката. Въпреки завладяващата тема, установих, че мислите ми доста блуждаят. Постоянно трябваше да се насилвам да внимавам в това, което говореше Брейдан. Нападението и неочакваният коментар на Ейдриън за ловците на вампири ми даваха доста храна за размисъл.

Останахме дълго в ресторанта, толкова дълго, че когато си тръгнахме, видях, че напълно се е стъмнило. Не бях паркирала много надалеч — нито пък на усамотено място — но внезапно перспективата да вървя сама в тъмното ме накара да се смръзна. Брейдан тъкмо казваше нещо, че ще се видим на бала, когато забележа реакцията ми.

— Какво не е наред? — попита той.

— Аз... — Втренчих се надолу по улицата. Две пресечки. Толкова далеч се намираще колата ми. По улицата имаше хора. Въпреки това се задавих от паника. — Би ли ме изпратил до колата ми?

— Разбира се — рече Брейдан. Изобщо не се замисли, но аз през целия път се чувствах засрамена. Бях казала на Еди и Ейдриън, че обикновено не се нуждая от помощта на другите. А да се нуждая от подкрепа в подобна ситуация ми се струваше особено унизително. Роуз не би имала нужда от придружител, помислих си. Анджелина също. Тя вероятно щеше да натупа неколцина минавачи просто така, за да поддържа формата си.

— Стигнахме — оповести кавалерът ми, когато приближихме колата ми. Запитах се дали малко не си е развалил мнението за мен, след като се нуждаех от придружител.

— Благодаря. Ще се видим ли в събота?

Той кимна.

— Сигурна ли си, че искаш да се срещнем там? Аз мога да дойда да те взема.

— Зная. Освен това не бих имала нищо против да дойда с твоята кола. Не се обиждай, Лате. — Потупах утешително колата си. — Но ще трябва да закарам брат си и сестра си. Така е по-лесно.

— Добре. — Усмивката, която ми отправи, беше почти срамежлива, в пълен контраст с увереността му от преди малко по научните въпроси. — Нямам търпение да видя костюма ти. Аз взех моя от компания за театрални атрибути. Разбира се, не е най-идеалното копие на атинянска роба, но беше най-доброто, което успях да намеря.

Почти бях забравила, че бях поверила изработването на моя костюм на Лия. Брейдан не беше единственият заинтригуван да види какво ще нося.

— Аз също го очаквам с нетърпение — промърморих.

След няколко минути се зачудих защо той не си тръгва. Все още имаше онова срамежливо и несигурно изражение, сякаш събираше кураж да каже нещо. Обаче се оказа, че не говорене е имал наум. Проявявайки огромна смелост, той пристъпи напред и ме целуна. Беше приятно, но нямаше нищо разтърсващо или завладяващо.

Но съдейки по изражението на Брейдан, той явно бе на седмото небе. Защо и аз не изпитвах същото? Може би в крайна сметка бях сгрешила някъде. Или може би просто нещо ми липсваше?

— До събота — промълви той.

Прибавих наум целуването към списъка ми с теми за проучване.

Върнах се в „Амбъруд“ и изпратих есемес на Ейдриън, докато влизах в общежитието. „Този курс по самозащита започва утре вечер. Струва 75 долара.“ Въпреки снощния му интерес, бях малко скептична дали той ще успее да се отърси достатъчно от депресията си, за да е готов за нещо подобно. Дори не бях сигурна дали все още посещава часовете си по изкуство. Миг по-късно получих отговор: „Ще бъда там.“ Последва го нов есемес: „Ще ми заемеш ли парите?“

Джил влизахе едновременно с мен и двете едва се вписахме във вечерния час. Тя дори не ме забеляза. Изглеждаше угрижена и тъжна.

— Хей! — извиках я. — Джил?

Тя се спря в средата на фоайето и примигна, изненадана да ме види.

— О, здравей. Не беше ли на среща с гаджето си?

Потръпнах.

— Още не съм сигурна, че мога да го наричам така.

— Колко пъти излизахте?

— Четири.

— Ще те води ли на бала?

— Ще се срещнем там.

Тя сви рамене.

— На мен ми звучи като гадже.

— Звучи все едно цитираш нещо от наръчника за срещи на Кристин и Джулия.

Това най-сетне извика усмивка на устните ѝ, но не трая дълго.

— Мисля, че просто проявявам здрав разум.

Вгледах се изпитателно в нея, все още опитвайки се да отгатна настроението ѝ.

— Добре ли си? Имаш вид сякаш нещо те притеснява. Заради... заради Ейдриън ли е? Той още ли е разстроен? — За миг се разтревожих повече за Ейдриън, отколкото за нея.

— Не — поклати глава момичето. — Искам да кажа, да. Но е малко по-добре. Развълнуван е, че ще учи самозащита с теб.

Връзката им никога не спираше да ме изумява. Само преди минута бях общувала с Ейдриън.

— Развълнуван? — попитах. Струваше ми се учудващо силна реакция.

— Това е разсейване. А разсейването е най-доброто за него, когато изпадне в тези си настроения — обясни тя. — Макар че все още е разстроен. Все още е депресиран заради баща си.

— Не биваше да се съгласявам да го закарам до Сан Диего — промърморих повече на себе си, отколкото на нея. — Ако бях отказала, нямаше как да стигне до там.

Джил изглеждаше скептична.

— Не съм сигурна. Мисля, че все щеше да намери начин, с теб или без теб. Това, което се е случило помежду им, рано или късно пак щеше да се случи. — Прозвуча забележително мъдро и зряло.

— Просто се чувствам ужасно, като го гледам такъв — споделих аз.

— Тези настроения идват и си заминават. Винаги е така. — Очите ѝ добиха отнесено изражение. — Той намали малко пиенето — заради мен. Но после това просто изригва у него... ами, трудно е да се обясни. Знаеш, че духът подлудява мороите, нали? Когато е в такава депресия и е трезвен, става по-уязвим.

— Да не би да казваш, че Ейдриън полудява? — Още не бях подготвена за подобно усложнение.

— Не, не съвсем. — Тя стисна устни и се замисли. — Той просто става малко отнесен... странен. Когато го видиш, ще разбереш. Като че ли разсъждава разумно, но не съвсем. Става сънлив и бърби несвързано. Но не е като мен. Неговите брътвежи излъчват някакво — не зная — мистично усещане. Но не е съвсем магическо. Все едно той... се пренася някъде временно. Никога не продължава дълго и както казах, ще разбереш, когато го видиш.

— Мисля, че може би съм го виждала... — В съзнанието ми оживя неочакван спомен. Беше малко преди да пристигнат Соня и Дмитрий. Аз бях в апартамента на Ейдриън и той ме погледна странно, като че ли ме виждаше за пръв път. Само от мисълта за това ме полазиха студени тръпки.

Мили боже, Сейдж. Очите ти. Как така никога досега не съм ги забелязвал? Цветът... като разтопено злато, бих могъл да ги нарисувам...

— Момичета? — Госпожа Уедърс беше зад бюрото си, прибираще всичко от бюрото си за през нощта. — Вече трябва да се прибирате по стаите.

Кимнахме послушно и се запътихме към стълбите. Когато стигнахме етажа на Джил, аз я спрях, преди да си тръгне.

— Хей... ако проблемът не е Ейдриън, тогава какво те тормозеше, когато дойде? Всичко наред ли е?

— Ъ? О, онова. — Тя се изчерви мило. — Да. Предполагам. Не зная. Мика... хм, тази вечер ме целуна. За пръв път. Предполагам, че просто съм изненадана от чувството, което изпитах.

Аз пък бях изненадана, че още не се бяха целували и предполагам, че би трябвало да съм благодарна. Думите ѝ бяха в унисон с моите терзания.

— Какво искаш да кажеш? По-малко вълнуващо ли беше, отколкото си очаквала? Сякаш все едно само докосваш нечий други

устни? Все едно целуваш роднина?

Тя ме изгледа озадачено.

— Не. Това е шантаво. Откъде го измисли?

— Хм, просто предположих. — Внезапно се почувствах глупаво. Защо на мен целувката на Брейдан ми бе въздействала по този начин?

— Всъщност беше страхотно. — Отнесеното изражение отново се появи. — Е, почти. Не можах да ѝ се насладя напълно, защото се тревожех за зъбите си. Лесно е да ги криеш, когато говориш и се усмихваш. Но не и докато се целуваш. В главата ми се въртеше само една мисъл: „Какво ще му кажа, ако забележи?“ И тогава започнах да си мисля за това, което ти и всички останали ми казахте. Че цялата тази работа с Мика не е добра идея и как няма да мога завинаги да го държа на разстояние от себе си. Аз го харесвам. Дори много го харесвам. Но не достатъчно, че да рискувам да разкрия съществуването на мороите... или да застраша Лиса.

— Много благородно от твоя страна.

— Сигурно. Но не искам и да скъсам с него. Мика е толкова добър... и аз харесвам всички приятели, които си намерих покрай него. Предполагам, че просто ще изчакам да видя какво ще стане... но е трудно. Като отрезвяващ душ. — Изглеждаше толкова тъжна, когато изчезна в стаята си.

Продължих към моята. Мъчно ми беше за Джил... но в същото време изпитвах облекчение. Бях притеснена за срещите ѝ с Мика, тревожех се, че много скоро ще се озовем в някоя драматична, романтична ситуация, а тя ще откаже да се раздели с него, защото любовта ѝ е толкова велика, че е отвъд пределите на расите им. Би трябвало да имам повече вяра в нея. Тя не беше толкова незряла, за каквато я мислех понякога. Джил щеше да осъзнае истината и да вземе сама правилното решение.

Думите ѝ за Ейдриън също не ми даваха мира. Мислех за тях, когато следващата вечер отидох да го взема за първия ни час по самозащита. Той се качи в колата ми във весело настроение — не изглеждаше нито депресиран, нито луд. Забелязах, че е облечен много стилно, в дрехи, които би трябвало да избере за срещата с баща си. Той също забеляза облеклото ми.

— Леле. Не вярвах, че някога ще те видя в нещо толкова... небрежно. — Бях облякла маслинозелен клин за йога и тениска на

„Амбъруд“.

— В описанието на курса се посочва, че трябва да носим удобни дрехи като за тренировка — както посочих в есемеса, който ти изпратих по-рано. — Метнах многозначителен поглед към ризата му от естествена коприна.

— Моите са много удобни — увери ме той. — Освен това нямам спортни дрехи.

Докато потеглях, зърнах лявата му ръка. Отначало помислих, че кърви. После осъзнах, че е червена боя.

— Отново рисуваш — отбелязах зарадвано. — Мислех, че си спрял.

— Ами, да. Не можеш да посещаваш класове по рисуване и да не рисуваш, Сейдж.

— Мислех, че и тях си спрял.

Той ме изгледа косо.

— Почти го бях направил. Но после си спомних, че бях убедил едно момиче, че ако ми даде шанс и ме запише в тези класове, ще ги завърша. Ще се променя.

Усмяхнах се и се влях в трафика.

Бях тръгнала малко по-рано, за да имаме време с Ейдриън да се запишем. Когато по-рано през деня се обадох в школата по самозащита, един раздражен мъж ми каза просто да дойда с парите, след като се обаждаме в последната минута. Адресът беше извън центъра, в сграда, разположена върху голяма площ, без зеленина, напук на климата. Тук все още властваше пустинята, придавайки на къщата неприветлив, запуснат вид. Ако върху пощенската кутия не се виждаше надписът „УЛФ“, щях да реша, че сме сгрешили адреса. Спряхме на алеята за коли — нямаше други коли — и се вторачихме в постройката.

— Това е от местата, които можеш да видиш в някой филм — отбеляза Ейдриън. — Където нищо неподозиращите герои попадат на серийни убийци.

— Поне е осветено — промърморих. От случката на алеята, мракът бе придобил ново, застрашително значение за мен. — Не може да е чак толкова лошо.

Ейдриън отвори вратата на колата.

— Хайде да разберем.

Позвънихме на входния звънец и тутакси отвътре се разнесе силен лай, последван от бързо трополене на крака. Отстъпих притеснено.

— Мразя зле дресирани кучета — казах на Ейдриън. — Те трябва да се възпитават и контролират.

— Също като хората в живота ти, а? — подметна Ейдриън.

Вратата се отвори и на прага застана около петдесетгодишен мъж с прошарена руса брада. Беше облечен в бермуди и тениска на рок групата от шестдесетте „Линърд Скинърд“. Освен това имаше превръзка на едното око.

— Това е невероятно — чух шепота на Ейдриън. — Надминава и най-страховитите ми сънища.

Бях изненадана. Превръзката на окото ме накара да се сетя за стъкленото око на Кийт, което пък на свой ред ми припомни моята роля в придобиването му. Не беше от спомените, които обичах да ме спохождат и се замислих над случайността да попадна на друг мъж с едно око. Мъжът избута лаещото стадо кучета настрани — които се оказаха нещо като смесена порода чихуахуа — и едва успя да пристъпи навън, без те да го последват, преди да затвори вратата.

— Да? — попита той.

— Ние, ъ, сме тук за курса. По самозащита. — Почувствах, че трябва да уточня, в случай че той се окаже кучешки дресьор или сърф инструктор. — Аз съм Сидни, това е Ейдриън. Тази сутрин ви се обадох, спомняте ли си?

— А, да, да. — Едноокият почеса брадата си. — Носите ли парите? Само в брой.

Извадох сто и петдесет долара и му ги подадох. По навик едва не помолих за фактура, но се спрях навреме. Той пъкна банкнотите в джоба на шортите си.

— Добре — рече. — Записани сте. Вървете и чакайте в гаража, докато дойдат и останалите. Страничната врата е отключена. — Посочи към голяма сграда — два пъти по-голяма от къщата — в другия край на паркинга. Без да дочака, за да види дали сме се подчинили, мъжът се оттегли при стадото лаещи кучета.

Обзавеждането в гаража, както видях с облекчение, бе първото нещо тук, което донякъде изглеждаше законно. Върху пода имаше чисти постелки, а върху стените огледала. Върху една количка бяха

поставени телевизор и видео, както и купчина касети, покрити с дебел слой прах. Малко по-смуцаващ беше допълнителният декор, като например два броя нунджако^[1], висящи върху стената.

— Не ги докосвай! — изсъсках предупредително към Ейдриън, който се насочи към тях. — Онзи тип не е от тези, които обичат да им се пипат нещата.

Ейдриън остана с прибрани ръце.

— Смяташ ли, че ще се научим да ги използваме?

— Този курс не включва обучение с оръжия. Учат се основните правила при самозащита и ръкопашен бой.

— Тогава защо ни трябваше да се записваме? — Ейдриън приближи към стъклен шкаф, зад чиито витрини бяха изложени няколко вида месингови боксове. — Кастъл по цял ден се занимава с подобни неща. Той можеше да ни покаже някои хватки.

— Аз исках някой по-обикновен инструктор — обясних му.

— Като капитан Тропически шорти? И от къде, за бога, го изкопа?

— От интернет. Имаше много добри отзиви и препоръки почувствах се длъжна да защитя находката си.

— От кого? От Дългия Джон Силвър^[2]?

През следващия половин час пристигнаха и останалите курсисти. Сред тях имаше една жена на около седемдесет години. Както и майка, току-що родила четвъртото си дете и решила, че трябва да се „научи да ги защитава“. Последните две жени в курса бяха около двайсет и пет годишни и бяха облечени в тениски с ликовете на трите супер яки анимационни героини — момичетата Бюти, Брейнс и Браун. Двамата с Ейдриън бяхме най-младите в групата. Той беше единственият мъж, ако не се брой инструкторът, който каза да го наричаме просто Улф.

Започвах да се изпълвам с лошо чувство за всичко това, особено след като курсът започна. Ние бяхме насядали на пода, а Улф се облегна на едно от огледалата и ни погледна отгоре.

— След като сте тук — поде, — вероятно искате да се научите да използвате тези правилно. — Посочи към оръжията нунджако.

Зърнах лицето на Ейдриън в огледалото. Изражението му казваше: „Да, точно това искам да науча“.

— Е, много лошо — продължи Улф. — Никога няма да ги използвате. Не и в този курс. О, те са много полезни, повярвайте ми. Спасявали са ми задника не един път, когато бях на лов в Африка преди години. Но ако внимавате в това, което смятам да ви кажа, никога няма да има нужда да вземате в ръка нунджако, тъй като в Палм Спрингс нямаме проблеми с разбеснели се лосове.

Наскоро родилата жена вдигна ръка.

— Използвали сте нунджако срещу лос?

В очите на Улф се появи угрижено изражение.

— Използвал съм всякакви неща срещу това копеле. Но не тук и не сега. Защото ето какво ще ви кажа. С малко здрав разум, няма да имате нужда от оръжия. Или юмруци. Ти!

За мое изумление Улф посочи към мен, докато ме фиксираше със стоманения поглед на едното си око.

— Какво ти казах, когато пристигна?

Преглътнах.

— Да ви дам парите в брой, сър.

— А след това?

— Казахте ни да дойдем и да чакаме тук.

Той кимна със задоволство, така че явно отговорът ми очевидно бе правилен.

— Намираме се на три километра от останалите къщи и на около километър и половина от магистралата. Вие не ме познавате и нека не се лъжем, това място прилича на излязло от филм за някой сериен убиец. — С периферното си зрение видях как Ейдриън ми хвърли триумфален поглед. — Изпратих ви в отдалечена постройка, почти без прозорци. Вие влязохте. Огледахте ли се, когато влязохте тук вътре? Проверихте ли заобикалящата ви местност, преди да влезете вътре? Проверихте ли изходите?

— Аз...

— Не, разбира се, не сте го направили — прекъсна ме той. — Никой никога не го прави. А това е първото правило на самозащитата. Не приемайте нищо на доверие. Не е нужно да живеете живота си в страх, но трябва да познавате това, което ви заобикаля. Бъдете умни. Не отивайте слепешком в тъмни улици или паркинги.

И докато се усетя, той ме завладя.

Улф беше удивително добре подготвен. Разполагаше с много истории и примери за нападения, такива, които постоянно ми напомняха: хората са едни от най-жестоките и зли създания на този свят, не вампирите. Показа ни снимки и диаграми на различни опасни места, като изтъкваше уязвимостта им и даваше много практични съвети, които би трябвало да са очевидни за повечето хора, но не бяха. Колкото повече говореше, толкова по-глупаво се чувствах заради случилото се със Соня. Ако онези типове искаха да нападнат Соня достатъчно лошо, те щяха да намерят начин да го сторят. Но съществуваха милион неща, които аз бих могла да направя, за да проявя по-голяма предпазливост и навярно да избегна сблъсъка през онази нощ. Оказа се, че тъкмо това беше идеята, заемаща огромната част от философията на Улф: избягването на опасността е на първо място.

Дори когато накрая премина към обсъждането на някои основни движения, той наблягаше на използването им като средство да се отървем от нападателя — а не да се впуснем в бой, докато го повалим на земята. През последния половин час от курса ни остави да упражняваме някои от тези движения, като ни раздели по двойки, за да тренираме помежду си и върху чучело, за да не се нараним неволно.

— Слава богу! — възкликна Ейдриън, когато най-после преминахме към практическите занятия. — Вече реших, че съм дошъл в курс по борба, за да се науча как да не се бия.

— Но той е прав — възразих аз. — Много по-добре е, ако можеш да избегнеш битката.

— Но ако не можеш? — попита Ейдриън. — Както в случая с онези твои приятели с меча? Какво ще направиш, след като вече си попаднала в беда?

Потупах нашето чучело без лице.

— Ето за какво е това.

Основното движение, което Улф ни показваше днес, беше как да се освободим от нечия хватка, ако сме сграбчени отзад. Той владееше няколко техники, които не бяха много по-сложни от удар с главата или настъпване на крака. С Ейдриън се редувахме да бъдем нападателят, докато жертвата упражняваше хватките — със забавени движения и почти без контакт с партньора. Нали за това бяха чучелата. Аз бях около петнайсет сантиметра по-ниска от Ейдриън и изглеждах доста

неубедителна като нападател, което караше и двамата да избухваме в смях при всяко мое движение. Улф ни се скара, че не сме достатъчно сериозни, но ни даде висока оценка за усвоените техники.

Това ме направи малко по-самоуверена, при това достатъчно, че когато Ейдриън се извърна с гръб, за да вземе бутилката с вода, се прокраднах зад него, обвих ръце през кръста му и извих неговите назад. Улф ни бе показал как да се измъкнем от подобна хватка и аз съвсем честно смятах, че Ейдриън е забелязал атаката ми и ще се изплъзне още преди да съм го докоснала. Очевидно не бе така. Той застина и за миг останахме със склучени тела. Усещах допира на копринената му риза до кожата ми и топлината му. Облъхна ме приятното ухание на скъпия му одеколон. Като никога, без примес с миризмата на цигарен дим. Винаги съм му казвала, че не си струва да харчи толкова пари за един одеколон, но внезапно размислих. Беше невероятно.

Бях толкова потънала в приятното усещане, че се оказах напълно неподготвена, когато той наистина ме отблъсна.

— Какво правиш? — възкликна той ядно. Мислех, че ще се впечатли от коварната ми атака, но в погледа му нямаше нито одобрение, нито развеселени искри.

Усмивката ми помръкна.

— Изпитвам те дали можеш да се справиш с внезапно нападение — изрекох колебливо. Не разбирах какво бях сгрещила. Ейдриън изглеждаше смутен. Почти разстроен. — Какво има?

— Нищо — промърмори той дрезгаво. За миг очите му се приковаха в моите, с настойчивост, от която дъхът ми секна. После той отвърна поглед, сякаш не можеше да понася да ме гледа. Почувствах се по-сконфузена от всякога. — Никога не съм мислил, че ще дочакам да видя деня, когато ще обвиниш ръце около вам... някой като мен.

Едва забелязах, че без малко да се изтърве на публично място. Думите му ме стреснаха. Той беше прав. Бях го докоснала без дори да се замисля — и не само за формално ръкостискане с морой, както обикновено. Разбира се, случилото се бе единствено във връзка с курса ни, но аз знаех, че само преди няколко месеца никога не бих направила подобно нещо. А сега ми се струваше съвсем нормално да го докосвам. Затова ли той беше толкова разстроен? Тревожеше се за алхимиците и мен?

Улф приближи.

— Добра работа, момиче. — Тупна здравата Ейдриън по гърба. — Ти бе напълно неподготвен за нея.

Думите му изглежда разстроиха Ейдриън дори още повече и можех да се закълна, че го чух да мърмори:

— Дяволски си прав за това.

По обратния път с колата част от обичайната нафуканост на Ейдриън се завърна, но все още оставаше непривично тих и замислен. Отново се опитах да отгатна тази промяна в настроението му.

— Искаш ли да се отбием при Кларънс за храна? — Може би курсът го бе изтощил.

— Не — поклати глава той. — Не искам да закъсняваш. Но може би... може би ще дойдеш през уикенда и ще си организираме едно групово посещение там?

— В събота ще ходя на бала — отвърнах извинително. — Мисля, че Соня ще води Джил утре при Кларънс след училище. Вероятно може да дойде да вземе и теб.

— Предполагам. — Прозвуча разочарован, но можеше да почака един ден за кръв. Навярно се боеше, че Соня ще иска отново да го привлече за експериментите — което не би било зле, помислих си. Внезапно той се изправи в седалката си. — Като заговорихме за Соня... по-рано си мислех за нещо. Нещо, което Улф каза.

— Виж ти, Ейдриън! Значи все пак си внимавал в урока?

— Не започвай пак, Сейдж — предупреди ме той. — Знаеш, че Улф е откачен. Но когато ни изнасяше мъдрата си лекция, той спомена, че не бива да даваме лична информация на непознати и как много често жертвите са предварително наблюдавани. Спомняш ли си?

— Да, и аз бях там. Преди колко — половин час?

— Добре де. Онези типове, които ви нападнаха със Соня, изглежда са знаели, че тя е вампир — грешния тип, но все пак факт, а това че са се появили с меч, подсказва, че са направили някои проучвания. Искам да кажа, че не е изключено те просто да са я забелязали един ден на улицата и да са възкликнали: „О, вампир!“ Но може да са я следили от известно време.

Забелязали на улицата... Ахнах, когато изведнъж частиците от мозайката се напаснаха.

— Ейдриън, ти си гений.

Той трепна изненадано.

— Почакай. Какво?

— Седмицата преди нападението. Със Соня ходихме на вечеря и бяхме спрени от някакъв случаен минувач, който твърдеше, че я познава от Кентъки. Тя беше доста обърквана, защото през цялото време, докато е била там, тя е била стригой и очевидно не е общувала с хора на дружески начала.

На Ейдриън му бяха нужни няколко минути, докато осмисли думите ми.

— Значи... искаш да кажеш, че от известно време са я следили.

— Всъщност ти го каза.

— Да. Защото съм гений. — Отново се възцари тишина, докато обмисляхме вероятностите около ситуацията със Соня. Когато Ейдриън отново заговори, тонът му далеч не беше безгрижен. — Сейдж... снощи. Ти не каза нищо за предположението ми за ловците на вампири.

— Алхимиците нямат сведения за съществуването на модерни ловци на вампири — отвърнах машинално. — Баща ми спомена веднъж, че понякога някоя случайна група хора открива истината. Предполагам, че нападението срещу нея е нещо подобно — не е дело на организирана група или заговор.

— Съществува ли все пак дори и най-малката вероятност някак си и някъде алхимиците да са пропуснали нещо? И какво по-точно имаш предвид под определението „модерни“?

Историята на алхимиците ми бе набивана в съзнанието почти толкова много и непрестанно, както и философиите, определящи нашето поведение.

— Преди много време — да речем в Средните векове — когато алхимиците са се зародили, отделните клики са имали различни виждания как да се справят с вампирите. Никой не е смятал, че хората ще си сътрудничат с тях. Онези, които накрая образували моята група, решили, че е най-добре да работят съвместно с мороите, за да държат вампирите по-далеч от хората. Но имало и други, които не приемали този подход. Те смятали, че най-добрият начин да освободят хората е да унищожат напълно тези дяволски изчадия — с всички средства. — Отново се позовавах на фактите, моите стари бойни доспехи. Ако отхвърлех логически този аргумент, тогава нямаше да се налага да

признавам, какво би означавал този факт, ако наистина съществуваха хора, активно преследващи мороите.

— На мен това ми звучи като ловци на вампири — изтъкна Ейдриън.

— Да, но те не са успели. Просто имало твърде много вампири, морои и стригои, за да може една такава малка група да се справи с тях. Последните сведения за тях са от... от, бих казала от Ренесанса. Тези ловци накрая са изчезнали. — Дори аз долових несигурността в гласа си.

— Ти каза, че върху онзи меч имало алхимически символи.

— Много стари.

— Достатъчно стари, за да са от времето, когато се е появила отцепническата група?

Въздъгнах.

— Да. Толкова стари.

Исках да затворя очи и да се отпусна в седалката си. Явно върху бойните ми доспехи се появяваха пукнатини. Все още не бях напълно сигурна, че бих могла да приема идеята за съществуването на ловци на вампири, но повече не можех да изключвам тази възможност.

С угълчето на окото си виждах, че Ейдриън ме изучава.

— Защо беше тази въздишка?

— Защото много скоро трябва да сглобя всичко това и да разбера истината.

Той изглеждаше доволен от признанието ми.

— Е, ти не вярваш в ловците на вампири. Трудно ти е да ги смяташ за реална заплаха, когато работиш в свят от факти и данни, а? Но тогава... как те толкова дълго време са останали незабелязани от вас?

Сега, след като Ейдриън бе посял сепетом, умът ми вече работеше върху идеята.

— Защото те убиват само стригои — ако изобщо тези ловци съществуват. Ако някоя група е избивала морои, вашите хора щяха да забележат. Стригоите не са организирани по същия начин и дори и да са забелязали, едва ли ще докладват за убийствата на нас. Освен това стригоите през цялото време са избивани от мороите и дампириите. Няколко мъртви вампира в повече просто щяха да ви бъдат приписани, ако въобще някога бъдат намерени. Захвърли един стригой на слънцето

и никой никога няма да узнае, че е бил там. — При това заключение ме заля огромна вълна на облекчение. Ако наистина съществуваше подобна група, те не можеха да убиват морои. А и ловът на стригои бе опасен. Единствено на алхимиците можеше да се разчита да потулят смъртта на тези демони и да ги запазят в тайна от по-голямата част на човечеството.

— Можеш ли да попиташ алхимиците за ловците? — попита Ейдриън.

— Не, не още. Може би ще успея да се разровя из някои архиви, но никога не бих могла да повдигна официално този въпрос. Те ще се придържат към теорията на баща ми, че това са само случайни, особени групи от хора. Ще ми се изсмеят и ще ме отпратят с пренебрежение.

— Знаеш ли кой няма да ти се изсмее и да те отпрати с пренебрежение?

— Кларънс — изрекохме едновременно.

— Не е от разговорите, за които изгарям от нетърпение — въздъхнах уморено. — Но в крайна сметка той може наистина да знае нещо. И цялата тази негова параноя може би ще се окаже полезна. А охранителната му система? Ако тази група действително преследва Соня, тогава тя е в много по-голяма опасност, отколкото сме осъзнавали.

— Трябва да кажем на Беликов. Той е ненадминат в охраната. Няма да мигне, ако го убедим, че тя е в беда, което изглежда много вероятно след нападението с меча. — Забелязах, че за пръв път Ейдриън говореше за Дмитрий без обичайната горчивина. Всъщност думите и похвалата му звучаха съвсем искрено. Той наистина вярваше в уменията на пазителя. Но не изразих на глас заключението си. Ако Ейдриън започваше да превъзмогва омразата си към Дмитрий, това трябваше да стане постепенно и без каквато и да било външна „помощ“.

Оставих Ейдриън в апартамента му, като се уговорихме по-късно да поговорим. Когато се върнах в „Амбъруд“, госпожа Уедърс тутакси ми даде знак да се отбия при нея. Сега пък какво? Приготвих се да чуя, че Анджелина е подпалила нещо. Вместо това лицето на госпожа Уедърс изглеждало спокойно — дори мило — и аз се осмелих да се надявам за добри новини.

— Пристигнаха едни неща за теб, скъпа — рече надзирателката. Донесе от малкия офис зад бюрото си две закачалки с найлонови пликове за дрехи с ципове. — Остави ги една нисичка, енергична жена.

— Лия. — Взех закачалките, чудейки се какво ли ще открия вътре. — Благодаря ви.

Понечих да се обърна, но госпожа Уедърс отново заговори:

— Още нещо. Госпожа Теруилиджър остави това за теб.

Опитах се да запазя неутрално изражение. Вече бях затънала до уши в последните домашни, дадени ми от госпожа Теруилиджър. Сега какво? Госпожа Уедърс ми подаде голям плик. По формата му предположих, че вътре има книга. От външната страна бе надраскано: *Не е домашно. Може би това ще ти хареса.* Благодарих отново на госпожа Уедърс и понесох придобивките към стаята си. Оставих неотворени костюмите върху леглото и незабавно разкъсах плика. Нещо в бележката ѝ ме бе притеснило.

Не бях особено изненадана да видя, че е поредната книга за магии. Това, което ме изненада, бе, че за разлика от останалите, над които се потях заради нея, тази беше нова. Съвременна. Върху нея нямаше отбелязано издателство, така че вероятно бе нечий частен проект, но беше ясно, че е била отпечатана и подвързана през последните няколко години. Това бе смайващо. Съвсем съзнателно никога не съм разпитвала госпожа Теруилиджър за нейните приятелчета, които владееха магии, и за начина им на живот, но винаги съм предполагала, че четат стари, прашасали томове, каквито тя ме караше да превеждам и преписвам. Никога не ми бе идвало наум, че могат да работят по свои, нови и съвременни книги — макар че би трябвало.

Нямах време да се тюхкам за това, особено след като видях заглавието на книгата. „Невидимият кинжал: Практически магии за нападение и отбрана“. Като прелистих страниците, видях, че магиите са точно каквито се предполагаше от заглавието, но описани по много по-модерен начин, отколкото всички, които бях прочела досега. Произходът им бе точно цитиран, от кога датират и къде са най-популярни. Последните варираха в големи граници, но това, което беше постоянно, бе ефективността на магиите. Всички бяха или от този тип магии, които могат да се правят за много кратко време, или

такива, които се правят предварително, но имат незабавен разрушителен ефект — като магията за огън.

Това бяха точно типа магии, за които бях попитала госпожа Теруилиджър.

Пъхнах ядосано книгата обратно в плика. Как се осмеляваше да се опитва да ме подмами с това? Наистина ли си мислеше, че с това ще компенсира всичко, на което ме бе подложила? Госпожа Уедърс сигурно още беше долу и почти реших да сляза и да ѝ върна книгата, като заявя, че е станала грешка. Или утре сутринта просто бих могла да я оставя върху бюрото на госпожа Теруилиджър. Сега ми се искаше да не бях отворила плика. „Върнато на подателя“ неотворено щеше да бъде много по-силно послание, че няма да ме подмами в нейната заклинателска група като намира теми, които ме интересуват.

Обаче госпожа Уедърс знаеше за взаимоотношенията ми с госпожа Теруилиджър. Ако се опитах да върна книгата тази вечер, тя просто щеше да ми каже да го отложам за утре. И така трябваше да изчакам до сутринта. Реших да се утеша като извадих руло тиксо. Не можех да залича отварянето на плика, но можех да го запечатам отново — в това щеше да има психологически подтекст.

При все това, когато започнах да развивам лепенката, мислите ми се завъртяха обратно към Ейдриън и Улф. Улф ме бе успокоил малко с постоянните си напомняния, че повечето нападения са случайни и в много случаи са предизвикани от нехайството на жертвата. Като знаех това, както и какво да очаквам, се чувствах по-силна и уверена. Той бе споменал безцеремонно, че има нападения, които са добре обмислени предварително или от личен характер, но те явно не бяха обект на вниманието му. Въпреки това те ме накараха да си припомня дискусията с Ейдриън. Ами ако в историите на Кларънс имаше някаква истина? Ако ловците на вампири бяха реални? Всички знаехме, че нападението над Соня не беше случайно, но ако тя действително си имаше работа с някаква фанатична клика, съществуваща още от Средните векове... Тогава страховете на двама ни с Ейдриън бяха съвсем основателни. Те навярно отново щяха да я нападнат. И дори кракът ѝ никога да не стъпи на пуст паркинг или постоянно да върви със самоуверена походка, това нямаше да ги спре.

Сведох поглед към плика и реших още да не го запечатвам.

[1] Японско бойно оръжие от две къси пръчки, свързани с въже или верига. — Бел.прев. ↑

[2] Злодеят от романа на Р. Стивънсън „Островът на съкровищата“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 13

В деня на бала съвсем сериозно се замислих да посетя отново магазина за маскарадни костюми и да купя леснозапалимата бяла рокля.

Дрехата на Лия беше... малко повече, отколкото очаквах. Трябваше да призная, че тя бе свършила съвсем добросъвестно работата си, копирайки стила на хитоните, които са носили в древна Гърция. Роклята беше без ръкави, платът се прикрепваше към раменете ми с игли и падаше на елегантни дипли около шията, образувайки по-дълбоко деколте от това, с което бих се чувствала удобно. Полите на дрехата стигаха до пода, а Лия някак си бе успяла да улучи точно ръста ми, без да ми е взимала мерки. И тук свършваше историческата прилика. Платът бе от някаква мека, подобна на коприна материя, която се стелеше около мен, подчертавайки фигурата ми много по-добре, отколкото бихте очаквали от подобна рокля. Какъвто и да бе платът, древните гърци не биха могли да го произведат, а и беше... червен.

Не си спомнях кога за последен път съм носила червено. Може би когато съм била дете. Разбира се, в различните униформи на „Амбъруд“ понякога имаше нюанс на тъмночервено, но беше много по-приглушен. Това беше блестящо, огнено червено. Никога не съм носила толкова наситен цвят. Не ми се нравеше вниманието, което щеше да привлече. То щеше да се засили от златото, използвано при изработката на костюма. Златна ивица се виеше по ръба на аления плат, проблясвайки на светлината. Коланът също беше златен, а не от евтина пластмаса, както на дрехата в онзи магазин. Иглите, придържащи плата, също бяха златни (или поне от някакъв метал с високо качество, който приличаше на злато), както и аксесоарите към костюма: огърлица и обеци от малки монети. Дори ми бе дала златен гребен, инкрустиран с миниатюрни червени кристали.

Пробвах роклята в стаята си в общежитието и се втренчих в искрящата, червена гледка, която представлявах.

— Не — казах на глас.

Някой почука на вратата ми и аз се намръщих. Щеше да ми е нужна цяла вечност да съблека пищното одеяние, така че нямах избор, освен да отворя вратата в този си вид. За щастие беше Джил. Тя отвори уста, за да каже нещо, но щом ме видя, челюстта ѝ увисна безмълвно.

— Зная — промърморих. — Изглеждам абсурдно.

Тя се възстанови след няколко секунди.

— Не... не! Изумителна си! О, боже!

Натиках я вътре, преди някой от съучениците ни да ме види. Джил също бе облечена за бала, в ефирно творение от бледосиня прозрачна материя, което подхождаше идеално на стройната ѝ, грациозна фигура на морой.

— Червена е — осведомих я. — Аз никога не нося червено — додадох, в случай че не беше ясно.

— Зная — промълви тя с широко отворени очи. — Но би трябвало. Стои ти фантастично. Трябва да изгориш всичките си сиви и кафяви дрехи.

Поклатих глава.

— Не мога да облека това. Ако тръгнем веднага, все още имам време да отскоча до онзи магазин и да взема нещо друго.

Джил се отърси от замаяното си състояние и доби упорито, ожесточено изражение, което ми се стори малко пресилено за ситуацията.

— Не! Абсолютно не! Ще носиш тази рокля. Гаджето ти направо ще припадне. Освен това трябва да си сложиш малко грим — зная, зная. Не харесваш нищо крециящо, но само малко ще подчертаем очната линия и ще сложим червило. Съвсем дискретно. Трябва да си в тон с магнетичното излъчване на роклята.

— Виждаш ли? Цветът вече създава проблеми.

Но тя не отстъпи.

— Ще отнеме само минута. И само с толкова разполагаме. Ако не тръгнем скоро, ще закъснеем. Твоето гадже винаги подранява, нали?

Не ѝ отговорих веднага. Беше ме хванала натясно. Брейдан винаги подраняваше и колкото и да ме притесняваше дрехата, не можех да допусна да ме чака, особено след като не би могъл да влезе на бала, без да е с някой ученик от „Амбъруд“.

— Добре — примирих се с въздишка. — Да вървим.

Джил се ухили триумфално.

— Но първо — гримът!

Примирих се и с грима, а в последната минута си сложих и верижката със златното кръстче. Не беше в тон с костюма и тутакси се изгуби сред останалите пищни бижута, но се почувствах по-добре. Беше късче нормалност.

Когато най-после тръгнахме, заварихме Еди да ни чака във фойето. Той беше облечен в обикновени дрехи, а единственият му реверанс към Хелюин беше семплата бяла маска, която скриваше половината му лице и ми напомни за Фантома от операта. Почти се изкуших да го попитам дали разполага с още една, така че да отскоча да се преоблека и да отида на бала само с маската.

Той скочи от стола си и лицето му доби замечтано изражение, когато видя Джил в синята ѝ, неземна хубост. Честно, как никой не забелязваше колко луд е той по нея? Беше болезнено очевидно. Изпиваше я с очи и имаше вид сякаш всеки миг ще припадне от захлас. После погледът му се стрелна към мен и той се сепна. Изражението му вече не беше влюбено, а втрещено.

— Зная, зная. — Вече усещах какво ще е мотото на вечерта. — Червена е. Никога не нося червено.

— А би трябвало — отрони той като ехо на Джил. Погледът му се местеше от нея към мен и накрая поклати глава. — Много лошо, че сме „роднини“. Щях да ви поканя, момичета, за мои дами на бала. Но като се има предвид, че моята братовчедка вече иска да излиза с мен, предполагам, че не би трябвало да даваме повод за още клюки.

— Горката Анджелина — промърмори Джил, докато вървахме към колата ми. — Тя наистина искаше да отиде на бала.

— Имайки предвид, че там ще има конферансиета, вероятно е по-добре, че няма да ходи — отбелязах аз.

Когато стигнахме при моето Лате, Еди се спря.

— Може ли аз да карам? Тази вечер се чувствам като шофьор. Вие, момичета, приличате на принцеси. — Усмихна се на Джил. — Е, ти винаги си принцеса. — Отвори задната врата и направи поклон. — След вас, милейди. Тук съм, за да ви служа.

Практичният, корав Еди, рядко устройваше подобни драматични сценки, и видях, че това стресна Джил.

— Б-благодаря ти — избъбри тя, докато се настаняваше на задната седалка. Той ѝ помогна да прибере вътре полите на роклята си, а тя го изгледа учудено, сякаш го виждаше за пръв път. След това не ми даде сърце да откажа на молбата му и му подадох ключовете.

Балът в чест на Хелоуин се провеждаше в много хубава зала, в непосредствена близост до някакви ботанически градини. През седмицата с Еди бяхме проверили мястото, за да прецени той доколко е безопасно. Мика щеше да чака Джил там, както Брейдан мен, макар и поради различни причини. Училищните автобуси щяха да закарат повечето от учениците на бала. На тези от горните класове, като Еди и мен, им бе позволено да ползват личен транспорт, заедно с членове на семейството като Джил. Технически никой нямаше да знае дали Мика щеше да я отведе обратно в общежитието, но сега тя можеше да напусне кампуса само със семейната кола.

— Надявам се да съм готова за това — измърморих, когато потеглихме от паркинга. Роклята ме бе разсеяла толкова много, че няхах време да се замисля за другото ми притеснение: отиването на бала. Всичките ми стари тревоги се завърнаха. Какво да правя? Какво беше общоприетото в подобни случаи? Няхах смелост да попитам някой от приятелите си.

— Всичко ще е наред — успокой ме Еди. — Гаджето ти и Мика ще останат безмълвни.

Разхлабих колана си.

— Това е третият път, когато чувам определението „гаджето ти“. Какво ви става? Защо никой не нарича Брейдан по име?

Никой от тях не отговори веднага.

— Защото никой от нас не може да го запомни — рече Джил смутено накрая.

— О, я стига! Мога да очаквам това от Ейдриън, но не и от вас. Името му не е чак толкова странно.

— Не е — призна Еди. — Но просто има нещо... не зная. Незапомнящо се у него. Радвам се, че той те прави щастлива, но аз просто престанах да обръщам внимание на приказките му.

— Не мога да повярвам — простенах.

Брейдан ни чакаше отпред, без съмнение вече най-малко от десет минути. Стомахът ми се сви, когато ме огледа от главата до петите. Не каза нищо, макар че очите му малко се разшириха. Това добре ли беше

или зле? Размахих личната си карта, за да го пуснат вътре, а Джил почти незабавно се присъедини към Мика. Краткият романтичен плам на Еди бе угаснал и той отново се бе превърнал в сериозния и делови пазител. Лицето му за миг доби болезнено изражение, което изчезна толкова бързо, както се бе появило. Докоснах ръката му.

— Добре ли си? — попитах тихо.

Той ми се усмихна.

— Добре съм. Забавлявай се.

Отдалечи се и много скоро изчезна сред тълпата ученици. Двамата с Брейдан останахме сами. Помежду ни се възцари мълчание, което не беше необичайно. Понякога ни трябваша няколко минути, за да загреем и се впуснем в разговор.

— И така — рече той, когато влязохме вътре. — Виждам, че има диджей. Чудех се дали ще има уредба или оркестър на живо.

— Съвсем наскоро училището ни имаше лошо преживяване с един оркестър на живо — отвърнах, мислейки за Анджелина.

Брейдан не пожела да узнае подробности, а вместо това заразглежда декора. Таванът бе покрит с фалшиви паяжини и примигващи лампички. От стените висяха книжни скелети и вещици. Върху голямата маса в другия край на залата ученици гребяха пунша от гигантска пластмасова купа, която приличаше на вещерски казан.

— Невероятно, нали? — попита Брейдан. — Как един келтски езически празник може да се превърне в такова комерсиално събитие.

Кимнах.

— И много светско. Е, като изключим опитите да се слее с Деня на вси светии.

Той ми се усмихна и аз отвърнах на усмивката му. Отново бяхме върху безопасната и позната научна територия.

— Искаш ли да пробваш пунша? — попитах го. В момента гърмеше някаква бърза мелодия със силни басове, привличайки мнозина към дансинга. Бързите танци не бяха мой стил. Не знаех какво е отношението на Брейдан и се боях, че той може да пожелае да се присъединим към танцуващите.

— Разбира се — отвърна кавалерът ми с явно облекчение. Нещо ми подсказваше, че и той е бил на също толкова танцови забави колкото мен: николко.

Пуншът ни предостави възможността да обсъдим захарта и изкуствените подсладители, но без особен ентусиазъм от моя страна. Бях твърде загрижена за нещо друго. Брейдан не бе казал и дума за роклята ми и това ме изпълваше с безпокойство. И той ли бе толкова шокиран колкото мен? Дали любезно се въздържахе да сподели искреното си мнение? Едва ли можех да очаквам комплименти, след като ѝ аз не ги сипех с щедра ръка, така че реших да рискувам.

— Костюмът ти е страхотен — отбелязах. — От фирмата за театрални облекла е, нали?

— Да. — Той сведе поглед и приглади гънките на туниката си. — Разбира се, не е съвсем достоверен, но става. — Туниката беше дълга до коляното, прикрепена с игла на едното рамо, изработена от много лек, бледокремав вълнен плат. Дрехата бе в комплект с вълнена пелерина в тъмнокафяво, характерна за онова време. Дори с пелерината, голяма част от ръцете и гърдите му оставаха открити, показвайки стегнатото тяло на спортист с добре оформени мускули. Винаги съм го смятала за хубав, но до този момент не бях осъзнавала, че всъщност беше доста секси. Очаквах това откритие да предизвика по-силни чувства у мен, но не стана така.

Той чакаше да кажа нещо.

— Моят костюм също, не е съвсем, хм, достоверен.

Брейдан огледа безпристрастно дрехата ми.

— Не е — съгласи се. — Изобщо не е. Ами, предполагам, че кройката е приблизително същата. — Замисли се. — Но въпреки това смятам, че ти стои много хубаво.

Малко си отдъхнах. От неговите уста това можеше да се приеме за голям комплимент. Докато често бе доста многословен по други теми, биваше твърде пестелив, когато ставаше дума за емоции. Не би трябвало да очаквам нещо повече от простото излагане на фактите, така че думите му бяха наистина рядко изключение.

— Хей, Мелбърн! Къде се криеш? — Треј приближи към нас и започна да пълни щедро чашата си с искрящия зелен пунш. — Изглеждаш убийствено! И секси. — Хвърли извинителен поглед към Брейдан. — Не го приемай погрешно. Само казвам истината.

— Разбирам — кимна Брейдан. Не можах да сдържа усмивката си. През последните дни Треј се държеше някак странно в мое присъствие и беше хубаво да го видя отново в обичайната му форма.

Трей ме удостои с още един възхитен поглед, а сетне се извърна към Брейдан.

— Хей, я го отбележи. И двамата сме с тоги. Римско право! — Вдигна ръка за поздрав, но Брейдан не откликна.

— Моята дреха е гръцки хитон — обясни търпеливо. Огледа тогата на Трей, ръчно производство, която подозрително приличаше на спален чаршаф. — А твоята, хм, не е.

— Гръцка, римска — сви рамене Трей. — Каква е разликата?

Брейдан отвори уста и аз бях сигурна, че се готви да обясни точно каква бе разликата. Побързах да се намеся.

— Стои ти супер — казах на Трей. — Вижда се, че всички онези усиленни часове на тренировка и вдигане на тежести са си стрували — а и накрая имам възможност да видя татуировката ти.

Както и на Брейдан, туниката на Трей бе набрана върху едното рамо и откриваше долната част на гърба му. Трей, също като половината училище, имаше татуировка. Но за разлика от останалите, неговата не беше част от дрогиращите, зловещи татуировки с вампирска кръв, които проникваха в тялото и въздействаха върху физиката и психиката на учениците. Татуировката на Трей представляваше слънце с ясно очертани лъчи. Беше изработена с обикновено, тъмносиньо мастило за татуировки. Еди ми бе разказвал за нея, но аз никога досега не я бях виждала, тъй като Трей не се е появявал без риза пред мен.

Част от ентузиазма на Трей помръкна и той се извърна леко, така че да скрие гърба си.

— Е, не е нищо особено в сравнение с твоята. Между другото, радвам се, че имам възможността отново да я видя.

Докоснах разсеяно бузата си. Обикновено в училище прикривах златната лилия с грим, но реших, че тук, на бала, би могла да мине като част от костюма, ако някой от учителите се заяде за дрескода.

Отлетя още една минута и Трей отново засия.

— Време е да се пораздвижа. Идвате ли, приятели? Или смятате през цялата вечер да пазите пунша?

— Аз всъщност не обичам бързите танци — призна си Брейдан. Едва не се сринах от облекчение.

— Нито пък аз — побързах да се присъединя.

Трей ни се усмихна съжалително, преди да се отдалечи.

— Защо ли не съм изненадан.

С Брейдан прекарахме голяма част от вечерта край пунша, всъщност продължихме дискусията си относно корените на Хелюин, както и на пространното обсебване на езическите празници. Някои мои приятели се появяваха от време на време, а Кристин и Джулия не спираха да сипят възторжените си излияния за роклята ми. Често зървах и Еди да се движи из тълпата, безшумно и потайно. Може би трябваше да се облече като призрак. Почти винаги бе близо до Джил и Мика, но мисията му на пазител явно му пречеше да се отдаде на терзанията си по нея.

Двамата с Брейдан спряхме да говорим, когато от уредбата се разнесе бавна мелодия. Напрегнахме се и се спогледахме, знаейки какво предстои.

— Добре — рече той. — Не можем да го избягваме до безкрайност.

Едва не прихнах, а той ми се усмихна плахо. Беше напълно наясно със социалното ни неумение. Някак си това ми подейства успокояващо.

— Сега или никога — съгласих се.

Отидохме до дансинга и се смесихме с останалите двойки, сключили тела в ритъма на танца. Макар че да се нарече „танц“ това, което повечето от тях правеха, бе доста силно казано. По-голямата част се поклащаха вдървено и се въртяха наоколо. Няколко двойки просто се възползваха от възможността да се натискат и опипват. Но много бързо бяха разделени от строгите придружителки.

Улових едната ръка на Брейдан, а той отпусна другата на бедрото ми. Като се изключи целувката ни, това бе най-интимният контакт, който сме имали досега. Деляха ни все още няколко сантиметра, но аз все пак се притесних от тази промяна в границите на личното ми пространство. Напомних си, че харесвам Брейдан и му вярвам, че няма нищо странно в това. Както обикновено, не се усещах заобиколена от трептящи сърца и разноцветни дъги, но не се чувствах застрашена. Решена да откъсна мислите си от близостта ни, се заслушах в песента и тутакси улових ритъма ѝ. След минута Брейдан осъзна какво правя.

— Ти... ти можеш да танцуваш — прошепна удивено.

Погледнах го изненадано.

— Разбира се. — Едва ли можеше да се каже, че се нося по пода във вихъра на валса във величествена бална зала, но всичките ми движения бяха в такт с мелодията. Не можех да си представя как иначе може да се танцува. Междувременно, танцът на Брейдан се отличаваше съвсем малко от скованите движения на повечето от останалите двойки.

— Не е трудно — уверих го и додадох. — Като математиката е.

След като представих нещата в тази светлина и Брейдан се включи. Той се оказа схватлив ученик и започна да отброява такта с мен. Не след дълго имахме вид на двойка, която отдавна ходи на уроци по танци. Имаше и нещо още по-изненадващо — погледнах го веднъж, очаквайки да го видя съсредоточен в броенето на такта. Вместо това, той ме гледаше с меко изражение... дори бих казала нежно. Изчервих се и се извърнах.

Удивително, но от него все още се носеше ухание на кафе, макар че днес не беше на работа. Може би никакво количество вода не можеше да отмие този аромат. Но колкото и да харесвах този своеобразен кафеен одеколон, се улових, че мисля как миришеше одеколona на Ейдриън по време на тренировката в школата на Улф.

Когато зазвуча следващата мелодия, с Брейдан решихме да починем. Той се извини и отиде да говори с диджея. Когато се върна, отказа да обясни мистериозната си мисия, но изглеждаше изключително доволен от себе си. Последва още една бавна песен и ние отново се отправихме към дансинга.

За пръв път не разговаряхме. Беше достатъчно само да танцуваме. Ето това означава да водиш обикновен живот, помислих си. Това правят хората на моята възраст. Без грандиозни интриги или битки между доброто и...

— Сидни?

Джил бе застанала до нас с разтревожено изражение. Вътрешната ми аларма тутакси се включи, докато се чудех какво бе предизвикало тази внезапна промяна в щастливото ѝ, безгрижно настроение от преди малко.

— Какво не е наред? — попитах я. Първото ми опасение се отнасяше до Ейдриън, че тя е усетила нещо през връзката. Пропъдих мисълта. Трябваше да се притеснявам за морои убийци, а не за благополучието на Ейдриън.

Джил не каза нищо, а само кимна към масата с пунша, към почти точно същото място, където преди минути бяхме с Брейдан. Трей се бе върнал и говореше оживено с някакво момиче с венецианска маска. Маската беше красива — синя, като ледените вълни на океана, украсена със сребристи листа и цветя. Освен това ми беше позната. Джил я бе носила на ревюто на Лия и дизайнерката ѝ бе позволила да я задържи. Еднакво познат ми беше и тоалетът на момичето — овехтяла риза и разнищени джинсови шорти...

— Не! — простенах, разпознала дългата, ягодиворуса коса. — Анджелина. Как се е вмъкнала? Няма значение. — Имаше доста готови да ѝ помогнат да се промъкне. Придружителките навярно не са я забелязали в училищния автобус. — Трябва бързо да я изведем оттук. Ако я заловят, със сигурност ще я изключат.

— Маската наистина скрива лицето ѝ — изтъкна Джил. — Може би никой няма да забележи.

— Госпожа Уедърс ще забележи — настоях и въздъхнах. Онази жена притежава шесто чувство за... ох. Твърде късно.

Госпожа Уедърс наблюдаваше в другия край на залата, но орловият ѝ поглед не пропускаше нищо. Като се взрях в тълпата на дансинга, я видях да си проправя път към масата с пунша. Не мисля, че още бе разпознала Анджелина, но подозренията ѝ определено бяха събудени.

— Какво има? — попита Брейдан, местейки поглед между Джил и мен. Без съмнение лицата и на двете ни изразяваха един и същ ужас.

— Нашата братовчедка всеки момент здравата ще загази — отвърнах аз.

— Трябва да направим нещо. — Очите на Джил бяха разширени и тревожни. — Трябва да я измъкнем оттук.

— Как? — възкликнах.

Госпожа Уедърс стигна до масата с освежителните напитки тъкмо когато Трей и Анджелина се запътваха към дансинга. Видях я как понечи да ги последва, но не стигна много далеч... защото огромната купа с пунш внезапно избухна.

Е, не самата купа. Избухна пуншът вътре, изригвайки нагоре впечатляваща струя искряща, зелена течност. Последваха писъци и най-близо стоящите бяха опръскани, но госпожа Уедърс бе тази, която отнесе по-голямата част от пенливия душ.

Чух как Брейдан си пое рязко дъх.

— Как, за бога, стана това чудо? Трябва да е... Сидни?

Бях извикала и отскочила няколко крачки встрани. Знаех точно какво бе предизвикало експлозията. Брейдан предположи, че реакцията ми се дължи на страх да не пострадам.

— Всичко е наред — успокой ме. — Ние сме твърде далеч, за да стигнат парчетата до тук.

Погледнах мигом към Джил. Тя сви леко и безпомощно рамене, все едно искаше да каже: „Е, нима имах друг избор?“ Обичайната ми реакция на магията на мороите беше отвращение и страх. Тази вечер тези чувства бяха примесени с шок и тревога. Не биваше да привличаме вниманието към себе си. Вярно е, че никой не знаеше, нито би могъл да се досети, че Джил е използвала вампирска водна магия, за да причини разсейването с изригването на пунша, но това нямаше значение. Не исках да плъзнат слухове, че в „Амбъруд“ се случват странни, необясними явления. Ние трябваше да останем незабележими.

— Добре ли си? — Еди внезапно бе изникнал до нас — по-точно до Джил. — Какво се случи? — Дори не гледаше към пунша. Цялото му внимание бе насочено към Джил и също както и по-рано, това й направи впечатление. Отговори Брейдан, чиито очи горяха с интелектуално любопитство, докато наблюдаваше как учителите бързат да разчистят бъркотията.

— Предполагам, че е станала някаква химическа реакция. Може би просто са използвали сода за хляб. Или някакъв механичен уред?

Метнах многозначителен поглед към Еди.

— Беше шега — заявих твърдо. — Всеки би могъл да го направи. Еди ме погледна, сетне погледна към Джил и бавно кимна.

— Разбирам. Трябва да те изведем от тук — каза й. — Човек никога не знае какво...

— Не, не — прекъснах го. — Изведи Анджелина оттук.

— Анджелина? — слиса се Еди. — Но как...?

Посочих му към дансинга, където тя беше с Трей. Двамата, като мнозина други, се взираха с почуда в мястото на експлозията.

— Не зная как е влязла, но това не е важно. Трябва да си тръгне. Госпожа Уедърс едва не я залови.

В очите на Еди просветна разбиране.

— Но пуншът отвлече вниманието й?

— Да.

Погледът му се насочи отново към Джил и той се усмихна.

— Много навреме.

Тя също му се усмихна.

— Предполагам, че този път имахме късмет. — Погледите им бяха сключени и ми стана почти съвместно, че се налага да ги прекъсна.

— Върви — подканих Еди. — Изведи Анджелина.

Той хвърли един последен поглед на Джил, сетне се задейства. Не можех да чуя разговора му с Анджелина и Трей, но изражението на лицето му подсказваше, че няма да приеме никакви възражения. Видях как Трей отстъпва пред семейния авторитет и след още няколко напразни опита да се противопостави, Анджелина също се предаде. Еди бързо я съпроводи към изхода на залата и за мое облекчение нито госпожа Уедърс, нито който и да е друг, ги забеляза.

— Джил — казах аз, — може би ще е по-добре, ако и вие двамата с Мика си тръгнете по-рано. Не е нужно да е на секундата... но да е скоро.

Джил кимна тъжно.

— Разбирам.

Дори никой да не я свържеше със случилото се, по-добре да не е наоколо. Видях, че около масата се бе насъбрала тълпа и всички като Брейдан се опитваха да си обяснят какво бе причинило този феномен. Джил изчезна сред множеството. Брейдан най-последно откъсна поглед от масата. Започна да ми казва нещо, а след това извърна рязко глава към диджея.

— О, не! — възкликна със съкрушено изражение.

— Какво? — попитах, почти очаквайки масата на диджея да се срути или микрофонът да лумне в пламъци.

— Тази песен. Помолих да я пуснат за теб... но тя почти свърши.

Наклоних глава и се заслушах. Песента не ми бе позната, но беше бавна и романтична и ме накара да се почувствам... ами, донякъде виновна. Ето че един сантиментален жест на Брейдан бе съсипан от откачените ни и доста шумни „семеини“ шеги. Улових ръката му.

— Е, още не е свършила. Ела.

Успяхме да се включим в последната минута, но беше ясно, че Брейдан е разочарован. Искях да му се реванширам по някакъв начин и въпреки всичко случило се да се насладим на един нормален училищен купон с танци.

— Още е рано — подкачих го. — Ще отида да помоля да пуснат една песен за теб, а ти ще трябва да се досетиш откъде е. — Имайки предвид, че не слушах радио, навярно нямаше да е толкова трудно да отгатне. Отправих молбата си към диджея, а после се присъединих към Брейдан за още един бавен танц. Все още бях малко обезпокоена заради случилото се преди малко, но си казах, че вече всичко е наред. Джил си бе тръгнала. Еди се погрижи за Анджелина. Оставаше ми само да се отпусна и да...

Изведнъж, докато танцувах, ме стресна някакво вибриране. Носех през рамото си малка червена чантичка от плат. Тя се бе изгубила сред гънките на дрехата, но не можех да сбъркам бръмченето на мобилния си телефон. Извиних се на Брейдан и спрях да танцувам, за да проверя съобщението. Беше от Ейдриън: „Трябва да поговорим“.

„Супер“, помислих си и сърцето ми се сви. Още ли не бяха свършили бедите за вечерта?

„Заета съм“, написах му.

„Няма да те бавя. Наблизо съм“, дойде отговорът му.

Усещане за надвиснала опасност пропълзя бавно в мен:

„Колко близо?“

„На паркинга“, последва отговорът, от който се опасявах.

ГЛАВА 14

— О, боже! — изпъшках.

— Какво има? — разтревожи се Брейдан. — Всичко наред ли е?

— Трудно е да се каже. — Пъхнах обратно телефона в чантичката си. — Никак не ми се иска да го правя, но се налага да се погрижа за нещо навън. Ще се върна колкото може по-бързо.

— Искаш ли да дойда с теб?

Поколебах се.

— Не, няма нужда. — Нямах представа какво да очаквам отвън. Беше по-добре Брейдан да не се забърква в това. — Ще бързам.

— Сидни, почакай. — Брейдан улови ръката ми. — Това... това е песента, която поръча, нали? — Онази, на която танцувахме, беше свършила, и зазвуча мелодията на нова... ъ, ами, стара песен. Беше на около трийсет години. Въздъхнах.

— Да, тя е. Обещавам, че ще се върна много бързо.

Отвън бе приятно топло, но не задушно. Според прогнозата се очакваше да падне малко дъжд, което рядко се случваше тук. Докато вървах към паркинга, в съзнанието ми изскочиха някои от наставленията на Улф. Проверявай околността. Бъди нащрек за хора, спотайващи се край колите. Придържай се към осветените места. Увери се, че...

— Ейдриън?

Всички разумни мисли отлетяха от главата ми. Ейдриън лежеше върху колата ми.

Изтичах до Латето колкото бързо ми позволяваше роклята.

— Какво правиш? — възмутих се. — Махай се веднага от там! — Машинално проверих дали няма вдлъбнатини и драскотини.

Добавяйки обида към накърненото ми чувство за собственост, Ейдриън най-нахално пушеше, излегнат върху капака на двигателя, вперил поглед в небето. Вече се бяха скупчили облаци, но в пролуките проблясваше сребристото сияние на луната.

— По-кратко, Сейдж. Няма да оставя и драскотина. Наистина, това возило е доста удобно за семейна кола. По-скоро бих очаквал...

Той извърна глава към мен и замря. Никога не го бях виждала толкова неподвижен — или толкова притихнал. Шокът му беше толкова пълен и зашеметяващ, че той направо изтърва цигарата си.

— Ах! — извиках и се спуснах напред, ужасена от мисълта, че горящата цигара ще повреди колата ми. Тя тупна безобидно на асфалта и аз побързах да я стъпча. — За последен път те питам — ще се махнеш ли от колата ми?

Ейдриън бавно се надигна и седна. Очите му бяха широко отворени. Плъзна се от капака и слава богу, не бе оставил видими следи. Но все пак по-късно трябваше да проверя.

— Сейдж — промълви той. — Какво си облякла?

Въздъгнах и сведох поглед към роклята.

— Зная. Червена е. Не започвай и ти. Уморих се да слушам едно и също.

— Странно — поклати глава той. — Аз пък никога няма да се уморя да те гледам.

Думите му ме сепнаха и ме заля гореща вълна. Какво искаше да каже? Толкова ли чудато изглеждах, че той не можеше да спре да гледа такова откачено представление? Със сигурност... със сигурност не искаше да каже, че съм хубава...

Бързо се окопитих, напомняйки си, че трябва да мисля за момчето, което ме чакаше вътре, а не за този морой отвън.

— Ейдриън, аз съм на среща. Какво правиш тук? При това върху колата ми?

— Извини ме, че прекъснах вечерта ти, Сейдж. Нямах да съм върху колата ти, ако ме бяха пуснали вътре — отвърна той. Част от предишното му смайване се бе разсеяло и той отново зае типичната поза на Ейдриън, облягайки се на моето Лате. Поне беше прав и имаше много по-малка вероятност да го повреди.

— Да. Обикновено не се разрешава на двацет и няколко годишни младежи да присъстват на училищни забави. Какво искаш?

— Да говоря с теб.

Зачаках го да продължи, но единственият отговор, който получих, беше краткото проблясване на светкавица над главите ни. Беше събота и бях прекарала целия ден в кампуса, така че бе

разполагал с достатъчно време, за да ми се обади. Много добре знаеше, че балът е тази вечер. После подуших миризмата на алкохол, която се носеше от него. Стана ми ясно, че тази вечер нищо сторено от него не бива да ме изненадва.

— Защо да не почака до утре? Нужно ли бе наистина да идваш тук тази вечер и... — Намръщих се и се огледах. — Как изобщо стигна до тук?

— Взех автобуса — заяви той, почти гордо. — Много по-лесно е да се стигне до тук, отколкото до „Карлтън“. — Посещавах класовете по изобразително изкуство в колежа „Карлтън“ и поради липса на собствен транспорт, бе принуден да използва обществения — нещо, което не бе правил никога през живота си.

Бих могла да се надявам, че Соня или Дмитрий са го докарали дотук, което означаваше, че ще дойдат да го вземат. Но, разбира се, това не би могло да се случи. Нито един от двамата не би довел пияния Ейдриън тук.

— В такъв случай, предполагам, че аз ще трябва да те откарам до апартамента ти — заключих нещастно.

— Хей, дошъл съм сам до тук. Сам и ще се прибера. — Понечи да извади цигара, а аз го разтърсих ядно за ръката.

— Не го прави — рекох остро. Той сви рамене и прибра пакета. — Освен това се налага да те заведе у вас. Скоро ще има буря. Няма да те оставя да се влачиш пеша под дъжда. — Поредната светкавица потвърди думите ми, а лекият бриз разлюля полите на роклята ми.

— Хей — възпротиви се той, — не искам да ти създавам...

— Сидни? — Брейдан прекоси паркинга. — Всичко наред ли е?

Не, не съвсем.

— Ще трябва да си тръгна за малко — отвърнах. — Трябва да закарам брат си в апартамента му. Ще ме изчакаш ли? — Чувствах се зле дори да го предложа. Брейдан наистина не познаваше никого от съучениците ми. — Може би не е зле да намериш Трей?

— Да — рече Брейдан несигурно. — Или може да дойда с теб?

— Не — побързах да отхвърля предложението му, защото не исках да си прави компания с пияния Ейдриън в колата ми. — Просто се върни вътре и се забавлявай.

— Хубава тога — каза Ейдриън на Брейдан.

— Това е хитон — осведоми го Брейдан. — Дрехата е гръцка.

— Добре. Забравих, че това е темата на вечерта. — Ейдриън изгледа преценяващо Брейдан, сетне погледът му се плъзна по мен и отново се насочи към Брейдан. — И така, какво мислиш за тоалета на нашето момиче тази вечер? Удивителен е, нали? Прилича на Пепеляшка. Или може би на гръцка Пепеляшка.

— Костюмът изобщо не прилича на автентична гръцка дреха — отвърна Брейдан. Потръпнах. Знаех, че не искаше да се покаже безчувствен, но думите му ме засегнаха малко. — Роклята е исторически неточна. Искам да кажа, че е много хубава, но бижутата са анахронизъм, а жените в древна Гърция не биха носили подобна материя. Със сигурност не и този цвят.

— А какво ще кажеш за другите гъркини? — попита Ейдриън. — Онези блестящи, умни и неустойими красавици. — Челото му се набръчка, все едно трябваше да използва всяка частица на мозъка си, за да си припомни нужната дума. И за мое изумление го направи. — Хетерите. — Съвсем честно, не вярвах, че си спомня каквото и да било от разговора ни в Сан Диего. Постарах се да сподавя усмивката си.

— Хетерите? — Брейдан бе дори по-изненадан и от мен. Огледа ме критично. — Да... да. Предполагам — ако допуснем хипотетично, че подобни платове са съществували в онази епоха — това е нещо, което би носила една хетера, за разлика от обикновената гръцка матрона.

— И те са били проститутки, нали? — попита Ейдриън. — Онези хетери?

— Някои, да — съгласи се Брейдан. — Не всички. Мисля, че обичайният термин е „куртизанка“.

Лицето на Ейдриън бе абсолютно безизразно.

— Така. Значи твърдиш, че сестра ми е облечена като проститутка.

Брейдан отново огледа роклята ми.

— Ами, да, ако все още говорим хипотетично...

— Знаете ли какво? — намесих се решително. — Ние трябва да вървим. Всеки момент може да завали. Ще заведе Ейдриън у тях и ще се върна, става ли? — Не желяех Ейдриън да продължава с играта си, явно целяща да измъчва Брейдан и по подразбиране и мен. — Ще ти пратя есемес, когато тръгна за насам.

— Добре — кимна Брейдан, макар да не изглеждаше много сигурен.

Той си тръгна, а аз понечих да вляза в колата, когато забелязах, че Ейдриън се опитва — безуспешно — да отвори вратата на мястото до шофьора. Въздъгнах, отидох до вратата и я отворих.

— Ти си по-пиян, отколкото смятах. А си мислех, че си доста натряскан.

Той успя да се напъха вътре и се извърна към мен точно, когато първите дъждовни капки затрополиха върху предното стъкло.

— Твърде пиян, за да ме усети сладкишчето — изломоти той. — Връзката е блокирана. Тази вечер е свободна от Ейдриън.

— Много благородно от твоя страна — отбелязах. — Макар да подозирам, че това не е истинската причина да се насвяткаш така. Или за да дойдеш тук. Доколкото мога да преценя, единственото, което постигна, е да се сдърпаш с Брейдан.

— Той те нарече проститутка.

— Не го е направил! Ти го подведе!

Ейдриън прокара ръка през косата си и се наведе към прозореца, взирайки се в бързо развихрящата се буря навън.

— Няма значение. Вече реших, че не го харесвам.

— Защото е прекалено умен? — Припомних си коментарите на Джил и Еди от по-рано вечерта. — И незапомнящ се?

— Не. Просто мисля, че заслужаваш нещо по-добро.

— Какво имаш предвид?

Ейдриън не отговори и аз не настоях, тъй като вниманието ми се насочи към пътя. Бурите в Палм Спрингс, макар и редки, връхлитаха бързо и бяха доста свирепи. Пороите обаче не бяха рядкост и сега дъждът се лееше като из ведро, влошавайки видимостта. За късмет, Ейдриън не живееше много далеч. И това бе двойна благословия, защото когато бяхме на две пресечки от апартамента му, той промълви:

— Не се чувствам много добре.

— Не — изпъсках. — Моля те, моля те, не повръщай в колата ми. Почти стигнахме. — Около минута по-късно спрях до тротоара пред неговата сграда. — Излизай. Веднага.

Той се подчини и аз го последвах с разтворен чадър над главата си. Докато вървахме към входа на блока, той ме огледа и попита:

— Живеем в пустинята, а ти държиш чадър в колата си?

— Разбира се, че държа. И защо не?

Той изтърва ключовете си, а аз ги вдигнах, предполагайки, че за мен щеше да е по-лесно да отключа вратата. Щракнах най-близкия ключ и — не се случи нищо. Останахме няколко секунди в мрака, без никой от двамата ни да помръдне.

— В кухнята има свещи — рече Ейдриън и направи няколко олюляващи се стъпки в тази посока. — Ще запаля една.

— Не — наредих му, докато в съзнанието ми проблесна видение на цялата сграда, обхваната в пламъци. — Легни на дивана. Или иди да повърнеш в банята. Аз ще се погрижа за свещите.

Той избра дивана, очевидно не му беше чак толкова зле. Междувременно, открих свещите — ароматни, които миришеха отвратително, наподобявайки борово уханье. Но поне светеха и аз му занесох една запалена, заедно с чаша вода.

— Ето. Изпий това.

Той пое чашата и успя да остане седнал достатъчно дълго, че да изпие няколко глътки. Сетне ми върна чашата и се свлече върху дивана, като закри очите си с ръка. Придърпах близкия стол и седнах. Боровите свещи хвърляха слаби, потрепващи отблясъци помежду ни.

— Благодаря, Сейдж.

— Ще се справиш ли, ако си тръгна? — попитах го. — Сигурна съм, че на сутринта ще има ток.

Той не отговори на въпроса ми, а вместо това каза:

— Знаеш, че не пия просто само за да се напия. Искам да кажа, че донякъде е заради това. Голяма част. Но понякога алкохолът е единственото, което поддържа умът ми бистър.

— Това няма смисъл. Вземи — подадох му отново чашата с вода. Докато го правех, хвърлих бърз поглед към часовника на мобилния ми телефон, притеснена за Брейдан. — Пийни още.

Ейдриън се подчини, а сетне продължи да говори, като отново закри очите си с длан.

— Знаеш ли какво е да чувстваш, сякаш нещо изяжда ума ти?

Канех се да му кажа, че трябва да тръгвам, но думите му ме вледениха. Припомних си, че Джил каза нещо подобно, когато ми обясняваше за него и духа.

— Не — отвърнах прямо. — Не зная какво е това... но за мен, ами, това е едно от най-ужасните неща, които мога да си представя.

Умът е това, което съм. Мисля, че по-скоро бих предпочела да преживея всяка друга болка на света, отколкото да пострада разсъдъкът ми.

Точно в този момент не можех да оставя Ейдриън. Просто не можех. „Ще отнеме малко по-дълго време, отколкото мислех“, пратих есемес на Брейдан.

— Ужасно е — рече Ейдриън. — И странно, по липса на точно определение. Част от теб знае... ами, част от теб знае, че нещо не е наред. Че това, което мислиш, не е правилно. Но какво можеш да направиш? Ние сме това, което са мислите ни, как възприемаме света. Ако не можеш да вярваш на собствения си ум, на какво можеш да вярваш? На това, което ти казват останалите?

— Не зная — отвърнах, тъй като нямах отговор. Думите му ме поразиха, защото се замислих каква голяма част от живота ми бе направлявана от заповедите на другите.

— Роуз веднъж ми разказа за една поема, която била чела. Там имало този стих: „Ако очите ти не са отворени, няма да знаеш кога сънуваш и кога си буден“. Знаеш ли от какво се боя? Че някак си, дори и очите ми да са отворени, пак няма да зная разликата.

— О, Ейдриън, не. — Имах чувството, че сърцето ми ще се пръсне от мъка. Станах и седнах на пода до дивана. — Това няма да се случи.

Той въздъхна.

— Поне с алкохола... той усмирява духа и тогава зная, че ако нещата ми изглеждат странни, това е, защото навярно съм пиян. Не е кой знае каква причина, но все пак е нещо, нали? Поне имаш някаква причина, вместо да не вярваш на себе си.

Брейдан ми отговори: „Колко по-дълго?“ Раздразнена, написах: „Петнайсет минути“.

Погледнах отново към Ейдриън. Лицето му все още бе закрито, макар че пламъкът на свещта осветяваше чистите линии на профила му.

— Заради това ли... заради това ли се напи тази вечер? Духът ли те тормози? Искам да кажа, че вчера изглеждаше толкова добре...

Той издиша дълбоко.

— Не. С духа всичко е наред... поне доколкото е възможно. Всъщност тази вечер се напих, защото... ами, това е единственият

начин, за да събера смелост да говоря с теб.

— Ние си говорим през цялото време.

— Трябва да ти кажа нещо, Сейдж. — Откри лицето си и ме погледна, а аз внезапно осъзнах колко близо съм до него. За миг дори не обърнах голямо внимание на думите му. Танцуващият пламък на свещта придаваше на чертите му някаква измъчена красота. — Ти ли накара Лиса да говори с баща ми?

— Какво? О! Това. Почакай за секунда. — Взех телефона и изпратих нов есемес на Брейдан: „Нека по-добре са трийсет минути.“

— Зная, че някой я е помолил да го направи — продължи Ейдриън. — Искам да кажа, че Лиса ме харесва, но има много проблеми на главата си. Не би могла един ден просто да си каже: „О, хей. Май трябва да се обадя на Нейтан Ивашков и да му кажа какъв страхотен син има“. Ти си го уредила.

— Всъщност никога не съм говорила с нея. — Не съжалявах за действията си, но се чувствах малко странно, че се знаеше за тях и се налагаше да обяснявам. — Но аз, ъ, може да съм помолила Соня и Дмитрий да се застъпят пред нея за теб.

— А след това тя е говорила с моя старец.

— Нещо такова.

— Знаех си. — По тона му не можех да разбера дали е разстроен или изпитва облекчение. — Знаех си, че някой трябва да ѝ е подсказал и някак си бях сигурен, че си ти. Никой друг не би направил това за мен. Нямам представа какво му е казала Лиса, но човече, трябва наистина да е била много убедителна. Той е яко впечатлен. Изпрати ми пари за кола. И отново повиши издръжката ми до разумни нива.

— Това е добре — казах. — Нали?

Получих нов есемес от Брейдан: „Дотогава балът почти ще свърши“.

— Но защо? — попита Ейдриън. Седна на пода до мен. Изглеждаше почти смутен. Наведе се по-близо към мен, а в следващия миг явно се стресна от това, което правеше. Отдръпна се малко назад — но само малко. — Защо ще го правиш? Защо ще правиш това за мен?

Преди да отговоря получих ново съобщение: „Изобщо ще се върнеш ли навреме?“ Не можех да не се подразня от липсата на разбиране от страна на Брейдан. Без да мисля, написах: „Може би

трябва да си тръгнеш сега. Утре ще ти се обадя. Съжалявам“. Щракнах капачката на телефона, за да не мога да видя следващите есемеси. Извърнах поглед към Ейдриън, който ме гледаше напрегнато.

— Направих го, защото той не беше честен с теб. Защото заслужаваш доверие за това, което правиш. Защото той трябва да осъзнае, че ти не си този, за когото винаги те е смятал. Трябва да прозре истинската ти същност, а не да се задоволява с представите и предубежденията, които си е изградил за теб. — Погледът на Ейдриън притежаваше толкова голяма сила, че продължих да говоря. Притеснявах се да срещна настойчивия му поглед в мълчание. В същото време част от мен се боеше, че ако се замислех над собствените си думи, щях да открия, че се отнасят не само за Ейдриън и неговия баща, а в голяма степен за мен и моя баща. — Би трябвало да е достатъчно само да му се каже кой си ти — да му се покаже кой си — но той не пожела да ме чуе. Не ми харесва да използвам други да вършат нещата, които би трябвало сами да свършим, но изглежда това беше единствената ми възможност.

— Е — промълви най-после Ейдриън. — Предполагам, че се е получило. Благодаря ти.

— Той каза ли ти как да се свържеш с майка си?

— Не. Явно не се гордее чак толкова много с мен.

— Вероятно бих могла да разбера къде е. Или... или Дмитрий би могъл, сигурна съм. Както ти сам каза преди, навярно й позволяват да получава писма.

Той почти се усмихна.

— Ето те пак. Защо? Защо продължаваш да ми помагаш?

На устните ми напираха милион отговори, като се започне от: „Защото така е правилно“. И се стигне до: „Не зная“.

— Защото искам — отвърнах вместо това.

Този път бях удостоена с истинска усмивка, но в нея прозираше някаква мрачна самовглъбеност. Той отново се приближи към мен.

— Защото ти е мъчно заради един луд?

— Няма да полудееш — заявих твърдо. — Ти си по-силен, отколкото си мислиш. Следващият път, когато отново се почувстваш по този начин, намери нещо, върху което да се съсредоточиш, което да ти напомни кой си всъщност.

— Като какво например? Да си представя някакъв магически предмет?

— Не е нужно да е магически. — Замислих се. — Ето. — Разкопчах верижката със златния кръст. — Това винаги ми е помагало. Може би ще помогне и на теб. — Поставих го в ръката му и той улови моята, преди да успея да я отдръпна.

— Какво е това? — попита и се вгледа по-внимателно в медальона. — Почакай... виждал съм това. Ти го носиш постоянно.

— Купих го много отдавна, в Германия.

Той продължаваше да държи ръката ми и да разглежда кръста.

— Няма украса. Нито филигранни финтифлюшки. Нито гравирани тайни символи.

— Тъкмо заради това го харесвам — споделих му. — Няма нужда от украса. Вярванията на мнозина от древните алхимици са били изградени около чистотата и простотата. Това символизира и този медальон. Може би ще успее да ти помогне да проясниш ума си.

Ейдриън бе вперил поглед в кръста, но сега го вдигна и насочи към мен.

Върху лицето му грееше някакво чувство, което не можех точно да определя. Сякаш току-що бе открил нещо, нещо, което отдавна го е тормозило. Пое дълбоко дъх и без да пуска ръката ми, ме привлече към себе си. На светлината на свещите зелените му очи изглеждаха тъмни кладенци, но не по-малко завладяващи. Пръстите му се стегнаха около моите и почувствах как в мен се разлива топлина.

— Сейдж...

Внезапно токът дойде, обливайки стаята в светлина. Очевидно, без да го е грижа за сметките за ток, той бе оставил всички лампи включени, когато по-рано вечерта е излязъл от апартамента. Магията бе прекъсната и двамата трепнахме от внезапната яркост. Ейдриън отскочи от мен, оставяйки кръста в ръката ми.

— Не трябваше ли да си на бала? Нямах ли вечерен час или нещо такова? — попита рязко, без да ме гледа. — Не искам да те задържам. Хей, изобщо не биваше да те безпокоя. Съжалявам. Предполагам, че Ейдан е този, който те бомбардира с есемеси.

— Брейдан — поправих го и се изправих. — Всичко е наред. Той си е тръгнал, а аз ей сега потеглям за „Амбъруд“.

— Съжалявам — повтори той, докато вървеше към вратата с мен.
— Извини ме, че ти съсипах вечерта.

— Това ли? — Едва не се засмях, замислена за всички безумни неща, с които се бях сблъсквала през живота си. — Не. Нужно е нещо много повече от това, за да се съсипе вечерта ми. — Понечих да продължа и се спрях. — Ейдриън?

Той най-после впери очи право в мен и отново едва не ме събори с интензивността на погледа си.

— Да?

— Следващият път... следващият път, когато искаш да поговориш с мен за нещо — за каквото и да е — не е нужно да пиеш, за да събереш смелост. Просто ми кажи.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи.

— Не съвсем. — Отново пристъпих към вратата и този път той ме спря, отпусайки ръка върху рамото ми.

— Сейдж?

Извърнах се.

— Да?

— Знаеш ли защо не го харесвам? Брейдан? — Бях толкова изумена, че бе произнесъл правилно името му, че не можах да изрека на глас никакъв отговор, въпреки че ми хрумнаха няколко. — Заради това, което той каза.

— Кое по-точно? — Имайки предвид, че Брейдан бе казал много неща, при това в големи подробности, не беше съвсем ясно какво точно има предвид Ейдриън.

— „Исторически неточна“. — Ейдриън сочеше към мен с другата си ръка, която не беше върху рамото ми. — Кой, по дяволите, ще те погледне и ще каже: „Исторически неточна“?

— Ами, технически погледнато е вярно.

— Той не биваше да го казва.

Размърдах се, знаех, че трябва да се отдалеча... но не го направих.

— Виж, той просто си е такъв.

— Не биваше да го казва — повтори Ейдриън, с някаква мрачна сериозност. Наведе лицето си към моето. — Не ми пука, ако не е чувствителен тип, не си пада по комплиментите или каквото и да е там. Никой не може да те погледне в тази рокля, в цялата тази феерия от

огън и злато, и да започне да дрънка за анахронизми. Ако бях на негово място, щях да кажа: „Ти си най-красивото създание, което съм виждал някога да стъпва по тази земя“.

Дъхът ми секна — и от думите, и от начина, по който ги изрече. Почувствах как нещо странно се надига в мен. Не знаех какво да мисля, с изключение на това, че трябва да се махна оттук, по-далеч от Ейдриън, от това, което не разбирах. Изскубнах се от него и установих с изненада, че треперя.

— Още не си изтрезнял — заявих и хванах дръжката на вратата.

Той наклони глава настрани, продължавайки да ме гледа по същия смущаващ начин.

— Пиян или трезвен, някои неща са истина. Би трябвало да го знаеш. През цялото време работиш с факти.

— Да, но това не е... — Не можех да споря с него, когато ме гледаше така. — Трябва да вървя. Почакай... не взе кръста. — Подадох му го.

Той поклати глава.

— Задръж го. Мисля, че открих нещо друго, върху което да се съсредоточа.

ГЛАВА 15

На следващия ден се чувствах толкова виновна към Брейдан, че му се обадох, вместо да му изпратя обичайния есемес.

— Много съжалявам — подех аз. — Да хукна нанякъде така... не е типично за мен. Изобщо не е. Нямах да си тръгна, ако не ставаше дума за спешен семеен проблем. — Може би преувеличавах. Може би не.

— Всичко е наред — каза той. Без да виждам лицето му, нямах как да разбера дали е наред, или не е. — Предполагам, че и без това нещата вече приключваха.

Зачудих се какво има предвид под „неща“. Дали самият бал? Или говореше за нас?

— Позволи ми да се реванширам — продължих. — Обикновено все ти организираш всичко. Този път аз ще се заема. Каня те на вечеря и дори ще дойда да те взема.

— Със субаруто ли?

Пренебрегнах разсъдливата нотка в гласа му.

— Съгласен ли си или не?

Беше съгласен. Уговорихме се и когато затворих, вече се чувствах по-добре за всичко. Брейдан не беше бесен. Идването на Ейдриън не бе съсипало напъпващата ми връзка. Нещата отново се бяха върнали в нормалното русло — поне доколкото бе възможно при мен.

Бях запазила само за себе си следващият ден след бала, исках да наваксам с домашните и да не се торозя по социалните въпроси. В понеделник сутрин училищната седмица започна отново, със занятията и всичко останало. Еди влезе заедно с мен в столовата на източния кампус и двамата се подредихме заедно на опашката. Той пожела да узнае подробности за идването на Ейдриън на бала и аз му дадох съкратен отчет за вечерта, като му казах, че Ейдриън просто се е напил и е имал нужда от превоз до апартамента. Не споменах за моята роля да се ходатайства пред кралицата в негов интерес, нито за „най-

красивото създание, стъпвало някога по тази земя“. Със сигурност не споменах за чувствата, които изпитах, когато Ейдриън ме докосна.

Двамата с Еди приближихме до масата и заварихме обичайната гледка — Анджелина се опитваше да развесели Джил. Обикновено щях да смърря Анджелина за това, което бе направила на бала, но този път поне нямаше лоши последици. Освен това вниманието ми бе привлечено от Джил. Беше ми невъзможно да я видя унила и потисната, без тутакси да предположа, че нещо с Ейдриън не е наред. Еди заговори пръв, забелязал това, което бях пропуснала.

— Мика няма ли го? — попита той. — Излезе преди мен. Предположих, че вече е тук.

— Все трябва да си пъхаш носа, нали? — намръщи се Анджелина. — Скарали са се.

Кълна се, че Еди изглеждаше много по-разстроен от Джил.

— Какво? Той не ми е казал нищо. Какво се случи? Двамата изглеждахте толкова щастливи в събота вечерта.

Джил кимна мрачно, но не вдигна глава от недокоснатата си храна. Стори ми се, че зърнах проблясването на сълзи в очите ѝ.

— Бяхме. Всъщност ни беше толкова хубаво, че той говори с мен вчера и попита... попита дали искам да прекарам Деня на благодарността със семейството му. Те са от Пасадена. Смяташе, че може да получи разрешение от училището или да говори с вас.

— Това не звучи толкова лошо — рече Еди предпазливо.

— Да прекарам Деня на благодарността със семейството му е сериозна стъпка! Едно е да излизаме заедно тук, но ако отношенията ни се развият... ако станем двойка извън училище... — Тя въздъхна. — Всичко става много бързо. Колко дълго ще бъде възможно да крия каква съм? И дори проблемът да не е в това, не е безопасно. Целият смисъл на пребиваването ми тук е да съм на безопасно, наблюдавано място. Не мога просто така да тръгна да се срещам с непознати.

Думите ѝ представляваха още една стъпка по пътя на осъзнаване на трудностите, свързани с „неангажиращата“ ѝ връзка с Мика.

— Изглежда доста си мислила за това — отбелязах безстрастно.

Джил вдигна рязко глава, сякаш чак сега забелязваше присъствието ми.

— Да. Предполагам. — Гледа ме внимателно няколко секунди и странното ѝ, смутено изражение омекна. Тя се усмихна. — Днес

изглеждаш много хубава, Сидни. Начинът, по който светлината струи върху теб... изумително е.

— Хм, благодаря — смънках, питайки се на какво ли се дължеше този комплимент. Бях съвсем сигурна, че днес нямаше нищо забележително у мен. Косата и гримът си бяха същите, както винаги, а днес бях избрала от униформите бяла риза, в комбинация с пола на шотландско каре. Трябваше да компенсирам малко цветовия фурор през уикенда.

— А тъмночервената нишка в плата на полата ти наистина подчертава кехлибареното в очите ти — продължи Джил. — Не е толкова красиво като яркочервеното, но пак изглежда супер. Разбира се, на теб всички цветове ти стоят страхотно, дори и убитите.

Вниманието на Еди все още бе фокусирано в Мика.

— И как се скарахте?

Джил откъсна поглед от мен, за мое облекчение.

— О. Ами... казах му, че не съм сигурна дали ще мога да му гостувам за Деня на благодарността. Може би ако му бях посочила поне една причина, всичко щеше да е наред. Но аз се паникьосах, замислена за всички проблеми и забъбрех несвързано. Казах, че може да отидем в Южна Дакота, или че може семейството ми да дойде тук, че може да не ме пуснат, или... ами един куп други неща. Предполагам, че е било съвсем ясно, че си измислям и тогава той направо ме попита дали не искам повече да бъда с него. Тогава му казах, че искам, но че е много сложно. Той попита какво имам предвид, но, разбира се, аз не можех да обясня всичко и оттам нататък... — Тя вдигна ръце. — Сякаш оттам нататък всичко избухна.

Никога не съм мислила много за Деня на благодарността или за запознанство със семейството на някого като някакъв ритуал в развитието на една връзка. Семейството на Брейдан също живееше в Калифорния... дали се очакваше някой ден да се запозная с тях?

— Мика не е от тези, които дълго се сърдят — успокои я Еди. — Освен това е много разумен. Просто му кажи истината.

— Коя истина? Че съм една от последните потомки в моройска кралска фамилия и тронът на сестра ми зависи от успешното ми укриване и оцеляване? — попита Джил невярващо.

В очите на Еди проблеснаха развеселени искри, макар да бях сигурна, че заради нея полагаше усилие да остане сериозен.

— Предполагам, че това е единият вариант. Но не... имах предвид да му поднесеш по-опростена версия. Че още не искаш отношенията ви да се задълбочават. Че го харесваш, но не искаш да избързваш. Знаеш, че звучи съвсем разумно. Ти си на петнайсет, а двамата „излизате“ едва от месец.

Тя се замисли над думите му.

— И не смяташ, че ще се разсърди?

— Не и ако наистина го е грижа за теб — заяви убедително Еди.
— Ако наистина го е грижа, той ще разбере и уважи желанията ти — и ще бъде щастлив, че има шанс да бъде с теб.

Запитах се дали Еди има предвид Мика или себе си, но това не беше от предположенията, които се изразяват на глас. Лицето на Джил засия.

— Благодаря — каза на Еди. — Не се бях замисляла за това по този начин. Ти си абсолютно прав. Ако той не може да приеме чувствата ми, тогава няма смисъл изобщо да продължаваме да се виждаме. — Погледна към часовника на стената и скочи на крака. — Мисля, че ще се опитам да го намеря, преди да е станало обяд.

И в следващия миг вече я нямаше.

Добра работа, Еди, казах си. Може би току-що помогна на момичето на мечтите ти да се сдобри с гаджето си.

Еди улови погледа ми и по изражението в очите му разбрах, че си мисли същото.

Анджелина проследи с поглед изчезването на Джил от столовата, присвила замислено сините си очи.

— Дори сега да се сдобрят, не мисля, че ще продължи дълго. При тяхното положение... няма да се получи.

— Аз пък мислех, че за теб няма проблем с връзките между вампири и хора.

— О, така е. У дома няма проблем. Дори извън планините, във вашия свят пак няма проблем. Но Джил е специален случай. Тя трябва да остане в сянка и в безопасност, ако иска да помогне на семейството си. А като се среща с него, това няма как да се получи и тя го знае — без значение колко много ѝ се иска да не е така. Накрая ще постъпи както трябва. Това е дългът. Много по-важен, отколкото личните желания. Джил го разбира.

След това Анджелина заяви, че трябва да се върне в стаята си, за да навакса с домашните. Двамата с Еди останахме да се вираме смаяно след нея.

Той поклати удивено глава.

— Никога не съм мислил, че ще видя Анджелина толкова...

— ... послушна? — предположих.

— По-скоро имах предвид... логична и последователна.

Засмях се.

— Стига, много пъти е била такава.

— Знаеш какво имам предвид — възрази той. — Какво каза току-що? Беше напълно вярно. Беше... мъдро. Тя разбира Джил и ситуацията.

— Мисля, че тя разбира много повече, отколкото ние смятаме — кимнах, като си припомних колко много по-добре се държеше тя след онази сбирка — като се изключи вмъкването ѝ на бала. — Просто ѝ е било нужно време, за да се нагоди, което е съвсем разбираемо, имайки предвид каква голяма промяна е всичко това за нея. Ако беше видял откъде идва, щеше да разбереш.

— Може би не съм бил прав за нея — призна Еди. Изглеждаше изненадан от думите си.

Част от мен очакваше Трей да ме скастри, задето съм зарязала Брейдан на бала. Вместо това той отново отсъстваше от сутрешните занятия. Почти се разтревожих, но си напомних, че братовчед му все още е в града и навярно двамата се занимават със „семейни дела“. Трей беше разумен и компетентен. Каквото и да ставаше, той щеше да се справи. *Тогавата откъде бяха всички онези синини?*, зачудих се.

Когато пристигнах в кабинета на госпожа Теруилиджър за извънкласни занятия, тя ме чакаше, което приех за лош знак. Обикновено вече бе потънала в работа зад бюрото си и само ми кимваше, докато вадох книгите си. Днес стоеше пред бюрото със скръстени ръце и гледаше към вратата.

— Госпожице Мелбърн. Надявам се, че сте се забавлявали през уикенда? Със сигурност бяхте красавицата на бала в чест на Хелюин.

— Видели сте ме? — учудих се. За миг очаквах да ми каже, че е наблюдавала цялото събитие през кристалната си топка или нещо подобно.

— Със сигурност. Бях там като придружител. Стоях близо до диджея, така че не съм изненадана, че не сте ме забелязали. А и едва ли съм представлявала толкова забележителна гледка като вас. Трябва да призная, че неогръцкото творение, което носехте, беше много красиво и елегантно.

— Благодаря. — Днес цял ден получавах комплименти, но нейните не ме караха да изтръпвам като тези на Джил.

— И така — госпожа Теруилиджър отново доби делови вид, — мислех, че ще е полезно за нас да обсъдим някои от магиите и заклинанията, които проучвате за проекта ми. Да ги преписвате и систематизирате, е едно. Да ги разбирате — съвсем друго.

Стомахът ми се сви. Бях започнала да свиквам да избягвам общуването с нея, както и с монотонното и почти механично аотиране и превеждане на магиите. Докато не се задълбочавахме в тях, вярвах, че работата ми няма нищо общо с магията. Ужасявах се от това, което бе намислила, но нямаше как да протестирам, след като всичко влизаше в обучението ми и не заплашваше да нарани мен или когото и да било друг.

— Ще бъдете ли достатъчно любезна, за да затворите вратата? — попита тя. Сторих го и усещането ми за безпокойство се усили. — Сега... Исках да прегледаме по-обстойно онази книга, която ви дадох — тази за магиите за защита.

— Не я нося със себе си, госпожо — отвърнах с облекчение. — Но ако желаете, ще отида да я взема от стаята си и ще ви я донеса. — Ако бях изчислила правилно разписанието на училищния автобус — всъщност имам предвид погрешно — навярно голяма част от заниманието ни щеше да премине в пътуване до общежитието и обратно.

— Всичко е наред. Онзи екземпляр е специално за вас. — Вдигна една книга от бюрото си. — Имам свой. И така, да му хвърлим един поглед, какво ще кажете?

Трудно ми бе да прикрия разочарованието си. Ние седяхме на съседни чинове и тя незабавно пристъпи към преглед на съдържанието с мен. Книгата се състоеше от три раздела: „Защита“, „Планирани нападения“ и „Случайни нападения“. Съдържанието на всеки от тези подраздели бе разделено по нива на трудност.

— Защитата включва много магии за закрила и избягване на опасността — каза ми госпожа Теруилиджър. — Как мислиш, защо са на първо място в книгата?

— Защото най-добрият начин да спечелиш една битка, е да я избегнеш — отвърнах незабавно. — Което прави останалото излишно.

Тя изглеждаше стресната от формулировката ми.

— Да... точно така.

— Това казва Улф — обясних аз. — Той е инструктор и води курса по самозащита, на който се записах.

— Е, той е съвсем прав. Действието на повечето от магиите в този раздел е точно такава. — Отгърна няколко страници. — Тази е съвсем елементарна, но изключително полезна. Това е магия за скриване. Има доста съставки — което е съвсем нормално при заклинанията за начинаещи, — но си струва. Изработваш амулет и държиш подръка отделна съставка — натрошен гипс. Когато искаш да използваш магията, добавяш гипс и амулетът се задейства. Той прави почти невъзможно някой да те види. Можеш да напуснеш стая или някое място съвсем спокойно и незабелязано, преди магията да изгуби действието си.

Начинът ѝ на изразяване не остана незабелязан за мен и противно на вътрешната си съпротива, не се сдържах и попитах:

— Почти невъзможно?

— Амулетът няма да подейства, ако те знаят, че си там — обясни преподавателката. — Не можеш просто да направиш магия и да станеш невидим — макар че доста от магиите за напреднали го постигат. Но ако някой не очаква да те види... ами, ще останеш незабелязана.

Тя ми показа и други, много от които бяха съвсем начални. При тях също се правеше амулет и изискваха подобно активиране. Една от магиите, които госпожа Теруилиджър определи като средна по трудност, имаше обратно активиращо въздействие. Този, който правеше магията, носеше амулета за закрила, докато задействаше останалата част от заклинанието — това, което караше всички хора в определен радиус временно да ослепят. Докато я слушах, продължавах да се терзя от мисълта да използвам магия, за да въздействам директно върху някого. Да скриеш себе си бе едно, но да ослепиш някого? Да го замаеш? Да го накараш да заспи? Това

прехвърляше установените норми на поведение, използваше нередни и противоестествени начини, за да се вършат неща, които не бяха работа на обикновените хора.

Въпреки това... дълбоко в мен, една част можеше да види ползата. Нападението ме бе накарало да преосмисля доста неща. Колкото и да ме болеше да го призная, дори можех да разбера, че даването на кръв на Соня навярно не е чак толкова лошо. Навярно. Но при всички случаи още не бях готова да го направя.

Слушах търпеливо, докато госпожа Теруилиджър прелистваше страниците и през цялото време се питах каква игра играеше. Накрая, когато оставаха пет минути до края на часа, тя ми каза:

— За следващия понеделник бих искала да направиш една от тези, както в случая с амулета за изпепеляване, и да я опишеш.

— Госпожо Теруилиджър... — започнах.

— Да, да — прекъсна ме тя, затвори книгата и се изправи. — Отлично съм запозната с аргументите и възраженията ти как на хората не им е дадена подобна сила и всичко това са глупости. Уважавам правото ти да мислиш така. Никой не те кара да използваш тази магия. Просто искам да се запознаеш по-отблизо с материята.

— Не мога — заявих непреклонно. — И няма да го направя.

— Не е по-различно, отколкото да правиш дисекция на жаба в час по биология — възрази преподавателката ми. — За да се разбере теорията, в действие трябва да влязат ръцете.

— Предполагам... — отстъпих с неохота. — Коя искате да направя, госпожо?

— Която си избереш.

Нещо в думите ѝ ме притесни още повече.

— Бих предпочела вие да ми посочите.

— Не ставай глупава — махна с ръка тя. — Дала съм ти достатъчно свобода в проучванията, която важи и за случая. Не ме интересува коя магия ще избереш, стига да изпълниш задачата стриктно и до край. Избери това, което би представлявало интерес за теб.

Тъкмо в това бе проблемът. Карайки ме сама да избира, тя вече ме обвързваше с магията. Беше много по-лесно за мен да твърдя, че нямам участие в това и да изтъкна, че всичко, което съм направила, е било по принуда от нейна страна. Въпреки че това задание технически

ми бе възложено от нея, този малък избор, който тя бе предоставила на мен, ме подтикваше да проявя някакво творчество и самоинициатива.

Така че реших да отложам решението — нещо, почти нечувано за мен, когато ставаше дума за домашни. Част от мен се надяваше, че ако отлагам изпълнението на задачата, може би в крайна сметка ще ми се размине или пък госпожа Теруилиджър ще размисли и ще се откаже. Освен това разполагах с цяла седмица. Нямаше смисъл отсега да се тормозя.

Макар да знаех, че нямам задължения към Лия за костюмите за бала, все още смятах, че съм длъжна да ѝ ги върна, просто за да няма никакви съмнения относно намеренията ми. След като госпожа Теруилиджър ме освободи, взех моя костюм и този на Джил, опаковани в найлоновите им пликове, и се запътих към центъра на града. На Джил не ѝ се искаше да се раздели с нейния костюм, но се съгласи, че така е най-правилно.

Обаче Лия не мислеше така.

— Какво ще ги правя? — попита тя, когато се появи в бутика ѝ. Огромните халки на ушите ѝ, инкрустирани с изкуствени диаманти, направо ме заслепиха. — Те са направени за вас.

— Сигурна съм, че можеш да ги преправиш. А и предполагам, че не се отличават особено от обичайните ти размери. — Подадох ѝ закачалките, но тя скръсти упорито ръце. — Виж, дрехите са страхотни. Ние наистина оценяваме високо това, което си направила. Но не можем да ги задържим.

— Ще ги задържите — настоя тя.

— Ако не ги вземеш, просто ще ги оставя тук — предупредих я.

— А аз ще ги изпратя обратно в общежитието ви.

Въздъгнах.

— Защо това е толкова важно за теб? Защо не можеш да приемеш „не“ за отговор? В Палм Спрингс е пълно с красиви момичета. Не се нуждаеш от Джил.

— Точно в това е цялата работа — рече Лия. — Множеството красиви момичета просто се сливат в една маса. Джил е специална. Тя притежава естествена красота и не го осъзнава. Един ден ще бъде невероятна.

— Един ден — повторих, — но не сега.

Лия опита друг подход.

— Кампанията е за шалове и шапки. Не мога отново да използвам маска, но тя може да е със слънчеви очила — особено ако снимките са външни. Кажете ми, ако си съгласна с този план...

— Лия, моля те. Не си прави труда.

— Просто ме изслушай — не се предаваше дизайнерката. — Ще направим фото сесия. След това може да прегледаш снимките и да отхвърлиш всички, които не отговарят на странните ви религиозни изисквания.

— Без изключения — настоях. — Оставям роклите. — Оставих ги върху щанда и се запътих към вратата, подминавайки възраженията на Лия относно всички възхитителни неща, които можела да направи за Джил. *Може би един ден, помислих си. Един ден, когато всички проблеми на Джил са решени.* обаче нещо ми казваше, че този ден е доста далеч.

Въпреки че лоялността ми към „Спенсърс“ бе непоколебима, когато се връщах към колата си, едно малко френско кафене привлече вниманието ми. Или по-скоро уханието на кафето им привлече вниманието ми. Нямах занятия в училище и реших да се отбия за едно кафе. Носех със себе си учебника по английски и реших да почета, като се настаних край една от малките маси отвън на тротоара. Половината от времето ми мина в писане и получаване на есемеси от Брейдан. Той искаше да знае какво чета и двамата си разменихме любимите си цитати от Тенеси Уилямс.

Бяха минали едва десетина минути, когато върху мен паднаха някакви сенки, закривайки слънчевите лъчи. До масата стояха двама младежи, които не познавах. Бяха малко по-големи от мен — единият беше с руса коса и сини очи, докато другият бе тъмнокос и силно загорял. Израженията им не бяха враждебни, но не бяха и приятелски. И двамата бяха добре сложени, явно редовно тренираха. И тогава, след като се вгледах по-внимателно, осъзнах, че разпознавам единия. Тъмнокосият младеж беше същият, който преди време бе приближил мен и Соня, твърдейки, че я познава от Кентъки.

Мигновено цялата паника, която се опитвах да потисна през изминалата седмица, ме връхлетя с всичка сила, ведно с усещането за безпомощност и уязвимостта на човек, уловен в капан. Единствено мисълта, че се намирам на публично място, заобиколена от хора, ми помогна да ги погледна с удивително спокойствие.

— Да? — попитах.

— Трябва да говорим с теб, алхимичке — оповести русокосият. Нито един мускул не трепна по лицето ми.

— Мисля, че ме бъркате с някой друг.

— Никой друг наоколо няма татуирана лилия — заяви другият тип. Беше заявил, че името му е Джеф, но се чудех дали ми бе казал истината. — Би било страотно, ако се поразходиш малко с нас.

Днес татуировката ми бе прикрита. Но нещо ми подсказваше, че тези двамата са ме следили от известно време и не е нужно да виждат лилията, за да знаят, че е там.

— Няма начин — отсякох. Не се нуждаех от предупрежденията на Улф, за да разбера, че идеята е ужасна. Щях да остана тук, в безопасност сред тълпата. — Ако искате да поговорим, най-добре да седнете. В противен случай си вървете.

Сведох поглед отново към учебника, все едно не ми пукаше от нищо. Междувременно сърцето ми препускаше бясно и трябваше да извикам на помощ цялото си самообладание, за да попреча на ръцете ми да се разтреперят. Миг по-късно чух скърцането на метал върху асфалт и двамата се настаниха срещу мен. Вдигнах глава и погледнах безизразните им лица.

— Трябва да влезете вътре, ако искате кафе — отбелязах. — Не сервират отвън.

— Не сме тук, за да говорим за кафето — сръза ме Джеф. — Тук сме, за да говорим за вампирите.

— Защо? Да не снимате филм или нещо подобно? — пожелах да се осведомя.

— Знаем, че се движиш с тях — рече Русата коса. — Включително със стригоя Соня Карп.

Част от магията в татуировката ми бе да предпазва алхимиците да не издават информация за света на вампирите на непосветените. Съвсем буквално ние не можехме да го направим. Магията ни блокираше и не ни позволяваше да го сторим, дори и да искахме. След като тези типове вече знаеха за вампирите, татуировката нямаше да цензурира думите ми. Вместо това аз реших да си наложам автоцензура. Нещо ми подсказваше, че в случая неведението е най-добрата тактика.

— Вампирите не съществуват — заявих убедително. — Вижте, ако това е някаква шега...

— Ние знаем с какво се занимаваш — продължи Русата коса. — И вие не ги харесвате повече от нас. Тогава защо им помагате? Как е възможно вашата група толкова да се обърка и да забрави за първоначалната цел? Преди векове сме били едно цяло, обединени от идеята да заличим всички вампири от лицето на земята в името на светлината. Твоето братство е предало тази идея.

Понечих да възразя отново, когато забелязах нещо златно да проблясва в ухото на Джеф. Носеше малка обеца, представляваща миниатюрна златна сфера с тъмна точка в средата. Не можах да се сдържа.

— Обецата ти — заговорих. — Това е символът на слънцето — символът за златото. — И осъзнах, че това беше точно същият символ, който бе гравирен върху дръжката на меча, който взехме от алеята.

Той докосна обецата си и кимна.

— Ние не сме забравили нашата мисия — или нашата първоначална цел. Ние служим на светлината. Не на мрака, който крие вампирите.

Все още не бях показала с нищо, че вярвам в приказките им за вампирите.

— Вие сте тези, които миналата седмица нападнахте мен и приятелката ми на онази алея — обвиних ги.

Нито един от двамата не отрече.

— Твоята „приятелка“ е създание на мрака — рече Русата коса. — Не зная с каква магия е успяла да постигне настоящето си превъплъщение — да се преобрази така, че да прилича на другите вампири — но нас не може да ни заблуди. Тя е дяволско изчадие. Ще убие и теб и безброй други.

— Вие, момчета, сте луди — казах им. — Нищо от това, което казвате, няма смисъл.

— Само ни кажи къде е леговището ѝ — заговори Джеф. — Знаем, че не е апартаментът в другия край на центъра. Наблюдавахме го и знаем, че не се е връщала там, след като се опитахме да я унищожим. Ако не искаш да ни съдействаш активно, то поне ни дай нужната информация. Тя ни е достатъчна, за да отървем света от този демон.

Наблюдаваме го. Апартаментът на Ейдриън. Полазиха ме студени тръпки. Откога шпионираха дома му? И докъде се простираше

това наблюдение? Дали просто седяха в кола на улицата като пасивни наблюдатели, следящи заподозрян? Или разполагаха с високотехнологично оборудване? Улф ни бе предупредил да се пазим от преследвачи на обществените паркинги, но не и по домовете. Единствената ми слаба утеха беше, че те не знаеха за Кларънс. Явно наблюдението им не се простираше чак дотам, щом все още не бяха открили Соня. Но дали са следили мен? Знаеха ли кое училище посещавах?

Освен това думите им потвърждаваха ужасяващата реалност, за която дори не смеех да помисля. Тази реалност означаваше, че съществуваха сили, които бяха останали незабелязани за вездесъщите алхимици; сили, които саботираха целите ни.

Ловците на вампири бяха реалност.

С тази истина изскачаха стотици още по-ужасяващи въпроси. Какво означаваше това за света на мороите? Беше ли Джил в опасност?

А Ейдриън?

— Единственото, което смятам да направя, е да се обадя в полицията — осведомих ги. — Не зная кои сте вие, нито защо сте обсебени от приятелката ми, но нито една от нас двете не ви е сторила нищо. Вие сте дори още по-луди, отколкото ви смятах отначало, ако си въобразявате, че ще ви кажа къде е тя, така че да хукнете да я преследвате.

Тогава, и това си беше чист късмет, зърнах една патрулираща полицайка да върви надолу по улицата. Двамата до моята маса проследиха погледа ми и несъмнено отгатнаха намеренията ми. Щеше да бъде много лесно да я извикам. Ние не бяхме подали оплакване за нападението на алеята, но ако обвинях тези типове в преследване, със сигурност щяха да ги арестуват. Двамата се изправиха едновременно.

— Правиш ужасна грешка — предупреди ме Джеф. — Можели сме да изкореним това зло из основи още преди векове, ако групите ни са работели заедно. Първо стригоите, после мороите. Вашата заблуда и поддаването на тяхната поквара едва не са съсипали всичко. За щастие ние все още крачим по правия път. — Фактът, че той току-що бе назвал двете групи, бе достатъчно обезпокоителен. Тези типове определено бяха луди, но нямаше да е толкова страшно, ако говореха за вампирите с неясни, уклончиви термини. Използването на „морои“ и „стригои“ предполагаше обширни познания.

Русата коса ми подхвърли малка, саморъчно направена брошура.

— Прочети това и може би ще видиш светлината. Пак ще ти се обадам.

— На ваше място не бих го направила — предупредих ги. — Ако отново ме обезпокоите, няма само да си седим и да си бърбим приятелски. — Думите ми прозвучаха много по-свирепо, отколкото възнамерявах. Може би се бях заразила от Дмитрий и Улф.

Джеф се засмя, докато двамата се отдалечаваха.

— Жалко, че толкова си затънала в книжките — подхвърли той. — Притежаваш дух на ловец.

ГЛАВА 16

Без да губя време, събрах групата. Това беше важно. Все още не знаех доколко голяма е опасността, пред която се бяхме изправили, но нямах намерение да рискувам. Избрах къщата на Кларънс за място на срещата, имайки предвид, че ловците на вампири все още не знаеха за нея. При все това се чувствах нервна. Щях да се чувствам неспокойна дори и да се срещаме в бункер на алхимиците.

Очевидно „ловци“ не беше подходящият термин за тях. Според дълнопробната им брошура, те се наричаха „Воини на светлината“. Не бях сигурна дали заслужават тази претенциозна титла, особено след като прокламирайки мисията си, пишеха „пъкал“, а не „пъкъл“. Брошурата наистина беше доста лаконична, в нея просто се заявяваше, че сред хората бродят дяволски изчадия, а Воините са силата, призвана да ги унищожи. Приканваха братята си, хората, да бъдат готови и да запазят чистотата си. Добре поне, че никой от вампирите не бе назован. В текста не се споменаваха и за общата историческа връзка, която твърдяха, че имат с алхимиците.

Преди да потеглим за дома на Кларънс, Еди провери Латето за евентуални проследяващи устройства. Самата идея ме караше да изтръпвам, по същия начин, както при мисълта, че са наблюдавали Ейдриън. По някакъв начин се усещах осквернена. Единствено недоверието им към технологиите им ме караше да се чувствам малко по-добре.

— Не е възможно да са толкова напреднали — споделих с Еди, докато той се пъхаше под колата. — Имам предвид, че брошурата прилича на разпечатана на някой ксерокс от осемдесетте години на миналия век. Не зная дали това е така, защото тези брошури са останали оттогава, или още използват този ксерокс... но при всички случаи не ми се вярва да използват най-модерните технологии.

— Може би — съгласи се той, гласът му бе леко приглушен. — Но не бива да рискуваме. Не знаем на какво са способни. И доколкото

знаем, те се опитват да се присламчат към алхимиците, за да получат достъп до по-високи технологии.

Изстинах. Това бе възмутителна мисъл: че алхимиците и тази жестока, отцепническа групировка могат да бъдат свързани. Идеята ми се бе сторила безумна, когато двамата с Ейдриън разсъждавахме върху нея и ми беше още по-трудно да я приема, въпреки трупациите се доказателства. Поне сега разполагах с достатъчно информация, която да споделя с шефовете си, без да ми заявят, че говоря нелепости. Макар че никога не бях чувала за подобни ловци, изглеждаше напълно вероятно по някое време и на някое място да са се опитали да се свържат с моята организация, надявайки се, че някой от алхимиците ще им помогне.

Еди се измъкна изпод Латето.

— Чиста си. Да потегляме.

Джил и Анджелина чакаха наблизко, двете напрегнати и разтревожени. Джил се усмихна с възхищение на Еди.

— Не знаех, че можеш да правиш подобни неща. Дори не би ми дошло наум за нещо такова.

Той избърса потта от челото си.

— Мислиш си, че обучението за пазител включва само юмруци и ритници?

Тя се изчерви.

— Да, до голяма степен.

— Може ли някой път да ми кажеш нещо за тези работи? — попита Анджелина. — Струва ми се, че и аз би трябвало да зная.

— Разбира се — рече Еди. Прозвуча, сякаш наистина го мислеше. Тя засия.

Сега, след като поведението ѝ бе станало по-сериозно и сдържано, той изглежда се чувстваше по-свободно с нея. Мисля, че част от доброто ѝ поведение ми помогна да получа разрешение за нея тази вечер да бъде с нас. Технически все още бе наказана да не излиза, но аз успях да издействам специално позволение, позовавайки се на така наречената ни „семейна религия“. Използвах същото извинение, когато Джил бе наказана миналия месец, за да мога да я водя на храненията. Въпреки това имахме стриктна заповед за Анджелина тази вечер. Тя не можеше да отсъства повече от два часа и цената за

освобождането ѝ тази вечер бе добавянето на още един ден към наказанието ѝ.

Не потеглихме по обичайния маршрут и през цялото време Еди наблюдаваше внимателно пътя зад нас, за да се увери, че не ни следят. Опита се да ми обясни какво трябва да гледам, когато съм сама. Бях толкова нервна, че едва го слушах. След напрегнатото пътуване най-после стигнахме благополучно до дома на Кларънс. Заварихме Ейдриън вече да ни чака. Дмитрий явно беше ходил по-рано в центъра и го бе докарал без съмнение, взимайки същите предпазни мерки като Еди за пътуването.

Вече бях дала кратка информация на Еди и Дмитрий за ловците, но всички останали искаха да чуят по-подробно обяснение. Както винаги, се събрахме в дневната, а Дмитрий кръстосваше стаята, готов всеки момент да посрещне евентуално нападение. Кларънс седеше в креслото си и гледаше с обичайния си отнесен поглед. Но когато извадих брошурата, той се оживи.

— Това са те! — извика. Мислех, че ще скочи от креслото и ще изтръгне листа от ръката ми. — Онова там са техните символи! — Повечето от същите алхимични знаци, които бяха гравирани върху меча, бяха изрисувани и върху брошурата. — Този кръг. Спомням си този кръг.

— Това е символът на златото — потвърдих аз. — Или в техния случай, предполагам, че е символ на слънцето, тъй като те явно са обсебени от светлината и мрака.

Кларънс се озърташе като обезумял.

— Те са се върнали! Трябва веднага да се махнем от тук! Дойдох в този град, за да избягам от тях, но те са ме открили. Нямаме време. Къде е Дороти? Къде е Лий? Трябва начаса да си съберем багажа!

— Господин Донахю — заговорих с най-мекия тон, на който бях способна, — те не знаят, че сте тук. Вие сте в безопасност. — Не бях сигурна дали ми повярва, но се надявах да съм била убедителна.

— Тя е права — притече ми се на помощ Дмитрий. — И дори да знаят за теб, можеш да си сигурен, че няма да им позволя да те наранят. — Изрече го с такава убеденост и сила, че имах чувството, че щяхме да му повярваме дори ако в този момент в къщата нахлуеше група стригои и той ни каже: „Всичко е наред, вие сте в безопасност“.

— Ако това, което каза, е истина — обади се Соня, — аз съм тази, която е в опасност. — Изглеждаше много по-спокойна, отколкото аз бих била в подобна ситуация.

— Те няма да наранят и теб — рече Дмитрий остро. — Особено, ако не напускаш тази къща.

— Проучването... — поде тя.

— ... е нищо в сравнение с твоята безопасност — довърши той. Изражението в очите му красноречиво показваше, че няма да търпи никакви възражения. — Трябва да се върнеш в двора. И без това го планирахме. Просто ще стане по-рано.

Тя не изглеждаше във възторг от перспективата.

— И ще ви изоставя в опасност?

— Може би не сме — рече Еди, въпреки че напрегнатата му поза говореше друго. — От това, което Сидни каза — и от техния мини манифест — следва, че фокусът на вниманието им са стригите, а не морите. — Погледна към Джил. — Не че няма да сме нащрек. След като са сгрешили, взимайки Соня за стригой, кой знае още каква лудост може да извършат? Не се тревожи. Няма да им позволя да те доближат. — Джил имаше вид, сякаш всеки миг ще припадне.

— Това е вярно — присъединих се аз. — Те продължават да смятат морите за опасност, но не толкова голяма колкото стригите.

— Също като алхимиците — обади се Ейдриън. Той седеше в едно кресло в ъгъла и до този момент бе останал мълчалив. Не го бях виждала от нощта на бала, нито бяхме говорили, което беше странно. Дори когато не ме бомбардираше с патетични есемеси за експериментите, той винаги ми пращаше по някоя хаплива духовитост.

— Истина е — признах с усмивка. — Но ние не се опитваме да убием някой от вас. Дори и стригите.

— Тъкмо в това е проблемът — намеси се Дмитрий. — Тези воители са убедени, че Соня е стригой и използва някакъв трик, за да го прикрие.

— Може би разполагат с някаква проследяваща система или списъци — рече Соня замислено. — Може би следят различни стригои из страната, а след това се опитват да ги изловят.

— Въпреки това, те не знаят за теб — изтъкнах, обръщайки се към Дмитрий. Лицето му остана безизразно, но аз знаех, че му е много трудно, когато му се напомня за дните му на стригой. — А от това,

което зная... ти си бил много по-забележителна фигура от Соня. — Всъщност е бил стригой мафиот. — И след като не са чували за теб, това означава, че нямат международно присъствие — или поне не в Русия.

Анджелина се наведе напред със склучени ръце и дари Кларънс с толкова сладка усмивка, че наистина заприлича на ангел.

— Откъде знаете за тях? Кога за пръв път се сблъскахте с тях?

Отначало той изглеждаше твърде ужасен, за да отговори, но мисля, че милото й поведение го успокои.

— Ами, те, разбира се, убиха племенницата ми.

Всички знаехме, че Лий бе убил племенницата на Кларънс, но възрастният мъж не вярваше в това, както не вярваше, че синът му е мъртъв.

— Бяхте ли свидетел на убийството? — попита Анджелина. — Изобщо виждали ли сте ги някога?

— Не и когато Тамара умря. Не съм — призна мороят. Погледът му доби блуждаещо изражение, като че ли се вглеждаше в миналото. — Но аз зная какви признаци да търся. Виждате ли, попадал съм на тях много преди вас. Още по времето, когато живеях в Санта Крус. Както знаете, те обичат Калифорния и югозападната част на страната. Свързано е с манията им по слънцето.

— Какво се е случило в Санта Крус? — попита Дмитрий.

— Една група младежи от техните ме преследваше. Опитвах се да ме убият.

Останалите се спогледахме.

— Значи преследват и морои — заключи Еди и приближи към Джил.

Кларънс поклати глава.

— Обикновено не. Според Маркълс те предпочитат стригои. Тези бяха млади, недисциплинирани членове на техния орден, които действаха на своя глава, без знанието на началниците си. Предполагам, че някой подобен на тях е убил Тамара.

— Кой е Маркълс? — попитах аз.

— Маркълс Финч. Той ме спаси от тях преди няколко години. Отблъсна ги по време на нападението, а по-късно се свърза с ордена им, за да държат тези главорези по-далеч от мен. — Кларънс

потрепери при спомена. — Не че аз останах там дълго след това. Взех Лий и заминах. Тогава се преместихме за кратко в Лос Анджелис.

— Този Маркърс — продължих да го разпитвам — пазител ли е бил?

— Човек. Тогава беше на твоята възраст. Знаеше всичко за ловците.

— Предполагам, че е знаел, след като се е свързал с тях — отбеляза Дмитрий замислено. — Но навярно е бил приятелски настроен към мороите, след като ти е помогнал?

— О, да — потвърди Кларънс. — Много.

Дмитрий ме погледна.

— Мислиш ли...

— Да — отвърнах, отгатнала въпроса му. — Ще видя дали ще можем да открием този Маркърс. Би било чудесно да получим информация от източника, а не от тези откачени воители. Всъщност смятам официално да докладвам за това.

— Аз също — каза Дмитрий.

Въпреки че Кларънс не беше експерт по ловците, както този тайнствен Маркърс, възрастният морой все още притежаваше значителна информация — информация, която никой от нас не искаше да чуе преди. Потвърди това, за което ние вече се бяхме досетили за ловците — „обожествяването на светлината“. Групата се е съсредоточила върху стригоите (засега) и всичките им преследвания са внимателно планирани и организирани. Разполагали с мрежа от последователи, които да следят и контролират по-младите членове на ордена — и тъкмо поради тази причина е била спряна онази разюздана шайка, преследвала Кларънс. От това, което Кларънс узнал, ордена се отнасял доста строго към набирането на нови членове, държал на дисциплината и опита.

Тъй като отпуснатото време на Анджелина изтичаше, трябваше по-бързо да приключим. На мен се падаше задачата да отведа Ейдриън у тях, защото решихме, че е по-добре да не рискуваме Дмитрий да бъде проследен при завръщането си обратно до дома на Кларънс. Освен това виждах, че Дмитрий няма търпение да задвижи нещата. Той искаше да организира заминаването на Соня и да се посъветва с пазителите — в случай че Джил трябва да бъде преместена. Лицето й

отразяваше чувствата и на двете ни относно тази вероятна перспектива. И двете се бяхме привързали към „Амбъруд“.

Докато Дмитрий даваше последни инструкции на Еди, аз дръпнах настрани Соня, за да ѝ кажа нещо насаме.

— Аз... мислих за нещо — споделих.

Тя ме изгледа внимателно, навярно четеше аурата ми и езика на тялото ми.

— Какво има? — попита.

— Ако искаш... ако наистина го искаш, можеш да ми вземеш кръвна проба.

Това бе огромна, огромна стъпка от моя страна. Дали бе нещо, което исках? Не, абсолютно не. Все още изпитвах същите инстинктивни страхове да дам от кръвта си на мороите, дори за научни цели. При все това, вчерашните събития — дори не толкова нападението на алеята — бяха започнали да ме карат да преосмисля възгледите си за света като цяло. Вампирите не бяха единствените чудовища в него. Те дори не бяха чудовища, особено в сравнение с тези ловци на вампири. Как бих могла да определям врага съобразно расата му? Все повече и повече се убеждавах, че човешките същества можеха да причинят зло не по-малко от вампирите и че вампирите бяха способни на добри дела. Имаха значение единствено нашите действия, а Соня и Дмитрий бяха благородни създания. Те се бореха да разрушат злото по принцип и колкото и да не желаех да им дам кръвта си, знаех, че съм длъжна да им помогна.

Соня разбираше каква жертва е това за мен. Лицето ѝ остана спокойно — нямаше радостни изблици — и кимна сериозно.

— Нося си медицинския комплект. Мога да ти взема кръв, преди да тръгнеш, ако си сигурна, че го искаш.

Толкова скоро? Е, защо не. Беше по-добре да приключи по-бързо — особено след като Соня навярно скоро щеше да напусне града. Направихме го в кухнята, където изглеждаше по-хигиенично, отколкото в дневната. Соня не беше лекар, но явно бе преминала добро обучение, тъй като действията ѝ не се отличаваха от тези на опитна медицинска сестра или лаборантка. Дезинфектанти, ръкавици, нова спринцовка. Всички необходими процедури бяха спазени и малко след като ловко заби спринцовката във вената, вече разполагаше с кръвната ми проба.

— Благодаря ти, Сидни — каза ми тя, докато ми подаваше антисептична лепенка. — Зная колко трудно е това за теб. Повярвай ми, наистина можеш да ни помогнеш.

— Искам да помогна — уверих я. — Наистина го искам.

Тя се усмихна.

— Зная. А ние се нуждаем от колкото се може повече помощ. След като бях една от тях... — Усмивката ѝ помръкна. — Ами, вярвам повече от всякога, че това зло трябва да бъде спряно. Ти може да си ключът.

За секунда думите ѝ ме изненадаха, че аз по някакъв начин бих могла да играя важна роля в борбата против злото и дори вероятно да помогна да бъде спряно. Тукатси тази мисъл бе изместена от един стар мой страх. Не. Не. Аз не бях специална. Не исках да бъда. Наистина бях направила голямо усилие заради вероятността, че бих могла да помогна, но със сигурност от това нямаше да излезе нищо.

Върнах се при останалите. Ейдриън и Джил водеха някакъв напрегнат разговор в ъгъла. Еди и Анджелина също разговаряха и аз я чух да казва:

— В училище ще прекарвам повече време с Джил, просто за всеки случай. Не можем да позволим тя да стане жертва на някой инцидент или сгрешена самоличност.

Еди кимна. Изглеждаше впечатлен от предложението ѝ.

— Съгласен съм.

Удивително, помислих си.

Скоро след това потеглих с моите питомци и се насочих към центъра на града, за да оставя Ейдриън. Когато спрях пред сградата му, видях нещо, което накара ченето ми да увисне. Благоговение и изумление се преплитаха в мен. Това беше може би най-нескопосаното паркиране в живота ми — ударих рязко спирачка на Латето и изскочих от колата в секундата, когато извадих ключа от запалването. Останалите ме последваха след миг.

— Какво — промълвих задъхано — е това?

— О — сви нехайно рамене Ейдриън, — това е новата ми кола.

Пристъпих няколко крачки напред, сетне спрях, страхувайки се да приближа това чудо по същия начин, по който някои благоговоят пред кралските особи.

— Това е спортен форд мустанг от 1964 със сгъваем покрив — изхъхрих, осъзнавайки, че навярно очите ми всеки миг ще изхвъркнат от орбитите. Заобиколих това бижу на автомобилостроенето. — През тази година компанията е направила голяма промяна в модела и е увеличила размера, за да е в състояние да се конкурира с останалите високоскоростни коли на пазара. Виждате ли? Това е първият модел с вдлъбнати стопове и последният с печатната буква „Ф“ отпред, който се произвежда до 1974 година.

— За бога, що за цвят е това? — възкликна Еди.

— Пролетно жълто — отвърнахме в един глас двамата с Ейдриън.

— Аз бих го определил по-скоро като лимонено жълто — заяви Еди. — Може би не е зле да я преобядисаш.

— Не! — изригнах. Захвърлих чантата си върху тревата и внимателно докоснах страничната броня на колата. Красивият нов мустанг на Брейдан внезапно ми се стори съвсем обикновен и невзрачен. — Очевидно боята е била освежена, но почти не се отличава от класическия цвят. — Какъв е моделът на двигателя? „С“, нали?

— Хм... не съм сигурен — отвърна Ейдриън. — Зная, че двигателят му е осемцилиндров, V-образен.

— Разбира се, че е. — Едва се сдържах да не завъртя очи. — А-289. Искам да зная колко конски сили е.

— Сигурно го пише в паспорта на колата — предположи Ейдриън неуверено.

Чак в този момент осъзнах онова, което ми бе казал по-рано. Погледнах го, знаейки, че изражението на лицето ми е образец на недоверие.

— Това наистина ли е твоята кола?

— Да — потвърди той. — Нали ти казах. Моят старец ми отпусна пари за кола.

— И ти си купил тази? — Надникнах през страничния прозорец. — Супер. Черен интериор, с ръчни скорости.

— Да — повтори Ейдриън, този път със сянка на смущение. — Това е проблемът.

Извърнах се.

— Защо? Черното е страхотно. А кожената тапицерия е в отлично състояние. Както и останалата част от колата.

— Не, нямам предвид интериора. Скоростите. Не мога да карам със скоростен лост.

Замръзнах.

— Не можеш да караш със скоростен лост?

— Нито пък аз — включи се и Джил.

— Ти нямаш шофьорска книжка — напомних ѝ, въпреки че моята майка ме бе научила да шофирам още преди да взема книжка — при това коли както с автоматични, така и с ръчни скорости. Знаех, че не бива да се изненадвам, че скоростният лост е вече отминала епоха, колкото и варварски да ми се струваше този факт. Това обаче бе нищо пред другия, съвсем очевиден проблем. — И защо, за бога, си купил кола като тази, след като не можеш да караш с ръчен лост за скорости? Има един куп коли — нови коли — които са автоматик. Щеше да бъде милион пъти по-лесно.

Ейдриън сви рамене.

— Хареса ми цветът. В тон е с дневната ми.

Еди изсумтя.

— Но ти не можеш да я караш — изтъкнах.

— Реших, че няма да е чак толкова трудно. — Ейдриън звучеше забележително спокоен относно това, което намирах за светотатство. — Ще се поупражня тук наоколо и ще се науча.

Не можах да повярвам на ушите си.

— Какво? Да не си полудял? Ще я съсипеш, ако не знаеш какво правиш!

— И какво друго ми остава? — попита той. — Да не би да ми предлагаш ти да ме научиш?

Извърнах се към красивия мустанг.

— Да — заявих решително. — Ако по този начин ще я спася от теб.

— Аз също мога да ти покажа — предложи Еди услугите си.

Ейдриън не му обърна внимание и впи поглед в мен.

— Кога можем да започнем?

Прехвърлих мислено списъка си със задачи. Знаех, че на първо място бе разговорът с алхимиците за Воините на светлината. После се сетих.

— О, когато се видим при Улф тази седмица. Ще отидем там с мустанга.

— И това наистина ли ще ми помогне? — усъмни се Ейдриън. — Или ти просто искаш да покараш колата ми?

— И двете — отвърнах, засрамена да го призная.

Времето на Анджелина изтичаше, така че трябваше да тръгваме. Изминах три пресечки, когато се сетих, че съм оставила чантата си в тревата. С въздишка обърнах колата и се върнах пред сградата на Ейдриън. Чантата ми беше там, но мустангът го нямаше.

— Къде е колата? — паникьосах се. — Никой не би могъл да я открадне толкова бързо.

— О — обади се Джил от задната седалка. — Видях през връзката. Той, хм, я премести.

Беше много удобно да имаш подобна връзка като източник на информация, но думите ѝ ме изплашиха много повече, отколкото ако колата бе открадната.

— Той какво?

— Не е далеч — побърза да ме успокои тя. — Само зад сградата. На тази улица има доста странни правила за паркиране.

Намръщих се.

— Е, радвам се, че някой паяк не я е вдигнал, но трябваше да остави на мен да я преместя! Дори и да не е далеч, пак може да повреди скоростите.

— Сигурна съм, че колата е добре — успокои ме Джил. В гласа ѝ прозвуча странна нотка.

Не отговорих. Джил не беше експерт по колите. Никой от тях не беше.

— Това е все едно да пуснеш току-що проходило бебе в стая, пълна с китайски порцелан — промърморих. — Какво изобщо си мисли той? За всичко това?

Никой нямаше отговор на този въпрос. Пристигнахме в „Амбъруд“ навреме за вечерния час на Анджелина и аз се оттеглих на спокойствие в стаята си. Веднага след като се уверих, че приятелите ми са на безопасно място за тази вечер, написах имейл на Дона Стантън — висшестоящ алхимик, с която неочаквано бях изградила добро разбирателство — за ловците и това, което бяхме научили. Дори снимах текста на брошурата и го прикрепих към писмото. След като

приключих, седнах да помисля каква още информация бих могла да й дам по случая, която би могла да е от полза.

След като изчерпах всички възможности (и няколко пъти проверявах пощата си, за да видя дали Дона Стантън ми е отговорила), реших най-после да премина към домашните. Както винаги, бях свършила с всички задачи, с изключение на една.

Заданието на госпожа Теруилиджър.

Глупавата книга беше върху бюрото ми, зяпаше ме нахално, предизвиквайки ме да я отворя. Все още разполагах с няколко дни, преди да изтече срокът за правенето на магията, време, през което можех да отлагам. Все пак вече бях започнала да се примирявам с факта, че поставената ми задача нямаше да изчезне внезапно. Имайки предвид колко дълго време отнемаха някои от подготвителните стъпки в тази книга, може би беше най-добре да стисна очи и да се хвърля в мрака.

Изпълнена с решимост, взех книгата и се настаних в леглото. Отворих я на съдържанието и прехвърлих набързо някои от магиите, които бяхме прегледали заедно с госпожа Теруилиджър. Стомахът ми се сви при повечето от тях, всички инстинкти ми крещяха, че е грешно дори да ги чета. Магиите са за вампирите, не за хората.

Все още вярвах в истинността на това правило, но аналитичната част от ума ми не можеше да се съдържи да не си представи някои от тези заклинания за защита в различни ситуации. Също както при решението ми да дам кръв, последните събития ме бяха накарали да погледна по различен начин на света. Дали правенето на магии е нередно? Да. Но тази магия за ослепяване определено щеше да бъде много полезна при нападението на онази алея. Друга магия, която временно парализираше обекта, би могла да се приложи, ако исках да избягам от ловците в онова кафене. Разбира 'се, тя действаше само половин минута, но това бе повече от достатъчно, за да избягам.

И така, без да спирам, продължих надолу по списъка. Всички бяха толкова нередни и при все това... толкова полезни. Ако не бях видяла как амулетът за изпепеляване, който бях направила, подпали стригоя, никога нямаше да повярвам, че всичко това е възможно. Но при всички случаи, те действаха.

Тутакси се скастрих за тази кощунствена мисъл. Нямах нужда от подобна сила. Подобно мислене бе накарало откачалки като Лиам да

закопнеят да бъдат стригои. Макар че... наистина ли беше същото? Аз не исках безсмъртие. Не желяех да нараня другите. Просто исках да защита себе си и тези, за които ме беше грижа. Улф имаше да ме научи на много неща, но превантивните му техники нямаше да помогнат, ако онези решителни ловци на вампири отново ни приклепят двете със Соня. А все повече ставаше ясно, че ловците са изпълнени с фанатична решителност.

Отново зачетох съдържанието, открих няколко магии, които биха могли да бъдат много полезни и напълно във възможностите ми да направя. Според госпожа Теруилиджър, притежавах отличен потенциал за магии, благодарение на вродения си талант (в което не вярвах напълно) и строгото обучение на алхимиците при отмерването на съставките и стриктното съобразяване с детайлите. Не ми беше трудно да преценя колко дълго време ще ми е нужно, за да направя някое от тези заклинания.

Въпросът беше кое да избира? За кое имах време?

Отговорът се оказа неочаквано лесен.

Имах време да направя всичките.

ГЛАВА 17

Колата на Ейдриън беше истинска мечта.

Когато седнах зад волана, едва не забравих да проверя за евентуален преследвач. Всъщност едва не забравих, че трябваше да отидем до школата на Улф, за да покажа на Ейдриън как да си служи със скоростния лост. Вместо това се опивах от равномерно мъркане на двигателя и уханието на кожа. След като излязохме от квартала на Ейдриън, едва се сдържах да не натисна докрай педала на газта, докато се движехме по оживените улици в центъра на Палм Спрингс. Колата крещеше да я пусна да се развихри по широк и прав път. Възхищавах се на мустанга на Брейдан, но този направо боготворях.

— Имам чувството, че съм се натресъл на любовна среща — отбеляза Ейдриън, след като поехме по магистралата. Не забелязах „опашка“, когато излязохме от центъра на града, което ме караше да се чувствам доста по-спокойно и в безопасност. Все едно ви се натрапвам. Ако пожелаеш да ме оставиш някъде, ще те разбера.

— Ъ?

Бях насочила цялото си внимание към увеличаване на скоростта на колата. Мустангът беше в удивителна форма. Повечето хора смятат, че класическите коли са скъпи. И те наистина са такива — ако са в добро състояние. По-голямата част обаче не са. Когато нещо е било изоставено години наред без никакви грижи, то неминуемо ще западне, затова толкова много стари коли отчаяно се нуждаеха от ремонт. Не и автомобилът на Ейдриън. За тази кола се бяха грижили съвестно през годините, редовно ѝ бяха подменяни частите и навярно никога не бе напускала щата Калифорния — което означаваше, че не е изкарвала тежки зими. Това още повече увеличаваше цената ѝ, което правеше още по-абсурдна покупката на Ейдриън, след като не можеше да я кара.

Изпъшках.

— Съжалявам... не зная за какво се бях замислила. — Е, всъщност знаех. Чудех се какви са шансовете ми да ме глобят, ако

наруша ограничението на скоростта, за да проверя колко бързо можем да се движим. — Трябваше да започна да те обучавам веднага, щом запалих мотора. Обещавам, че когато излезем от Улф, ще започнем стъпка по стъпка. Засега можем да минем основните неща. Това е амбреажът...

Ейдриън не изглеждаше раздразнен, че го пренебрегнах. Всъщност по-скоро беше развеселен и слушаше обясненията ми с лека, доволна усмивка.

Улф изглеждаше също така опърпан, както при последната ни среща, ведно с превръзката на окото и, както съвсем основателно подозирах, носеше същите бермуди. Надявах се, че поне ги е изпрал. Въпреки вида му, когато групата се събра, беше готов да ни обучава и изглеждаше компетентен и уверен в работата си. Макар че отново ни напомни колко е важно да избягваме конфликтите и да проверяваме всичко, което ни заобикаляше, бързо премина през това встъпление и се съсредоточи в упражняването на различни бойни хватки, с които да се защитим.

Имайки предвид колко много бе мрънкал миналия път Ейдриън за „отегчителните“ приказки за безопасност, предположих, че ще е въодушевен, когато толкова скоро минахме към действие. Вместо това развеселеното изражение, което имаше в колата, напълно изчезна и той ставаше все по-напрегнат, докато Улф обясняваше какво иска от нас да направим като партньори в учебните схватки.

Когато стана време да се упражняваме, Ейдриън определено изглеждаше нещастен.

— Какво има? — попитах го. Внезапно си припомних последния път, когато Ейдриън се стресна от моята „атака“. Може би не е очаквал, че ще трябва да се размърда. — Хайде, това е просто. Няма да се изцапаш.

Дори и когато ни обучаваше на бойни техники, Улф обичаше нещата да са бързи и лесни. Не се опитвахме да се научим как да пребием някого. Всички тези маневри бяха предназначени да разсеем вниманието на нападателя, за да можем да избягаме. Повечето време се упражнявахме с чучела, след като едва ли бе препоръчително да мушкаме с пръсти в очите на партньора си. Ейдриън изпълняваше движенията съвестно, макар и мълчаливо. Явно имаше проблем при директната работа с мен.

Улф го забеляза, докато ни обикаляше, за да ни наглежда и да дава указания.

— Хайде, момче! Тя няма как да се опита да ти избяга, ако не я хванеш. Няма да те нарани, нито ти ще я нараниш.

Тъкмо ловките движения щяха да ми бъдат особено полезни през онази нощ, когато ме бяха сграбчили на алеята. Затова бях нетърпелива да ги упражня и в същото време бях доста разстроена, защото Ейдриън изобщо не влагаше сърце и душа в цялата работа и не ми беше от помощ. Той трябваше да обвие ръка около мен и да затисне устата ми. За нещастие, усилията му бяха толкова немощни и хватката му толкова хлабава, че не се нуждаех от никакви специални техники, за да му се изплъзна. Без никакво усилие можех да се освободя от ръката му.

Докато Улф беше при нас, Ейдриън се представи малко поубедително в ролята си на нападател, но щом останахме сами, сякаш пак изгуби интерес.

— Да се разменим — предложих накрая. От отчаяние ми идеше да си заскубя косата. — Ти се опитай да избягаш от мен. Реванширай се за последния път.

Не можех да повярвам, че мудното поведение на Ейдриън ще се превърне в проблем. Очаквах, че проблемът ще е у мен, тъй като не желаех да докосвам вампир, но това въобще не ме притесняваше. Не мислех за него като за вампир. Той беше Ейдриън и мой партньор в курса. Нуждаех се от него, за да науча движенията. Това бе съвсем прагматично. Ако не го познавах, щях да реша, че Ейдриън се бои да ме докосне, в което нямаше никакъв смисъл. Морите нямат подобни пред разсъдъци. Да не би нещо да не бе наред с мен? Защо Ейдриън не искаше да ме докосне?

— Какво става? — настоях да узная, когато отново бяхме в колата на път за града. — Разбирам, че не си изявен спортист, но какво стана на курса?

Ейдриън отказваше да ме погледне и вместо това се взираше през прозореца.

— Не смятам, че всичко това е в мой стил. Преди бях готов да се правя на герой, но сега... не зная. Идеята не беше добра. Нужни са повече усилия, отколкото си мислех. — В гласа му прозвуча лекомислена, пренебрежителна нотка, която не бях чувала от известно време.

— А какво стана с намерението ти да довършваш започнатото?
— попитах го. — Ти ми каза, че си се променил.

— Това се отнасяше до изкуството — отвърна Ейдриън припряно. — Все още посещавам занятията, нали? Не съм се отказал. Просто не искам повече да тренирам самозащита. Не се тревожи. Сега имам пари и ще ти платя моята част от вноската за курса. Няма да си на загуба.

— Това няма значение — възразих. — Въпреки това е загуба! Особено след като Улф не ни показваше кой знае колко трудни неща. Не е като да се нахвърляме свирепо един върху друг, както го правят Еди и Анджелина. Защо ти е толкова трудно да проявиш постоянство и да се научиш? — Предишните ми съмнения се завърнаха. — Да не би просто да не желаяш да работиш с мен? Да не би нещо... да не би нещо да не е наред с мен?

— Не! Разбира се, че не! Абсолютно няма такова нещо — отрече Ейдриън разпалено. С периферното си зрение видях, че той най-последно ме погледна. — Може би просто ми се струпаха твърде много неща, които трябва да науча наведнъж. Трябваше да се науча да си служа със скоростния лост. Не че ти проявяваш особено желание да ме обучаваш.

Идеше ми да се плесна по челото. Заради разочарованието си от провала на часа при Улф съвсем бях забравила, че трябва да показвам на Ейдриън как да шофира колата. Почувствах се като пълна глупачка, въпреки че все още му бях бясна заради държанието му по време на курса. Проверих колко е часът. Трябваше да свърша доста неща в „Амбъруд“, но се чувствах задължена да се реванширам на Ейдриън.

— Ще се упражним, като пристигнем в квартала ти — обещах му. — Ще започнем лека-полека и ще ти покажа всичко, което трябва да знаеш. Дори може да ти позволя да направиш едно кръгче покрай блока тази вечер, ако видя, че наистина си внимавал в урока.

Промяната в Ейдриън бе забележителна. От нацупен и притеснен изведнъж се превърна в оживен и пълен с енергия ученик. Нищо не разбирах. Несъмнено за мен колите и шофирането криеха особено очарование, но технически погледнато, за ръчните скорости трябваше да се научат много повече скучни подробности, отколкото покрай бойните техники на Улф за успешно изплъзване от евентуален нападател. Защо те бяха толкова трудни за него, а не и умението да си служи с амбреажа?

Когато се върнахме, останах още около час. Трябва да призная, че Ейдриън попиваше всяка дума, която изговарях, макар че когато го изпитвах или го оставях да приложи на практика наставленията ми, резултатите му бяха променливи. Понякога ми отговаряше като професионалист. Друг път изглеждаше пълен невежа за неща, за които бях сигурна, че е разбрал. Към края на часа, се почувствах достатъчно уверена, за да го оставя да кара колата при ниска скорост на пуста улица. Но още не можеше дума да става да шофира по магистрала или из оживените градски улици.

— Явно ни очакват още доста уроци — заявих му, когато свършихме. Бях паркирала колата зад блока му и сега вървахме към главния вход, където ме очакваше моето Латте. — Да не си посмял да караш тази кола в радиус повече от осемстотин метра. Засякла съм километража. Ще разбере.

— Разбрано — отвърна той с онази негова самодоволна усмивка. — Кога е следващият урок? Искаш ли да дойдеш утре вечер?

— Не мога — поклатих глава. — Ще излизам с Брейдан. — Бях изненадана от нетърпението, с което очаквах тази среща. Не само, че исках да се реванширам за фиаското на бала, но просто исках да имам едно нормално общуване е, поне дотолкова, доколкото това бе възможно между нас двамата с Брейдан. А и усещах нещо много странно, докато бях с Ейдриън...

— О — промълви той и усмивката му угасна. — Добре. Разбирам. Имам предвид любовта, романтиката и всичко останало.

— Ще ходим в музея на текстила — осведомих го. — Много е интересно, макар да не съм сигурна доколко любовта и романтиката се връзват с мястото.

Ейдриън спря рязко.

— В града има музей на текстила? И какво правят хората там?

— Ами, разглеждат... хм, платове. Всъщност има страхотна изложба на...

Спях, когато приближихме входа на блока му. Там, зад Латето, бе паркирана колата под наем, която Соня и Дмитрий използваша. Погледнах въпросително към Ейдриън.

— Очакваше ли ги тази вечер?

— Не — отвърна той и закрачи към вратата. — Те имат ключ, така че предполагам могат да дойдат по всяко време. И всъщност го

правят доста често. Той ми яде храната, а тя използва четката ми за коса.

Последвах го.

— Да се надяваме, че е само Дмитрий.

След последните ни разкрития за ловците на вампири, Соня малко или много се намираще под домашен арест. Или поне аз така си мислех. Когато влязохме в апартамента, тя седеше на дивана. Дмитрий не се виждаше. Тя вдигна глава от лаптопа в скута си.

— Слава богу, че си тук — рече, адресирайки поздрава си към мен. — Джил ми каза, че двамата сте излезли и се надявах да се засечем.

Нещо ми подсказа, че нищо хубаво не можеше да се очаква от това да се „засече“ с мен, но в момента имах по-големи тревоги.

— Какво правиш тук? — попитах, почти очаквайки ловците на вампири да нахлуят през вратата. — Не биваше да излизаш от дома на Кларънс, докато не напуснеш града.

— Вдругиден тръгвам — потвърди тя. Изправи се; очите ѝ горяха от неизвестната причина, довела я тук. — Но сега трябва да говоря с теб — очи в очи.

— Аз щях да дойда при теб — продължих да недоволствам. — За теб не е безопасно да излизаш.

— Добре съм — успокои ме Соня. — Уверих се, че не са ме проследили. Това, което имам да ти кажа, е много важно. — Беше задъхана и развълнувана.

По-важно, отколкото да бъдеш заловена от някакви си фанатизирани ловци на вампири? Можеше да се поспори.

Ейдриън скръсти ръце с изненадващо неодобрителна физиономия.

— Е, вече е твърде късно. Какво става?

— Получихме резултатите от кръвната проба на Сидни — обясни Соня.

Сърцето ми спря. *Не*, помислих си. *Не, не, не*.

— Също както при кръвта на Дмитрий, няма никакви физиологични изменения — каза тя. — Нищо необичайно при съдържанието на протеини, антитела или други подобни показатели.

Заля ме вълна на облекчение. Бях права. Нямах нищо необичайно у мен, никакви необясними свойства. При все това... в

същото време ме прободде леко съжаление. Не бях тази, която можеше да оправи всичко.

— Този път изпратихме пробата в лаборатория на мороите, не на алхимиците — продължи Соня. — Един от лаборантите — владеещ магията с елемента земя — доловил вибрации на земна магия. Също както двамата с Ейдриън доловихме духа в кръвта на Дмитрий. Лаборантът дал на свои колеги, владеещи магията с останалите четири елемента, да изследват кръвната ти проба. Били са открити всички четири основни елемента.

Паниката ме сграбчи отново и ме понесе по шеметната спирала на емоциите, оставяйки ме замаяна и без дъх.

— Магия... в кръвта ми? — Миг по-късно разбрах. — Разбира се, че има — изрекох бавно и докоснах бузата си. — Татуировката съдържа вампирска кръв и в нея има магия. Това е всичко. Съществуват различни степени на магията, тъй като кръвта е от различни източници. Естествено, че това ще покаже кръвта ми.

Потреперих. Дори с логичното обяснение, беше плашещо да приема, че в кръвта ми има магия. Заклинанията на госпожа Теруилиджър бяха анатема за мен, но поне имаше някакво успокоение да зная, че те извличаха магия отвън, не от мен. Но да зная, че съществуваше нещо в мен? Това бе ужасяващо. Въпреки това, не биваше да съм изненадана, не и с тази татуировка.

Соня кимна.

— Да, разбира се. Но трябва да има нещо в тази комбинация, което е отвратително за стригоите. Това може да е ключът в нашата работа!

За моя изненада, Ейдриън направи няколко крачки към мен. От позата му се излъчваше напрежение, сякаш искаше... да ме защити.

— Е, значи знаете, че в кръвта на алхимиците има магия — рече той. — Това не е изненада. Случаят е приключен. Какво искате сега от нея?

— Като за начало да вземем още една кръвна проба — отвърна Соня нетърпеливо. — В шишенцето не остана нищо, след като бяха направени всички тестове. Зная, че звучи странно, но би било много полезно, ако някой морой може да... опита от кръвта ти и да видим дали и за него ще е също толкова отвратителна на вкус, както за стригоите. Най-добре е кръвта да е прясна, но дори аз не се

заблуждавам, че мога да те помоля да позволиш захранване. Ние просто бихме могли да използваме твоя кръвна проба и...

— Не — прекъснах я и отстъпих назад ужасено, като се препънах. — В никакъв случай. Дали ще бъде от шишенце или от врата ми, няма начин да позволя на някого да вкуси кръвта ми. Не осъзнаваш ли колко нередно е това? Зная, че го правите през цялото време със захранващите, но аз не съм една от тях. Изобщо не биваше да ви давам проба от кръвта си. Не се нуждаете от мен за проучванията си. Духът е ключът. Лий е доказателството, че трябва да изследвате бивши стригои.

Соня не се стресна от избухването ми. Продължи да ме убеждава, макар че тонът ѝ бе нежен.

— Разбирам страховете ти, но помисли за последствията! Ако нещо в кръвта ти отблъсква стригоите и те прави устойчива към тях, то ти би могла да спасиш безброй животи.

— Алхимиците не са устойчиви — възразих. — Татуировката не ни предпазва, ако това намекваш. Да не смяташ, че в цялата ни история не е имало алхимици, които са се превърнали в стригои?

— Не, разбира се — промълви тя. Думите ѝ бяха нерешителни, което ме окуражи.

— Така че магията, която сте доловили у мен, е без значение. Дължи се на татуировката. Всички алхимици я имат. Може би кръвта ни има лош вкус, но тя няма нищо общо с превръщането в стригои. То все още продължава да ни се случва. — Бъбрех несвързано, но не ми пукаше.

Соня изглеждаше все по-объркана, умът ѝ продължаваше да обработва значението на новината.

— Но дали кръвта на всички алхимици има лош вкус? Ако е така, как тогава стригоите успяват да я изсмучат?

— Може би лошият вкус варира при различните алхимици — заявих аз. — Или може би някои стригои са по-издръжливи от останалите. Не зная. Независимо от това, не върху нас трябва да бъде съсредоточено вниманието ви.

— Освен ако има нещо специално у теб — рече Соня замислено.

Не. Не исках това. Не исках да ме изследват, да ме заключат зад стъкло като Кийт. Това не можеше да ми се случи. Молах се тя да не разбере колко съм изплашена.

— В нея има много специални неща — намеси се Ейдриън сухо. — Но кръвта ѝ не подлежи на обсъждане. Защо продължаваш отново да настояваш, особено след последния път?

Соня изгледа гневно Ейдриън.

— Знаеш, че не го правя заради егоистични подбуди! Искам да спася нашите хора. Искам да спася всички наши хора. Не искам в този свят да се появяват нови стригои. Никой не бива да живее като тях. — Очите ѝ добиха изтерзано изражение, когато споменът я връхлетя. — Подобна кръвожадност и пълна липса на състрадание към всяко друго живо същество... никой не може да си представи какво означава това. Чувстваш се празен. Ходещ кошмар и въпреки това... просто не те е грижа...

— Много странно отношение, имайки предвид, че ти съвсем съзнателно си избрала да станеш такава — изтъкна Ейдриън.

Соня пребледня, а аз се разкъсвах от противоречиви чувства. Оценявах закрилата на Ейдриън, ала в същото време ми беше жал за Соня. Преди време тя ми бе обяснила как нестабилността на духа — същата нестабилност, от която и Ейдриън се боеше — я бе тласнала към решението да стане стригой. Връщайки се сега към миналото, Соня съжеляваше за своя избор, както за нищо друго досега в живота си. Беше готова да се предаде, за да понесе наказанието си, но никой съд не знаеше как да отсъди в нейния случай.

— Тогава направих огромна грешка — каза тя студено. — Грешка, от която се поучих — ето защо съм толкова нетърпелива в желанието си да спася другите от подобна съдба.

— Е, тогава намери начин, без да въвличаш Сидни в това! Знаеш какво изпитва към нас... — Ейдриън се запъна и ме погледна. Останах изненадана, когато долових горчивина в гласа му. — Знаеш какво изпитват алхимиците. Продължавай да я замесваш и ще я забъркаш в неприятности с тях. А ако си толкова сигурна, че отговорите са у тях, помоли ги за доброволци и си проведи експериментите.

— Бих могла да помогна с това — обадох се. — Да ти осигуря обекти за изследване. Бих могла да говоря с началниците си. Те не помалко от теб биха се радвали да видят края на стригоите.

Когато Соня не отговори веднага, Ейдриън се досети каква бе причината.

— Тя знае, че те ще откажат, Сейдж. Заради това се обръща директно към теб и ето защо не са изпратили кръвната ти проба в лаборатория на алхимиците.

— Защо вие двамата не разбирате колко важно е това? — попита Соня тъжно. В очите ѝ бе стаен отчаян копнеж да прави добро. Това ме накара да се почувствам виновна и обърквана.

— Аз го разбирам — рече Ейдриън. — Да не мислиш, че и аз не искам да видя как и последното гадно копеле от това зло стригоите изчезва от лицето на земята? Искам го! Но не и с цената да се принуждават другите да вършат неща, които не желаят.

Соня го изгледа дълго и спокойно.

— Мисля, че в случая си подвластен на чувствата си. Емоциите ти ще съсипят проучването ни.

Той се усмихна.

— Е, в такъв случай можеш да се радваш, че след два дни ще се освободиш от присъствието ми.

Соня местеше поглед между него и мен. От изражението ѝ си личеше, че се кани да възрази, но сетне явно се отказа. Излезе, без повече да каже и дума. Поражението бе изписано върху лицето ѝ. Отново се почувствах раздвоена. На теория знаех, че тя е права... но просто всичко вътре в мен отказваше да се съгласи.

— Нямах намерение да я разстройвам — пророних накрая.

По лицето на Ейдриън нямаше съчувствие.

— Тя не трябваше да разстройва теб. Знае много добре как се чувстваш.

Все още ми беше малко съвестно, ала не можех да се отърся от чувството, че ако се бях съгласила, щяха да искат все повече и повече от мен. Припомних си деня, когато Еди и Дмитрий бяха обгърнати от магията на духа. Нямах начин да рискувам да се забъркам в нещо подобно. И без това бях на ръба да пристъпя принципите си.

— Зная... но е трудно — отвърнах. — Харесвам Соня. Вече ѝ дадох кръвна проба, затова разбирам, че е очаквала и сега да се съглася.

— Няма значение — заяви той. — Отказът си е отказ и толкоз.

— Наистина ще го споделя с алхимиците. Може би те ще пожелаят да помогнат. — Не мислех, че ще си навлека прекалено много неприятности, задето бях дала една кръвна проба. В крайна

сметка алхимиците бяха подкрепили първоначалния експеримент и навярно щях да си спечеля точки, задето се бях опълчила срещу настоящето вампирско искане за втора кръвна проба.

Той сви рамене.

— Ако пожелаят — страхотно. Ако не — отговорността не е твоя.

— Е, благодаря, че отново се притече толкова галантно в моя защита — подкачих го. — Може би щеше да вземеш повече присърце тренировката при Улф, ако трябваше да защитаващ някой друг, а не себе си, така ли е?

Предишната му усмивка се завърна.

— Просто не обичам да притискат някого, това е всичко.

— Но въпреки това трябва да се върнеш при Улф с мен — настоях. — Трябва да имаш шанс да се опиташ да ми го върнеш.

И като с магическа пръчка той отново стана сериозен.

— Не зная, Сейдж. Ще видим. Засега най-добре да се съсредоточим върху шофирането — когато успееш да се измъкнеш от гаджето си, разбира се.

Малко след това си тръгнах, все още объркана от странното му държание. Дали не беше следствие от някой от страничните ефекти на духа, които влияеха върху разума му? В един момент беше смел и готов да посрещне предизвикателства. В следващия ставаше унил и проявяваше необяснима упоритост. Може би зад настроенията му се криеше някакво логично обяснение или определена схема на поведение, но това бе отвъд моите аналитични способности.

Когато се върнах в „Амбъруд“, веднага се запътих към библиотеката, за да взема една книга, която ми бе нужна за часа по английски. Госпожа Теруилиджър бе намалила обичайните ми домашни, за да мога да „посветя повече време“ на правенето на магиите ѝ. След като нейният свободно избираем предмет — който се предполагаше да е най-лесният за мен — ми отнемаше повече време от останалите предмети, беше освежаващо да се занимая с нещо друго за разнообразие. Тъкмо излизах от секцията с английска литература, когато зърнах Джил и Еди, застанали край една маса. Всъщност това не беше нещо необичайно. Странното беше, че Мика не е с тях.

— Здравейте, приятели — поздравих ги и се плъзнах на седалката. — Здравата сте се заели с работа, а?

— Знаеш ли колко странно се чувствам да повтарям последната си година? — попита Еди. — Дори нямам право да се издъня. Трябва да получа свестни оценки, за да остана тук.

Ухилих се.

— Хей, всяко познание си заслужава труда.

Той потупа по листата пред него.

— Така ли? Знаеш ли коя е първата жена, спечелила наградата „Пулицър“ за литература?

— Едит Уортън — отвърнах, без да се замисля. Той надраска нещо върху листа, а аз се извърнах към Джил. — Какво ново при теб? Къде е Мика?

Джил бе подпряла брадичката си с ръка и се взираше в мен с много странен поглед. Беше почти... замечтан. Бяха й нужни няколко минути, за да се изтръгне от вцепенението си и да ми отговори. Замечтаният поглед бе заменен от смутен, после разтревожен. Наведе глава към книгата си.

— Извинявай. Просто си мислех колко добре изглеждаш в сиво-кафяво. Какво ме питаше?

— Мика? — повторих.

— О. Да. Той има... някаква работа.

Никога досега не ми бе давала толкова кратко обяснение. Опитах се да си спомня кога за последен път бях чула за отношенията помежду им.

— Вие се сдобрихте, нали?

— Да, предполагам. Той разбра за Деня на благодарността. — Изведнъж лицето й светна. — Хей, двамата с Еди говорихме за това. Мислиш ли, че всички заедно бихме могли да си устроим едно хубаво посрещане на празника в дома на Кларънс, все едно наистина сме голямо и сплотено семейство? Дали той ще има нещо против? Всички ще помогнем и ще бъде адски забавно. Искам да кажа, че освен прикритието, ние наистина сме като семейство. Еди каза, че може да приготви пуйката.

— Мисля, че идеята ще се хареса на Кларънс — отвърнах, щастлива да я видя отново весела. После осъзнах думите й. Извърнах се невярващо към Еди. — Ти знаеш как се приготвя пуйка? Къде си се научил? — От това, което знаех, още от най-ранна възраст по-голяма

част от дампирите прекарваха почти цялата си година в училище. Едва ли имаха много време да се занимават с кулинария.

— Хей — отвърна ми невъзмутимо той. — Всяко познание си заслужава труда.

Джил се засмя.

— И на мен не ми е казал.

— Знаеш ли, Анджелина твърди, че може да готви — рече Еди. — Говорихме за това на закуска. Заяви, че също знае как се приготвя пуйка, така че ако обединим готварските си умения, ще успеем да се справим. Разбира се, тя навярно ще иска да улови своята.

— Вероятно — съгласих се. Беше удивително, че толкова спокойно обсъждаше вероятността да работи заедно с нея над каквото и да било. А още по-изумително беше, че говореше за нея със симпатия, без да се мръщи. Все повече започвах да се убеждавам, че може би изявата ѝ по време на училищната сбирка е била за добро. Не ни трябваше враждебност в групата. — Е, аз намерих това, което търсех, така че се връщам в стаята си. Ще се видим утре сутринта.

— До скоро — отвърна Еди.

Джил не каза нищо, а когато я погледнах, видях, че отново ме наблюдава с онзи странен, прехласнат поглед. Въздъхна щастливо.

— Знаеш ли, Ейдриън е прекарал страхотно тази вечер заедно с теб на курса.

Едва не завъртях очи.

— Връзката не позволява никакви тайни. Не ми изглеждаше, че си прекарва добре през цялото време.

— О, напротив, наистина му е било хубаво — увери ме Джил. По устните ѝ пробягна лека усмивка. — На него му харесва, че ти обичаш колата повече отколкото той я обича и се възхищава от напредъка ти в курса по самозащита. Не че това е изненада. Ти винаги си толкова добра във всичко, а дори не го осъзнаваш. Не осъзнаваш дори половината от нещата, които правиш — например как все се грижиш за другите и никога не мислиш за себе си.

Дори Еди изглеждаше малко изненадан от тази тирада. Двамата се спогледахме озадачено.

— Ами — промърморих неловко. Не знаех как да реагирам на тази възхвала. Реших, че бягството е най-добрият изход. — Благодаря. Ще се видим по-късно. Хей! Откъде взе това?

— Ъ? — стресна се тя, изтръгвайки се от унеса си.

Джил носеше копринен шал в блестяща, ярка разцветка, напомняща опашка на паун. Това ми напомни за още нещо, но не можех да се сетя точно за какво.

— Шалът. Виждала съм го и преди.

— О. — Тя прокара пръсти по гладката, лъскава материя. — Лия ми го даде.

— Какво? Кога я видях?

— Вчера се отби в общежитието, за да донесе роклите. Не ти казах, защото знаех, че ще искаш да ги върнеш.

— Точно така — отвърнах твърдо.

Джил въздъхна.

— Хайде, моля те, нека просто ги задържим. Те са толкова красиви. Освен това тя просто ще ни ги донесе обратно.

— По-късно ще се занимаваме с това. Сега ми кажи за шала.

— Не е кой знае какво. Тя просто се опитва да прикрие някак си лицето ми, за да участвам в онази колекция...

— Да, да, тя ми каза. Как щяла да направи така, че никой да не те познае. — Поклатих глава. В гърдите ми се надигна изненадващо силен гняв. Нима всичко се изплъзваше от контрола ми? — Не мога да повярвам, че действа зад гърба ми! Моля те, кажи ми, че не си се измъкнала тайно заедно с нея за онази фотосесия.

— Не, не — побърза да отрече Джил. — Разбира се, че не. Но не смяташ ли... искам да кажа, не смяташ ли, че тя би могла да се справи? Да ме скрие?

Опитах се да остана спокойна и заговорих с кротък тон. В крайна сметка бях бясна на Лия, а не на Джил.

— Може да успее, а може и да не се получи. Знаеш, че не можем да рискуваме.

Джил кимна тъжно.

— Да.

Все още кипях от гняв и бях толкова разсеяна, че едва не се блъснах в Трей. Когато той не отвърна на поздрава ми, разбрах, че е по-разсеян дори и от мен. Очите му имаха изтерзано изражение и изглеждаше изморен.

— Добре ли си? — попитах го.

Той се усмихна вяло.

— Да, да. Просто ми се насъбраха доста неща, но нищо, с което да не мога да се справя. Ами ти? Обикновено не се ли налага да те изхвърлят от това място? Или най-сетне ти писна да киснеш тук по осем часа?

— Просто ми трябваше една книга — осведомих го. — Всъщност прекарах тук не повече от десет минути. Бях навън през по-голямата част от вечерта.

Усмивката му се стопи и той се намръщи.

— Навън с Брейдан?

— Това е за утре. Тази вечер имах... хм, семейни дела.

Бръчката му се задълбочи.

— Май излизаш доста често, Мелбърн. Изглежда имаш много приятели извън училище.

— Не, не са чак толкова много — отвърнах. — Животът ми не е постоянен купон, ако това намекваш.

— Да. Ами, внимавай. Чух, че там навън ставали доста страшни неща.

Спомних си, че той беше загрижен и за Джил. Аз обикновено следя местните новини и напоследък не бях чула нищо тревожно.

— Какво, да не би в Палм Спрингс да се вихри някаква престъпна банда, за която да не зная?

— Просто бъди внимателна — рече той.

Разделихме се, но аз се извърнах и извиках:

— Трей? Зная, че това си е твоя работа, но каквото и да става... ако искаш да поговорим, аз съм тук. — За мен беше огромна стъпка, имайки предвид, че не съм експерт по общуването.

Трей ми се усмихна тъжно.

— Дадено.

Докато вървах към стаята си, мислите ми бяха доста объркани. Ейдриън, Джил, Трей. Предполагам, че ако се прибави и разбирателството между Еди и Анджелина, можеше да се каже, че всички около мен се държат странно. Различните аспекти на работата, помислих си.

Веднага щом се прибрах в стаята си, се обадох на Дона Стантън. Никога не бях сигурна в кой часови пояс се намираще тя в момента, затова не бях особено загрижена за късния час. Тя ми отговори веднага и не звучеше уморена, което приех като добър знак. Не ми бе

отговорила на имейла за Воините и бях нетърпелива за новини. Те представляваха твърде голяма заплаха за нас, за да бъдат пренебрегвани.

— Госпожице Сейдж — поздрави ме тя. — Възнамерявах да ти се обадя скоро. Надявам се, че всичко е наред с момичето Драгомир?

— Джил? Да, тя е добре. Искях да проверя някои други неща. Получихте ли информацията, която ви изпратих относно Воините на светлината?

Стантън въздъхна.

— Тъкмо заради това смятах да ти се обадя. Имала ли си други сблъсъци с тях?

— Не. И нямаме основание да смятаме, че ни следят. Може би са се отказали.

— Едва ли. — Изрече думите след дълга пауза. — Поне не и съдейки от опита ни в миналото.

Замръзнах, загубила дар слово за миг.

— В миналото? Да не би да искате да кажете... че и преди сте имали проблеми с тях? Надявах се, че тези са само някаква... не зная. Откачена, изолирана група.

— За съжаление, не. И преди сме се натъквали на тях. Но имай предвид, че са били единични случаи. Обаче изникват навсякъде.

Все още не можех да повярвам.

— Но мен винаги са ме учили, че всички ловци са изчезнали още преди векове. Защо никой не е говорил за това?

— Честно ли? — попита Стантън. — Повечето алхимици не знаят. Ние искаме да управляваме ефективна организация, която се справя с вампирския проблем по цивилизован, мирен начин. Но сред нас има хора, които биха желали да се предприемат по-крайни действия. Ще е по-добре за всички, ако съществуването на радикалните отцепници се пази в тайна. Дори нямаше да ти кажа, но с всички контакти, които имаш, трябва да си подготвена.

— Отцепници... Значи те са свързани с алхимиците! — Призля ми.

— От дълго време не са. — В гласа ѝ прозвуча не по-малко отвращение. — Вече почти нямаме нищо общо. Те са безразсъдни и жестоки. Не ги закачаме единствено поради факта, че обикновено

преследват само стригои. Ситуацията със Соня Карп е много по-трудна. Тя не е получавала повече заплахи, нали?

— Не. Видях се с нея тази вечер... което ме води до другата причина, поради която се обаждам...

Съобщих накратко на Стантън за кръвните опити, включително и за моята кръвна проба. Обрисовах всичко в строго научни термини, колко е било полезно като допълнителни данни. След това се постарях да изразя съвсем ясно ужаса си от втората ѝ молба, което никак не ми бе трудно.

— Абсолютно не — заяви Стантън. Никакво колебание. Често решенията на алхимиците преминаваха през висшите нива в йерархията на организацията, дори когато ставаше дума за някой толкова високопоставен като нея. Категоричният ѝ отказ бе знак в каква степен противоречеше молбата на Соня с всички принципи на алхимиците, след като не беше нужно да се съветва с никого. — Човешка кръвна проба е едно. Останалото, което тя предлага, не подлежи на обсъждане. Няма да позволя хора да бъдат използвани в тези експерименти, особено след като доказателствата сочат съвсем убедително, че вниманието им трябва да бъде съсредоточено върху предишните стригои — не върху нас. Освен това, нищо чудно това да е някакъв замисъл на мороите да се сдобият с повече от нашата кръв за лични нужди.

Аз лично не вярвах в последното, което Стантън каза и се опитах да намеря тактичен начин да го кажа.

— Соня изглеждаше искрено убедена, че това ще помогне да се защитим от стригоите. Тя просто изглежда не разбира принципното ни отношение.

— Естествено, че не го разбира — заяви Стантън пренебрежително. — Никой от тях не го разбира.

Двете се върнахме на темата за ловците на вампири. Алхимиците извършваха известни разследвания за всякакви признаци за наличието им в района. Тя не искаше аз да се впускам в собствено разследване, но бях длъжна незабавно да докладвам, ако науча нещо. Предполагаше, че Воините на светлината действат наблизко и след като откриела къде, алхимиците щели да се „справят“ с тях. Не бях съвсем сигурна какво означава това, но само тонът ѝ бе достатъчен да се смръзна. Както Дона Стантън бе изтъкнала преди малко, ние не бяхме

агресивно общество... макар че умеехме отлично да разрешаваме проблемите.

— О — казах аз, когато вече приключвахме разговора. — Открихте ли нещо за Маркър Финч? — Опитвах се да открия мистериозния помощник, който според Кларънс му бе помогнал да избяга от ловците на вампири, ала не бях стигнала доникъде. Надявах се, че Стантън има повече връзки.

— Не, но продължаваме да търсим. — Замълча за миг. — Госпожице Сейдж... не мога да изразя достатъчно силно колко сме доволни от работата, която вършиш. Ти се натъкна на допълнителни усложнения, които не сме очаквали, но се справи блестящо с тях. Дори поведението ти в този конкретен случай с морите заслужава изключителна похвала. Някой по-слабохарактерен би се поддавал на молбата на Карп. Ти си отказала и се свърза с мен. Толкова съм горда, че реших да ти се доверя.

Усетих стягане в гърдите. Толкова горда. Не си спомнях кога за последен път някой бе казал, че се гордее с мен. Е, майка ми го казваше често, но никой, свързан с работата ми с алхимиците не го бе правил. През по-голямата част от живота си се бях надявала, че баща ми ще каже, че се гордее с мен. Накрая се отказах. Стантън едва ли можеше да се олицетвори с бащинската фигура, но думите ѝ ме изпълниха с неочаквано щастие.

— Благодаря ви, госпожо — промълвих, когато най-сетне се окопитих достатъчно, за да отговоря.

— Продължавай все така — каза тя. — Когато мога, ще те изтегля от това място и ще ти осигуря пост, който не изисква толкова близки контакти с тях.

И ей така изведнъж светът ми се сгромоляса. Внезапно се почувствах виновна. Тя наистина ми даваше шанс, а ето че аз я мамех. В никакъв случай не приличах на Лиам, който бе готов да продаде душата си на стригоите, но и не бях служебно дистанцирана с моите подопечни. Уроци по кормуване. Съвместно празнуване на Деня на благодарността. Какво щеше да каже Стантън, ако знаеше за това? Бях измамница, къпеца се в слава, която не заслужаваше. Ако бях истински отдадена на делото на алхимиците, щях да променя живота си тук. Щях да прекъсна всякакви извънслужебни отношения с Джил и останалите. Дори нямаше да остана в „Амбъруд“ — щях да приема

предложението да живея извън кампуса. Щях да идвам тук и да се виждам с групата само когато е абсолютно наложително.

Ако направех всички тези неща, тогава наистина щях да бъда достоен алхимик.

И, осъзнах, щях да бъда ужасно, безкрайно самотна.

— Благодаря ви, госпожо — пророних.

Това бе единственият възможен отговор за мен.

ГЛАВА 18

На закуската следващата сутрин Джил не се взираше възторжено в мен, което донякъде бе облекчение. Мика отново се бе появил и въпреки че не флиртуваха както доскоро, двамата бърбеха оживено за научния проект, който ѝ бяха възложили. Еди и Анджелина също бяха потънали в разговор, като правеха планове за времето, когато щеше да свърши наказанието ѝ. Докато говореха, сините ѝ очи блестяха от щастие и аз осъзнах, че тя има сериозни чувства към него. Не само му се сваляше заради поредната бройка. Чудех се дали той го осъзнаваше.

Би трябвало да се чувствам излишна сред тези две двойки, но вместо това ми беше приятно и бях доволна да видя малката си свита толкова задружна. След разговора със Стантън все още изпитвах противоречиви чувства и нямаше нищо лошо малко да се порадвам на мира и спокойствието, царящи тук. Щях да бъда още по-щастлива, ако и Трей се държеше нормално, но когато по-късно влязох в час по история, той отново отсъстваше. Не се съмнявах, че ще се извини със „семейни дела“, но подозренията ми, че синините и раните му имат нещо общо със семейството му, се засилиха. Дали трябваше да споделя тревогите си с някого? С кого? В същото време не исках да си правя прибързани заключения, което ме поставяше в доста затруднено положение.

В този клас двамата с Еди седяхме един до друг и аз се наведох към него, преди звънеца да удари. Снизих глас, за да изразя друга своя загриженост.

— Хей, забелязал ли си, че напоследък Джил се държи странно край мен?

— Тя има доста неща на главата си — побърза да я защити Еди.

— Да, зная, но сигурно си я забелязал снощи. В библиотеката. Искам да кажа — имайки предвид, че съм ужасна невежа по тези въпроси — беше все едно е влюбена в мен или нещо подобно.

Той се засмя.

— Тя наистина прекали с възторжените излияния, но не смятам, че трябва да се тревожиш от някакви романтични усложнения. Просто те гледаше малко повечко, това е всичко. Част от нея все още мечтае да е смел боец, който се хвърля безстрашно... — Замълча за миг, за да осмисли тази идея. Преди да се извърне към мен лицето му изразяваше смесица от гордост и възторг. — Но в същото време, ти започна да ѝ показваш, че има и други начини да бъдеш силен.

— Благодаря — отвърнах. — Надявам се да е така. Но говорейки за нея като за безстрашен борец... — Изгледах го с любопитство. — Защо вече не я тренираш? Не искаш ли тя да усъвършенства уменията си?

— О, да. Това. Ами... има няколко причини. Едната е, че искам да се фокусирам върху Анджелина. Другата е, че просто не желая Джил да се тревожи за това. Аз ще я защитавам. — За тези причини и аз се бях досетила. Но не и за следващата. — И предполагам... третата е, че не смятам за редно да бъда в толкова близък контакт с нея. Имам предвид, зная, че това не означава нищо за нея... но за мен означава.

Отново ми бе нужно известно време, за да зацепят социалните ми умения.

— Искаш да кажеш, че не ти харесва да я докосваш, и се притесняваш?

За моя изненада Еди се изчерви.

— Не ме притеснява, тъкмо в това е проблемът. По-добре да сме заедно, но без да се докосваме.

Не го очаквах, но бих могла да го разбера. Оставих Еди на демоните му и много скоро се улисах в ежедневните задължения, макар често да се питах какво ли се е случило с Трей. Надявах се, че ще дойде по-късно, но това не стана. Всъщност той не се появи за останалите занятия през деня, нямаше го и когато свърши часа по свободно избираемия ми предмет. Мислех, че отново ще се появи, за да разбере какви са домашните.

— Изглеждаш ми разтревожена — отбеляза госпожа Теруилиджър, докато ме наблюдаваше как си събирам нещата след удрянето на звънеца. — Безпокоиш се, че няма да приключиш с проекта навреме?

— Не. — Всъщност бях завършила две от магиите, но определено не смятах да ѝ го казвам. — Тревожа се за Трей.

Продължава да отсъства от училище. Знаете ли защо не идва? Искам да кажа, ако е възможно да ми кажете.

— От канцеларията ни уведомяват, ако даден ученик ще отсъства, но не обясняват защо. Ако това ще те успокои, тази сутрин от там са се обадили, че господин Хуарес ще отсъства. Не е изчезнал.

Едва не споделих опасенията си за домашния тормоз, но се въздържах. Нуждаех се от още доказателства.

Ведно с притесненията за Трей, възложената ми работа от госпожа Теруилиджър, Воините, Брейдан и всичките ми безброй усложнения, знаех, че не бива да губя и минута от свободното си време. При все това след училище отидох при Ейдриън заради обещанието, което не можех да наруша. На път за курса при Улф порано през тази седмица, Ейдриън най-нехайно ми бе споменал, че преди да я купи, не е откарал колата за преглед при автомонтьор. Макар че според мен нямаше нищо нередно с колата, все пак настоях Ейдриън да я откара на преглед — което, разбира се, означаваше, че аз трябваше да потърся добър механик и да уговоря среща. Часът беше преди срещата ми с Брейдан за обиколката в музея на текстила, но бях сигурна, че ще успея да вменя всичко в програмата си.

— Типът, от когото я купих, изглеждаше стабилен. Човек, на когото можеш да имаш доверие — обяви Ейдриън, след като оставихме колата в сервиза. — Автомонтьорът ни каза, че ще я погледне веднага, а ние можем да се поразтърпим наоколо, докато чакаме. — Сервизът му се намирал в началото на предградията и Ейдриън предложи да се поразходим из района. И след като нямаше проблем при пробната обиколка, реших, че и всичко останало е наред.

— Това не означава, че не съществуват проблеми, които не можеш да видиш. Най-добре е да сме сигурни — отвърнах, знаейки, че звуча наставнически. — Достатъчно лошо е, че си купил кола, която не можеш да шофираш. — Погледнах го и видях някаква полуусмивчица да пробягва по лицето му.

— С твоя помощ за нула време ще стана истински професионалист. Разбира се, ако не желаеш повече да ми помагаш, просто ще я подкарам и сам ще се науча.

Изпъшках.

— Вече знаеш какво бих казала за това. Ау!

Кварталът, в който се намирахме, беше доста тузарски.

Всъщност бих казала, че къщите си бяха направо истински имения. Спряхме пред едно, което приличаше на кръстоска между хасиенда^[1] и южняшка плантация — голяма сграда, разположена на голяма площ, с просторна предна веранда с колони и гипсова мазилка в розово. Предният двор представляваше истинска климатична смесица от равна зелена трева и високи палмови дървета покрай пътеката, водеща към къщата. Дърветата приличаха на тропически стражи.

— Великолепно! — възхитих се аз. — Обичам архитектурата. В един друг живот бих учила това, а не химия, нито за вампири. — Продължихме разходката си и видяхме още подобни сгради, като всяка къща сякаш се опитваше да засенчи предишната. Всички имаха високи огради и живи плетове, които закриваха задните дворове. — Чудя се какво ли има отзад. Навярно басейни.

Ейдриън се спря пред поредната внушителна постройка. Беше жълта като колата му и представляваше друга смесица от стилове — нещо като югозападна версия на средновековен замък, като не липсваха дори кулите.

— Добро съпоставяне — отбеляза спътникът ми.

Обърнах се. Когато се взрях в него, очите ми бяха широко отворени.

— Така ли ми се счу или използва думата „съпоставяне“?

— Да, Сейдж — отвърна той търпеливо. — Постоянно я използваме при рисуването, когато смесваме различни елементи. Освен това зная как да си служа с речника. — Извърна се от мен и огледа къщата, като погледът му се спря върху градинаря, който подрязваше живия плет. Устните му се извиха в дяволита усмивка. — Искаш ли да хвърлиш един поглед отзад? Ела с мен.

— Какво пра... — Преди да успея да кажа още нещо, Ейдриън закричи по каменната пътека, прекоси моравата и стигна до мястото, където работеше мъжът. Не исках да имам нищо общо с това, но разумната част от мен не можеше да позволи на Ейдриън да се замесва в неприятности, така че забързах след него.

— Собствениците у дома ли са? — попита Ейдриън.

Градинарят бе спрял да подрязва и се бе вторачил в неканения и любопитен гост.

— Не.

— Кога ще се върнат?

— След шест.

Смаях се, че мъжът отговаря на тези въпроси. Ако ги бяха отправили към мен, щях да предположа, че някой подготвя обир. Сетне видях изцъкления поглед на градинаря и разбрах какво става.

— Ейдриън...

Очите на Ейдриън не се откъснаха от лицето на другия мъж.

— Заведи ни в задния двор.

— Разбира се.

Градинарят пусна ножиците за подрязване и се запъти към една врата отстрани на къщата. Опитах се да привлека вниманието на Ейдриън и да го накарам да спре това безумие, но той вече беше доста пред мен. Нашият водач спря пред вратата, въведе кодът на алармата и ни пусна отзад. Когато се огледах, протестите ми замряха на устните ми.

Тази задна част от собствеността беше три пъти по-голяма, отколкото предната. Още палмови дървета опасваха вътрешния двор, извисяващи се над терасирана градина, избуяла от цветя — характерни за тази част на света и внесени отвън. Мястото се доминираше от огромно овално езеро, чиито тюркоазени води представляваха смайващ контраст със сивия гранит, който ги заобикаляше. Няколко стъпала от едната страна на басейна водеха към друг, по-малък басейн. Вътре можеха да се поберат неколцина души, а водата от него се изливаше в по-големия басейн. Бамбукови факли и масите край басейна довършваха тузарската обстановка.

— Благодаря — обърна се Ейдриън към градинаря. — Върни се към работата си. Имаме право да сме тук. Няма нужда да ни изпращаш, сами ще намерим изхода.

— Разбира се — отвърна мъжът и пое обратно натам, откъдето бяхме дошли.

Изтръгнах се от унеса си и се върнах към действителността.

— Ейдриън! Ти използва внушението върху този тип! Това... искам да кажа, това е...

— ... велико? — подсказа ми услужливо той и приближи до стъпалата, водещи към горния басейн. — Да, зная.

— Нередно! Всичко това. Да нахлуваме в чужда собственост, да използваш внушението... — Потреперих, въпреки непоносимата жега.

— Това е неморално. Да контролираш нечие друго съзнание. Знаеш го! И твоите, и моите хора, са единодушни по въпроса.

— Е, нищо лошо не съм сторил. — Той се изкачи до басейна, изправи се до ръба и огледа царството си. Слънцето хвърляше червеникавокафяви отблясъци в кестенявата му коса. — Повярвай ми, онзи тип е съвсем лесен за контрол. Слабоволев. Използвах внушението съвсем малко.

— Ейдриън...

— Хайде, Сейдж. Никого не сме наранили. Ела да видиш гледката.

Почти се боях да се изкача там. Толкова рядко се случваше някой морой да използва магия, че не беше никак трудно да се преструвам, че тя не съществува. Да видя как Ейдриън я използва — при това най-коварния тип — накара кожата ми да настръхне. Както бях заявила на госпожа Теруилиджър по време на спора ни за магиите, никой не биваше да е в състояние да контролира друг по този начин.

— Ела — повтори Ейдриън. — Не те е страх, че ще използвам внушението върху теб, нали?

— Разбира се, че не — отвърнах и наистина го вярвах. Не зная защо, но някаква част от мен бе сигурна, че Ейдриън никога, никога нямаше да ме нарани. Неохотно се запътих към него, като се надявах, че това ще го накара да си тръгне. Когато стигнах горе, ченето ми увисна. По-малкият басейн не изглеждаше толкова нависоко, но от него се разкриваше невероятна гледка към планините в далечината, а водопадът придаваше на всичко вид на приказен оазис.

— Готино, а? — попита Ейдриън, седна на ръба на басейна, нави крачолите на джинсите си и свали чорапите и обувките си.

— Какво правиш? — ужасих се.

— Възползвам се максимално от това. — Потопи краката си във водата. — Хайде, отпусни се. Направи нещо лошо за разнообразие. Не че това е чак толкова лошо. Не рушим това място или нещо подобно.

Поколебах се, но водата беше по-омагьосваща от всяко внушение. Седнах и следвайки примера на Ейдриън, потопих босите си крака в мамещото блаженство. Хладината бе смайваща и прекрасна в тази задушаваша горещина.

— Бих могла да свикна с това — признах. — Но какво ще стане, ако собствениците се върнат по-рано?

Той сви рамене.

— Мога да ни измъкна, не се тревожи.

Не ми прозвуча особено успокояващо. Извърнах се отново към красивата гледка и към буйното великолепие наоколо. Не притежавам особено богато въображение, но се замислих за това, което бях казала за възможността да живея в един друг живот. Какво би било да имаш дом като този? Да останеш на едно място? Да прекарваш дните си край басейна, припичайки се на слънце, без да се тревожиш за съдбата на човечеството? Потопих се в мечти и изгубих представа за времето.

— Трябва да се връщаме в сервиза! — възкликнах. Озърнах се и се изненадах да видя, че Ейдриън ме наблюдава с доволно изражение. Очите му сякаш попиваха всяка частица от мен. Той забеляза, че го гледам и тутакси отвърна поглед.

Замечтаното му изражение мигом бе изместено от обичайната самодоволна гримаса.

— Механикът ще почака — оповести той.

— Да, но аз много скоро трябва да се срещна с Брейдан. Трябва да съм... — Чак тогава се вгледах по-внимателно в Ейдриън. — Какво си направил? Я се погледни! Ти не бива да стоиш тук!

— Не е чак толкова зле.

Той лъжеше и двамата го знаехме. Беше късен следобед и слънцето прежуряше безмилостно. Определено го усещах, въпреки че хладната вода ме бе разсеяла. А освен това бях човешко същество. Разбира се, не биваше да се подценява евентуалната опасност от слънчев удар или жестоко слънчево изгаряне, но аз обичах слънцето и можех спокойно да се излагам на лъчите му. Но не и вампирите.

Пот се лееше от Ейдриън, попиваше в ризата и косата му. Лицето му бе изпъстрено с розови петна. Бяха ми познати. Бях ги виждала върху кожата на Джил, когато бе принудена да играе физическо навън, много скоро се превръщаха в жестоки изгаряния. Сkochих на крака.

— Хайде, трябва да се махнем от тук, преди да е станало лошо. Какво ти става?

Изражението му беше изненадващо безгрижно за някой, който всеки миг щеше да припадне.

— Струваше си. Изглеждаше... щастлива.

— Това е откачено — изпухтях.

— Не е най-откаченото нещо, което съм правил. — Той ми се усмихна и ме погледна. Очите му бяха леко разфокусирани, все едно виждаше и още нещо освен мен. — Какво означава малко лудост от време на време? Аз би трябвало да правя експерименти... защо да не изследвам кое е по-ярко: твоята аура или слънцето?

Начинът, по който ме гледаше и ми говореше, ме изнерви и аз си спомних какво ми бе казала Джил — как духът бавно подлудява тези, които владеят магията му. Ейдриън не ми приличаше на луд, но от него определено се излъчваше някакво смътно напрежение, в пълен контраст с обичайното му заядливо остроумие. Сякаш бе в плен на нещо съвсем различно. Припомних си онзи стих за съня и реалността.

— Хайде ела — повторих и му подадох ръка. — Не биваше да използваш духа. Трябва по-скоро да се махнем от тук.

Той пое ръката ми и се изправи, олюлявайки се на крака. Заля ме топла вълна и все едно ме прониза електрически ток, също както последния път, когато се докоснахме и погледите ни се преплетоха. За миг съзнанието ми бе обсебено от думите му, изречени преди малко: „Изглеждаше щастлива...“

Пропъдих всякакви сантименталности и побързах да го измъкна оттам, само за да установим, че механикът още не бе завършил прегледа. Поне в сервиза му Ейдриън можеше да получи чаша вода и да отдъхне в хладното помещение. Докато чакахме, изпратих есемес на Брейдан. „Закъснявам с час поради семейни проблеми. Съжалявам. Ще бъда там, колкото е възможно по-скоро.“ Телефонът ми изжува трийсет секунди по-късно: „Това ни оставя само час за музея на текстила“.

— Няма достатъчно време — заяви Ейдриън безстрастно. Не бях осъзнала, че той чете през рамото ми. Преместих телефона си и изпратих на Брейдан есемес, в който му предлагам да се срещнем за ранна вечеря. Той ми отговори, че е съгласен.

— Отвратително — въздъхнах, като се погледнах в огледалото. Горещината определено си бе казала думата и аз изглеждах потна и изтощена.

— Не се тревожи за това — успокои ме Ейдриън. — След като той не забеляза колко беше разкошна в червената рокля, вероятно и сега няма да забележи нищо. — Поколеба се. — Не че има какво да се забелязва. Както винаги, ти си прекрасна.

Тъкмо се канех да го скастрия, задето ми се подиграва, когато го погледнах и видях, че лицето му е напълно сериозно. Язвителният отговор застина на устните ми и аз побързах да отида да проверя какво става с колата, за да скрия пламналото си лице.

Автомонтьорът най-после бе привършил — не бе открил никакви проблеми — и двамата с Ейдриън се запътихме към центъра на града. Не спирах да му хвърлям притеснени погледи, страхувах се да не припадне.

— Престани да се тревожиш, Сейдж. Добре съм — успокои ме той. — Макар че... щях да се чувствам по-добре, ако можех да хапна сладолед или джелато. Дори ти трябва да признаеш, че няма да ни се отрази зле в тази жега.

Бих го признала, но нямаше да му доставя това удоволствие.

— Каква е тази твоя мания по замразените сладости? Защо все за тях мрънкаш?

— Защото се намираме в пустинята.

Не можех да оспоря логиката му. Пристигнахме пред апартамента му и аз се качих в моята кола. Преди да влезе в сградата, му напомних да пие вода и да си почине. После изтърсих това, което ме изгаряше отвътре.

— Благодаря ти за разходката край басейна. Като се изключи, че едва не получи слънчев удар, беше невероятно преживяване.

Той ми се ухили нахално.

— Може би в крайна сметка ще свикнеш с вампирската магия.

— Не — възразих машинално. — Никога няма да свикна.

Усмивката му тутакси се стопи.

— Разбира се, че не — промърмори. — До скоро.

Най-после успях да пристигна за вечерята. Бях избрала италиански ресторант, изпълнен с уханието на чесън и сирене. Брейдан седеше край една маса в ъгъла и отпиваше от чашата си с вода, понасяйки кръвнишките погледи на сервитьорката, която явно отдавна очакваше поръчката му. Настаних се срещу него и оставих ученическата си раница на пода.

— Толкова съжалявам — казах му. — Просто трябваше да свърша тази работа с... хм, брат си.

Ако Брейдан ми беше ядосан, не го показа. Такъв си беше той. Но ме огледа критично.

— Да не би да е било нещо свързано със спорта? Имаш вид, все едно си участвала в марафон.

Не беше обида, ни най-малко, но ме свари неподготвена — най-вече защото мислех за думите на Ейдриън. Брейдан не бе казал нищо за костюма ми за Хелоуин, но бе забелязал сегашното ми състояние?

— Бяхме в Санта София, на преглед на колата му.

— Хубав квартал. Ако продължиш нагоре по магистралата, ще стигнеш до Националния парк Джошуа Три. Била ли си там?

— Не. Само съм чела за него.

— Забележително място. Удивителна геология.

Сервитърката приближи и аз с облекчение поръчах айскафе с мляко. Брейдан беше повече от щастлив да ме осветли за геологията на парка и много скоро двамата се плъзнахме в познатия ни ритъм на интелектуалния диспут. Не бях запозната със специфичните особености на парка, но знаех достатъчно за геологията, за да му бъда достоен събеседник. Всъщност можех да говоря на автопилот, докато мислите ми се насочиха отново към Ейдриън. Припомних си думите му за червената рокля. Освен това не можех да забравя коментара му, че съм била щастлива и как това си заслужавало страданието му.

— Какво мислиш?

— Хм? — Осъзнах, че в крайна сметка съм изтървала нишката на разговора.

— Попитах те кой тип пустиня намираш за по-впечатляващ — обясни кавалерът ми. — Пустинята Мохаве съчетава всички особености, но аз всъщност предпочитам пустинята Колорадо.

— Аха. — Отново влязох в час. — Хм, Мохаве. Скалистите образувания ми харесват повече.

Това доведе до разгорещен спор за регионите по време на вечерята, а Брейдан изглеждаше все по-щастлив. На него наистина му се нрави да има насреща си достоен опонент, осъзнах аз. Нито един от моите наръчници не даваше насоки как да се спечели мъжкото сърце чрез научни спорове. Макар че лично аз нямах нищо против. Разговорът ми харесваше, но не ме изпълваше с трепет. Трябваше да си напомня, че връзката ни все още беше в начален стадий — ако изобщо можеше да се нарече така. Със сигурност горещото влюбване тепърва предстоеше.

Говорихме доста, след като чиниите ни бяха празни. Без да сме я молили, сервитьорката ни донесе менюто с десертите и аз се изненадах, когато се чух да казвам:

— Ау... не мога да повярвам колко много ми се иска джелато точно сега. Никога не ми се е случвало. — Може би горещината бе повлияла на хранителните ми навици... или може би просто все още си мислех за Ейдриън.

— Никога не съм те чувал да поръчваш десерт — отбеляза Брейдан, като плъзна менюто си настрани. — Джелатото не съдържа ли твърде много захар?

Това бе още една от поредните му забележки, които биха могли да се изтълкуват по различни начини. Дали ме осъждаше? Дали не смяташе, че изобщо не би трябвало да ям сладки неща? Не знаех, но думите му бяха достатъчни, за да затворя менюто и да го оставя върху неговото.

След като не се предвиждаха повече забавления за вечерта, решихме просто да се поразходим след вечеря. Температурата бе спаднала до поносими нива и все още беше достатъчно светло, за да не се тревожа, че Воините на светлината могат да изскочат иззад ъгъла. Това обаче не означаваше, че пренебрегнах техниките на Улф. Оглеждах околността и бях нащрек за всяко подозрително нещо.

Стигнахме до малък парк с размерите на жилищен блок и открихме свободна пейка в единия ъгъл. Седнахме и се загледахме в децата, които си играеха на срещуположната морава, докато продължавахме дискусията си относно наблюдението на птичата популация в пустинята Мохаве. Докато разговаряхме, Брейдан ме прегърна през раменете. Най-сетне изчерпахме темата и просто си седяхме, потънали в доволно мълчание.

— Сидни...

Откъснах поглед от децата, изненадана от несигурността в тона на Брейдан, съвсем различен от категоричността, с която само до преди малко защитаваше предимствата на планинската синя птица в сравнение с нейните събратя, обитаващи западните части на страната. Сега в очите му, насочени към мен, имаше някаква особена мекота. Вечерната светлина караше лешниковите му очи да изглеждат златисти, заличавайки съвсем зеления нюанс. Твърде жалко.

Преди да успее да кажа нещо, той се наведе напред и ме целуна. Целувката беше по-настоятелна от предишната, макар че все още бе далеч от епичните, всепоглъщащи и разтърсващи целувки, които бях гледала по филмите. Този път той сложи ръка върху рамото ми и нежно ме придърпа към себе си. Освен това целувката трая по-дълго от предишните и аз отново се опитах да се отпусна и потопя в усещането на нечии други устни.

Брейдан беше този, който й сложи край, при това малко по-рязко, отколкото бих очаквала.

— Аз... съжалявам — избъбри той и се извърна. — Не биваше да го правя.

— Защо не? — попитах. Не че копнеех чак толкова за целувката, но мястото изглеждаше идеално за тази цел: романтичен парк при залез-слънце.

— На обществено място сме. Предполагам, че донякъде е вулгарно. — Вулгарно? Не бях сигурна, че сме чак толкова сред обществото, след като наоколо нямаше никой, а ние бяхме скрити в сенките на дърветата. Брейдан въздъхна засрамено. — Предполагам, че просто изгубих контрол. Повече няма да се повтори.

— Всичко е наред — успокоих го.

Не ми приличаше на чак такава загуба на контрол, но какво ли знаех аз? Освен това се запитах дали малко загуба на контрол е чак толкова лошо нещо. Не беше ли тъкмо това в основата на страстта? И това също не знаех. Единственото, което знаех със сигурност, беше, че тази целувка приличаше много на последната. Приятна, но не ме остави без дъх. Сърцето ми се сви. Нещо не беше наред с мен. Всички все ми повтаряха колко съм неумела в общуването. Дали това се разпростираше и до романтичните отношения? Нима съм толкова студена, че ще прекарам целия си живот, без да изпитам нищо?

Мисля, че Брейдан изтълкува погрешно обезсърченото ми мълчание, предполагайки, че съм разстроена от него. Изправи се и ми протегна ръка.

— Хей, хайде да отидем до магазина за чай, който е през една пресечка. Има изложба на творбите на местен художник, който мисля, че ще ти харесат. Освен това, чаят не е калоричен, нали? По-добре, отколкото десерт.

— Добре — съгласих се. Припомнянето на джелатото хич не ме развесели. В италианската сладкарница предлагаха с нар, което ми се струваше най-вкусното нещо на света. Когато се изправих, мобилният ми телефон иззвъня и стресна и двама ни.

— Ало?

— Сейдж? Аз съм.

Нямах причина да съм бясна на Ейдриън, не и след това, което бе направил за мен, но някак си се раздразних от прекъсването. Опитвах се тази вечер да бъде приятна и хубава за Брейдан, а Ейдриън объркваше всичко.

— Какво има? — попитах рязко.

— Още ли си в центъра? Трябва веднага да дойдеш при мен.

— Знаеш, че съм навън с Брейдан — отвърнах. Това вече беше доста нахално, дори за Ейдриън. — Не мога просто да зарежа всичко и да те забавлявам.

— Не става въпрос за мен. — Чак сега забелязах колко твърд и сериозен беше гласът му. Нещо се стегна в гърдите ми. — Отнася се за Соня. Изчезнала е.

---

[1] Хасиенда в Испанска Америка (и Испания) е обширно по площ имение с високо организирана стопанска дейност с предимно земеделски характер, състоящо се от голям парцел земя, пътища, основна сграда на собствениците и жилищни постройки за работниците, както и стопански постройки, обори, плевни, складове, работилници и други. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 19

— Нали щеше да напуска града? — напомних му.

— Не и до утре.

Той е прав, осъзнах. Когато говорих със Соня снощи, тя бе казала, че ще остане още два дни.

— Сигурен ли си, че наистина е изчезнала? — настоях. — Може би просто... е излязла навън.

— Беликов е тук и направо е откачил. Каза, че снощи не се е прибрала.

Едва не изтървах телефона. Снощи? Соня отсъства толкова дълго? Това беше преди близо двацет и четири часа.

— Как така никой досега не е забелязал? — избухнах аз.

— Не зная — отвърна Ейдриън. — Може ли просто да дойдеш тук? Моля те, Сидни?

Бях безсилна, когато използваше малкото ми име. Това винаги придаваше още по-голяма сериозност на нещата, не че в случая имаше нужда. Соня. Нямах я от двацет и четири часа. Нищо чудно дори вече да не е жива, ако онези ненормалници с меча я бяха заловили.

Когато му казах, че трябва да тръгвам, върху лицето на Брейдан се изписа смесица от недоверие и разочарование.

— Но ти току-що... искам да кажа... — Рядко му се случваше да загуби дар слово.

— Съжалявам — изрекох искрено. — Особено след като закъснях и провалих посещението в музея. Но става дума за спешен случай в семейството.

— Изглежда в твоето семейство има ужасно много спешни случаи.

И представа нямаш колко много, помислих си. Вместо да го кажа, отново му се извиних.

— Наистина много съжалявам. Аз... — Едва не заявих, че ще се реванширам, но си спомних, че бях казала точно това, когато си

тръгнах по-рано от бала за Хелоуин. Тази среща трябваше да изкупи вината ми от онази вечер. — Просто съжалявам.

Апартаментът на Ейдриън се намираше недалеч и аз спокойно можех да отида сама дотам, но тъй като вече се здрачаваше, Брейдан настоя да ме закара. Приех, без да протестирам.

— Брей! — възкликна Брейдан, когато спряхме пред жилищния блок. — Хубав мустанг.

— Да. Модел 1967-а — отвърнах машинално. — Страхотен двигател. На брат ми е. Отново го е преместил! Надявам се да не го е шофирал, нещо, което не бива да прави — леле! Какво е това?

Брейдан проследи втренчения ми поглед.

— Ягуар?

— Очевидно. — Лъскавата, черна кола беше паркирана пред мустанга на Ейдриън. — Но откъде се е взела?

Брейдан, естествено, нямаше отговор на този въпрос. След още извинения и обещание да се чуем, аз го оставих. Нямаше целувка на раздяла, не и след като той бе толкова разочарован от края на вечерта, а аз твърде разтревожена за Соня. Всъщност щом влязох в сградата напълно забравих за Брейдан. Имах по-големи грижи.

— На Кларънс е — рече Ейдриън, когато отвори вратата.

— Ъ? — изгледах го сепнато аз.

— Ягуарът. Предположих, че ще искаш да узнаеш. Дал го е на Беликов да го кара, след като Соня е тръгнала с наетата кола. — Отстъпи настрани и поклати потресено глава. — Можеш ли да повярваш, че е била заключена в гаража му през цялото време, докато живеех при него? Заяви, че бил забравил за колата! А аз бях принуден да пътувам с автобус!

При други обстоятелства щях да се засмея. Но когато видях лицето на Дмитрий, всякакво веселие в мен се изпари. Той кръстосваше стаята като животно в клетка. От всяка пора на съществуването му се излъчваха тревога и безсилие.

— Аз съм идиот — промърмори пазителят. Не беше ясно дали говори на себе си, или на нас. — Снощи не разбрах, че я няма, а днес до обяд смятах, че е навън и се занимава с градината!

— Опита ли да й се обадиш на мобилния? — Знаех, че въпросът е глупав, но трябваше да започна с нещо логично.

— Да — кимна Дмитрий. — Никой не отговаря. Проверих два пъти, за да се уверя, че не е сменила часа на полета си, след това говорих с Михаил, за да разбере дали той знае нещо. Не знаеше. Единственото, което постигнах, бе да разтревожа и него.

— Би трябвало да се тревожи — измърморих, приседнала на ръба на дивана. — Нищо добро не може да се очаква от това. Знаем, че Воините са обсебени от Соня, а ето че тя е изчезнала, след като е излязла сама.

— Преди малко разбрах, че е идвала да се види с вас — додаде Дмитрий. Спря да кръстосва и погледът му обходи и двамата ни. — Спомена ли къде отива?

— Не — поклатих глава. — Нещата не... приключиха добре между нас.

Дмитрий кимна.

— Ейдриън загатна подобно нещо.

Погледнах към Ейдриън и видях, че и на него, също както и на мен, не му се искаше да задълбава по темата.

— Имахме спор — призна мороят. — Тя се опита да накара Сидни да вземе участие в още експерименти, а Сидни отказа. Избухнах, когато Соня продължи да настоява и накрая тя просто си тръгна. Изобщо не каза къде отива.

Лицето на Дмитрий стана още по-мрачно.

— Значи всичко е могло да се случи. Може да е била похитена направо от улицата. Или да е отишла някъде и там да са я отвлекли.

Или би могла да е мъртва. Дмитрий говореше за нея с увереността, че още е жива, но аз не бях толкова сигурна. Ловците, които ни нападнаха на алеята, изглеждаха напълно решени да я убият веднага и на място. Щом не се бе прибрала миналата нощ, съществуваше голяма вероятност да са я открили. Двайсет и четири часа беше ужасно дълго време да държиш живо едно „създание на мрака“. Докато отново оглеждах изучаващо лицето на Дмитрий, разбрах, че той е наясно с всичко това. Просто се надяваше, че все още имаме шанс да направим нещо, че не сме безсилни.

Изпълнен с решимост, Дмитрий се отправи към вратата.

— Трябва да се обадя в полицията.

— Да докладваш за изчезнал човек? — попита Ейдриън.

— И това, но още по-важно е да се обяви колата за издирване. Ако Соня е била отвлечена... — Поколеба се, явно се опитваше да изтласка страха, който надничаше във всеки един от нас. — Добре. Ако са я скрили някъде, ще бъде доста трудно да я открием. Но е много по-трудно да се скрие кола, отколкото жена. Ако в полицията разполагат с описание на колата и тя се появи някъде, това може да е следа. — Понечи да отвори вратата, а сетне ни погледна. — Сигурни ли сте, че не си спомняте нищо друго, което Соня е казала? Нещо, което би могло да ни помогне?

Двамата с Ейдриън отново го уверихме, че не помним. Дмитрий си тръгна, като ни даде излишни инструкции незабавно да го уведомим, ако си спомним нещо или — ако по някакво чудо — Соня се появи. Изпъшках, когато вратата се затвори зад гърба му.

— Аз съм виновна — простенах.

Ейдриън ме погледна изненадано.

— Защо, за бога, го каза?

— Соня дойде тук — тръгна си, когато не трябваше — заради мен. Заради моята кръвна проба. Кой знае какво щеше да се случи, ако не ѝ бях отказала? Може би няколко минути разлика и ловците нямаше да са наоколо. Или може би ако не е била толкова разстроена, е щяла да е в състояние да се защити по-добре. — В главата ми нахлуха милион спомени. Соня, която накара лилията да порасне пред очите ми. Или как Соня обеща да говори с кралицата за Ейдриън. Как Соня ми показва снимки на булчински рокли. Соня, която работи прилежно и упорито, за да спре стригоите и да изкупи своите грех и вина. Сега всичко постигнато можеше да бъде изгубено.

— Може би, може би, може би. — Ейдриън седна на дивана до мен. — Не бива да мислиш така и със сигурност не бива да се обвиняваш за действията на някаква фанатична отцепническа група.

Знаех, че е прав, но това не ме караше да се чувствам по-добре.

— Трябва да се обадя на алхимиците. Ние разполагаме с връзки и влияние сред силите на закона и реда.

— Вероятно идеята е добра — рече Ейдриън, макар че думите сякаш не бяха изречени съвсем от сърце. — Просто имам лошо предчувствие за онези типове. Дори ако... ами, дори ако тя е жива,

наистина не си представям как ще я открием. Освен ако не ни хрумне някое чудодейно, магическо решение.

Замръзнах.

— О, боже!

— Какво има? — Ейдриън ме погледна загрижено. — Спомни ли си нещо?

— Да... но не е това, за което си мислиш. — Затворих очи и поех дълбоко дъх. Не, не, не. Идеята, която ми бе хрумнала, бе налудничава. Дори не биваше да се замислям. Дмитрий имаше право. Трябваше да се съсредоточим върху нормалните, конкретни методи за откриването на Соня.

— Сейдж? — Ейдриън докосна леко ръката ми и аз подскочих от усещането за пръстите му върху кожата ми. — Добре ли си?

— Не зная — отвърнах тихо. — Току-що ми хрумна нещо откачено.

— Добре дошла в моя свят.

Извърнах глава, объркана от избора, който трябваше да направя. Това, което обмислях... ами, някои можеха да поспорят, че не е различно от това, което бях правила преди. При все това, всичко се свеждаше до тънката граница между това да направиш нещо по свое желание или защото се налага. Всичко бе съвсем ясно. Това трябваше да бъде избор. Упражняване на свободна воля.

— Ейдриън... какво мислиш за следното: може би има начин да открия Соня, но това противоречи на всичко, в което вярвам?

Нужни му бяха няколко секунди, за да отговори.

— Искаш ли наистина Соня да се върне? Ако го искаш, това няма да противоречи на всичко, в което вярваш.

Странна логика, но ми даде тласъка, от който се нуждаех. Извадих мобилния си телефон и избрах номера, на който почти никога не съм се обаждала — макар че определено съм получавала есемеси и обаждания от него през цялото време. Вдигнаха ми след две позвънявания.

— Госпожо Теруилиджър? Обажда се Сидни.

— Госпожице Мелбърн. Какво мога да направя за вас?

— Трябва да се видим. Въпросът е донякъде спе... не, не е „донякъде“. Спешно е. В училище ли сте?

— Не. Колкото и да ти се струва странно, понякога и аз се прибирам у дома. — Тя замълча за миг. — Както и да е... със сигурност си добре дошла у дома.

Не зная какво ме притесни. В крайна сметка бях прекарала доста време в дома на Кларънс. Със сигурност обширното имение на един вампир беше нещо доста по-страшно от дома на една гимназиална учителка. Разбира се, като се имаше предвид, че въпросната учителка също беше вещица, не бях сигурна какво да очаквам: скучен апартамент в предградията или захарна къща.

Преглътнах.

— Имате ли в дома си още от същите книги за магии, които държите в училище?

При думата „магии“ Ейдриън повдигна вежди.

Този път госпожа Теруилиджър се поколеба малко по-дълго.

— Да — отвърна накрая. — Както и много други.

След това ми даде адреса си и преди да затворя, Ейдриън оповести:

— Идвам с теб.

— Ти дори не знаеш къде отивам.

— Вярно е — съгласи се той. — Но липсата на информация досега никога не ме е спирала. Освен това зная, че това има нещо общо със Соня, което за мен е достатъчно основание. Това, както и фактът, че изглеждаш изплашена до смърт. Няма начин да ти позволя да отидеш сама.

Скръстих ръце.

— Изправяла съм се и пред по-страшни неща, а и ти не си в състояние да ми „позволиш“ или да ми забраниш да направя каквото и да е. — Но върху лицето му бе изписана такава загриженост, че знаех, че няма да мога да откажа... особено след като наистина бях донякъде изплашена. — Но трябва да ми обещаеш, че няма да казваш на никого какво смятаме да правим. Нито ще говориш за това, което видиш.

— По дяволите. Какво става, Сейдж? — попита той. — Да не би да имаш предвид животински жертвоприношения или нещо подобно?

— Ейдриън — казах тихо.

Той отново стана сериозен.

— Обещавам. Няма да кажа нито дума, освен ако ти не ми позволиш.

Нямаше нужда да се вглеждам изпитателно в лицето му, за да съм сигурна, че мога да му се доверя.

— Добре тогава. Но преди да отидем, искам да ми донесеш четката си за коса...

Госпожа Теруилиджър живееше във Виста Азул, същото предградие, където се намираше и „Амбъруд“. За моя изненада, къщата ѝ наистина изглеждаше съвсем обикновена. Беше малка, но иначе се вписваше добре в обстановката. Когато пристигнахме, слънцето отдавна бе залязло и аз се притеснявах от приближаващият вечерен час. Когато госпожа Теруилиджър ни покани в къщата, открих, че интериорът прилича малко повече на това, което очаквах. Разбира се, имаше телевизор и модерни мебели, но навсякъде бяха пръснати свещи и скулптурки на различни богове и богини. Във въздуха се усещаше силното ухание на индийските ароматни пръчици Наг Чампа. Само през първите пет минути преброих три котки и не се съмнявах, че имаше още.

— Добре сте дошла, госпожице Мелбърн. — Госпожа Теруилиджър огледа с интерес Ейдриън. — Както и вашия приятел.

— Брат ми — уточних аз. — Ейдриън.

Госпожа Теруилиджър — изцяло запозната със съществуването на света на мороите — се усмихна.

— Да, разбира се. Вие посещавате колежа „Карлтън“, ако не греша?

— Да — кимна Ейдриън. — А вие сте тази, която помогна да ме приемат, нали? Благодаря за което.

— Е — рече госпожа Теруилиджър и сви рамене, — винаги съм щастлива да помогна на надарените ученици — особено на онези, които толкова усърдно се грижат да съм винаги добре заредена с кафе. А сега, ще ми кажете ли какво е толкова спешно, че ви доведе тук късно вечерта?

Очите ми вече обхождаха голямата библиотека в дневната ѝ. Лавиците бяха пълни със стари книги с кожена подвързия — подобни на тези, върху които тя винаги ме караше да работя.

— В книгите ви има ли... има ли магия, която може да помогне да се открие някой изчезнал? — попитах. Всяка дума ми причиняваше болка. — Искам да кажа, зная, че има. Няколко пъти съм попадала на

подобни магии по време на работата си. Но се питах дали има някоя, която бихте ми препоръчали.

Госпожа Теруилиджър се засмя тихо и извърна поглед.

— Виж ти, виж ти. Това определено си заслужава късната, нощна визита. — Намирахме се в трапезарията ѝ и тя издърпа стол с богата украса, за да седне. Една от котките се отри в крака ѝ. — Определено има доста магии за откриване на нечие местоположение, макар че никоя не е за твоето ниво. И го казвам с възмущение, задето толкова упорито отказваш да се упражняваш и усъвършенстваш.

Намръщих се.

— А има ли такава, която вие бихте могли да направите?

Тя поклати глава.

— Не. Проблемът е твой. Ти трябва да я направиш. Длъжна си.

— Но не и след като не е във възможностите ми! — възразих аз. — Моля ви. Въпросът е на живот и смърт. — Беше самата истина, но освен това не исках да се опетнявам с правенето на магии. И без това беше достатъчно, че изобщо я окуражавах в тази насока.

— Спокойно. Не бих те накарала да я направиш, ако нямаше да можеш да се справиш — рече преподавателката ми. — Но за да проработи, е много важно да разполагаме с нещо, което да е част от особата, която търсим. Съществуват магии, при които това не е нужно, но те определено надвишават уменията ти.

Извадих от чантата си четката за коса на Ейдриън.

— Нещо като косъм?

— Нещо като точно това — отвърна тя, явно впечатлена.

Бях си спомнила оплакванията на Ейдриън, че Соня ползвала личните му вещи. Макар че той явно почистваше редовно четката (честно, не бих и очаквала нищо друго от някой, който посвещава толкова много време на косата си), по нея все още бяха останали няколко червени косъма. Внимателно издърпах най-дългия от иглите на четката и го вдигнах.

— Какво трябва да направя? — попитах. Опитвах се да бъда силна, но ръцете ми трепереха.

— Сега ще разберем. — Госпожа Теруилиджър се изправи, отиде в дневната и се загледа в рафтовете с книги. Ейдриън се извърна към мен.

— Тя истинска ли е? — Млъкна и явно размисли. — Ти истинска ли си? Заклинания? Магии? Искам да кажа, не ме разбирай погрешно. Аз пия кръв и контролирам съзнанието на хората. Но никога не съм чувал нещо подобно.

— Нито пък аз до преди месец — въздъгнах. — И за съжаление, това е истинско. Дори е още по-лошо: тя мисли, че имам магьосническа дарба. Спомняш ли си, когато един от стригоите в апартамента ти се подпали?

. — Смътно, но, да. Потиснал съм целия онзи ужас и никога не мисля за случилото се. — Намръщи се, обезпокоен от спомена. — Тогавя бях дрогиран от ухапването.

— Е, не беше случаен инцидент. Беше... магия. — Посочих към госпожа Теруилиджър. — И аз я задействах.

Очите му се разшириха.

— Да не би да си някакъв човек мутант? Да не би да владееш магията на огъня? И съм длъжен да те уверя, че в случая „мутант“ е комплимент. Не бих си и помислил нещо по-малко за теб.

— Не е като вампирската магия — поклатих глава. Навярно част от мен би трябвало да е поласкана, задето Ейдриън изглежда нямаше нищо против да бъде приятел с един „мутант“. — Това не е никаква специална връзка с елементите. Според госпожа Теруилиджър някои хора могат да правят магия, като я изтръгват от света. Звучи налудничаво, но... ами, аз подпалих онзи стригой.

Виждах, че когато госпожа Теруилиджър се върна при нас, Ейдриън все още се опитваше да осмисли чутото. Тя остави върху масата книга с червена кожена подвързия и прелисти няколко страници, преди да открие това, което търсеше. Всички се вторачихме в книгата.

— Не е на английски — оповести услужливо Ейдриън.

— На гръцки е — отвърнах, докато преглеждах списъка с нужните съставки. — Не са нужни много неща.

— Защото огромна част от магията се основава на мисловното съсредоточаване — обясни госпожа Теруилиджър. — По-сложно е, отколкото изглежда. Ще ти отнеме поне няколко часа.

Погледнах към богато украсения стенен часовник, явно принадлежал на дядо й.

— Не разполагам с няколко часа. Вечерният час вече приближава.

— Лесно ще го уредим — рече госпожа Теруилиджър. Взе мобилния си телефон от масата и си избра един номер от списъка с абонати. — Ало, Дезире? Обажда се Джаклин. Да, добре. Благодаря ти. При мен е Сидни Мелроуз, помага ми за един много важен проект. — Едва не завъртях очи. Явно когато се налагаше, отлично знаеше фамилното ми име. — Боя се, че може да закъснее за вечерния час, затова се питах дали може да направиш изключение за нея и да го удължиш. Да... да, зная. Но е много важно за работата ми, а и мисля, че с нейното образцово поведение, едва ли има нужда да се притесняваме, че ще злоупотреби с подобна привилегия. Тя определено е един от най-надеждните ученици, които съм имала. — Това предизвика лека усмивка у Ейдриън.

След трийсет секунди бях освободена от вечерния час.

— Коя е Дезире? — попитах, след като домакинята ни затвори.

— Надзирателката в общежитието ти. Уедърс.

— Наистина ли? — Замислих се за набитата госпожа Уедърс със строго майчинско излъчване. Никога не бих се досетила, че малкото ѝ име е Дезире. Подобно име би подхождало на някоя знойна и съблазнителна красавица. Може би извън училище водеше скандален живот, за който дори не подозирахме. — Имам ли разрешение да отсъствам през цялата нощ?

— Не съм сигурна, че позволенията за удължаване на вечерния час важи чак за цялата нощ — поклати глава госпожа Теруилиджър. — Но със сигурност разполагаме с достатъчно време за това заклинание. Не мога да го направя вместо теб, но мога да ти помогна със съставките и другите необходими неща.

Потупах по книгата, забравила страховете си, докато проверявах набързо дългия списък. Подобни детайли ми действаха успокоително.

— Имате ли ги всичките?

— Разбира се.

Госпожа Теруилиджър ни поведе надолу по коридора, който се разклоняваше от кухнята, към другата част на къщата, където предположих, че са спалните. Докато минавахме покрай една от стаите, наистина зърнах легло, но крайната ни цел се оказа нещо съвсем различно: работилница. Бихте могли да получите нещо подобно, ако кръстосате леговището на магьосник с лабораторията на луд учен. Част от стаята бе обзаведена със съвсем модерно оборудване:

всякакви стъкленици, умивалник, горелки и прочее. Останалата бе от съвсем друга епоха: шишенца с масла и изсушени билки, редом със стари свитъци и истински котли. Върху перваза на затъмнения прозорец бяха подредени саксии с най-различни растения и билки. В помещението имаше още две котки и бях напълно сигурна, че не са същите, които видях в дневната.

— Изглежда разхвърляно — рече госпожа Теруилиджър. — Но смея да твърдя, че всичко е много добре организирано, дори по твоите стандарти.

При по-внимателно вглеждане установих, че е права. Всички растения и малки шишенца бяха обозначени с етикети и подредени по азбучен ред. Различните инструменти също бяха надписани, номерирани и сортирани по размер и материал. В средата на работилницата имаше голяма, каменна маса и аз оставих книгата върху нея, като внимавах да не отгърна страницата.

— Сега какво? — попитах.

— Сега ще изработиш и подготвиш магията — отвърна тя. — Колкото повече направиш сама, толкова по-силна ще е връзката ти със заклинанието. Разбира се, ела да ме потърсиш, ако се затрудниш с някои от съставките или указанията. Иначе, колкото по-силна и пълна е твоята концентрация в това, което правиш, толкова по-добре.

Посочи към коридора, от който бяхме дошли.

— Ние ще сме ей там. Ще забавлявам „брат ти“, тъй като трябва да направиш всичко това в пълно усамотение.

Притеснението ми се усили. Отначало бях възразила срещу желанието на Ейдриън да ме придружи, но сега предпочитах да е близо до мен.

— Поне не мога ли да получа чаша кафе?

Тя се засмя.

— По принцип, щях да удовлетворя желанието ти — особено, ако работата ти беше монотонна и ръчна като изработването на амулет или приготвянето на отвара. Но тъй като ще използваш ума си, магията ще действа много по-добре, ако мислите ти са ясни и чисти, неповлияни от никакви вещества, които биха въздействали върху душевното ти състояние.

— Боже, това ми звучи познато — промърмори Ейдриън.

— Добре тогава — примирих се, решена да бъда силна. — Вече трябва да започвам. Соня ме чака. — При условие, че още е жива, за да чака.

Госпожа Теруилиджър излезе, като ми заръча да я повикам, щом стигна до последния етап на магията. Ейдриън остана малко, за да поговори с мен.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш? Имам предвид, че от всичко, което зная за теб и алхимиците... ами, струва ми се, че не би искала да имаш нещо общо с това.

— Така е, не искам — съгласих се. — Както вече ти казах, то е против всичко, в което вярвам — срещу всичко, на което са ме учили. Затова не бива да казваш на никого. Нали чу пасивно-агресивната й забележка, че не съм се упражнявала? От известно време тя постоянно ми натяква, че трябва да усъвършенствам така наречените си магически умения, аз обаче не спирам да й отказвам... защото това е грешно. И така, по време на извънучебните ни занятия тя ми възлага да проучвам книги за магии с надеждата, че ще се науча чрез осмоза.

— Цялата работа е една бъркотия — поклати глава той. — Не бива да го правиш. Не бива да правиш нищо, което не искаш.

Усмигнах му се унило.

— Е, аз искам да намеря Соня. Така че трябва да го направя.

Той не отвърна на усмивката ми.

— Добре. Но аз ще съм оттатък — ще участвам в чаено парти с котките й или ще правя всичко, което тя си е наумила. Но имаш ли нужда от мен — викай. Поискаш ли да се махнеш ще си тръгнем. Ще те измъкна от тук на каквато и да е цена.

Нещо се стегна в гърдите ми и за миг целият свят се смали до зелените му очи.

— Благодаря ти.

Ейдриън излезе, а аз останах сама. Е, почти. Една от котките ми правеше компания — лъскавата и черната, с жълтите очи. Беше се излегнала върху една висока лавица и ме наблюдаваше любопитно, все едно се чудеше дали наистина ще се справя с това. Ставахме двама.

За миг не можех да помръдна. Щях доброволно да правя магия. Всички аргументи и възражения, с които се бях опълчвала на госпожа Теруилиджър, сега се разпиляха като пепел на вятъра. Започнах да треперя, не ми достигаше въздух. Тогава си помислих за Соня. Милата,

смела Соня. Тя бе посветила толкова много енергия и време, за да направи това, което беше правилно. Как бих могла аз да сторя по-малко?

Както бях отбелязала пред госпожа Теруилиджър, магията беше измамно лесна. Не изискваше толкова много стъпки, както беше при изработването на амулета за изпепеляване. В меден котел трябваше да поддържам водата да ври и да добавям различни съставки, повечето от които бяха чисти масла, които трябваше да се отмерят с прецизна точност. Въздухът много скоро натежа от уханията на бергамот, ванилия и хелиотроп. Някои от стъпките следваха същата ритуална последователност, която бях изпълнявала и преди. Например, трябваше да откъсна тринайсет свежи ментови листа от една от саксиите и да ги пускам в котела едно по едно, докато ги броя на гръцки. После трябваше да се варят тринайсет минути, след което да ги извадя едно по едно с лъжица от палисандрово дърво.

Преди да излезе, госпожа Теруилиджър ми бе казала да се съсредоточа и да мисля едновременно както за отделните етапи на магията, така и за крайната цел, която се надявах да постигна. Така че насочих мислите си към Соня и желанието ми да я открия, молейки се тя да е добре. Когато най-после приключих с първоначалните стъпки, видях, че е минал един час. Направо не бях забелязала как е отлетял. Изтрих с длан челото си, изненадана колко много се потях от ароматните изпарения в стаята. Отидох да намеря госпожа Теруилиджър и Ейдриън. Не бях сигурна в каква необичайна ситуация ще ги заваря. Вместо това заниманията им се оказаха съвсем обикновени: гледаха телевизия. Когато приближих, и двамата вдигнаха глави.

— Готова ли си? — попита ме моята преподавателка по история и магии.

Кимнах.

— Тук мирише на чай — отбеляза Ейдриън, когато ме последваха в работилницата.

Госпожа Теруилиджър огледа малкия котел и кимна, изразявайки одобрението си.

— Изглежда идеално. — Не ми беше ясно как го разбра само от един поглед, но предположих, че мога да ѝ се доверя. — Сега.

Истинското гадаене изисква наличието на сребърна чиния, нали? — Огледа рафтовете с чинии и посочи нещо. — Там. Използвай онази.

Свалих една идеално кръгла чиния, около трийсетина сантиметра в диаметър. Беше гладка, без никаква украса и излъскана до блясък, така че отразяваше почти като огледало. Трябва да отбележа, че навярно бих пропуснала тази част, когато видях сплъстената си коса и размазания грим — явни доказателства за днешните ми тревоги. Ако имаше и други хора, щях да се притесня и засрамя от вида си. Оставих чинията върху работната маса и излях чаша вода от котела върху сребърната повърхност. Всички нетечни съставки бяха отстранени и водата беше съвсем чиста. След като се успокои, повърхността отново стана огледална. Госпожа Теруилиджър ми подаде малка купа с ферула (ароматна смола), за която в книгата пишеше, че трябва да се изгори през последния етап. Запалих смолата със свещ и тутакси се разнесе силно ухание на свежо окосена зелена трева, с горчив привкус, в контраст със сладкото ухание на течността.

— Косъмът у теб ли е? — попита госпожа Теруилиджър.

— Разбира се. — Поставих го върху гладката водна повърхност. Част от мен искаше да се случи нещо — да избухнат искри или да се извие дим — но бях прочела указанията и знаех, че няма да стане. Придърпах един стол до масата, седнах и сведох поглед към водата. — Сега да гледам ли?

— Сега гледай — потвърди госпожа Теруилиджър. — Съзнанието ти трябва едновременно да се фокусира и разпростре. Трябва да мислиш за съставките и магията, която съдържат, както и за желанието си да откриеш обекта на това заклинание. В същото време умът ти трябва да е съвършено бистър и остър като бръснач, съсредоточен върху работата ти.

Погледнах надолу към отражението си и изпълних съвсем точно наставленията ѝ. Нищо не се случи.

— Не виждам нищо.

— Разбира се, че няма да видиш — каза тя. — Минала е само минута. Казах ти, че това е магия за напреднали. Ще е нужно известно време, докато напълно овладееш силата и насочиш желанието си. Концентрирай се. Ще чакаме.

Двамата с Ейдриън излязоха. Втренчих се мрачно във водата, чудејки се колко ли точно е това „известно време“. Бях много

развълнувана, защото магията отначало ми се стори толкова обикновена. Сега ми се искаше да има повече съставки, които да се смесят, повече заклинания, които да изрека. Тази висша магия, която се опираше на волята и духовната енергия, беше много по-трудна, най-вече защото беше неосезаема. А аз обичах конкретните неща. Обичах да зная точно какво е нужно, за да се случи дадено нещо. Причина и следствие.

Но това? Тук трябваше само да се взирам, да „се съсредоточа“ и да използвам „съвършено бистрия си ум, остър като бръснач“. Как да съм сигурна, че е така? Дори да достигна това състояние, сигурно щеше да е нужно време, за да постигна желаното. Опитвах се още да не мисля за това. Соня. В момента единствено Соня имаше значение. Цялата ми воля и енергия трябваше да се насочат към една цел — нейното спасяване.

Не спирах да си го повтарям, докато минутите се нижеха. Всеки път, когато се отчайвах и решавах, че трябва да спра и да попитам госпожа Теруилиджър какво да правя, се насилвах да продължа да се взирам във водата. Соня, Соня. Мисли за Соня. И нищо не се случваше. Накрая, когато болката в гърба ми стана непоносима и повече не можех да издържам седнала, се изправих, за да се разкърша. И останалите ми мускули започваха да се схващат. Отидох в дневната; беше изминал почти час и половина, откакто за последен път бях тук.

— Има ли нещо? — попита госпожа Теруилиджър.

— Не — отвърнах. — Сигурно някъде греша.

— Фокусира ли съзнанието си? Мисли ли за нея? За желанието си да я намериш?

Наистина се уморих постоянно да слушам за „фокусиране“, „концентрация“ и „съсредоточаване“. Обезсърчението бе изместило предишните ми страхове и опасения, свързани с магията.

— Да, да и да — отвърнах. — Но въпреки това не се получава.

Госпожа Теруилиджър сви рамене.

— Тъкмо заради това издействахме удължаване на вечерния час. Опитай пак.

Ейдриън ми хвърли поглед, пълен със съчувствие и понечи да каже нещо, но сетне размисли. Канех се да изляза, когато ми хрумна доста обезпокоителна мисъл.

— Ами ако тя не е жива? Дали заради това магията не действа?

Госпожа Теруилиджър поклати глава.

— Не. Дори и така пак трябва да видиш нещо. И... ами, щеше да знаеш.

Върнах се в работилницата и опитах отново... отново със същите резултати. Следващият път, когато отидох да говоря с госпожа Теруилиджър, видях, че не е минал и час.

— Сигурна съм, че греша някъде — настоях. — Или е това, или съм объркала първоначалните заклинания. Или тази магия наистина надхвърля възможностите ми.

— Доколкото те познавам, съм сигурна, че първоначалните заклинания са без грешка — поклати глава тя. — И не, тази магия не надхвърля възможностите ти, но единствено ти притежаваш силата да я задействаш.

Бях прекалено уморена, за да анализирам езотеричните й философски дрънканици. Обърнах се, без да кажа дума и се върнах в работилницата. Когато стигнах до стаята, открих, че са ме последвали. Погледнах към Ейдриън и въздъхнах.

— Никакви разсейвания, забрави ли? — попитах го.

— Няма да остана — успокой ме той. — Само исках да се уверя, че си добре.

— Да... искам да кажа, не зная. Доколкото може да е добре някой с всичко това. — Кимнах към сребърната чиния. — Може би наистина трябва да ме измъкнеш от тук.

Той се замисли за миг, после поклати глава.

— Не мисля, че идеята е добра.

Втренчих се невярващо в него.

— А какво стана с приказките, че не бива да правя нищо, което не искам? И твоята благородна готовност да ме защитиш?

Върху устните му заигра една от малките му, многозначителни усмивки.

— Добре. Това важеше преди, когато ти не искаше да правиш това, защото противоречеше на всичките ти принципи и на това, в което вярваш. Сега, след като прекоси тази граница, проблемът ти изглежда опира до малко песимизъм и недоверието, че можеш да се справиш. И честно, това са глупости.

— Малко песимизъм? — възкликнах. — Ейдриън, вирам се в чиния с вода повече от два часа! Вече приближава един и половина!

Изтощена съм, искам кафе и всеки мускул в тялото ме боли. О, и всеки миг ще повърна от тази смрад!

— Всичко това наистина е гадно — съгласи се той. — Но струва ми се, че си спомням как съвсем наскоро точно ти ни изнасяше лекции как в името на доброто трябва да понасяме всички трудности. Да не би да ми казваш, че не можеш да изтърпиш това, за да помогнеш на Соня?

— Бих направила всичко, за да ѝ помогна! Всичко, което е по силите ми, това е. А не мисля, че това тук е.

— Не зная — рече той замислено. — Имах на разположение доста време, за да си поговоря с Джаки — знаеш ли, тя ми позволи да я наричам така — и научих всичко за тези магии, които някои хора владеят. Има много неща, които би могла да направиш.

— Това е грешно — промърморих.

— И при все това ти си тук, защото съществува възможност да помогнеш на Соня. — Ейдриън се поколеба, взе някакво решение, спря се пред мен и отпусна ръце върху раменете ми. — Джаки ми каза, че ти си една от най-надарените в тази област, които някога е срещала. Заяви, че с малко практика магия като тази ще е фасулска работа за теб. Тя е сигурна, че ще се справиш дори и сега. И аз ѝ вярвам. Не защото имам доказателство, че си талантива магьосница, а защото съм виждал как подхождаш към всичко останало. Няма да се провалиш с това. Ти никога в нищо не се проваляш.

Бях толкова изтощена, че едва се сдържах да не се разплача. Искях да се отпусна в ръцете му и да се оставя да ме изведе оттук, както ми бе предложил по-рано.

— Това е проблемът. Аз не се провалям, но се боя, че сега и това ще се случи. Не зная какво е да се провалиш. И това ме ужасява. — Особено, когато животът на Соня зависи от мен.

Ейдриън се пресегна и пръстите му се плъзнаха по лилията върху страната ми.

— Тази вечер няма да ти се наложи да разбереш какво е провал, защото това няма да се случи. Можеш да се справиш. А аз ще бъда тук с теб толкова дълго, колкото е нужно, ясно?

Поех дълбоко дъх и се опитах да се успокоя.

— Ясно.

След като той излезе се върнах на стола. Опитах се да не обръщам внимание на умората обзела тялото и ума ми. Замислих се за

думите на Ейдриън, че няма да се проваля. Замислих се и за вярата му в мен. И което бе най-важно, замислих се за Соня. За това колко отчаяно исках да ѝ помогна.

Всички тези неща клокочеха в мен, докато се взирах във водата, кристалночиста, с изключение на косъма, който плуваше на повърхността ѝ. Една червена линия сред цялото това сребро. Беше като искра от огън, искра, която ставаше все по-ярка и по-ярка пред очите ми, докато доби по-определена форма — кръг с ясно очертани прави линии, които се излъчваха от него. Слънце, осъзнах. Някой бе нарисувал оранжево слънце върху парче шперплат и го бе закачил върху телена ограда. Дори върху това лошо подобие на платно художникът се бе постарал да нарисува много внимателно слънцето и стилизираните лъчи с еднакви дължини. Самата ограда беше грозна, каквито опасваха заводите и складовете. В единия ѝ край бе окачено нещо, което приличаше на електрическа разпределителна кутия. Земята беше кафява и наоколо бе пусто и голо, но в далечината се виждаха планини, което ми подсказваше, че пейзажът е част от огромния район около Палм Спрингс. Приличаше на мястото, където живееше Улф — извън града и далеч от всякаква красива зеленина. През оградата, зад рисунката на слънцето, зърнах голяма постройка, разпростряна на голяма площ...

— Оу!

Видението изчезна и главата ми удари пода. Бях паднала от стола.

Успях да седна, но това бе всичко, което можах да направя. Светът се въртеше и въпреки празния ми стомах, ми се повдигаше. Не зная колко време бе изминало — три секунди или три часа — чух гласове и стъпки. Силни ръце се обвиха около мен и Ейдриън ми помогна да се изправя на крака. Вкопчих се в ръба на масата, а той вдигна стола и ме настани да седна. Госпожа Теруилиджър бутна настрана сребърната чиния и я замени с обикновена порцеланова чиния, пълна със сирене и крекери. Блюдото бе допълнено от чаша с портокалов сок.

— Ето — рече по-възрастната жена, — изяж това. Ще се почувстваш по-добре.

Бях толкова объркана и отпаднала, че дори не се поколебах. Ядох и пих, все едно не се бях хранила цяла седмица, докато Ейдриън и

госпожа Теруилиджър чакаха търпеливо. Чак след като почти бях облизала чинията до троха, осъзнах какво съм погълнала току-що.

— Датско сирене и портокалов сок? — изпъшках. — Това е прекалено много мазнина и захар за този час на нощта.

— Радвам се, че нямаш трайни увреждания — подсмихна се Ейдриън.

— Ще трябва да свикнеш с това, ако смяташ по-често да използваш магията — рече госпожа Теруилиджър. — Заклинанията са доста изтощителни. Не е необичайно след това да ти падне кръвната захар. Портокаловиот сок ще се превърне в най-добрият ти приятел.

— Никога няма да свикна с това, след като няма да... — Ахнах, когато в съзнанието ми се завърнаха образите, които бях видяла върху сребърната чиния. — Соня! Мисля, че видях къде се намира. — Описах им какво съм видяла, макар че никой от нас нямаше представа къде би могло да се намира това място.

— Сигурна ли си, че е приличало на обикновено слънце? Слъчи? — попита Ейдриън. — Защото аз мислех, че ловците използват стария символ на алхимиците — кръг с точка в средата.

— Така е, но това определено беше... О, боже! — Погледнах Ейдриън. — Трябва да се върна в „Амбъруд“. Веднага.

— Не и след това, което преживя — заяви госпожа Теруилиджър със строгия глас на учителка. — Струваше ти много повече сили и енергия, отколкото очаквах. Остани да преспиш тук, а утре сутринта в училище аз ще се разбера с Дезире.

— Не. — Изправих се и усетих, че краката ми се подгъват, но след миг се закрепих. Ейдриън ме прегърна през раменете за подкрепа, очевидно не вярваше, че тялото ми се е възстановило. — Трябва да се върна там. Мисля, че зная как можем да открием къде е това място.

Ейдриън беше прав, че слънцето, което току-що им бях описала, не беше същото, като изобразеното върху меча или брошурата. И в двата случая бе използван древният символ. Нарисуваното във видението ми бе много по-модерна версия и сега не го виждах за пръв път.

Слънцето във видението ми беше точно същото като татуировката на Трей.

ГЛАВА 20

Да се добера до Трей бе по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Не беше трудно едно момиче да влезе в общежитието на момчета в нормалните часове. Но след вечерния час? И то посред нощ? Направо бе невъзможно. Трябваше да измисля нещо и затова се обадох на Еди, докато откарвах Ейдриън до дома му. Поне за едно никога не изпитвах вина — да звъня на Еди по всяко време. Той никога не изключваше звука на телефона си (несъмнено за „голямо удоволствие“ на Мика). Даже го подозирах, че спеше с телефона до възглавницата си.

— Да? — Гласът на Еди прозвуча бодро и енергично, сякаш изобщо не бе заспивал. Както винаги бе нащрек и готов за действие.

— Искам да отидеш и да се опиташ да събудиш Трей — казах му. — Соня е отвлечена и я държат в някакво странно място, с лого като татуировката на Трей. Трябва да проверим какво знае той.

Еди за пръв път чуваше за отвлечането на Соня, но не поиска допълнителна информация, нито се поинтересува откъде зная къде се намира Соня в момента. Знаеше, че напоследък тя е в опасност и кратката ми молба бе достатъчна, за да се задейства. Не знаех какво точно ще се случи, когато Еди намери Трей, тъй като нямаше как да говоря с Трей докато не настъпи утрото. Все пак трябваше отнякъде да започнем.

— Добре — каза Еди. — Веднага ще се заема. И ще ти звънна.

Прекъснахме разговора. Сподавих една прозявка.

— Е, засега сме наникъде. Да се надяваме, че Еди може да открие нещо.

— За предпочитане е междувременно да не пребие Трей — отбеляза Ейдриън. Той се бе сгушил на седалката до моята. Това бе единственият признак, че се чувстваше прекалено уморен от късния нощен час. Отдавна бе отвикнал от нощното вампирско разписание. — Защото това определено ще намали шансовете ни да узнаем нещо повече.

Направих гримаса.

— Ако Трей е замесен по някакъв начин, не съм сигурна, че искам да сме прекалено снизходителни с него. Но въпреки всичко... просто не мога да повярвам, че е участник в това.

— Хората постоянно се заблуждават в преценките си. Да вземем например теб. Мислиш ли, че Трей знае, че си член на тайно общество, което се стреми да скрие съществуването на вампирите от света?

— Всъщност... да. — Спрях на един червен светофар и пак се замислих за странното поведение на Трей. — Той знае, че Джил е морой. Почти съм сигурна в това. Не го разбра веднага, но след като го научи, не престава да ми повтаря да я крия. А после, след като нападнах Соня, ми каза да се пазя. — Започнах да осъзнавам нещо ужасно. — Той е знаел. Знаеше, че бях приятелка със Соня. И вероятно е знаел за нападението, но нищо не ми каза!

— Няма да се изненадам, ако неговата група действа против правилата на твоята. — Тонът на Ейдриън се смекчи. — Но ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, струва ми се, че той е изпитвал угризения, след като се е опитал да те предупреди.

— Не съм сигурна, че това ме успокоява. О, Ейдриън. — Спрях пред дома му и видях жълтия мустанг, ясно отличаващ се на фона на уличното осветление. — Оставил си колата навън. Имаш късмет, че не са я прибрали.

— Ще я преместя — каза той. — И не ме гледай така. Няма да шофирам в радиус повече от половин километър. Не съм нарушил твоите правила.

— Просто бъди внимателен — промърморих.

Той отвори вратата на моето Лате и погледна назад, към мен.

— Сигурна ли си, че искаш да се върнеш в училището? Ще те държат заключена, докато не съмне.

— И без това не мога да направя много. Искам да съм там в момента, в който ще мога да се добера до Трей. Засега разчитам само на Еди.

Ейдриън не искаше да се раздели с мен, но накрая кимна.

— Обади се, ако възникне нещо. Ще продължа да се опитвам да достигна до Соня в сънищата ѝ. Макар че досега старанията ми бяха напразни.

Една от най-смустващите способности на духа беше, че владеещите неговата магия можеха да нахлуват в сънищата на другите.

— Ами ако не спи?

— Или това, или е дрогирана.

Нито една от вероятностите не ме накара да се почувствам по-добре. Преди да се разделим, той задържа погледа си продължително върху мен.

Върнах се в „Амбъруд“, където един сънен дежурен, без никакъв коментар, ми махна с ръка да вляза. Госпожа Уедърс отдавна се бе прибрала в дома си, а заместникът ѝ за през нощта явно не се интересуваше особено кога излизам и кога се прибирам. Докато се изкачвах по стълбището, телефонът ми звънна. Беше Еди.

— Уф, отне ми цяла вечност, но накрая успях да събудя съквартиранта му — каза ми.

— И?

— Не е там. Предполагам, че и миналата нощ не се е прибирал. Заради някакъв спешен случай в семейството му.

— Знае ли се кога ще се върне? — Започвах да си мисля, че всички тези „семейни дела“ на Треј могат да се окажат по-зловещи, отколкото предполагам. Искаше ми се също той да не беше единственият с татуировка с форма на слънце.

— Не.

Тази нощ често се събуждах и после отново заспивах. Тялото ми бе изтощено от магията, но нервите ми бяха силно опънати заради Соня, така че умората не успя да ме надвие.

Отново се събудих и проверих телефона си, уплашена да не съм пропуснала някое повикване, въпреки че той бе настроен на максимална сила на звънене. Накрая се отказах от опитите да заспя и станах два часа преди времето за закуска. След като си взех душ и се облякох — нагласих кафеварката на най-силна степен — вече можеше да се влиза и излиза от кампуса. Не че имах кой знае каква полза от това.

После проведох два разговора — първо позвъних в „Спенсърс“, за да проверя дали Треј е на работа. Не очаквах да го заваря на смяна, но беше удобно извинение, за да разбере дали е бил там през

последните два дни. Оказа се, че не е бил. Следващото ми обаждане беше до Стантън, за да й съобщя за изчезването на Соня. Казах й, че разполагаме със следа, която свързва един от съучениците ми с ловците на вампири и че Соня вероятно я държат в някакво странно място извън града. Не си направих труда да й обясня откъде го зная, но Стантън беше толкова разстроена от новината за отвлечането, че не попита нищо повече.

По време на закуската заварих „семейството си“, заедно с Мика, в столовата на западния кампус. Еди, Анджелина и Джил седяха със смутени физиономии, което ми подсказа, че всички знаеха за Соня. Мика бърбореше весело за нещо, а аз останах с впечатлението, че присъствието му не позволяваше на другите да обсъждат това, за което наистина искаха да говорят. Когато Мика се обърна, за да попита нещо Еди, аз се наведох към Джил и промърморих на ухото й:

— Изведи го от тук.

— Да му кажа да си тръгне? — прошепна ми тя.

— Ако се налага. Или излез заедно с него.

— Но аз искам да...

Тя прехапа устни, когато Мика отново се обърна към нея. Изглеждаше нещастна заради това, което трябваше да направи, но скоро придоби решителното изражение, което напоследък често виждах в нея. Кимна към чинията на Мика.

— Хей, свърши ли? Трябва да проверя нещо с госпожица Ямани. Ще дойдеш ли с мен?

— Разбира се — съгласи се Мика с грейнало лице.

След като двамата си тръгнаха, се извърнах към Еди и Анджелина.

— Има ли някакви вести от Трей?

— Не — въздъхна Еди. — Тази сутрин отново проверих. Съквартирантът му вече започва да ме мрази. Не го упреквам.

— Това ме подлудява! — простенах. Искаше ми се да заблъскам главата си в стената. — Толкова сме близо, но сме напълно безпомощни. С всяка изминала минута се скъсява живота на Соня.

Еди се намръщи.

— Можем ли да сме сигурни, че тя още е жива?

— Поне снощи бе жива — отвърнах.

Както Еди, така и Анджелина ме изгледаха удивено.

— Откъде знаеш? — попита тя.

— Хм, ами, аз... о, това е невъзможно! — Челюстта ми увисна, като погледнах зад Еди. — Та това е Трей!

Абсолютно сигурно бе Трей, с помътнели очи, току-що влезе в столовата. Още влажната му коса го издаваше, че преди малко е бил под душа, но целият бе в синини и драскотини, които едва ли можеха да се припишат само на футбола.

Еди се задвижи, преди да успея да изрека нещо повече, а двете с Анджелина побързахме да го последваме. Донякъде очаквах Еди да се нахвърли тутакси върху Трей. Но вместо това дампирът се изпречи пред Трей и му попречи да се присъедини към опашката пред шубера. Стигнах до тях тъкмо навреме, за да чуя как Еди го предупреди:

— Днес ще минеш без закуска. Идваш с нас.

Трей се опита да протестира, но тогава видя Анджелина и мен. Внезапно Джил също се появи, очевидно отгървала се от Мика навън. Тъжно изражение изкриви чертите на Трей — почти като на победен воин — преди да ни кимне уморено.

— Тогава да излезем отвън.

Щом се измъкнахме през вратата, Еди сграбчи здраво Трей и го притисна към стената.

— Къде е Соня Карп? — изкрещя в лицето му. Разбираемо, Трей изглеждаше адски втрещен и изненадан. Еди бе жилав и мускулест, но повечето хора подценяваха силата му.

— Еди, дръпни се! — изсъсках, като се огледах нервно наоколо. Честно казано, и аз бях обсебена от същото желание, но нашият разпит нямаше да стигне далече, ако се появеше някой учител и си помислеше, че бием съученик.

Еди пусна Трей и отстъпи крачка назад, но застрашителният блясък в очите му не угасна.

— Къде е мястото, където я държите?

Това като че ли пробуди Трей от вцепенението му.

— Откъде знаете за това?

— Сега ние задаваме въпросите — тросна се Еди. Не докосна отново Трей, но близостта му и заплашителната му поза не оставяха място за съмнение, че ако се наложи, бе готов да стигне до крайност. — Соня още ли е жива?

Трей се поколеба и аз почти очаквах да заяви, че не знае.

— Д-да. Засега.

Еди отново се вбеси. Сграбчи ризата на Трей и го придърпа към себе си.

— Кълна се, че ако ти и твоите сбъркани приятелчета само веднъж ѝ посегнете...

— Еди — предупредих го.

Еди застина за миг. После пусна неохотно ризата на Трей, макар и да не помръдна от мястото си.

— Трей — подех, като се стараех да поддържам същия разумен тон, който използвах с Еди, в края на краищата Трей и аз бяхме приятели, нали? — Трябва да ни помогнеш. Моля те, помогни ни да намерим Соня.

Той поклати глава.

— Не мога, Сидни. Това е за твое добро. Тя е дяволско създание. Не зная какъв трик е разиграла пред теб или как е създала илюзията да прикрие истинската си същност, но не може да ѝ имаш доверие. Тя ще се обърне против теб. Остави ни... остави ни да направим това, което трябва да се направи.

Всички тези думи прозвучаха точно според пропагандата на Воините. Но имаше нещо в начина, по който Трей ги изрече, имаше нещо в стойката му... не можах точно да го определя и това ме накара да се усъмня в него. Хората вечно ме подиграваха, че не мога да загарявам социалните намеци, но сега точно бях почти напълно сигурна, че той самият не е съвсем съгласен с това, което групата му искаше от него.

— Ти не си такъв, Трей — заявих категорично. — Мога да го кажа, защото много добре те познавам. Ти не би убил невинна жена.

— Тя не е невинна. — Ето я пак тази проклета смесица от емоции. И подозрения. — Тя е чудовище. Знаеш всичко за тях. Знаеш на какво са способни. Не говоря за тези като нея. Кимна към Джил. — А за другите. Неживите.

— Да не би Соня да ти изглежда нежива? — попита Еди. — Видял ли си я с червени очи?

— Не — призна си Трей. — Но имаме други сведения. От свидетели, които са я виждали в Кентъки. Разполагаме със свидетелства на жертвите ѝ.

При всичко това бе трудно да остана със спокойно изражение. Действително бях виждала Соня, когато беше стригой. Беше ужасяваща и ако имаше дори само наполовина шанс, щеше да избие и мен, и спътниците ми. Трудно бе да се приеме, че когато някой се превърне в стригой, не може да контролира разума и душата си. Изгубва всякаква връзка с човечността си — или каквото там притежават мороите — и съвсем не са същите, каквито са били някога. Соня бе извършила ужасни, ужасни неща, но вече не беше онова дяволско създание.

— Соня се промени — казах аз. — Тя вече не е от тях.

Трей присви очи.

— Това е невъзможно. Измамили са те. Направили са ти нещо като... не зная... като черна магия.

— Така доникъде няма да стигнем — изръмжа Еди. — Обади се на Дмитрий. Двамата ще го притиснем и ще го принудим да ни каже къде се намира това място. Прониквал съм в затвор. Едва ли ще е толкова трудно да вляза в това място.

— О, така ли мислиш? — Мрачна усмивка изкриви чертите на Трей. — Това място е заградено с ограда, по която тече електрически ток. И вътре е пълно с въоръжени мъже. Освен това мястото е много добре охранявано. Не можеш просто така да влезеш там.

— А защо тя още е жива? — попита Анджелина. Явно осъзна колко странно прозвуча въпросът ѝ, затова побърза да обясни: — Това е... искам да кажа, че се радвам, че е жива. Но ако я мислите за такова зло, защо вече не сте я ликвидирали? — Погледна към мен и приятелите ми. — Извинявайте.

— Това е добър въпрос — успокои я Еди.

На Трей му трябваше доста време, преди да ни отговори. Имах чувството, че се разкъсва между това да опази тайните на своята група и в същото време да се оправдае пред нас.

— Защото всички ни подлагат на изпитания — изрече накрая той. — За да се види кой заслужава да извърши убийството.

— О, боже мой! — ахна Джил.

— Ето значи на какво се дължат пресните ти белези — отбелязах, макар че опасенията ми за домашно насилие все още не се бяха разсеяли напълно. — Ти се състезаваш, за да убиеш жена, която не ти е сторила нищо.

— Престани да говориш така! — извика Трей. Сега наистина изглеждаше много разстроен. — Тя не е невинна.

— Само че не си сигурен — възразих му аз. — Нали? Нима собствените ти очи не ти разкриват какво представляват твоите приятели, ловците?

Той предпочете да не реагира на това обвинение.

— Семейството ми очаква това от мен. Ние всички трябва да се опитаме — особено след провала при нападението на алеята. Тогава изгубихме позволенията да я убием, заради което съветът определи тези изпитания — за да изкупим грешката си и да докажем, че сме достойни за доверието.

Да получиш „позволение“ да убиеш някого беше достатъчно отвратително, но останалата част от изявлението му бе тази, която предизвика закъсняла реакция у мен.

— Ти си бил там! — промълвих невярващо. — На алеята, да... ти си бил! Ти си бил този, който ме сграбчи! — Припомних си всичко — изненадата и колебанието на нападателя ми.

Смутеното лице на Трей потвърди подозрението ми.

— Знаех, че беше приятелка с тях. Личеше си само като ви гледах, макар че отначало не разбрах какви сте вие, двамата. — Последните му думи бяха отправени към Еди и Анджелина. Трей отново се обърна към мен. — Познах татуировката още при първата ни среща. Но реших да не ѝ обръщам внимание, защото не смятах, че си въввлечена в нещо като това, в което аз бях замесен. Мислех си, че само се шляеш с безвредните вампири, така че не очаквах да бъдеш там в онази вечер. Никога не съм искал да те нараня. И все още не искам, заради това не бива да се намесваш в тази работа.

— Писна ми от всичко това — заяви Еди. Истинско чудо бе, че толкова дълго запази търпение. — Трябва да разбием вратите на това място и да...

— Почакай, почакай. — В главата ми се зароди една идея, поредното налудничаво хрумване. — Трей, нали каза, че Еди не може просто така да се вмъкне там. А аз мога ли?

— Какви ги говориш? — попита Трей и по лицето му се изписа едновременно подозрение и объркване.

— Ти знаеш каква съм. Знаеш с какво се занимавам. — Вместо отговор Трей само кимна. — Някога нашите две групи са били

обединени. Онези мъже, които ме спряха на улицата, ми казаха, че според тях ние трябва да действваме заедно. Воините се нуждаят от ресурсите на алхимиците.

— Значи, какво... сделка ли искаш? — попита Трей и се намръщи.

— Не. Искам само да говоря пред този ваш съвет. Искам да обясня защо Соня не е... хм, защо не изглежда така, както преди. Има един морой, който владее специална магия и той може дори да ви покаже...

— Не — веднага ме прекъсна Трей. — Никой от тях няма да бъде допуснат вътре. Те са толерантни, но такива са правилата. Вие, хибридите, също няма да бъдете допуснати. — Отново говореше на Еди и Анджелина. Никога не бях чувала да се използва термина „хибриди“, но смисълът бе ясен.

— Добре — съгласих се. — Само хора. Аз съм човек. Вашата група иска да работи с моята група. Позволи ми да дойда с теб. Невъоръжена. Ще поговоря с твоите водачи и...

— Не, Сидни — възпротиви се Еди. — Не можеш да отидеш сама! За бога, те се опитаха да обезглавят Соня. Помниш ли какво каза Кларънс за екстремистите, които го дебнели?

— Ние не нараняваме хора — заяви Трей с непоколебим тон. — Тя ще бъде в безопасност.

— Вярвам ти — казах му. — И зная, че никога няма да позволиш да ми се случи нещо лошо. Виж, не си ли любопитен да узнаеш защо Соня сега е такава? Можеш ли да допуснеш, че е възможно твоите хора да са сгрешили? Ти каза, че се отнася те толерантно към мороите. Тя е една от тях. Позволете ми да го обясня. Не искам нищо друго, освен възможността да говоря.

— И гаранция за сигурността ѝ — добави Анджелина, която изглеждаше вбесена почти колкото Еди. Той кимна в потвърждение на думите ѝ. — Вие, момчета, нали много държите на честта? Тогава обещавайте, че тя ще е в безопасност.

— Тъкмо честта ни повелява да приемем тази мисия — заяви Трей. — Щом обещаем, че тя ще е в безопасност, значи нищо няма да застрашава живота ѝ.

— Тогава ги попитай — притиснах го аз. — Моля те, ще го направиш ли заради мен? Като мой приятел?

При тези мои думи лицето на Трей се сгърчи болезнено. Преди той твърдеше, че ми е благодарен, задето миналия месец му помогнах да разбие групата за нелегални татуировки. Това би задължило всеки приятел, да не говорим за някой, възпитан в безкомпромисни принципи, със силно чувство за чест. При все това бях убедена, че в случая не ставаше дума само за чест. С Трей бяхме приятели, при това помежду ни имаше много повече общи неща, отколкото някога съм осъзнавала. И двамата бяхме членове на групи, които искаха да контролират живота ни, при това най-често в нежелана от нас насока. Освен това имахме властни бащи. И ако с Трей не преследвахме толкова противоположни цели, може би щяхме да се посмеем на всичко това.

— Ще ги попитам — реши Трей. Нещо ми подсказа, че той също мислеше колко си приличаме. — Правя го заради теб. Но нищо не мога да ти обещавам.

— Тогава ги попитай сега — изръмжа Еди. — Нямаме време за губене. Предполагам, че и Соня няма.

Трей не го отрече. Аз се поколебах, като внезапно се запитах дали това е разумно решение. Какво ще се случи, ако изпуснем Трей от поглед? Дали все пак нямаше да е по-добре да го завлечем при Дмитрий? А Соня... колко време ѝ остава?

— Хайде — повторих на Трей. — Трябва да се свържеш с тях още сега. Няма да влизаш в часовете. — Навярно за пръв и последен път изричах подобни думи.

— Кълна се — рече Трей. — Още сега ще им позвъня.

Училищният звънец сложи край на срещата ни. Макар че ако имахме шанс да спасим Соня още в този момент, знаех, че всеки от приятелите ми незабавно щеше да напусне кампуса. Оставихме Трей да тръгне и той се запъти към общежитието си, а не към класните стаи. Анджелина — вече изтърпяла наказанието си — тръгна с Джил, а двамата с Еди влязохме в кабинета по история.

— Това беше грешка — заяви той с мрачна физиономия, докато гледаше отдалечаващия се Трей. — Нищо чудно да изчезне и така ще се простим с всички шансове да освободим Соня.

— Не мисля, че ще го направи — възразих му. — Познавам Трей. Той е добър човек. Мога още да ти кажа, че дори да вярва, че стригоите трябва да бъдат изстребени, не е стопроцентово сигурен за Соня. Ще

направи каквото може. Мисля, че точно сега се разкъсва между това, на което цял живот са го учили, и това, което започва да вижда с очите си.

Звучи ли ти познато?, обади се един вътрешен глас.

Отчасти се надявах, че Трей веднага ще ми даде отговор. Например в часа по химия. Но той не се появи нито в този, нито в някой от останалите часове за този ден. Предполагах, че тези неща изискват повече време. Търпението и вярата ми бяха възнаградени чак към края на деня, когато получих есемес от него: „Още уреждам въпроса. Някои искат да разговарят. Други се нуждаят от убеждаване“.

Еди не прие този есемес като бетонно доказателство, когато му го показах, но аз си казах, че Трей не би ми го написал, ако е офейкал от града. Еди настояваше да се срещнем с Дмитрий и заедно да обсъдим стратегията при новото развитие на събитията. Така че решихме да отидем заедно до центъра. Изпратих покани до членовете на нашето семейство да се срещнем пред общежитието в източния кампус след половин час. Първа пристигна Джил, но се спря, още щом ме видя.

— Леле, Сидни... косата ти.

Вдигнах глава от телефона, докато отговарях на един есемес от Брейдан, в който му съобщавах, че този уикенд няма да можем да се видим.

— Какво за нея?

— Ами всички тези пластове. Супер подчертават лицето ти.

Отново ме гледаше по онзи странен начин.

— Ами, да — промърморих, с надеждата да сменя темата. — Всичко е, хм, заради доброто подстригване. Съжалявам, че преди малко трябваше да се отървем от Мика.

Отне ѝ няколко секунди, за да включи, но забележката ми я изтръгна от прехласването ѝ по косата ми.

— О, не. Няма нищо. Искам да кажа, че и без това нещата помежду ни стават все по-напрегнати.

— Така ли? — Последният път, когато го видях, Мика ми се стори все така весел и безгрижен. — Да не би още да имате проблеми?

— Ами... предполагам, че аз имам. Наистина го харесвам. Обичам да излизам с него и приятелите му. Но все нещо ми напомня, че връзката ни е обречена. Както, например, тази сутрин. Съществува

цял един свят, от който той не може да бъде част. А аз не мога да понеса мисълта, че трябва да го лъжа или да го държа настрана от живота ми. Трябва да го направя... наистина. Да скъсам с него. Зная, че съм го казвала и преди, но сега действително го мисля.

— Ние сме тук, ако се нуждаеш от приятелско рамо — заявих и наистина го мислех, но ако след това Джил дойде да плаче на рамото ми, не бях напълно сигурна какво трябва да й кажа. Може би ще изровя някаква книга с подходящи съвети за раздяла, преди тя да пристъпи към действие.

Тя се усмихна накриво.

— Знаеш ли какво е най-тъпото? Искам да кажа, че не искам да скачам от един приятел към друг — а и все още се интересувам от Мика — но започвам все по-често да забелязвам колко готин е Еди.

— Той е страхотно момче — потвърдих аз.

— Връзките между морои и дампири, когато са по-големи, не се поощряват, но сега... искам да кажа, че познавам една двойка в „Свети Владимир“. — Засмя се смутено. — Зная, зная... дори не бива да говоря такива неща. Не бива да мисля за нов приятел, когато още съм с предишния. Но все пак... колкото повече съм с Еди... той е толкова храбър и уверен. Би направил всичко за нас, нали? Прилича на герой от приказка, само че в реалния живот. Но той е толкова отдаден на работата си, че вероятно никога не би се заинтересувал от някоя като мен. Няма време за срещи.

— Всъщност мисля, че много би се заинтересувал от теб — казах й аз. Очите й мигом се разшириха.

— Наистина ли?

Исках да й разкажа всичко. Но вместо това подбих внимателно думите си, тъй като не желяех да издавам тайните му, особено след като той вече ми бе казал да го оставя сам да се погрижи за личния си живот.

— Той непрекъснато говори колко си умна и компетентна. Мисля, че определено е готов за нещо по-различно в отношенията ви. — Той ми бе казал също, че не се смята достоен за нейната любов, но тази убеденост можеше да се пропука, ако Джил действително се увлече по него.

Тя потъна в мислите си и не си казахме нищо повече по темата. След малко се появиха Еди и Анджелина. Потеглихме към града.

Оставих Джил и двамата дампири при Ейдриън, а аз трябваше да купя нещо. За мен бе много мъчително да чакам Трей да ми се обади, затова се нуждаех от нещо, което да ми отвлече вниманието. Освен това някои от химикалите ми на алхимик бяха на изчерпване, а исках да съм сигурна, че ще съм максимално подготвена преди авантюрата ми в лагера на Воините.

Телефонът ми звънна, докато още пазарувах. Беше Трей. Излязох пред магазина за билки, за да говоря с него.

— Уреди се — каза ми той. — Можеш да тръгваш. Ще се срещнат довечера с теб, но трябва да си сама.

Потреперих, едновременно от безпокойство и от възбуда. Тази вечер. Изглеждаше изненадващо скоро, ала бе точно това, което желяех. Трябваше по-скоро да измъкнем Соня от там.

— Ще дойда да те взема в седем — продължи Трей. — И... ами, много съжалявам... но трябва да пътуваш с вързани очи. А аз ще се погрижа никой да не ни следи. Ако забележа, че имаме опашка, всичко пропада.

— Разбирам — промълвих, макар че едно пътуване с вързани очи правеше всичко още по-страшно.

— Освен това — додаде той, — ние си искаме обратно меча.

Уговорих се с него да ме вземе от дома на Ейдриън, защото имах чувството, че Дмитрий и Еди ще имат да ми казват доста неща, преди да тръгна. Всъщност им се обадох веднага, след като свърших разговора с Трей, за да им съобщя новината.

Позвъних и на Стантън, за да я осведомя за последните събития. Хрумна ми, че може би трябваше да ѝ се обадя по-рано, но първо исках да получа ясен отговор от Трей.

— Не ми харесва идеята да отидеш сама — заяви тя. — Но не ми се вярва да те наранят. Изглежда те наистина предпочитат да стоят настрана от хората — и най-вече от нас. А ако има шанс да измъкнеш Соня Карп от там... добре. Това ще ни спести доста разправии с мороите. — Тонът на Стантън обаче ми подсказа, че макар да смяташе, че ще бъде в безопасност, не беше оптимистично настроена за съдбата на Соня. — Внимавай, госпожице Сейдж.

Когато пристигнах, атмосферата в апартамента на Ейдриън бе заредена с напрежение. Дмитрий, Еди и Анджелина бяха изнервени, вероятно защото бяха изолирани от акцията. Изненадващо, Ейдриън

също изглеждаше разстроен, макар че не можех да си обясня защо. Джил го следеше със загрижен поглед и двамата продължиха да се взират един в друг. Несъмнено си разменяха чрез връзката неуловими за другите съобщения. Най-после той отклони очи, все едно слагаше край на разговора. Джил въздъхна и отиде в кухнята при другите.

Започнах да говоря с Ейдриън, но Еди ми махна с ръка да отида при него.

— Тъкмо обсъждаме дали да ти дадем оръжие, или не — каза ми той.

— Е, отговорът е „не“ — незабавно го отрязах. — Забрави ли, че ще ми завържат очите. Мислиш ли, че няма да ме претърсят и за оръжие?

— Все трябва да има някакъв начин — намеси се Дмитрий. Понеже бяхме в стая с климатик, той беше с дългото си кожено палто. — Не мога да ти позволя да отидеш съвсем беззащитна.

— Не съм изложена на опасност. — Имах чувството, че цял ден повтарям едно и също. — Те може да са откачени, но Трей каза, че ако дадат думата си, държат на нея.

— Соня обаче няма такива гаранции — изтъкна Дмитрий.

— Никакво оръжие няма да ми помогне да я спася — припомних му. — Освен способността ми да разсъждавам. А с това съм максимално въоръжена.

Но уверенията ми не успокоиха дампириите. Отново започнаха да спорят помежду си, а аз ги оставих, за да потърся вода за пиене. Ейдриън извика от дневната:

— В кухнята има диетични безалкохолни.

Отворих хладилника. Наистина беше зареден с всякакви видове безалкохолни. Освен това имаше повече храна, отколкото някога бях виждала там. Още едно проявление на щедростта на Нейтан Ивашков. Грабнах една кутия с диетична кола и седнах до Ейдриън на дивана.

— Благодаря — промърморих и отворих кутията. — Това е най-доброто нещо, което можеш да ми предложиш, след едно джелато, разбира се.

— Джелато? — Той повдигна вежди. — Звучи ми като десерт, Сейдж.

— И е — признах. Тази обикновена размяна на реплики ми действаше успокоително сред цялото това напрежение. — Ти си

виновен, задето го спомена вчера. Сега не мога да спра да си мисля за джелато. Искях да си поръчам на вечерята снощи, но Брейдан ме разубеди, което навярно обяснява защо толкова много копнея за тази ледена вкуснотия. Когато не можеш да имаш нещо, го искаш още повече.

— Да — рече той горчиво. — Непрекъснато ми се случва.

— Защо си толкова вкиснат? И ти ли мислиш, че трябва да имам някакво оръжие? — Беше много трудно да се отгатне накъде ще се промени настроението на Ейдриън.

— Не, аз приемам твоята гледна точка и мисля, че си права. Не че ми харесва идеята да ходиш там.

— Трябва да помогна на Соня.

Той ме изгледа изучаващо и се усмихна.

— Зная, че ще го направиш. Искан ми се да можех да дойда с теб.

— О, така ли? Ще ме защитаваш и ще ме измъкнеш оттам, дори насила, както заплаши да направиш снощи? — подразних го аз.

— Хей, дори и това, ако се наложи. И теб, и Соня. Ще преметна по една на всяко рамо. Супер мъжкарски, нали?

— Много — признах, щастлива, че той отново се шегуваше.

Но оживлението му помръкна и Ейдриън отново стана сериозен.

— Нека те попитам нещо. Кое е по-страшно: да влезеш в бърлогата на откачени, готови да убиват човешки същества или да бъдеш в безопасност с вампири и полувампири, независимо, че са малко ексцентрични? Осведомен съм за резервите, които вие, алхимиците, имате към нас, но толкова ли е силна лоялността към расата ви, че... не зная... че отделната личност няма значение?

Това бе изненадващо задълбочен въпрос от страна на Ейдриън. Освен това беше отглас на пътуването ми до бункера на алхимиците, за да видя Кийт. Припомних си как бащата на Кийт не се тревожеше за моралния облик на сина си. За него най-важното беше Кийт да не е в приятелски отношения с вампирите. Замислих се и за инцидента на алеята и колко упорито Воините отказваха да признаят всяка истина, която не съвпаднаше с техните разбирания. И накрая погледнах към дампириите, които спореха в кухнята и продължаваха да си блъскат главите как да опазят двете ни със Соня, независимо колко рисковано ще бъде за самите тях.

Пак се обърнах към Ейдриън.

— Предпочитам вампирите. И лоялността към расата си има граници.

Нещо в изражението на Ейдриън се промени, но аз почти не му обърнах внимание. Бях твърде поразена от откритието, че думите, които току-що бях изрекла, се смятаха за най-висше предателство към алхимиците.

По-късно Еди и Анджелина излязоха, за да ни донесат вечеря, а аз им позволих да вземат колата ми, тъй като Еди щеше да кара. Докато ги нямаше, Дмитрий се опита да ми набие в главата още техники за самозащита, но ми бе трудно да науча кой знае колко за толкова кратко време. Не спирах да си мисля за предупреждението на Улф да избягваме опасните места. Какво би казал той, ако знаеше, че се каня да вляза в леговището на въоръжени до зъби ловци на вампири?

Най-сетне Еди и Анджелина се върнаха, ядосани, че ги забавили в ресторанта.

— По едно време се усъмних дали ще успеем да се приберем навреме — изсумтя Еди. — Опасявах се, че нищо няма да успееш да хапнеш, преди да потеглиш на мисията си.

— Не зная дали въобще ще мога да сложа нещо в устата си признах. Въпреки смелите ми думи преди малко, започвах да се изнервям. — О, можеш да задържиш ключовете, в случай че се нуждаеш от кола.

Той отиде до чантата ми с ключовете и все пак ги пусна вътре.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

Еди сви рамене и отново извади ключовете. За моя изненада Ейдриън го наблюдаваше с присвити очи и като че ли беше разстроен от нещо. Днес не разбирах променливите му настроения. Той се изправи и пристъпи към Еди. След няколко мига двамата се отдръпнаха по-настрани и заспориха шепнешком за нещо, което явно се отнасяше до мен, защото ме погледнаха няколко пъти. Останалите изглеждаха притеснени и внезапно се разбърбиха нервно, като прескачаха от тема на тема. Аз само местех поглед от един към друг, без да можах да се отърся от чувството, че изпускам нещо много важно.

Трей ми позвъни точно в седем, като ми събщи, че ме чака отпред. Станах от стола, взех меча и поех дълбоко дъх.

— Пожелайте ми късмет.

— Ще те изпратя — заяви Ейдриън.

— Ейдриън — предупреди го Дмитрий.

Ейдриън завъртя очи.

— Зная, зная. Не се тревожи. Обещах.

Какво бе обещал? Никой не ме осветли. Нямах много за вървене, тъй като той живееше на партера, но като излязохме отвън, ръцете му ме стиснаха за раменете. Прониза ме тръпка, както от докосването, така и от неочаквания жест. Обикновено той си позволяваше прояви на нежност единствено към Джил.

— Сейдж — промълви. — Говоря ти съвсем сериозно. Бъди внимателна. Не се прави на героиня — вътре си имаме достатъчно от тях. И... независимо какво ще се случи, искам да знаеш, че никога не съм се съмнявал в това, което правиш. Постъпката ти е умна. И смела.

— Звучиш ми, като че ли вече всичко е приключило с пълен провал — казах.

— Не, не. Аз само... ами, искам да знаеш колко много аз вярвам в теб.

— Добре — кимнах, леко озадачена. Отново ме обзе чувството, че нещо не са ми казали. — Надявам се планът ми да проработи.

Трябваше да се отдръпна от Ейдриън, но не можах. Поради някаква причина се колебаех да тръгна. Тук се чувствах сигурна и защитена. След като си тръгна, наистина щях да вляза в леговището на лъва. Постоях още няколко мига, наслаждавайки се на спокойствието, което сякаш струеше от ръцете на Ейдриън, сетне неохотно се отдръпнах.

— Моля те, бъди внимателна — повтори той. — И се върни жива и здрава.

— Ще се върна. — Импулсивно смъкнах верижката с кръста и я натиках в дланта му. — Този път наистина го вземи. Задръж го, докато се върна. Ако тревогата те надвие, го погледни и си кажи, че аз трябва да се върна за него. Освен това много си отива с дрехи в цвят таки и в неутрални цветове.

Боях се, че ще ми го върне, но той само кимна и стисна силно кръста. Тръгнах, чувствайки се леко уязвима без него, но се надявах да вдъхне сили на Ейдриън. Моите притеснения внезапно ми се сториха незначителни. Искях Ейдриън да е добре.

Настаних се в колата на Трей, на седалката до неговата и веднага му подадох меча. Той изглеждаше зле, както и преди.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш?

— Да. Абсолютно.

— Дай да проверя мобилния ти телефон.

Подадох му го и той го изключи. Върна ми го, заедно с превръзка за очи.

— Имам ти доверие. Можеш сама да си я сложиш.

— Благодаря.

Понечих да си я сложа, но импулсивно се извърнах назад и погледнах към сградата за последен път. Ейдриън още стоеше отпред, с ръце в джобовете, със загрижено лице. Като видях, че го гледам, се насили да се усмихне леко и вдигна едната си ръка за... какво? За сбогом? Или за благословия? Не знаех, но жестът му ме накара да се почувствам по-добре. Последното, което видях, бе проблясъка на кръста на слънчевата светлина, точно преди да закрия очите си с превръзката.

И мракът ме обгърна.

ГЛАВА 21

Гледала съм филми, в които героите със завързани очи могат да разберат къде отиват, благодарение на вродения си талант да усещат движението и посоката. Но не и аз. След първите няколко завоя вече не можех да кажа къде точно в Палм Спрингс се намирахме — особено след като заподозрях Трей, че нарочно заобикаля, за да се увери, че не го следят. Разбрах единствено, когато излязохме на I-10, заради усещането за простор на голямата междущатска магистрала. Не знаех в каква посока се бяхме насочили, нито имаше начин точно да измеря времето, през което пътувахме.

Трей не се оказа особено разговорлив, макар че все пак отговаряше лаконично на въпросите ми.

— Кога се присъедини към ловците на вампири?

— Воините на светлината — поправи ме той. — Още от раждането ми.

— Значи затова винаги говориш за напрежение в семейството и колко много се очаква от теб, нали? Затова ли баща ти е толкова загрижен за спортната ти форма?

Приех мълчанието на Трей като косвено потвърждение и продължих да го притискам, за да измъкна от него колкото можех повече информация.

— Твоите хора колко често организират, хм, срещи? И винаги ли ви подлагат на такива брутални изпитания? — Съвсем доскоро нищо не ми даваше основание да подозирам, че животът на Трей е много по-различен от този на всеки спортист в гимназията, който се старае да получава добри бележки, работи в свободното си време и общува активно с приятелите и съучениците си. Всъщност, като се замисли човек за всичко, с което Трей обикновено се занимаваше, беше трудно да си представя, че изобщо му остава време за Воините.

— Нямаме редовни срещи — осведоми ме той. — Е, поне не за тези, които са на моето ниво. Чакаме, докато не ни призват, обикновено когато има лов. Или понякога си устройваме състезания, за

да проверяваме силите си. Нашите водачи обикалят навред и събират Воините от най-различни места, за да бъдат готови.

— Готови за какво?

— За деня, в който окончателно ще сложим край на вампирската напасть.

— И ти наистина вярваш, че този ваш лов е начинът да се постигне това? Че това е правилното, което трябва да се направи?

— Виждала ли си ги някога? — попита той. — Онези демони, неживите вампири?

— Виждала съм доста от тях.

— И не смяташ ли, че трябва да бъдат унищожени?

— Не това се опитвам да ти кажа. Повярвай ми, не изпитвам топли чувства към стригоите. Същественото в случая е, че Соня не е една от тях.

Отново се възцари тишина.

Не след дълго усетих, че отбихме от магистралата. Пътувахме още малко, докато колата не намали отново скоростта и зави по някакъв чакълест път. Скоро след това спряхме и Трей спусна прозореца си.

— Това ли е тя? — попита някакъв непознат.

— Да — каза Трей.

— Изключи ли мобилния й телефон?

— Да.

— Тогава я заведи вътре. Те ще довършат обискирането.

Чух как се отвори със скърцане някаква порта, после подкарахме по път, насипан с чакъл и накрая продължихме по нещо като черен път. Трей спря колата и изключи двигателя.

Отвори вратата си, а в същото време някой друг отвори моята. Една ръка се отпусна върху рамото ми и ме побутна напред.

— Хайде. Излизай.

— Бъди внимателен с нея — предупреди го Трей.

Поведоха ме от колата в някаква сграда. Свалиха превръзката от очите едва след като чух да се затваря и залоства врата зад гърба ми. Намирах се в празна стая, с неизмазани стени и голи крушки на тавана. Около мен и Трей се струпаха четирима души — трима мъже и една жена. Всичките ми се сториха малко над двайсетгодишни, като двама

от тях разпознах — те ме бяха спрели в кафенето. Всички бяха въоръжени.

— Изпразни си чантата — нареди Джеф, мъжът с късо подстриганата черна коса, със златната обеца с древния символ на слънцето.

Подчиних се и изпразних съдържанието на чантата си върху импровизираната маса от парче шперплат, поставено върху няколко тухли от сгурбетон. Докато ровеха из вещите ми, жената ме опипа, за да е сигурна, че нямам скрит микрофон. Косата ѝ беше нескъпоасано изрусена, а върху лицето ѝ бе застинала озъбена гримаса, но поне ме претърси професионално и ефективно.

— Какво е това? — попита Русата коса от кафенето, като вдигна малка найлонова торбичка, пълна с изсушени билки и цветя. — Не ми приличаш на наркоманка.

— Това са потпури — осведомих го.

— Носиш потпури в чантата си? — недоверчиво ме попита той.

Свих рамене.

— Ние носим със себе си всякакви неща. Но преди да дойда тук, извадих всички киселини и химикали.

Той пренебрегна потпурите като нещо безвредно и ги захвърли върху купчината от другите проверени вещи, като портмонето ми, шишенце с гел за дезинфекция на ръцете и обикновена дървена гривна. Забелязах, че в купчината имаше и чифт обеци — златни дискове, украсени със сложно усукани спирали и миниатюрни скъпоценни камъни. Бяха красиви, но никога не ги бях виждала.

Определено нямах намерение да привличам вниманието им към каквото и да било, особено когато жената сграбчи мобилния ми телефон.

— Трябва да го унищожим.

— Аз го изключих — каза Трей.

— Но тя може пак да го е включила. Може да бъде проследен.

— Няма да го включи — възрази Трей. — Освен това вече става малко параноично, нали? В реалния живот никой не разполага с чак такива технологии.

— Ще останеш силно изненадан — промърмори жената.

Той протегна ръка.

— Дай ми го на мен. Аз ще го пазя. Идването ѝ тук се основава на взаимно доверие.

Тя продължи да се колебае, но накрая Джеф кимна. Трей пхна телефона в джоба си и аз му бях благодарна за това. В телефона имаше запомнени много номера, които щеше да ми е трудно да възстановя. След като всичко в чантата ми бе проверено и отново върнато в нея, ми позволиха да я взема със себе си.

— Добре — каза Русата коса. — Да вървим на арената.

Арена? Трудно ми бе да си представя какво може да означава това на подобно място. Видението ми върху сребърната чиния не ми показва много от сградата, с изключение на това, че беше едноетажна и доста порутена. Тази стая беше в пълен унисон с нея. Ако се приемеше, че старомодните брошури са свидетелство за разбиранията на Воините за добър стил, то трябваше да очаквам тази „арена“ да се помещава в някакъв гараж.

Оказа се обаче, че съм сгрешила.

Това, което не достигаше на Воините на светлината в другите области на дейността им, го бяха компенсирани в арената, чието официално название, както ми бе пояснено, бе Арена на божественото сияние на свещеното злато. Арената беше построена върху поляна, заобиколена от няколко сгради. Не бих могла да я нарека просто двор. Беше по-голяма, като теренът бе застлан с утъпкана песъчлива пръст. На цялостния декор му липсваха блясък и модерен вид, но докато оглеждах всичко наоколо, не можех да не си спомня за думите на Трей, че Воините са дошли тази седмица в града.

Ако твърдението му бе истина, те трябва доста бързо да са спретнали всичко това... което все пак си беше доста впечатляващо. И плашещо. Откъм двете насрещни страни на арената се издигаха по два реда паянтови дървени седалки. От едната страна бяха насядали петдесетина зрители, предимно мъже на различна възраст. Когато ме въведоха, всички погледи, подозрителни и дори враждебни, се приковаха върху мен. Дали знаеха нещо за алхимиците и нашата история? Всички бяха облечени скромно, но тук-там видях да проблясва злато. Мнозина от тях носеха някакво украшение — игли за вратовръзки, обеци или други — с древния или съвременния символ на слънцето.

Другите два реда седалки бяха почти празни. На тях седяха един до друг само трима мъже — по-възрастни, на години приблизително колкото баща ми. Те бяха облечени в жълти роби със златна бродерия, искряща в оранжево от лъчите на залязващото слънце. На главите им се извисяваха внушителни златни шлемове, гравирани със стария символ на слънцето — кръг с точка. Те също не ме изпускаха от погледите си, затова изправих глава с надеждата да прикрия треперенето на ръцете си. Нямаше да бъде убедителна в опитите си да защитя Соня, ако изглеждах уплашена.

По стълбовете около арената плющяха знамена във всякакви форми и размери, изработени от скъпи, плътни материи, напомнящи ми за средновековните гоблени. Очевидно не бяха стари, но въпреки това придаваха на мястото пищен и церемониален вид. Знамената изобразяваха доста различни мотиви. Някои бяха като изскочили буквално от старата история, като показваха стилизирани фигури на рицари, сражаващи се срещу вампири. Тръпки ме побиха, като се вгледах в тях. Все едно, че наистина се бях върнала назад във времето, озовавайки се сред група, стара колкото обществото на алхимиците. Имаше и други знамена, по-абстрактни, изобразяващи слънца като татуировката на гърба на Трей. Запитах се дали тази по-нова интерпретация на слънцето не е нещо като призив към днешната младеж.

„За по-малко от седмица“, не преставах да си повтарям през цялото време. Организирали са се за по-малко от седмица. Пътуват с всичко това, готови да го сглобят щом ги уведомят, че трябва да се провеждат състезания или екзекуции. Може и да са примитивни, но това не ги прави по-малко опасни.

Макар многочислената тълпа от зрители да имаше доста груб и застрашителен вид, като някакво опълчение, изскочило от дън горите, за мен бе облекчение, че поне на пръв поглед не бяха въоръжени. Само моят ескорт носеше оръжие. Цяла дузина пушки бяха прекалено много за моя вкус, но трябваше да се примиря... и да се надявам, че повечето охранители носеха оръжията само заради шоуто. Стигнахме до края на празните редици от седалки. Трей излезе напред и застана до мен.

— Това е висшият съвет на Воините на светлината — обясни ми. Посочи поред към всеки от тримата: — Магистър Джеймсън, магистър Анджелети и магистър Ортега. Това е Сидни Сейдж.

— Добре дошла, малка сестро — заговори магистър Анджелети с тържествен тон. Имаше дълга, невчесана брада. — Отдавна беше време нашите две групи да се помирят и изгладят разногласията си. Ще бъдем много по-силни, ако сме единни.

Удостоих го с най-любезната усмивка, която бях способна да изцедя. Реших да не изтъквам, че алхимиците надали ще приветстват присъединяването към нашите редици на въоръжени до зъби фанатици.

— За мен е чест да се срещна с вас, господа. Благодаря ви, че ми разрешихте да се явя пред вас. Бих искала да поговоря с вас за...

Магистър Джеймсън вдигна ръка, за да спре встъпителното ми словоизлияние. Очите му бяха твърде малки за лицето му.

— Всяко нещо с времето си. Първо, бихме искали да ти покажем колко усърдно тренираме нашата младеж, за да се сражава във великия кръстоносен поход. Така както вие усъвършенствате и дисциплинирате ума, така ние се грижим за силата и издръжливостта на тялото.

Като по неизречена заповед вратата, през която току-що бяхме влезли, се отвори. Към центъра на арената се запъти познато лице — Крис, братовчедът на Трей. Носеше работни панталони, без риза, при което ясно се виждаше слънцето със стилизираните лъчи, татуирано на гърба му. Когато застана в средата на арената, лицето му бе смръщено в свирепа гримаса.

— Предполагам, че познаваш Крис Хуарес — каза магистър Джеймсън. — Той е един от финалистите в този последен рунд на двубоя. Другият, разбира се, също го познаваш. Каква ирония на съдбата е двама братовчеди да мерят сили, но и съвсем закономерно, след като и двамата се провалиха в първоначалното нападение срещу дяволското изчадие.

Извърнах се към Трей. Челюстта ми увисна от смайване.

— Ти? Ти си един от... съперниците за това кой да убие Соня? — Едва успях да изрека тези думи. Изпълнена с тревога, се обърнах към съвета на Воините. — Беше ми казано, че ще имам шанс да пледирам в защита на Соня.

— Ще имаш — потвърди магистър Ортега, но от тона му си личеше, че това ще е напразно усилие и загуба на време. — Само първо трябва да определим нашия шампион. Съперници, заемете местата си.

Едва сега забелязах, че Трей бе останал само с долнището на анцуга си, все едно се готвеше за футболна тренировка. Смъкна ризата си и ми я подаде, понеже нямаше къде другаде да я остави. Взех я и продължих да се вирам в него, все още неспособна да повярвам на това, което се случваше. За кратко той срещна втренчения ми поглед, но побърза да отвърне очи. Пристъпи към братовчед си, а магистър Джеймсън ме покани да седна.

Трей и Крис застанаха един срещу друг. Донякъде се смущавах да гледам две момчета без ризи, но видът им не подсказваше, че ще се случи нещо неприлично. Впечатлението от първата ми среща с Крис не се бе променило. Двамата с Трей бяха в отлична физическа форма, мускулести и силни, с тела на мъже, които постоянно работят и тренират. Единственото предимство на Крис, ако въобще имаше такова, бе ръстът му — което също бях забелязала при предишната ни среща. Ръстът му. Спомените от алеята внезапно се пробудиха в мен. Тогава видях малко от нападателите, но един от тях, онзи, който размахваше меча, беше висок. Крис трябва да е бил този, който първоначално е бил определен да убие Соня.

От вратата се появи още един мъж, облечен с роба, която обаче беше скроена малко по-различно от членовете на съвета и украсена с още повече златна бродерия. Вместо шлем той носеше малка шапка, по-скоро подходяща за свещеник. И явно бе такъв, щом като Крис и Трей коленичиха пред него. Свещеникът беляза челата им с масло и произнесе благословия, която не успях да чуя. После, за моя изненада, той очерта знака срещу дявола върху рамото си — знакът на алхимиците срещу злото.

Мисля, че тъкмо това от всички предания за демоните вампири или съвместното ползване на древните символи, бе неоспоримото доказателство, че в миналото нашите две групи са били тясно свързани. Знакът срещу дявола бе малък кръст, очертаван върху рамото с дясната ръка. Той се бе съхранил сред алхимиците от дълбока древност. Прониза ме ледена тръпка. Ние действително бяхме едни и същи.

След като свещеникът привърши обряда, отпред излезе друг мъж, който подаде на двамата братовчеди по една къса, дървена тояга с притъпен връх — нещо като палките, които използваша полицаите, за да разгонват тълпите. Зрителите се оживиха, явно стръвта им за

свирепа битка още повече нарасна. Вечерният бриз издигна облаци прах около братовчедите, но нито един от тях не трепна. Извърнах се към съвета, неспособна да повярвам на случващото се.

— Нима ще се нападнат с тези тояги? — изумих се. — Та те могат да се убият с тях!

— О, не — изрече магистър Ортега спокойно. — От години не сме имали смъртни случаи при тези изпитания. Разбира се, ще се наранят, но това само ще ги закали като воители. Всичките ни младежи са обучени да издържат на болка и да се сражават докрай.

— Младежи — повторих. Погледът ми се плъзна към изрусената блондинка, която ме бе придружила дотук. Сега стоеше близо до нашите седалки, с оръжие в ръка. — Ами жените ви?

— Нашите жени също са много силни духом — отвърна с гордост магистър Ортега. — И със сигурност много ценени. Но ние никога не сме и помисляли да им позволим да се бият на арената или да действат като ловци на вампири. Една част от причината за нашата мисия е желанието им да им осигурим безопасност. Ние се сражаваме срещу това зло за тяхно добро и за бъдещето на децата ни.

Мъжът, който подаде тоягите, с гръмък глас, отекващ по цялата арена, обяви правилата на двубоя. За мое облекчение братовчедите Хуарес нямаше да се пребият взаимно до пълно безсъзнание. Имаше система за воденето на боя, която те бяха задължени да спазват. Можеха да си нанасят удари само на определени места. Ударите извън тях се наказваха, докато всеки успешен удар носеше по една точка. За победител щяха да обявят този, който пръв натрупа пет точки.

Обаче още щом двубоят започна, стана ясно, че това няма да е цивилизовано състезание, на каквото се бях надявала. Крис атакува пръв, като блъсна Трей така силно по рамото, че изтръпнах. Жадната за кръв тълпа изригна в животински рев и подвиквания, съпроводени с яростно недоволни подсвирквания от страна на поддръжниците на Трей. Трей дори не реагира и продължи с опитите си да удари Крис. Можех да се закълна, че по-късно щеше да се покрие с нови синини. И двамата бяха много бързи и енергични, като ловко отбиваха взаимните си удари. Танцуваха наоколо, като всеки се опитваше да пробие защитата на противника. Вдигна се много прах, която полепваше по потните им тела. Неусетно се запалих, наведох се напред, с нервно

стиснати юмруци. Устата ми пресъхна, дотолкова, че дори не можех да гъкна.

Цялата сцена смътно ми напомняше за начина, по който тренираха Еди и Анджелина. Разбира се, и при тях не се разминаваше без наранявания. Обаче при тяхната ситуация те разиграваха ролите на пазител, сражаващ се със стригой. Това бе разликата между тях и тези двама младежи, които се стремяха да си причинят колкото можеше повече болка. Стомахът ми се присвиваше, като гледах Крис и Трей. Никак не харесвах насилието, особено това варварско зрелище. Все едно присъствах на кървава гладиаторска битка в древността.

Страстите на тълпата се разпалваха с всяка секунда. Разнасяха се бесни викове, целящи да насърчават, окуражават и подканят братовчедите към по-ожесточена схватка. Шумните крясъци отекваха оглушително в тихата нощ. Въпреки че пръв бе ударен, Трей явно не бе загубил самообладание. Наблюдавах как обсипва Крис с удари и вече не бях сигурна кое ме отвращаваше повече: да виждам как приятелят ми страда или да го гледам как причинява страдания на някой друг.

— Това е ужасно — изрекох, когато най-после гласът ми се възвърна.

— Това е отлично изпълнение — опроверга ме магистър Анджелети. — Не е изненадващо, след като и бащите им са забележителни воители. Те също се сражаваха доста помежду си в дните на тяхната младост. Ето ги там, долу, на първата редица.

Погледнах натам, където той ми посочи, и видях двама мъже на средна възраст, седнали един до друг, с ликуващи физиономии, докато крещяха окуражаващо на двамата братовчеди. Нямах нужда от обясненията на магистър Анджелети, за да се досетя, че са роднини. Родовите признаци на фамилията Хуарес се разпознаваха лесно по тези мъже и синовете им. Бащите крещяха възбудено, също като всички останали от тълпата, без дори да потръпват, когато Трей или Крис понасяха болезнени удари. Бяха същите като баща ми и бащата на Кийт — за тях нищо друго нямаше значение, освен семейната чест и подчинението на правилата на групата.

Вече бях загубила броя на точките, когато магистър Джеймсън обяви:

— А, сега ще стане най-интересно. Следващата точка ще определи победителя. Винаги се чувствам горд, когато съперниците са

толкова равностойни. Това ме убеждава, че постъпваме правилно.

Нищо правилно нямаше в това. Очите ми запариха от напирашите сълзи, но не можех да определя дали са предизвикани от сухия пращен въздух, или от все по-силното ми безпокойство. Пот се лееше от Трей и Крис, гърдите им се повдигаха и спускаха в напрегнатия двубой. И двамата бяха покрити с белези и драскотини, като новите се добавяха към старите от предишните дни. Напрежението на арената осезаемо се сгъстяваше, докато всеки очакваше със затаен дъх кой ще нанесе последния удар. Братовчедите се спряха за кратко, докато всеки оглеждаше зорко другия, очевидно осъзнаващ, че е настъпил мигът на истината. Точно следващият удар щеше да реши изхода от битката. Крис, с възбудено лице, силно разпалин, нападна пръв, като се хвърли напред, за да удари гърдния кош на Трей от страни. Ахнах и скочих на крака от тревога, заедно с повечето от тълпата. Ревът бе оглушителен. От изражението на Крис бе ясно, че вече предвкушаваше победата. Запитах се дали не си представя удара, с който ще убие Соня. Залязващото слънце къпеше лицето му в кървава светлина.

Може би защото се бях нагледала достатъчно на уроците на Еди за някои основни бойни техники, но внезапно осъзнах нещо. Втурването на Крис бе толкова необмислено, прибързано и небрежно, че Трей със сигурност можеше да избегне удара. Въздъгнах облекчено. Отпуснах се на мястото си. Тези, които бяха уверени, че ще бъде повален, ревноха огорчено.

Това позволи на Трей да контраатакува разкрилия се пред него Крис. Отново се напрегнах. Дали това наистина беше по-доброто? Трей да „спечели“ правото да отнеме един човешки живот? Твърде спорна победна точка. Трей не нанесе удар. Намръщих се, докато го гледах. Не можеше да се каже, че действаше неумело, но нещо не беше наред. Всяка битка си има свой ритъм, където важна роля играят инстинктите и автоматичните реакции. Като че ли Трей нарочно се въздържа срещу следващия си инстинктивен ход, който му подсказваше: удари сега. По този начин Трей се откри. И получи от Крис такъв страхотен удар, че тутакси бе повален на земята. Притиснах ръка към гърдите си, сякаш физически усетих удара.

Тълпата побесня. Дори и стриктно спазващите благоприличието магистри скочиха от местата си, крещейки одобрението и

недоволството си. Трябваше да напрегна волята си, за да остана седнала. Всяка част от мен ме подтикваше да изтичам долу, за да се уверя, че Трей е добре, но се опасявах, че някой от въоръжения ми ескорт ще ме застреля или ще ме повали, преди да успея да направя и две крачки. Тревогата ми малко утихна, когато видях Трей да се изправя, олюлявайки се на крака. Крис, ухилен самодоволно, докато цялото сборище френетично крещеше името му, тупна Трей добросърдечно по гърба.

Трей скоро се оттегли към скамейките с тълпата, за да отстъпи арената на победителя. Баща му го изгледа неодобрително, но не каза нищо. Мъжът, който преди двубоя им раздаде тоягите, се приближи към Крис с меч, който аз им бях върнала. Крис го вдигна над главата си, с което си спечели още повече овации. Застаналият до мен магистър Джеймсън скочи и изкрещя:

— Доведете създанието!

Създанието бе трудно за разпознаване. Само така можех да опиша Соня Карп, когато четирима тежковъоръжени Воини я довлякоха на арената. Краката ѝ едва се влачеха и дори от разстояние виждах, че е дрогирана. Ето защо Ейдриън не бе могъл да я достигне в сънищата ѝ. Това обясняваше също защо не бе използвала някаква магия, за да избяга. Косата ѝ бе в пълен безпорядък. Носеше същите дрехи, с които я бях видяла през онази последна нощ при Ейдриън — съвсем раздърпани — но иначе по нея не се забелязваха следи от физическо насилие.

Този път не успях да се въздържа и се изправих. Изрусената блондинка не закъсна да ме притисне с ръка върху рамото ми, за да ме принуди пак да си седна на мястото. Вгледах се в Соня, толкова отчаяно исках да ѝ помогна, но знаех, че съм безпомощна. Преглътнах мъчително, разкъсвана от страх и гняв, преди да се отпусна пак бавно на седалката и да се обърна към съвета на Воините на светлината.

— Обещахте ми, че ще имам шанс да говоря. — Припомних си колко държаха на честта си. — Дадохте ми вашата дума. Това нищо ли не означава за вас?

— Нашата дума означава всичко — процеди магистър Ортега, обиден от съмнението ми. — Имаш своя шанс сега.

Зад стражата на Соня се появиха още двама мъже, които влачеха голям дървен блок, отстрани с кожени ремъци за затягане на ръцете.

Сцената напомняше на кадър от филм за Средновековието и стомахът ме сви, когато се досетих какво представляваше: ешафод за обезглавяване. Сенките се бяха сгъстили и това принуди мъжете да запалят факли, които хвърляха зловеща, примигваща светлина върху арената. Невъзможно бе да повярва човек, че се намира в Калифорния, и то в двайсет и първи век. Имах чувството, че съм се пренесла в някакъв варварски замък.

И действително, тези ловци на вампири бяха истински варвари. Един от пазачите на Соня я тласна напред, за да падне на колене. После я застави да положи глава върху дръвника, след което стегна ръцете ѝ с кожените ремъци. В замаяното ѝ състояние изобщо не бе нужна силата, която прояви мъжът. Не можех да повярвам, че те бяха способни да действат толкова самодоволно, докато се готвеха да отнемат живота на една жена, неспособна да се съпротивлява, да не говорим, че изобщо не осъзнаваше какво става с нея. Всички крещяха, че искат да се пролее кръвта ѝ, а аз имах чувството, че всеки миг ще повърна.

Магистър Анджелети се изправи и публиката около арената затаи дъх.

— Събрали сме се от всичките части на страната за едно велико дело. Това е изключителен, благословен ден, защото наистина имаме пленен стригой. — *Защото тя не е стригой*, помислих си гневно. Никога нямаше да успеят да заловят жив стригой. — Те изстребват достойни хора, като нас, обаче днес ние ще изпратим едно от тези дяволски изчадия обратно в Ада — създание, което е особено коварно, защото е способно да прикрива истинската си природа и да се преструва, че е от онези, които са по-малкото зло, мороите — с които един ден също ще се справим. — Одобрително мърморене се разнесе от тълпата. — Но преди да продължим, една представителка на нашите братя алхимиците иска да говори в защита на това създание.

Одобрителните възгласи секнаха, за да отстъпят на гневни подвиквания и кръвожадни погледи. Запитах се дали охранителите, които държаха оръжията си насочени към мен, ще ги обърнат срещу събратята си, ако бъда нападната. Магистър Анджелети вдигна ръце, за да въдвори тишина.

— Трябва да покажем уважение към нашата малка сестра — призова той. — Алхимиците са наши родственици и някога сме били

едно цяло. Ще бъде забележително събитие, ако успеем отново да обединим силите си.

След тези думи той седна и махна с ръка към мен. Нищо друго не бе казано и аз предположих, че сега аз имам думата. Не бях сигурна как трябваше да изложа случая си и къде.

Явно съветът взимаше решенията, но изглежда това трябваше да бъде чуто от всички. Изправих се и зачаках стоящото до мен момиче с оръжие в ръка да ме спре. Не го направи. Бавно, внимателно започнах да слизам надолу по пейките и се изправих на арената, като внимавах да не съм близо до Соня. Не смятах, че това щеше да се приеме добре.

Тялото ми бе наведено към съвета, но извърнах главата си така, че да ме чуват и другите. Или поне се надявах на това. Досега ми се бе случвало да докладвам и да правя презентации, но винаги в заседателна зала. Никога не съм се обръщала към разгневена тълпа, още по-малко към такава многочислена група, за да говоря за нещо, свързано с вампирите. Повечето от лицата не се виждаха заради сенките, но можех да си представя всички тези налудничави, кръвожадни очи, приковани в мен. Устата ми пресъхна, а мозъкът ми се изпразни и блокира, макар това много рядко да ми се случваше. След миг обаче успях да надмогна над страха си (макар че със сигурност не докрай) и да си спомня какво исках да кажа.

— Правите грешка — започнах. Гласът ми бе слаб, затова се изкашлях, за да се насиля да говоря по-силно. — Соня Карп не е стригой.

— Разполагаме със сведения за нея от Кентъки — прекъсна ме магистър Джеймсън. — От свидетели, които са я виждали да убива.

— Защото тогава тя все още е била стригой. Но вече не е. — Опасявах се, че татуировката ще ми попречи да говоря, но присъстващите тук бяха добре запознати със света на вампирите. — През миналата година алхимиците научиха много за вампирите. Трябва да знаете, че морите или, както вие ги наричате „по-малкото зло“ — владеят магията на елементите. Съвсем наскоро открихме, че съществува нов, рядко срещан вид магия, която е свързана с духовните сили и изцелението. Тази могъща сила е способна да преобрази един стригой обратно в първоначалната му форма и той отново да стане човек, дамфир или морой.

Малкото гневни опровержения прераснаха в масова ярост. Психиката на тълпата в действие. Наложил се магистър Джеймсън отново да ги укротява.

— Това е невъзможно — отсече той.

— Имаме документирани случаи на трима — не, четирима души, с които това се е случило. Трима морои и един дампир, които някога са били стригои, а сега са възстановени в истинската им същност, телом и духом. — Не беше много подходящо да говоря за Лий в сегашно време, но не беше необходимо това да се уточнява. Освен това описанието на бивш стригой, който е искал от морой пак да се превърне в стригой, едва ли щеше да помогне на защитата ми. — Погледнете я. Прилича ли ви на стригой? Тя е на открито, на слънце. — Честно казано, в момента слънцето не грееше ярко, но дори и тези последни слънчеви лъчи, малко преди залеза, можеха да убият един стригой. Самата аз толкова бях плувнала в пот от страх, че все едно се намирах пред палещите лъчи на ярко следобедно слънце. — Продължавате да твърдите, че това се дължи на някаква извратена магия, но виждали ли сте я някога като стригой тук, в Палм Спрингс?

Никой не призна, че я е виждал. Накрая заговори магистър Анджелети:

— Тя победи нашите бойци в уличната схватка. Очевидно тогава си е възвърнала истинската форма.

Усмихнах се подигравателно.

— Не го направи тя, а Дмитрий Беликов — един от най-добрите воители дампири. Не искам да ви обиждам, но въпреки всичките ви тренировки, вашите воители са безнадеждно изостанали в сравнение с такива като него, направо с няколко класи. — Това ми спечели още по-агресивни погледи. Осъзнах, че май не беше най-умното, което можех да кажа в случая.

— Била си подведена — заяви магистър Анджелети. — Не е изненадващо, след като твоите хора отдавна общуват тайно с мороите. Вие не сте като нас, залегналите ниско в окопите на предната бойна линия. Вие не се сблъсквате лице в лице със стригоите. Те са зли, сатанински, кръвожадни създания, които трябва да бъдат унищожени.

— Съгласна съм с това. Но Соня не е една от тях. Погледнете я. — Насъбрах смелост и гласът ми вече звучеше все по-силно и по-ясно в притихналата вечер. — Вие се хвалите, че сте заловили някакво

ужасно чудовище, но аз виждам тук само една упоена, вързана жена. Хубава работа, няма що. Наистина достоен враг.

Никой от съвета вече не изглеждаше добронамерен към мен, както бе допреди малко.

— Ние просто я усмирихме — обясни магистър Ортега. — Това е доказателство за нашите умения и сила.

— Вие сте усмирили една невинна и беззащитна жена. — Не знаех дали това възражение ще ми помогне, но се надявах да не навреди, ако имаха кавалерско, макар и изопачено отношение към жените. — И зная още, че и друг път сте допусkali грешки. Зная за Санта Крус. — Нямах представа дали това е била същата група, чиито членове бяха преследвали Кларънс, но заложих, макар и твърде рисково, на шанса, че поне магистрите от съвета знаят за случая. — Някои от вашите най-ревностни членове са преследвали един невинен морой. Осъзнали сте погрешните си действия, когато Маркър Финч ви е разкрил истината. Още не е прекалено късно да поправите сега тази грешка.

За мое удивление магистър Ортега само се усмихна.

— Маркър Финч? Ти го смяташ за герой, така ли?

Не точно, не. Дори не го познавах. Но ако е бил човекът, който е успял да вразуми тези шантави хора, тогава сигурно е притежавал някакви достойнства.

— Защо да не го смятам за герой? — попитах. — Бил е способен да разграничи правилното от грешното.

Сега се засмя дори и магистър Анджелети.

— Никога не съм очаквал един алхимик да се възторгва от неговия усет за „правилното и грешното“. Мислех, че и твоите възгледи за това са твърди и непоклатими.

— За какво говорите? — Не желяех да се отклонявам от основната тема, но тези коментари бяха твърде озадачаващи.

— Маркър Финч предаде алхимиците — обясни магистър Анджелети. — Не знаеше ли? Смятах, че един алхимик мошеник ще е последната личност, която ще използваш за защитата си.

Онемях за миг. Какво казваше той... нима казваше, че Маркър Финч е бил алхимик? Не. Не би могъл да бъде. Ако беше такъв, тогава Стантън би трябвало да го познава. *Освен ако тя е излъгала, че няма сведения за него*, предупреди ме вътрешният ми глас.

Магистър Джеймсън очевидно не желаше повече да ме слуша.

— Ние оценяваме това, че дойде тук и уважаваме усилието ти да защитиш това, в което вярваш. Също така сме доволни, че видя колко силни сме станали. Надявам се да информираш хората си. Ако не друго, то усилията ти поне доказват нещо, което отдавна знаем: нашите групи се нуждаят една от друга. Ясно е, че в течение на толкова години алхимиците са събрали много познания, които могат да ни бъдат доста полезни — така както нашата сила може да бъде полезна на вас. Но сега това не е най-важното. — Той погледна към Соня и се намръщи. — Сега по-важно е това, че каквито и да са били намеренията ти, ти действително си била измамена. Дори и да съществува минималната вероятност да си права и тя наистина да е морой... не можем да рискуваме и да пренебрегнем факта, че е била покварена. Даже и самата тя да вярва, че е преобразена, подсъзнателно още може да е под влиянието на злото.

Отново онемях, но не защото явно мисията ми тук се бе провалила. Думите на магистър Джеймсън почти съвпадаха с казаното от бащата на Кийт, когато ми съобщи, че Кийт отново ще бъде въдворен в поправителен център. Според господин Дарнъл те не можеха да рискуват някакво, дори и най-слабо влияние, да въздейства на Кийт. Изискваха се крайни мерки. Ние сме същите като тях, помислих си. Алхимиците и Воините. Разделяха ни години, но произлизаме от общ корен — както по целите ни, така и по късогледите ни представи.

И тогава магистър Джеймсън изрече най-шокиращото от всичко досега:

— Дори и тя да е само морой, не е голяма загуба. Рано или късно все ще се справим и с тях, след като победим стригоите.

При тези думи замръзнах. Изрусената блондинка излезе напред и отново ме застави да седна на първата редица седалки. Не оказах съпротива, толкова бях шокирана от това, което току-що чух. Какво имаха те предвид, като обявиха, че ще дойде ред и на мороите? Нима Соня бе само началото, за да бъде последвана от останалите ми приятели, а после и от Ейдриън...

Магистър Анджелети рязко ме върна в настоящото. Докато говореше, махна широко с ръка към Крис.

— С божествената сила, с която сме надарени, за да разпръскваме светлина и чистота в този свят, те упълномощаваме да унищожиш това създание. Започвай.

Крис вдигна меча, с фанатичен блясък в очите. При това щастлив блясък. Той искаше да направи това. Дмитрий и Роуз бяха убивали многократно, но и двамата ми бяха споделили, че не са изпитвали никаква радост от тези убийства. Те бяха щастливи да вършат това, което бе правилно и да защитават другите, но не изпитваха удоволствие да сеят смърт. Бях обучавана, че съществуването на вампирите е грешно и извратено, но това, на което щях да стана свидетел, беше истинско зверство. Тези тук бяха чудовища.

Идеше ми да се изкрещя, да се разплача или да се хвърля пред Соня. От гибелта на една светла, грижовна личност ни делеше само един миг. Но точно тогава, без никакво предупреждение, възцарилата се тишина на арената бе нарушена от стрелба. Крис се спря и вдигна изненадано глава. Трепнах и мигом погледнах към въоръжения ескорт, чудейки се да не би те да са поели ролята на специален отряд за разстрел. Те обаче изглеждаха изненадани не по-малко от мен — е, поне повечето от тях. Двама от ескорта не показваха никакви емоции — лежаха сгърчени на земята.

И точно тогава Дмитрий и Еди се втурнаха на арената.

ГЛАВА 22

Изстрели отекваха из цялата арена, поваляйки още няколко от въоръжените Воини. Едва сега разбрах, че Дмитрий и Еди не бяха сами — защото никой от тях не носеше оръжие. Изстрелите долетяха от покривите на сградите около арената. Настана неописуем хаос, когато насъбралите се зрители скочиха на крака, за да се присъединят към битката. Дъхът ми секна, когато видях, че много от тях също бяха въоръжени. Още по-силно се шокирах, като видях, че раната на един от повалените воини, паднал най-близо до мен, не кървеше. От рамото му стърчеше малка стрела. Явно „куршумите“ на снайперистите бяха стрели с упойващи химикали. Но кои бяха те?

Погледнах назад към входа и видях още няколко фигури, които приличаха на пазители. Те навлязоха на арената и се впуснаха в схватка с няколко от Воините, включително и с Крис. Това осигури прикритие за Дмитрий и Еди, за да освободят Соня. Мярна ми се яговоруса грива и аз разпознах гъвкавата фигура на Анджелина. Дмитрий преряза ловко ремъците, с които Соня бе вързана, помогна ѝ да се надигне. Еди веднага я подхвана под мишниците. Един фанатик от Воините се втурна срещу тях, но Анджелина бързо го повали — все едно беше конферансие на някоя пропагандаторска сбирка.

— Хванете момичето алхимик! Като заложница! — извика един от магистрите до мен. — Те ще преговарят за нея!

Момичето алхимик. Добре. Това трябваше да съм аз.

Сред грохота на битката едва ли някой го чу — освен един. Изрусената блондинка бе успяла да избегне упойващите куршуми. Хвърли се към мен. Адреналинът ми кипна и внезапно престанах да се страхувам. Със светкавични рефлексии, за които никога не бях подозирала, бръкнах в чантата си и извадих така наречените „потпури“. Разкъсах найлоновата торбичка и ги посипах около мен, като изкрещях заклинанието на латински, което се превеждаше приблизително като „да не вижда повече“. В сравнение с магията за отгатване, тази беше удивително лесна. Разбира се, изискваше се воля

от моя страна, но повечето от магията зависеше от материалните съставки и не бяха необходими часове за концентрация. Почти моментално в мен се надигна сила, изпълвайки ме с неочаквано мощен трепет.

Момичето изпищя, пусна оръжието си и закри очите си. Съдейки по ужасените викове на магистрите, седнали до мен, явно и те бяха поразени от магията. Въздействах им чрез заслепяваща магия, която щеше да засегне най-близко разположените около мен за около трийсет секунди. Част от мен знаеше, че е грешно да се прави магия, но останалата част от мен триумфираше, защото бях успяла да спра тези въоръжени до зъби фанатици. Не губих нито секунда от скъпоценното време. Скочих от седалката и изтичах през арената, по-далеч от сражаващите се около отсрещния вход.

— Сидни!

Не знам как успях да чуя името си сред целия този невъобразим шум. Огледах се назад и видях Еди и Анджелина да изнасят Соня през вратата. Те се спряха и лицето на Еди се сгърчи от тревога, докато преценяваше ситуацията. Можех да се досетя какво си мислеше. Искаше да тръгна с тях. Повечето от Воините се втурнаха към центъра на арената, за да се опитат да осуетят спасителната акция за Соня. Превъзхождаха ни значително по численост и оформиха непреодолима стена между мен и приятелите ми. Дори и да не се наложеше да се сражавам с някой от тях, изглеждаше невъзможно да се измъкна незабелязано — особено след като неколцина от тях още крещяха да бъде заловено „онова момиче алхимик“.

Поклатих твърдо глава към Еди и му дадох знак да продължат без мен. По лицето му се изписа нерешителност. Надявах се, че няма да се впусне в безумен опит да си пробие път сред тълпата, за да стигне до мен. Посочих му вратата, подканяйки го да тръгва. Соня още не можеше да върви без чужда помощ, докато аз щях сама да открия пролука за измъкване. Без да чакам повече какво ще направи той, аз се обърнах и продължих по пътя, по който бях дошла. Имаше достатъчно открито пространство, през което трябваше да премина, но и не малко от Воините, способни да ме спрат.

Арената бе заобиколена от няколко сгради, някои от които имаха врати и прозорци. Затичах се към тях, макар да нямах с какво да счупя стъклото на някой прозорец. Две от вратите бяха с катинари. Първата,

която опитах, се оказа залостена с някакво невидимо резе и не се отвори. С бясна скорост се прехвърлих към втората. И в този миг чух изстрел зад гърба си. Изрусената блондинка бе възвърнала зрението си и се бе втурнала след мен. С отчаяно усилие натиснах дръжката на вратата. Нищо не се случи. Бръкнах в кесията си и измъкнах шишенцето, за което Воините помислиха, че съдържа гел за дезинфекция на ръцете. Изпразних го върху металната дръжка и тя се разтопи буквално пред очите ми. Надявах се, че ще разтвори и ключалката. Натиснах вратата с рамо и тя поддаде. Едва тогава се осмелих да се озърна назад. Моята преследвачка бе просната на земята — поредна жертва на упойващите стрели на пазителите.

Въздъхнах облекчено и нахлух през вратата. Очаквах да попадна в гараж, като онзи, в който ме заведоха отначало, но вместо това се озовах в нещо като жилищна сграда. Празните коридори бяха с много завой наляво и надясно и скоро изгубих ориентация. Нямаше никого, явно всички се биеха на арената. Минах покрай импровизирани спални, пълни с походни легла и само отчасти изпразнени куфари, сакове и раници. Когато забелязах едно помещение, което ми заприлича на офис, се поколебах на прага. Големите разтегателни маси вътре бяха отрупани с папки и документи. Зачудих се дали не съдържат важна информация за дейността на Воините на светлината.

Много ми се искаше да вляза вътре и да проуча документите. Тези Воини бяха загадка за алхимиците. Кой знае, тези папки можеха да крият сведения, които да се окажат много ценни за нашето разузнаване? Ами ако тази информация може да помогне за защитата на мороите? Поколебах се още няколко мига, сетне продължих неохотно нататък. Пазителите използваха упойващи стрели, но Воините на светлината имаха истински оръжия — с които нямаше да се поколебаят да стрелят по мен. По-добре бе да се измъкна от този капан само с информацията, която вече бях насъбрала за тях, отколкото да не оцелея.

Най-после стигнах до далечния край на сградата и надникнах през прозореца на една спалня. Навън вече бе съвсем тъмно и почти нищо не успях да различа. Наблизо не горяха факли, за да ми помогнат да се ориентирам. Бях сигурна единствено, че съм се отдалечила достатъчно от арената. Това бе добре за мен, макар че щеше да е още по-добре, ако бях открила врата, водеща навън. Трябваше сама да си

осигуря някаква пролука, за да напусна сградата. Грабнах най-близкия стол и със замах го стоварих върху прозореца. Стъклото се счупи удивително лесно. Само няколко парченца ме обсипаха, но не бяха много големи и не ме нараниха. Стъпих на стола и успях да се измъкна през прозореца, без да си порежа ръцете.

Навън ме посрещна топлата, тъмна нощ. Не се виждаха никакви електрически лампи, а само ширнала се черна земя. Предположих, че се намирам на противоположния край на зоната спрямо входа, откъдето Трей ме докара тук. Нямаше пътища, нито долиташе шумът от магистралата, по която бяхме дошли. Въобще не се забелязваха признаци на живот, което също приех за добър знак. Молах се всички пазачи на Воините на светлината, които обикновено патрулираха по терена, в момента да се бият с пазителите. Ако Соня вече бе изведена на безопасно разстояние, се надявах пазителите вече да се оттеглят — и по пътя да ме вземат със себе си. Но дори и да не стане така, пак щях да се добера някак си до магистралата I-10 и да се прибера на автостоп.

Теренът се простираше на голяма площ и поради това ми бе трудно да се ориентирам. Продължавах да вървя, а все още нямаше и следа, че приближавам магистралата. Започнах да се притеснявам. Дали не се въртях в кръг? Разполагах с доста ограничено време, за да се измъкна от територията на Воините на светлината. Сигурно бе, че те вече са тръгнали по следите ми. Досетих се, че като стигна до периферията на терена, ще трябва да се справя с още един смуцаващ проблем — оградата, по която тече електрически ток. Може би ще е по-добре да се откажа от търсенето на магистралата и просто да стигна до края на лагера на Воините на светлината, за да мога да...

Някаква ръка ме сграбчи за рамото и аз изпищях.

— Успокой се, Сейдж. Не съм от лудите, които размахват оръжия. Че съм луд, луд съм. Но не и другото.

Зяпнах го, невярваща на очите си, не че можех да различа много от високата, тъмна фигура, изправила се над мен.

— Ейдриън? — Височината, както и телосложението на фигурата напълно съвпадаха с неговите. И докато го гледах смаяно, все повече се уверявах, че това действително е той. Ръцете му спряха треперенето ми. Толкова бях щастлива да видя приятелско лице — да видя него — че от облекчение едва не припаднах в прегръдките му. — Това си ти. Как ме намери?

— Ти си единственото човешко същество тук с аура в жълто и пурпурно — обясни ми той. — Никак не е трудно да те забележи човек.

— Не, искам да кажа, как откри, че съм тук? На това място?

— Ами просто следвах другите. Те ми казаха да не го правя, но... ами. — На оскъдната лунна светлина едва видях как сви рамене. — Не умея да следвам стриктно указания. Когато Еди Кастъл се измъкна със Соня и започна да се вайка, че те оставил да се измъкнеш през някаква случайна врата, си помислих, че ще е най-добре набързо да пообиколя наоколо. Предполагам, че не биваше да го правя, но пазителите бяха твърде заети, за да ми обърнат внимание.

— Ти си луд — скастрих го, въпреки че бях неописуемо щастлива, задето не бях изоставена сама на това ужасно място. — Воините са толкова бесни, че вероятно ще убият всеки морой, който им се изпречи на пътя.

Той затегли ръката ми напред. Въпреки шеговития му тон се долавяха решителни нотки. Той напълно съзнаваше опасността, пред която бяхме изправени.

— Тогава по-добре да се махнем от тук.

Ейдриън ме поведе в посоката, от която бях дошла, после заобиколихме сградата откъм противоположната страна. Още не виждах светлините от магистралата, но той скоро обърна посоката и хукна към другия край на терена, по-далеч от сградата. Тичах редом с него, без да пускам ръката му.

— Къде отиваме? — попитах го.

— Пазителите се събраха край задната страна на терена, за да не бъдат забелязани. Тази част от електрифицираната ограда е дезактивирана — стига само да успееш да се покатериш на нея.

— Разбира се, че мога да се изкатеря. По физкултура съм истинско чудо — изтъкнах му. — Въпросът е: ще можеш ли ти, господин Пушач?

Като приближихме, започнахме да различаваме очертанията на оградата, главно защото високото съоръжение блокираше част от звездите.

— Ето, тази секция. Зад тези оредели храсти — рече Ейдриън. Не виждах никакви храсти, но се доверявах изцяло на остроото му вампирско зрение. — Малко по-нататък се излиза на междушатската

магистрала, която пазителите използваха за сборен пункт. Там съм паркирал колата.

Спряхме се пред оградата, и двамата леко задъхани. Погледнах нагоре.

— Сигурен ли си, че електричеството още е изключено?

— На идване беше — отвърна Ейдриън, но долових известна несигурност в гласа му. — Мислиш ли, че тези типове са се задействали толкова бързо и са поправили повредата?

— Не — отвърнах. — Но все пак бих искала да го зная със сигурност. Искам да кажа, че повечето модели от продаваните електрифицирани огради не могат да нараняват значително, но знае ли човек.

Той се озърна наоколо.

— Не може ли да хвърлим една пръчка?

— Дървото не е проводник. — Зарових ръка в чантата си и намерих каквото исках — метална писалка с дръжка от пластмаса. — За щастие дръжката ще попречи да се случи най-лошото, ако оградата действително е под напрежение. Като се опитах да не правя гримаса, протегнах ръка и докоснах писалката до оградата, очаквайки донякъде да светне искра от мощен електрически заряд. Нищо не се случи. Прокарах бавно писалката по оградата, тъй като повечето електрифицирани огради имаха периодично действие и трябваше да се поддържа контакт за по-дълго време. — Изглежда чисто — казах, като въздъхнах облекчено и се обърнах към Ейдриън. — Мисля, че ще можем да... ахх!

Обля ме ярка светлина и ме заслепи, заличавайки с един замах малкото „нощно виждане“, което бях успяла да придобия. Чух как Ейдриън също извика от изненада.

— Това е момичето! — изкрещя един мъжки глас. — И... и един от тях!

Лъчът на фенерчето се отмести от лицето ми и макар пред очите ми още да танцуваха светли петна, успях да различа две едри фигури, които бързо се приближаваха към нас. Дали бяха въоръжени? Трескаво обмислях какво да направя. Независимо дали имаха оръжия или не, те оставаха очевидна заплаха, особено след като Воините тренираха постоянно, налагайки се един друг през всяка свободна минута, а ние двамата с Ейдриън — не.

— Не мърдайте! — заповяда ни единият от тях. Лъчът на фенерчето се спусна надолу и просветна острие на нож. Не беше толкова зле, колкото огнестрелното оръжие, но не беше и кой знае колко добре. — Двата идват с нас, вътре в зоната.

— И се движете бавно — додаде другият. — Без никакви трикове.

За тяхно нещастие още криех няколко коза в ръкава си. Бързо прибрах писалката в чантата си и сграбчих друг сувенир от домашното задание на госпожа Теруилиджър — тясна дървена гривна. И преди някой от двамата воители да успее да направи нещо, разчупих дървената гривна на четири части и ги захвърлих на земята, като изговорих друго заклинание на латински. Отново ме обля прилив на сила и ме обзе ликуване. Мъжете изкрещяха — бях направила магия за дезориентация, която нарушаваше равновесието и замъгляваше зрението. Действаше като заслепяваща магия и засягаше всички около мен.

Хвърлих се напред и повалих единия от преследвачите. Той веднага падна, парализиран от магията. Другият бе толкова разстроен, че изпусна фенерчето и също се строполи на земята, след като пропаднаха всичките му опити да запази равновесие. Въпреки това не пропуснах да го изритам яко в гърдите, за да съм сигурна, че ще остане за по-дълго повален, като междуременно грабнах фенерчето му. Не се нуждаех чак толкова от него заради изостреното нощно зрение на Ейдриън, но исках тези двамата да останат безпомощни в мрака, когато магията спре да действа.

— Сейдж! Какво, по дяволите, ми направи?

Като се обърнах, видях Ейдриън вкопчен в оградата, докато се опитваше с отчаяни усилия да се задържи прав. В прибързаността си да се справя с атакуващите ни воители бях забравила, че магията действа на всеки около мен.

— О, извинявай — промълвих.

— Извинявай ли? Краката ми отказват да ми се подчиняват!

— Всъщност е засегнато само вътрешното ти ухо. Хайде, хвани се за оградата и се опитай да се изкатериш по нея. Едната ръка пред другата.

Аз също се хванах и му помогнах да се надигне. Не беше най-трудната ограда за катерене — не беше под електрическо напрежение,

нито беше от бодлива тел — и като се подпираше на нея, Ейдриън отчасти компенсираше нарушеното си равновесие. Но въпреки това напредвахме доста бавно нагоре. Тази магия действаше малко по-продължително, отколкото магията със заслепяването, но не забравях тревожния факт, че щом Ейдриън се освободи от нея, така ще стане и с двамата ни преследвачи.

Въпреки всички трудности се добрахме до върха на оградата. Прехвърлянето от другата страна се оказа много по-трудно. Трябваше да изпълня доста сложни акробатически номера, докато помагах на Ейдриън да се преметне над нея, като в същото време аз трябваше също да се закрепя там. Най-послед го нагласих в удобно положение за спускане надолу.

— Добре — казах му аз. — Сега само повтори същото, както преди малко, само че в обратен ред, едната ръка под другата и...

Нещо се подхлъзна, ръката му или кракът му, и... Ейдриън полетя надолу към земята. Не падна много от високо, пък и ръстът му помагаше малко — не че беше в състояние да използва краката си и да се приземи на тях. Изтръпнах за миг.

— ... или можеш да се спуснеш надолу по най-краткия път — добавих.

Бързо се приземих до него и му помогнах да се изправи. Като се изключи омаломощаването на краката му от магията, той почти не беше пострадал. Плъзнах едната си ръка под рамото му и се оставих да поема тежестта му. Опитах се да се затичаме към пътя, за който той ми бе споменал и чиито неясни очертания вече започваха да се различават смътно. Но „тичането“ се оказа мисия невъзможна. Не беше лесно да крепя Ейдриън и продължих да се препъвам. Все пак, макар и бавно, успяхме да се отдалечим бавно от лагера, макар че при тези обстоятелства не можехме да се надяваме на повече. Ейдриън оставаше скован и се придвижваше много трудно, а височината му ми създаваше допълнително неудобство.

И тогава, магията внезапно спря да действа и Ейдриън тутакси се възстанови. Краката му възстановиха силата си и тромавостта му изчезна. Внезапно ролите ни се размениха — все едно той ме влачеше и ние буквално се препънахме един в друг, докато се опитвахме да запазим равновесие.

— Добре ли си? — попитах, като го пуснах.

— Вече съм добре. Какво, по дяволите, беше това?

— Не е важно. По-важното е, че онези двамата също са се възстановили. Може би успях да ги халосам достатъчно силно, за да забавя напредването им. — Само че това ми се струваше малко вероятно. — Но по-добре ще е да се затичаме.

Втурнахме се бегом напред и макар той несъмнено да имаше силно увредена дихателна система като заклет пушач, дългите му крака компенсираха този недостатък. Лесно можеше да ме надбяга, но забави ход, за да останем заедно. Когато неусетно започна да се откъсва напред, той отново улови ръката ми. Зад нас проехтяха изстрели и аз моментално угасих фенерчето, за да им е по-трудно да ни открият.

— Там — рече Ейдриън. — Видя ли колите?

От мрака бавно изплуваха очертанията на два джипа и до тях много по-подозрително изглеждащия жълт мустанг.

— Голямо прикритие, няма що — промърморих аз.

— Повечето от пазителите са се изтеглили — обясни ми Ейдриън. — Но не всички.

Преди да успея да реагирам, някой ме сграбчи отзад. С маньовър, който би накарал Улф да се гордее с мен, го изритах заднешком — точно както той ме бе учил. Това изненада нападателя и той ме пусна, но само за да може спътникът му да ме повали на земята.

Три фигури се затичаха към нас от колите и се нахвърлиха срещу нападателите. Благодарение на коженото палто, тутакси разпознах, че Дмитрий е водачът на групата.

— Махайте се от тук! — викна той на двама ни с Ейдриън. — Знаеш къде ще се срещнем. Ще ви прикриваме. Карайте бързо — те вероятно много скоро ще излязат на шосето.

Ейдриън ми помогна да се изправа и отново побягнахме заедно. При падането си бях навехнала глезена, но Ейдриън ме крепеше, като ме оставяше да се облягам на него. През цялото това време сърцето ми заплашваше да изскочи от гърдите ми, дори когато се добрахме на сигурно място в мустанга. Той ме заведе до седалката до шофьора.

— Ще можеш ли да влезеш?

— Нищо ми няма — уверих го и се плъзнах вътре. Не исках да призная, че болката ми се усилваше. Помолих се да не съм забавила

прекалено дълго изтеглянето ни. Нямахте да понеса мисълта да изляза виновна, ако заловят Ейдриън.

Успокоен, Ейдриън се втурна към мястото на шофьора и веднага включи двигателя, който силно изрева. Спътникът ми буквално спазваше заповедите на Дмитрий, като вдигна скорост, за която можех само да му завиждам. Поне едно изглеждаше успокояващо — малко вероятно бе да се натъкнем на пътните полицаи в тази затънтена местност. На няколко пъти се извързвах, за да огледам назад, но щом се добрахме до магистралата I-10, стана очевидно, че никой не ни преследваше. Въздъхнах облекчено, благодарна на съдбата, преди да обърна глава назад, макар че още не можех да се успокоя напълно. Още не можех да повярвам, че вече сме в пълна безопасност.

— Добре — подех. — Как, за бога, успя да ме откриеш?

Ейдриън не ми отговори веднага. Накрая заговори с голямо нежелание.

— Докато бяхме в апартамента ми, Еди постави проследяващо устройство в чантата ти.

— Какво? Не може да го е направил! Те ме претърсиха.

— Е, не съм сигурен как точно изглежда. Не зная какво е получил. Всъщност го взе от твоите хора. Веднага щом Трей потвърди, че ще се срещнете вечерта, Беликов се свърза по телефона с всеки пазител, намиращ се в радиус на два часа път от нас, опитвайки се да подсигури подкрепление. Обади се и на алхимиците и ги убеди да предоставят някои от технологиите си.

Имаше толкова много влудяващи неща в това, което току-що ми каза, че не знаех откъде да започна. Всякакви уговорки и сделки са били направени зад гърба ми, без да подозирам. И макар сега всичко да се уреди, никой нищо не ми бе казал. На всичко отгоре как така и алхимиците са били въввлечени? За да помогнат на пазителите да ме проследят?

— Обещите — досетих се аз. — Ето откъде са се взели. Проследяващото устройство трябва да е било в една от тях. Никога не бих се досетила.

— Не съм изненадан, като зная как работят твоите хора.

Едва сега започна да ми се изяснява останалото от случилото се тази вечер. И последните остатъци от страха ми се стопиха — само за да бъде изместен от гняв.

— Ти си ме излъгал! Всички вие! Трябваше да ми кажете какво вършите — че ме следите и планирате нападение! Как си могъл да го скриеш от мен?

Той въздъхна.

— Не го исках, повярвай ми. Неколкократно им повторих, че трябва да знаеш. Но всички се опасяваха, че ще откажеш да вземеш устройството. Или че по някакъв начин ще се издадеш и тези откачалки ще разберат за плана. Макар че аз не го вярвах.

— И все пак не си направи труда да ми го съобщиш — озъбих му се, все още вбесена.

— Не можех! Те ме заставиха да обещаая, че ще си мълча.

Кой знае защо, но неговото предателство ми се стори по-лошо от това на другите. Бях започнала да му вярвам безрезервно. Как е могъл да ми причини това?

— Никой не е вярвал, че ще успея да разубедея Воините. Така че всички са кроили какви ли не планове без мое участие. — Нямаше значение, че наистина не бях успяла да ги разубедея. — Някой трябваше да ми каже. Ти трябваше да ми кажеш.

В интонацията му съвсем явно се прокраднаха болка и съжаление.

— Уверявам те, наистина исках да ти кажа. Но нямах избор. От всички тук ти най-добре знаеш какво е да бъдеш притиснат между две групи, Сейдж. Освен това, не си ли спомняш какво ти казах малко преди да се качиш в колата на Трей?

Всъщност не го бях забравила. Помнех го почти дума по дума. *И... независимо какво ще се случи, искам да знаеш, че никога не съм се съмнявал в това, което правиш. Постъпката ти е умна. И смела.*

Свих се още повече на седалката. Бях готова да се разплача. Ейдриън беше прав. Аз най-добре знаех какво е да се раздвоява лоялността ти между две групи. Разбирах положението, в което се бе озовал. Но една самолюбива част от мен искаше аз да бях тази, към която неговата лоялност да е най-силна. Той се е опитал, подсказа ми един вътрешен глас. Той се е опитал да ти го каже.

Мястото на срещата, за което Дмитрий спомена на Ейдриън, се оказа домът на Кларънс. Къщата бе претърпена с пазители, някои от които се грижеха за раните на събратята си. Никой не беше убит от двете страни — пазителите са били особено внимателни за това.

Воините на светлината и без това вярваха, че вампирите са извратени и покварени. Не бе нужно да се раздухва достатъчно огънят на омразата.

Не че нападението тази вечер в лагера им щеше да помогне много. Нямах представа как Воините на светлината ще реагират или дали не кроят някакво смъртоносно отмъщение. Предполагах, че пазителите и алхимиците са помислили и за това. Питях се с горчивина дали някоя от двете групи ще сподели мненията си с мен.

— Познавам те достатъчно добре, за да не ти предлагам да те излекувам — каза ми Ейдриън, докато си проправяхме път сред множеството пазители. — Ще те настаня в дневната, а аз ще потърся малко лед.

Понечих да възразя, че сама мога да се справя, но глезенът ми все повече ме болеше. Кимнах и му позволих да ме заведе в дневната. Заварих там двама пазители, които не познавах, заедно със сияещия Кларънс. За моя изненада Еди и Анджелина също бяха там, седнали един до друг — и се държаха за ръце?

— Сидни! — извика той. Незабавно пусна ръката на Анджелина и забърза към мен, за да ме удиви с една гореща прегръдка. — Слава богу, че си добре. Не исках да те оставям там. Това не беше част от плана. Трябваше да те изведе заедно със Соня.

— Е, да, може би следващия път някой ще благоволи да ме посвети в плана — вметнах многозначително.

Еди сбърчи лице в гримаса.

— Съжалявам за това. Наистина. Ние просто...

— Зная, зная. Не сте мислели, че ще се съглася, страхували сте се, че ще сбъркам някъде и така нататък, и така нататък.

— Съжалявам.

Не му бях простила напълно, но бях твърде уморена, за да продължавам.

— Каж ми само — изрекох тихо, — сторило ли ми се е, или вие двамата с Анджелина току-що се държахте за ръце?

Той се изчерви, което ми се стори абсурдно, като си припомних колко свирепо бе лицето му по време на битката.

— Ъ, да. Ние само... си говорихме. Искам да кажа, че това е... мисля, че някой път можем да излезем. Не в училището, разбира се, след като всички ни смятат за роднини. И вероятно нищо сериозно няма да излезе. Имам предвид, че тя е малко откачена, но не е чак

толкова лоша, както си мислех. И наистина беше страхотна в битката. Струва ми се, че трябва да си избия от главата фантазиите за Джил и да се опитам да се срещам с обикновени момичета. Ще съм ти много благодарен, ако от време на време ми заемаш колата си...

Така се смаях, че едва не се наложи да си вдигам ченето от пода.

— Разбира се — съгласих се. — Нямам намерение да преча на една разцъфваща романтична връзка. — Дали трябваше да му кажа, че това с Джил може би не е чак такава фантазия? Не исках да се намесвам. Еди заслужаваше да бъде щастлив, но се чувствах малко виновна, задето бях казала на Джил, че той може би се интересува от нея. Надявах се да не съм усложнила още повече нещата.

Ейдриън се върна с кесия с лед. Настаних се в едно кресло и той ми помогна да наглася леда около глезена си, след като го качих върху една табуретка. Отпуснах се, когато ледът притъпи болката. Надявах се да не съм си счупила някоя кост.

— Не е ли вълнуващо? — попита ме Кларънс. — Най-сетне успяхте сами да видите ловците на вампири!

Не бях сигурна дали бих могла да опиша битката от тази вечер с толкова силен ентузиазъм, но поне за едно бях на едно мнение с него.

— Вие се оказахте прав — потвърдих. — Съжалявам, че преди не ви повярвах.

Той ми се усмихна мило.

— Всичко е наред, скъпа моя. Вероятно и аз не бих повярвал на един побъркан старец.

И аз се усмихнах на свой ред, сетне си спомних нещо, което чух по-рано тази вечер.

— Господин Донахю... вие ми споменахте, че в миналото, когато сте се сблъскали с ловците на вампири, един човек на име Маркър Финч, се е намесил и ви е помогнал.

Кларънс кимна енергично.

— Да, да. Симпатичен млад мъж беше този Маркър. Надявам се един ден пак да се видим.

— Той беше ли алхимик? — попитах. Като видях озадачения поглед на Кларънс, посочих бузата си. — Имаше ли татуировка като моята?

— Като твоята? Не, не. Беше различна. Трудно е да обясня.

Наведох се напред.

— Но имаше ли въобще татуировка на бузата си?

— Да. Не си ли я видяла на снимката?

— Каква снимка?

Кларънс се замисли.

— Бих могъл да се закълна, че съм ти показвал някои от старите ми снимки, когато Лий и Тамара още бяха малки, ах какви хубави дни бяха.

Едва се сдържах. Понякога наистина беше много трудно да се общува с Кларънс.

— А Маркърс? Имате ли негова снимка?

— Разбира се. Много хубава, на която сме ние двамата. Някой ден ще я намеря и ще ти я покажа.

Искаше ми се да го попитам дали не може да ми я покаже още сега, но домът му бе пълен с посетители, така че май не беше най-подходящото време за разглеждане на стари снимки.

Малко след това пристигна Дмитрий, заедно с последните пазители от групата, атакувала арената. Дмитрий веднага попитал за Соня, за която ми бяха казали, че си почива в нейната спалня. Ейдриън й беше предложил да я излекува, но Соня вече бе с достатъчно избистрено съзнание, за да му откаже. Заявила, че просто се нуждае от кръв, почивка и време, за да се изчисти от опиатите по естествен път.

След като Дмитрий чул думите й и се успокоил за състоянието на Соня, дойде направо при мен. Сведе поглед от внушителната си височина към креслото, където седях, с лед на глезена.

— Съжалявам — заговори. — Сигурно вече си разбрала какво се случи.

— Че съм била изпратена в една опасна ситуация само с половината от информацията, от която съм се нуждаела?

— Не съм привърженик на лъжите и на половинчатите истини — увери ме той. — Щеше ми се да имаше друг начин. Обаче разполагахме с толкова малко време, че това изглеждаше най-добрия вариант. Никой не се е съмнявал в способността ти да преценяваш и да се справиш с един труден случай. Но ние не вярвахме в способността на Воините на светлината да се вслушат в гласа на разума.

— Разбирам защо вие, приятели, не сте ми доверили вашия план. — Видях как Ейдриън трепна, като казах „вие, приятели“. Нямах предвид нищо с думите си, но осъзнах, че прозвучаха много

снизходително, типично за алхимиците — все едно противопоставях нас с тях. — Но още не мога да повярвам, че алхимиците са се забъркали в това, че са си намерили извинение да не ме държат в течение.

Вече не бяха останали незаети столове, затова Дмитрий седна направо на пода с кръстосани крака.

— Не мога да ти кажа много за това. Както вече ти обясних, всичко стана много набързо и като говорих с Дона Стантън, тя прецени, че ще бъде по-безопасно за всички, ако не знаеш какво предстои. Ако ще ти помогне да се почувстваш по-добре, мога да те уверя, че тя изрично настоя да се погрижим за твоята безопасност, след като нахлуем там.

— Сигурно — кимнах. — Но все пак щеше да е по-добре, ако тя бе помислила за това как ще се почувствам, когато открия, че не ми се доверяват за жизненоважна информация.

— Тя помисли и за това — рече Дмитрий, с леко притеснен вид. — Каза, че ти няма да възразиш, защото разбираш значението на правилото да не се оспорват решенията на висшестоящите. Че си убедена, че техните решения са най-правилните. Добави още, че ти си образцов алхимик.

Не оспорвай решенията. Те знаят кое е най-доброто. Нямаме право да рискуваме.

— Разбира се, че го е казала — отвърнах. *Аз никога нищо не оспорвам.*

ГЛАВА 23

На Соня ѝ бяха необходими няколко дни, за да се възстанови, което забави завръщането ѝ в Пенсилвания. Когато бе готова да тръгне за летището, ѝ предложих да я закарам. Бяха намерили наетата кола, но Дмитрий я използваше, за да разчисти следите след мисията. Само за двайсет и четири часа Воините на светлината бяха освободили лагера, който се оказа комплекс, отдаван под наем, обикновено като пансион за пенсионери. Почти не бяха оставили следи от пребиваването си, но това не попречи на пазителите да претърсят всеки сантиметър от изоставения терен и сградата.

— Още веднъж ти благодаря — каза ми Соня. — Зная колко си заета.

— Няма проблеми. Сега е уикенд, пък и нали затова съм тук — да помагам на приятелите си.

При тези мои думи тя леко се засмя. Възстановяването ѝ през последните два дни беше забележително и сега изглеждаше красива и ведра, както винаги. Днес бе пуснала кестенявата си коса да пада свободно — истински водопад от огнени вълни, обгръщащ финото ѝ лице.

— Така е, но ми се струва, че правиш много повече, отколкото изисква работата ти.

— Просто се радвам, че си добре — уверих я съвсем честно. Напоследък се бях сближила със Соня и ми бе тъжно, че си заминаваше. — Там на арената... ами, беше направо ужасяващо.

Оживлението ѝ леко помръкна.

— Така беше. През повечето време не бях на себе си и често не можех да схващам какво става с мен. Но помня думите ти. Беше направо удивителна, да не говорим колко смелост се изисква, да се изправиш пред цялата онази озверена тълпа, за да ме защитиш. Разбирам колко трудно ти е било да се противопоставяш на своята раса.

— Онези хора не са моята раса — възразих с непреклонен тон. Част от мен се запита коя точно е моята раса. — Какво ще стане сега с твоите изследвания?

— О, ще ги продължа на изток. Дмитрий също скоро ще се завърне, а в кралския двор има и други изследователи, които ще ни помагат. Важно е да разполагаме с владеец магията на духа, като Ейдриън беше изключително полезен и сега разполагаме с много данни за анализ, благодарение на кръвните проби и наблюденията на аурите. Ще оставим Ейдриън да продължи със своето рисуване, но покъсно ще се свържем с него, ако пак ни потрябва.

Не можех да се отърся от чувството си за вина заради отказа ми да дам още кръв, което косвено доведе до отвличането на Соня.

— Соня, като заговорихме за това, моята кръв...

— Не се тревожи за това — прекъсна ме тя. — Ти беше права, наистина бях прекалено настойчива, а и първо трябва да се съсредоточим върху Дмитрий. Освен това постигнахме известен напредък в преговорите да получим помощ от алхимиците.

— Наистина ли? — Стантън ми се стори твърдо против идеята, когато разговарях с нея. — Те казаха ли „да“?

— Не, но заявиха, че ще се свържат с нас.

Засмях се.

— Е, за тях това е почти положителен отговор.

Замълчах за миг, докато се питах дали това означаваше, че всички ще забравят за моята кръв. След всичките неприятности с Воините и евентуалната помощ на алхимиците, навярно моята кръв вече не беше от такова значение. В края на краищата първоначалните тестове не откриха нищо специално. Никой нямаше основание да се тревожи повече за моята кръв. Само че... самата аз бях разтревожена. Защото независимо колко се ужасявах от всякакви експерименти, един упорит въпрос не ме оставяше на мира: защо онези стригои не можаха да пият от кръвта ми?

Споменаването на аурите от Соня пробуди в мен още един тревожен въпрос.

— Соня, какво означава пурпурният цвят в нечия аура? Ейдриън каза, че го е видял в моята, но не ми обясни с какво може да е свързано.

— Типично за него — засмя се тя. — Пурпурното... ами, да видим. От това, което съм наблюдавала, това е сложен цвят. Това е цвят на духа и страстите. Среща се при онези, които обичат дълбоко и силно, но в същото време търсят по-висше призвание. Интересното при него е, че притежава поразителна дълбочина. Бялото и златното се асоциират с висшите сили и метафизиката, също както червеното и оранжевото са свързани с любовта и по-нисшите, първични инстинкти. Пурпурното като че ли съчетава най-доброто от всички тях. Бих искала да можем да го обясня по-ясно.

— Не, казаното има смисъл — уверих я, докато навлизах в отбивката към летището. — Или поне донякъде. Макар че май не ми пасва особено.

— Е, това трудно може да се нарече точна наука. И той е прав — има го в теб. Работата е там, че... — Спряхме до бордюра и аз видях как тя се вгледа внимателно в мен. — Никога не го бях забелязвала досега. Искам да кажа, сигурна съм, че винаги е било там, но винаги, когато съм те поглеждала, съм виждала жълтото, както при повечето хора с голям интелект. Ейдриън не е толкова опитен в аурите, колкото мен, затова съм толкова изненадана, че е забелязал нещо, което аз съм пропуснала.

Не беше единствената. Духовна, страстна... наистина ли бях всичко това? Дали Ейдриън вярваше, че съм всичко това? При мисълта ме заля топла вълна. Почувствах се въодушевена... и смутена.

Соня сякаш искаше да каже още нещо по въпроса, но после промени намерението си. Изкашля се.

— Е, добре. Ето че пристигнахме. Още веднъж ти благодаря, че ме докара.

— Няма защо — отвърнах, докато мислите ми още плаваха сред пурпурни видения. — Пожелавам ти безопасно пътуване.

Тя отвори вратата на колата, но внезапно се спря.

— О, как щях да забравя. Имам нещо за теб. Кларънс ме помоли да ти предам това.

— Кларънс ли?

Соня се разтършува из чантата си и намери един плик.

— Ето го. Той толкова настояваше да ти предам това — нали знаеш какъв става, като се засуети за нещо.

— Зная. Благодаря.

Соня тръгна с багажа си. Любопитството ми ме подтикна да отворя плика веднага. Вътре имаше снимка, на която се виждаха Кларънс и един млад мъж, приблизително на моите години, който изглеждаше съвсем нормален човек. Двамата бяха преметнали ръце през раменете си и се усмихваха пред обектива. Непознатият имаше права руса коса, която едва стигаше до брадичката му. И зашеметяващи сини очи, изпъкнали на фона на загорялото му лице. Беше извънредно красив и макар усмивката му да се отразяваше в очите му, стори ми се, че долових малко тъга в тях.

Бях толкова запленена от красотата му, че не забелязах веднага татуировката му. Беше на лявата му буза — абстрактно изображение, нещо като съчетание от струпани един върху друг няколко полумесеца с различни размери и завъртени под различни ъгли, така преплетени, че почти приличаха на лоза. Татуировката беше екзотична и красива; наситеното, тъмносиньо мастило бе в тон с цвета на очите му. Но като се вгледах по-отблизо, забелязах нещо познато във формата на татуировката — можех да се закълна, че долових слаб блясък от злато по ръбовете на сините линии. Шокирана, едва не изпуснах снимката. Полумесеците са били татуирани върху златната лилия на алхимиците. Обърнах снимката. Отзад беше надраскана само една дума: Маркъс.

Маркъс Финч, когото Воините на светлината бяха обявили за бивш алхимик. Маркъс Финч, когото алхимиците бяха обявили за несъществуващ. Най-безумното във всичко това беше, че освен ако не броим затворените в специалните поправителни центрове като Кийт, „бивши алхимици“ не съществуваха. Оставаш си алхимик за цял живот. Не можеш да се откажеш. При все това тази отчасти прикрита лилия беше доста силно красноречива. Освен ако Маркъс Финч не си е сменил името, и то така ловко, че това да е убягнало от вниманието на алхимиците. В противен случай излизаше, че Стантън и другите са ме излъгали, когато заявиха, че не са чували за него. Но защо? Да не би зад всичко това да се крие някакво недоразумение или недоверие? Преди седмица бих се заклела, че е невъзможно Стантън да не ми каже истината за него, обаче сега, след като вече знаех колко предпазливо се подава информацията — или не се подава — започвах да се питам дали е така.

Взирах се още малко в снимката, привлечена от тези особени сини очи, които бе невъзможно да забравиш. После я прибрах и се

върнах в „Амбъруд“, решена да запазя в тайна тази фотография. Ако алхимиците предпочитат да отричат пред мен съществуването на Маркър Финч, ще ги оставя да продължават играта си, докато не разкрия защо го правят. Това означаваше, че единствените оставащи следи бяха свързани с Кларърнс и изчезналите Воини. Все пак и това е някакво начало.

Някога, някъде, ще открия Маркър Финч и ще получа отговори на въпросите си.

Изненадах се, като влязох в „Амбъруд“ и видях Джил пред нашето общежитие. Разбира се, седеше на сянка и се наслаждаваше на хубавото време, без да се излага на слънчевите лъчи. Накрая тук беше настъпило нещо като есен, макар че почти трийсет градуса едва ли бе температурата, която обикновено свързвах с хладното есенно време. Лицето на Джил бе замислено, но светна, като ме видя.

— Здравей, Сидни. Надявах се да се видим. Сега, като си без телефон, не мога да те открия.

Намръщих се.

— Да, трябва да го сменя. Голяма мъка е без него.

Тя кимна съчувствено.

— Закара ли Соня?

— Вече е на път към кралския двор и към Михаил — и надявам се, към много по-спокоен живот.

— Това е добре — каза Джил. После отмести поглед и прехапа устни.

Вече я познавах достатъчно добре, за да позная кога събираше смелост, за да ми каже нещо. Знаех също, че е по-добре да не я притискам, затова изчаках търпеливо.

— Направих го — изрече най-после. — Казах на Мика, че свърши... наистина свърши.

Обля ме облекчение. Една грижа по-малко.

— Съжалявам — пророних съчувствено. — Не се съмнявам, че ти е било трудно.

Тя отметна една къдрица от лицето си и се замисли.

— Да. И не. Харесвам го. И бих искала да излизаме заедно — като приятели — ако той го иска. Макар че не зная. Прие го тежко... а нашите общи приятели? Ами... ами точно сега те не са много доволни от мен. — Опитах се да не простена. Джил тъкмо бе затвърдила

положението си в „Амбъруд“ и си бе намерила приятели, а сега всичко можеше да се срине. — Но се надявам да е за добро. С Мика живеем в различни светове, а и без това за мен няма бъдеще с човек. Освен това си мислех доста за любовта... като например, епическата, всепоглъщащата любов... — За миг ме погледна и погледът ѝ омекна. — А това не съществуваше помежду ни. Струва ми се, че ако наистина съм с някого, точно това би трябвало да изпитвам.

Помислих, че е малко пресилено на нейната възраст да си мисли за епическа и всепоглъщаща любов, но не ѝ го казах.

— Ще се справиш ли?

Тя рязко се върна към реалността.

— Да, така мисля. — Върху устните ѝ заигра лека усмивка. — И след като това приключи, може би Еди ще поиска някой път да излезем — разбира се, извън кампуса. Имайки предвид, че сме „роднини“.

Думите ѝ бяха почти повторение на това, което чух по-предишната нощ в къщата на Кларънс и аз я зяпнах изненадано, когато го осъзнах.

— Явно не знаеш... мислех, че след като си съквартирантка с Анджелина...

Джил се намръщи.

— За какво говориш? Какво не зная?

О, боже. Защо, о, защо аз трябва да ѝ съобщя тази новина? Защо не мога да се заключа в стаята си или в библиотеката, отдадена на нещо приятно, като домашните?

— Еди, хм, предложи на Анджелина да излязат. Не зная кога ще стане, но е решил да ѝ даде шанс. — Още не бе поискал колата ми, така че явно още не си бяха определили среща.

Джил изглеждаше потресена.

— К-какво? Еди и Анджелина? Но... той не може да я понася...

— Нещо се е променило — обясних неуверено. — Но не съм сигурна какво. Е, не е нещо като епическа любов, но през последните няколко седмици са се сблизили. Съжалявам. — Джил изглеждаше много по-съкрушена от това, отколкото от скъсването с Мика.

Извърна се и преглътна сълзите си.

— Всичко е наред. Искам да кажа, че никога не съм го окуражавала. Той навярно си мисли, че все още излизам с Мика. Защо да ме чака? Би трябвало да си има някоя.

— Джил...

— Всичко е наред. Ще се оправя. — Изглеждаше толкова тъжна, а сетне, колкото и да бе невероятно, но лицето ѝ още повече помръкна. — О, Сидни. Сигурно много ще ми се разсърдиш.

Още си мислех за Мика и съвсем се обърках от рязката смяна на темата.

— Защо?

Тя бръкна в раницата си и извади едно лъскаво списание. Беше от ония, в които пишат статии за туризма в Южна Калифорния, цялото изпъстрено с реклами. Една от страниците беше отбелязана и аз отгърнах на нея. Беше реклама на Лия Дистефано, на цяла страница, с колаж от снимки на нейни различни модели.

И една от снимките беше на Джил.

Отне ми повече от един миг, за да проумея. На този кадър тя бе застанала в профил. Джил със слънчеви очила и мека шапка — както и с онзи пъстроцветен шал, който Лия ѝ бе дала. Косата ѝ се стелеше на вълни по гърба ѝ, а лицето ѝ изглеждаше много красиво. Ако не познавах Джил толкова добре, никога нямаше да я свържа с този шикозен модел — макар да бе очевидно, че е морой, поне за тези, които знаеха какво да търсят.

— Как? — попитах сърдито. — Как се случи това?

Джил пое дълбоко дъх, готова да поеме вината.

— Когато се отби, за да остави роклите и ми даде шалчето, тя ме попита дали ще ѝ позволя да ми направи една снимка, за да провери как ще излязат цветовете. Имаше и други аксесоари в колата и аз си ги сложих. Тя искаше да ми докаже, че при подходящо оформление ще успее да прикрие идентичността ми. Но не съм си и помисляла... имам предвид, че тя не ми каза, че ще я използва. Господи, чувствам се като пълна глупачка.

Може би не глупава, но определено наивна. Едва не смачках списанието. Бях бясна на Лия. Част от мен много искаше да я даде под съд, заради използване на снимка на непълнолетна без разрешение, но имахме по-сериозни проблеми. Колко широко бе разпространено това списание? Ако Лия е публикувала снимката с Джил в списание, което се продава само в Калифорния, може би никой нямаше да я познае. Все пак един модел морой щеше да предизвика най-малко повдигане на вежди. Кой знае какви неприятности ни очакваха занапред?

— Съжалявам, Сидни — въздъхна Джил. — Какво да направя, за да оправя този гаф?

— Нищо — отрязах я аз. — Освен да стоиш надалеч от Лия. — Прилоша ми. — Ще се погрижа за това. — Макар че всъщност не знаех какво да предприема. Можех само да се моля никой да не е забелязал снимката.

— Ще направя каквото е нужно, ако измислиш нещо. Аз... О! — Вдигна очи към някой зад мен. — Май е по-добре да поговорим по-късно.

Погледнах назад. Трей идваше към нас. Още един проблем, с който трябваше да се справя.

— Добра идея — кимнах. Сърдечните болки и публичността на Джил трябваше да минат на заден план. Тя си тръгна, а Трей приближи към мен.

— Здравей, Мелбърн — поздрави ме той, като изпробва една от старите си усмивки. Не особено успешно.

— Не знаех, че още се навърташ наоколо — процедих. — Мислех, че си заминал с останалите. — Воините на светлината бяха изчезнали яко дим. Трей беше казал преди, че те пътуват в търсене на „ловни подвизи“, а магистър Анджелети също бе споменал, че се събират от различни части на страната. По всяка вероятност всеки се бе върнал там, откъдето бе дошъл. Смятах, че и Трей просто ще изчезне от хоризонта.

— Не — поклати глава той. — Тук е моето училище, където баща ми иска да остана. Освен това други Воини никога не са имали постоянна база тук, в Палм Спрингс. Те се местят там, където...

Не успя да довърши, затова аз го направих:

— ... сте получили информация, че има чудовища, които можете най-жестоко да екзекутирате?

— Не беше така — възмути се той. — Ние мислехме, че тя е стригой. И все още го вярваме.

Вгледах се в лицето му. Някога си мислех, че ми е приятел. Бях напълно сигурна, че още ми беше.

— Не и ти. Заради това нарочно изгуби двубоя.

— Не съм — протестира Трей.

— Направи го. Видях те как се разколеба, когато трябваше да сразиш Крис. Не искаше да го победиш. Не искаше да убиеш Соня,

защото всъщност не си сигурен, че тя е стригой.

Той не го отрече.

— Все още смятам, че те трябва да бъдат унищожени.

— Както и аз — съгласих се, но размислих. — Освен ако съществува начин да ги спасите всичките, но това все още крие много неясноти. — Въпреки всичко, което изговорих, докато защитавах Соня, не се чувствах много спокойна да му разкривам нашите тайни и експерименти. — Ако Воините пътуват наоколо, какво ще стане следващия път, когато пак ще се появят тук? Или дори в Лос Анджелис? Ще се присъединиш към тях? Ще заминеш ли на следващия лов?

— Не. — Отговорът му бе категоричен. Дори рязък.

В мен се зароди плаха надежда.

— Решил си да се отделиш от тях?

Трудно ми бе да разгада емоциите, изписани по лицето на Треј, но определено не бяха от щастливите.

— Не. Те решиха да ни изключат — двамата с баща ми. Ние сме отстранени.

Гледах го втренчено няколко мига, загубила дар слово. Не харесвах Воините, нито участието на Треј в ордена им, но изгонването му не бе целта ми.

— Заради мен ли?

— Не. Да. Не зная. — Сви рамене. — Предполагам, че косвено. Те не обвиняват нито теб лично, нито дори алхимиците. По дяволите, те още искат да са екип с алхимиците. Смятат, че си се държала така, защото си била заблудена. Но аз? Аз бях този, който настояваше да те допуснат до арената, който се кълнеше, че всичко ще бъде наред. Така че, те обвиняват мен за грешната преценка и за провала, вследствие от нея. Обвиняват и други — съвета, че се е съгласил да те допусне; охраната, че не е спряла нападението, но това не ми помага да се почувствам по-добре. Единствените прогонени от Воините сме баща ми и аз.

— Аз... съжалявам. Никога не съм очаквала, че ще се случи нещо подобно.

— Няма и как да го очакваш — заключи той прагматично, макар и доста унило. — До известна степен те са прави. Аз бях този, който те доведе. Вината беше моя и на практика те наказаха баща ми за нещо,

което аз извърших. И това е най-лошото от всичко. — Трей се опитваше да го дава непукист, но аз успях да прозра истината. Беше се старал толкова усърдно да впечатли баща си, ала всичките му усилия се бяха увенчали само с едно безкрайно унижение. Следващите думи на Трей го потвърдиха: — Целият живот на баща ми бе посветен на каузата на Воините. Да бъде изритан така... ами, прие го много тежко. Трябва да открия начин да го върна в редиците им — заради него. Предполагам, че не знаеш къде наблизко се намират лесни за убиване стригои?

— Не — заявих. — Особено след като никой от тях не е лесен за убиване. — Поколебах се, неуверена как да продължа. — Трей, какво означава това за нас? Разбирам, че вече не можем да бъдем приятели... особено след като аз, хм, така да се каже, съсипах делото на живота ти.

Отново се мярна нещо като бегло подобие на старата му усмивка.

— Нищо не е съсипано завинаги. Казах ти, че ще се върна в играта. Дори и да не е с убийство на стригой, ще е по някакъв друг начин. Може би, ако науча повече за твоите хора, ще успея да прехвърля мост между нашите две групи и ще можем отново да се обединим и да работим заедно. Това ще ми спечели няколко точки за класацията.

— Нищо не ти пречи да опиташ — дипломатично го насърчих, макар всъщност да не вярвах, че това ще се случи и той го разбираше.

— Е, тогава ще си измисля нещо друго, някакъв внушителен подвиг, който ще впечатли толкова яко Воините, че ще ме върнат в редиците си. Длъжен съм да го направя. — Лицето му отново помръкна, но после усмивката му се върна за кратко — макар и обагрена с отънък на тъга. — Знаеш ли какво друго ме измъчва? Че не мога да поканя Анджелина на среща. Да общувам с вас е едно, но дори и да съм изгонен от редиците на Воините, не мога да рискувам да бъда приятел с морой или дампир. Още по-малко пък да излизам с жена от тези раси. Имам предвид, че от известно време знаех каква е тя, но можех да си позволя да се правя на глупак. Обаче нападението на арената уби всички шансове за това. Знаеш, че Воините не харесват нито едните, нито другите. Дампирите и мороите. Биха искали да унищожат и тях — просто засега смятат, че ще е твърде трудно, пък и не е сред приоритетите им.

Нещо в думите му ме накара да изтръпна, особено след като си припомних нехайната закана на Воините как накрая ще се справят и с мороите. Алхимиците също не обичаха дампирите и мороите, но в никакъв случай не замисляха да ги ликвидират.

— Трябва да тръгвам. — Трей бръкна в джоба си и ми подаде нещо, което се зарадвах да видя. Телефонът ми. — Предполагам, че това ти липсва.

— Да! — Грабнах го нетърпеливо и го включих. Не знаех дали ще успея да си го върна и вече се канех да си купя нов. Този беше от три месеца и на практика беше демоден. — Благодаря ти, че си го опазил. О. Брей. — Вгледах се в дисплея. — Имам милион съобщения от Брейдан. — Не бяхме разговаряли от нощта, в която изчезна Соня.

В очите на Трей отново блеснаха закачливите пламъчета, които толкова ми харесваха.

— Тогава по-добре да му отговориш. Истинската любов не може да чака.

— Истинска любов ли? — поклатих раздражено глава. — Хубаво е, че пак си тук.

Това ми спечели една откровена усмивка.

— До скоро.

Веднага щом останах сама, изпратих есемес на Брейдан: „Съжалявам, че досега бях онемяла в ефира. Но от три дни бях изгубила телефона си“. Отговорът му долетя почти моментално: „На работа съм, но скоро ще имам почивка. Ще прескочиш ли насам?“ Замислих се за това. Тъй като точно сега не ми висяха на главата никакви животоспасяващи мисии, моментът бе подходящ като всеки друг. Отговорих му с есемес, че веднага тръгвам от „Амбъруд“.

Когато пристигнах в „Спенсърс“, Брейдан вече беше приготвил любимото ми кафе с мляко.

— Като пресметнах кога си тръгнала, изчислих колко време ще ми е нужно, за да бъде готово кафето ти точно когато ще се появиш тук.

— Благодаря. — Поех чашата. Чувствах се малко виновна, задето се зарадвах повече на очакващата ме чаша с кафе, отколкото на самия него.

Той поговори малко с другия барман, че ще си вземе кратка почивка, след което ме поведе към една от по-отдалечените маси.

— Няма да ти отнема много време — започна Брейдан. — Зная, че този уикенд навярно имаш доста неща за вършене.

— Всъщност нещата вече се поуспокоиха — казах.

Той пое дълбоко дъх, демонстрирайки същите решителност и притеснение, както когато ме канеше на срещи.

— Сидни — поде с тържествен тон — не мисля, че занапред трябва да се срещаме.

Задавих се насред глътката.

— Чакай... какво?

— Разбирам колко съсипващо е навярно това за теб — додаде той. — Признавам, че и на мен никак не ми е леко. Обаче в светлината на последните събития, стана съвършено ясно, че ти още не си готова за сериозна връзка.

— Последните събития?

Брейдан кимна сериозно.

— Става дума за семейството ти. Ти провали доста от социалните ни ангажменти, за да бъдеш с тях. Макар подобна семейна привързаност да е достойна за уважение, аз просто не съм създаден за подобни непостоянни отношения.

— Непостоянни? — Продължавах да повтарям като папагал очевидно ключовите думи в речта му. Реших, че е крайно време да се взема в ръце. — И така... позволи ми да говоря без заобикалки. Ти късаш с мен.

Той се позамисли.

— Да. Да, точно това правя.

Зачаках някакъв отклик от моя страна. Всепоглъщаща скръб. Да усетя как сърцето ми се разбива. Каквато и да е емоция. Вместо това изпитвах нещо като озадачена изненада.

— Ъ — промърморих.

За Брейдан това очевидно бе достатъчен израз на пълната ми разруха.

— Моля те, не го приемай по-тежко, отколкото е. Аз много ти се възхищавам. Ти си абсолютно най-умното момиче, което някога съм срещал. Но просто не мога да имам сериозна връзка с някой толкова безотговорен като теб.

Зяпнах го смаяно.

— Безотговорен?

Брейдан отново кимна.

— Да.

Не бях сигурна откъде започна. Май бе някъде от стомаха ми. Но съвсем внезапно се залях в неудържим смях. Не можех да се спра. Трябваше да оставя върху масата чашата си с кафето, за да не го разлея. Наложих се дори да заровя лице в шепи, за да избърша сълзите си.

— Сидни? — попита Брейдан предпазливо. — Да не би това да е някаква истерична реакция от скръб и отчаяние?

Отне ми поне още една минута, за да се успокоя дотолкова, че да му отговоря:

— О, Брейдан. Ти ме направи много щастлива. Даде ми нещо, което мислех, че никога няма да получа. Благодаря ти. — Посегнах към кафето и се изправих. Той изглеждаше напълно сащисан.

— Хм. Няма защо.

Излязох от кафенето, още кискаща се като пълна глупачка. През последния месец или горе-долу толкова, всички в моя живот неуморно ми повтаряха колко съм отговорна, колко съм старателна, истински пример за подражание. Как ли не са ме наричали. Но никога, абсолютно никога не са ме наричали безотговорна.

И това ми хареса.

ГЛАВА 24

Тъй като този ден едва ли можеше да стане по-откачен, реших да се отбия при Ейдриън. Глождеше ме нещо, за което умирах да узная, но досега нямах възможност да попитам за това.

Той ми отвори вратата веднага, щом почуках, с четка в ръка.

— О — рече. — Не те очаквах.

— Да не прекъсвам нещо?

— Само домашното ми. — Отстъпи крачка назад, за да ме пусне да вляза. — Не се притеснявай. За мен това не е чак такъв проблем, както би било за теб.

Влязох в дневната и много се зарадвах, като видях навсякъде пръснати картини и триножници.

— Отново си възстановил студиото си за рисуване.

— Да. — Той остави четката и избърса ръцете си с най-близкия парцал. — Сега, след като това място вече не е изследователски център, мога да го върна към обичайния му артистичен стил.

Облегна се на гърба на дивана, тапициран с дамаска на шотландско каре и впери поглед в мен, докато аз обикалях платната. Спрях се пред едно от тях.

— Какво е това? Прилича ми на лилия.

— Така е — потвърди той. — Не се обиждай, но тази лилия е много по-шик от твоята. Ако алхимиците изявят желание да откупят авторските права върху тази творба и започнат да я използват, готов съм да преговаряме.

— Ще бъде взето под внимание — отвърнах. Все още ми беше смешно от скъсването с Брейдан, а това още повече подобри настроението ми. Макар че се налага да призная, че рисунката ме озадачи донякъде — както често се случваше с неговите абстрактни живописни хрумвания. Лилията, макар и много по-стилизирана и „по-шик“ от добре очертаното и точно изображение върху бузата ми, все още ясно се разпознаваше. Дори бе изпълнена със златна боя. Заобиколена бе от свободно нанесени яркочервени мазки, а около

червеното бе добавил нещо като прозрачен кристален мотив в ледено синьо. Картината бе удивителна, но ако зад всичко това се криеше някакво по-дълбоко значение, то оставаше недосегаемо за мен.

— Днес си в ужасно добро настроение — отбеляза Ейдриън. — Да не би да е имало разпродажба на дрешки в цвят таки?

Отказах се да се пробвам в тълкуването на живописиста му и се обърнах към него.

— Не. Брейдан скъса с мен.

Самодоволната усмивка на Ейдриън мигом помръкна.

— О. Мамка му. Извинявай. Не си ли... искам да кажа, имаш ли нужда от питие? Или ти се иска, хм, да си поплачеш или нещо друго?

Засмях се.

— Не. Странно, но се чувствам много добре. Изобщо не съм съсипана. А би трябвало, нали? Може би има нещо сбъркано в мен.

Зелените очи на Ейдриън ме огледаха преценяващо.

— Не мисля. Не всяко скъсване е трагедия. Все пак... може би заслужаваш нещо, което да те утеши.

Изправи се и се запъти към кухнята. Наблюдавах го озадачено, докато вадеше нещо от хладилника и се зарови в чекмеджето със сребърните прибори. Върна се в дневната и ми връчи половинлитрова кутия със сладолед джелато с нар, в комплект със сребърна лъжичка.

— За кого е това? — попитах, шокирана от жеста му.

— За теб, очевидно. Нали искаше джелато с нар?

Спомних си вечерта в италианския ресторант.

— Ами, да... но не биваше да си правиш труда да...

— Е, значи си искала джелато с нар — обобщи той с желязна логика. — Заради това, пък и сделката си е сделка.

— Каква сделка?

— Помниш ли, когато каза, че ще изпиеш цяла кутия обикновено безалкохолно, ако не пуша цял ден? Е, направих си труда да изчисля калориите и те се оказаха точно толкова, колкото в една порция от това ледено творение. Можеш ли да повярваш, че това малко нещо съдържа четири порции?

Едва не изпуснах джелатото.

— Ти... ти си издържал цял ден без пушене?

— Всъщност почти седмица — уточни той. — Така че можеш, ако искаш, да изядеш цялата кутия.

— Защо, за бога, си го направил? — слисах се.

Той сви рамене.

— Е, ти ми отправи предизвикателство. Освен това пушенето е нездравословен навик, нали?

— Правилно... — Все още бях смаяна.

— Изяж го. Ще се разтопи.

Върнах му джелатото.

— Не мога. Не и докато ме гледаш. Толкова е странно. Може ли да го изям по-късно?

— Разбира се — съгласи се той и го върна в хладилника. — Ако наистина го изядеш. Зная каква си.

Скръстих ръце, докато той стоеше срещу мен.

— О? — върнах брадичка.

Ейдриън ме фиксира с разконцентриращо твърд поглед.

— Може би всички други си мислят, че отвращението ти към храна е много яко, но не и аз. Виждам съм те как гледаш Джил. Ще ти кажа една жестока истина: ти никога, никога няма да имаш нейното тяло. Никога. Невъзможно е. Тя е морой. Ти си човек. Това е биология. Ти имаш страхотна фигура, от онези, за които повечето жени от твоята раса биха убили — а и би изглеждала още по-добре, ако малко понапълнееш. Два килограма би било добро начало. Ребрата ти вече няма да се броят. Ще носиш сутиен с по-голям размер.

— Ейдриън! — Бях ужасена. — Ти... да не си откачил? Нямах право да ми говориш така! Никакво право.

Той се подсмихна.

— Имам пълното право, Сейдж. Аз съм ти приятел, пък и никой друг няма да ти го каже толкова откровено. Освен това съм цар на нездравословните навици. Мислиш ли, че няма да разпозная някой такъв навик, когато го видя? Не зная откъде си го прихванала — дали е по наследство от семейството ти, от общуването ти с прекалено много морои или е просто твоя мания, но ти казвам, че не бива да гладуваш.

— Това е откровено вмешателство.

— Това е истината — просто каза той. — Изречена от някой, който е загрижен и иска твоето тяло да бъде здраво и супер като ума ти.

— Няма да слушам това — заявих и се извърнах. В мен се развихри смесица от емоции. Гняв. Възмущение. И леко облекчение,

колкото и да бе странно. — Тръгвам си. Въобще не биваше да идвам.

Той отпусна ръка върху рамото ми и ме спря.

— Почакай... изслушай ме. — Обърнах се неохотно. Изражението му оставаше строго, но гласът му се смекчи. — Не се опитвам да бъда заядлив или злобен. Ти си последният човек, когото искам да нараня... но не искам и ти сама да се нараняваш. Можеш да пренебрегнеш всичко, което току-що казах, но трябваше да ти го кажа, разбираш ли? Повече няма да го споменавам. Ти си тази, която контролира живота си.

Отклоних поглед, за да скрия напиралците си сълзи.

— Благодаря — промълвих. Трябваше да съм щастлива, че той нямаше намерение да ми натяква. Вместо това болката в мен не изчезна, все едно Ейдриън бе отворил стара рана, която се бях опитвала да забравя и да се преструвам, че не съществува. Една грозна истина, която отказвах да призная пред себе си. Знаех, че беше истинско лицемерие от някой като мен, претендиращ, че предпочита да си има работа само с факти и данни. И независимо дали щях да се съглася с него, или не, знаех, без никакво съмнение, че той бе прав за едно: никой друг не ми бе казал това, което той току-що ми заяви в лицето.

— Защо, впрочем, се отби? — попита ме той. — Сигурна ли си, че не искаш моята нова изумителна картина да се превърне в новата емблема на алхимиците?

Не успях да се сдържа и леко се засмях. Извърнах се и го погледнах, изпълнена с желание да дам своя принос за рязката смяна на темата.

— Не. Дойдох заради нещо много по-сериозно.

Смехът ми явно го бе успокоил и в отговор ме удостои с една от своите самодоволни усмивки.

— Трябва наистина да е нещо много сериозно.

— В онази нощ, когато бягахме от Воините, ти как така изведнъж се научи толкова добре да управляваш мустанга?

Усмивката му се стопи.

— Защото го направи — продължих. — Шофираше без всякакво колебание. Толкова добре, колкото шофирам и аз. Започнах да се чудя да не би някой друг да те е учил. Но дори и да си взимал всеки ден уроци, откакто имаш кола, пак нямаше да си толкова добър.

Превключваше скоростите, сякаш цял живот си се оправял с лостове за ръчни скорости.

Ейдриън рязко се обърна и се отдалечи към противоположния край на дневната.

— Може би съм роден с талант за шофьор — подхвърли той, но не погледна към мен.

Странно как толкова бързо си разменихме ролите. Само преди минута той ме бе притиснал в ъгъла, принуждавайки ме да се изправя лице в лице с проблеми, за които не желяех да мисля. Сега, обаче, аз бях на ход. Последвах го до прозореца и го накарах да ме погледне в очите.

— Права съм, нали? — настоях. — През целия си живот си карал с ръчни скорости!

— Дори и морите не дават шофьорски книжки на деца, Сейдж — изрече той с киснато изражение.

— Не го извъртай. Много добре знаеш какво имам предвид. От много години си знаел, и то съвсем добре, как да местиш скоростния лост.

Мълчанието му беше повече от красноречив отговор, подсказвайки ми, че съм права, независимо, че лицето му си оставаше неразгадаемо.

— Защо? — настоях. Но сега едва ли не умолително. Всички повтаряха каква изключителна умница съм, как умея да правя връзки между случайни факти и да стигам до забележително проницателни изводи. Но това се оказа отвъд способностите ми — не можех да проумея нещо толкова безсмислено. — Защо го направи? Защо се преструваше, че не можеш да караш?

Явно милион мисли кръстосваха ума му, никоя, от които не желяеше да сподели с мен. Накрая поклати раздражено глава.

— Не е ли очевидно, Сейдж? Не, разбира се, че не е. Направих го, за да имам причина да бъда около теб — такава, която бях сигурен, че няма да отхвърлиш.

Смутих се повече от всеки друг път.

— Но... защо? Защо си искал да го направиш?

— Защо ли? — попита той на свой ред. — Защото бях готов да се задоволя с това, след като не можех да направя другото.

Протегна ръце и ме притегли към себе си. Едната му ръка обви кръста ми, а с другата се плъзна зад врата ми. Повдигна главата ми и сведе устни към моите. Затворих очи и се разтопих, когато цялото ми тяло бе погълнато в тази целувка. Бях нищо. Бях всичко. Тръпки пробягнаха по кожата ми. Огън ме изгори отвътре. Тялото му се притисна още по-близо до моето. Спонтанно го прегърнах през врата. Устните му бяха по-топли и по-меки от всичко, което някога съм си представяла, но в същото време пламенни и завладяващо мощни. Моите им отвърнаха жадно и ръцете ми се заключиха още по-плътно. Пръстите му се спуснаха по врата ми, проследявайки очертанията му, като всеки негов допир ме разтърсваше като електрически ток.

Но може би най-хубавото от всичко бе, че аз, Сидни Катрин Сейдж, вечно анализираща света около мен, направо престанах да мисля.

И беше божествено.

Или поне беше така, докато не възвърнах отново способността си да разсъждавам.

Разсъдъкът ми и всичките ми тревоги и размисли внезапно надделяха. Отдръпнах се от Ейдриън, въпреки протестите на тялото ми. Побързах да се обърна с гръб към него, знаейки, че очите ми са ужасени и разширени.

— Какво... какво правиш?

— Не зная — отрони той с усмивка. Пристъпи с една крачка към мен. — Но съм съвсем сигурен, че и ти го правиш.

— Не. Не. Да не си се приближил още към мен! Не бива пак да го правиш. Разбираш ли? Не можем... Не трябва да... о, боже. Не. Никога вече. Това бе грешно. — Притиснах пръсти към устните си, сякаш за да изтрия от тях всичко, което току-що се бе случило, но най-вече за да си припомня отново сладостта и топлината на устата му върху моята. Бързо отдръпнах ръката си.

— Грешно ли? Не зная, Сейдж. Честно, това бе най-правилното, което напоследък ми се е случвало. — Ала въпреки това запази дистанцията помежду ни.

Поклатих глава обезумяло.

— Как можеш да го кажеш? Много добре знаеш как е! Няма начин... ами, знаеш го. Хората и вампирите не могат... не. Нищо не може да има между тях. Между нас.

— Е, все трябва да е имало нещо някога — поправи ме той, опитвайки се да звучи разумно. — Иначе днес нямаше да има дампири. Освен това какво ще кажеш за Съхранителите?

— Съхранителите? — Едва не се засмях, но в това нямаше нищо смешно. — Съхранителите живеят в пещери и водят битки край лагерния огън заради яхния от опосум. Ако искаш да живееш така, то тогава си добре дошъл. Но ако предпочиташ да живееш в цивилизован свят заедно с нас, останалите, тогава повече не ме докосвай. Ами Роуз? Не беше ли лудо влюбен в нея?

Имайки предвид откачената ситуация, Ейдриън изглеждаше прекалено спокоен.

— Може би бях някога. Но това беше... преди колко — три месеца? И, честно, от известно време не се замислям много за нея. Да, още съм наранен и се чувствам някак си използван, но... реално погледнато, тя вече не е тази, за която постоянно мисля. Не ми се привижда лицето ѝ, когато заспивам. Не се питам за...

— Не! — Отстъпих още малко назад. — Не искам да чувам това. Няма повече да го слушам.

С няколко бързи стъпки Ейдриън отново се изправи пред мен. Зад мен бе стената, дяляха ме единствено броени сантиметри от нея. Нямаше накъде да избягам. Той не направи застрашителни движения, но хвана ръцете ми и ги притисна към гърдите си, докато се навеждаше към мен.

— Не, ще ме изслушаш. Този път ще ти се наложи да чуеш нещо, което не се вписва в твоя спретнат и идеално подреден свят на логика и здрав разум. Защото това не е разумно. Ала ти си ужасена, повярвай ми — това и мен адски ме плаши, но... пита ме за Роуз? Опитах се да стана по-добър заради нея, но това бе само за да я впечатля, да я накарам да ме желае. Когато обаче съм с теб, искам да съм по-добър, защото... ами, защото чувствам, че така е правилно. Защото самият аз го желая. Ти ме накара да искам да стана някак си по-значим от самия мен. Искам да бъда безупречен. Ти ме вдъхновяваш с всяко твое действие, с всяка дума, с всеки поглед. Като те гледам, ми приличаш на... на светлина, грееща от човешка плът. Казах го на Хелюин и държа на всяка казана от мен дума: ти си най-красивото създание, което съм виждал някога да стъпва по тази земя. А ти дори не го съзнаваш. Нямах понятие колко си красива или как ярко грееш.

Знаех, че трябва да се отскубна, да издърпам ръцете си от неговите. Но не можех. Още не.

— Ейдриън...

— И аз зная, Сейдж — продължи той, с пламтящи очи. — Зная какво вие, алхимиците, изпитвате към нас. Не съм глупав и повярвай ми, опитах се да те избия от главата си. Но на този свят няма достатъчно алкохол или изкуство, или друго средство за отвличане на вниманието, за да го постигна. Трябваше да спра да ходя при Улф, защото ми бе прекалено трудно да съм толкова близо до теб, макар и само да се преструвахме, че се бием. Не можех да понеса да те докосвам. За мен бе агонизиращо мъчение, защото това означаваше нещо за мен, а знаех, че не означава нищо за теб. През цялото време си повтарях, че трябва да стоя настрана, ала сетне все си намирах разни извинения... като колата например... или каквото и да е друго, само за да бъда отново край теб. Хейдан беше гадняр, но поне докато беше с него, имах основание да спазвам дистанция.

Ейдриън още държеше ръцете ми, лицето му бе напрегнато, паникьосано и отчаяно, докато изливаше сърцето си пред мен. Моето сърце пък биеше до пръсване, изпълнено с безброй емоции. Имаше онова отнесено, далечно изражение, същото, което добиваше, когато духът го завладяваше и го караше да бърби несвързано. Молех се да е тъкмо това — някаква лудост, причинена от духа. Това трябваше да е. Нали?

— Казва се Брейдан — изрекох най-после. Макар и бавно, но успях да укротя тревогите си и донякъде да си възвърна самоконтрола. — Но дори и без него ти имаше милион причини да пазиш дистанция. Ти каза, че знаеш какво изпитваме. Но дали е така наистина? — Издърпах ръцете си от неговите и посочих към бузата си. — Знаеш ли какво всъщност означава златната лилия? Това е обещание, клетва за определен начин на живот и ценностна система. Не можеш да захвърлиш с лека ръка нещо такова. Това няма да ми позволи, дори да го искам. А, честно казано, аз не го искам! Вярвам в това, което правим.

Ейдриън ме измери с прям и спокоен поглед. Не се опита отново да стисне ръцете ми, но и не се отдръпна. Ръцете ми се почувстваха болезнено празни без неговите.

— Този „начин на живот“ и тази „ценностна система“, които тъй ревностно браниш, са те използвали и продължават да те използват. Третират те като част от някаква машина, на която не е позволено да мисли. А ти струваш много повече.

— Някои части в системата си имат недостатъци — признах. — Но принципите ни са солидни и аз вярвам в тях. Действително има разделение между хора и вампири — между мен и теб — което никога не може да бъде нарушено. Ние сме твърде различни. Не сме предопределени да бъдем... такива. Каквито и да било.

— Никой от нас не е предопределен да бъде нещо или да прави каквото и да било — възрази той. — Ние решаваме какви ще бъдем. Веднъж ми каза, че тук няма жертви, че ние имаме силата и пълното право да избираме какви искаме да бъдем.

— Не се опитвай да обръщаш думите ми срещу мен — предупредих го.

— Защо? — попита той, с лека усмивка на устните. — Те са дяволски добри. Ти не си жертва. Ти не си пленница на тази лилия. Можеш да бъдеш каквото си пожелаеш. Можеш да избереш каквото поискаш.

— Прав си. — Отдръпнах се, а той не се възпротиви. — И аз не избирам теб. Ето какво пропускаш в цялата работа.

Ейдриън застина. Усмивката му се стопи.

— Не ти вярвам.

Подсмихнах се.

— Нека да отгатна. Защото отвърнах на целувката ти? — Тази целувка ме бе накарала да се почувствам по-жива от всякога, от много седмици насам. И имах чувството, че той го знае.

— Не — поклати глава Ейдриън. — А защото тук никой друг не те разбира така, както те разбирам аз.

Зачаках да продължи.

— Това ли е всичко? Нямах ли намерение да поясниш какво имаш предвид?

Тези негови зелени очи отказваха да ме освободят от плена си.

— Не мисля, че е необходимо.

Трябваше да отвърна поглед встрани, макар че не бях сигурна защо.

— Ако ме познаваш толкова добре, тогава ще разбереш защо си тръгвам.

— Сидни...

Запътих се забързано към вратата.

— Сбогом, Ейдриън.

Втурнах се навън, донякъде изплашена, че отново ще се опита да ме хване. Ако го бе сторил, не бях сигурна дали бих могла да си тръгна. Но той не ме докосна. Не направи усилие да ме спре. Чак когато стигнах до средата на поляната пред сградата, посмях да се озърна назад. Ейдриън стоеше там, облегат на касата на вратата. В очите му сякаш бе стаено цялото му сърце. А собственото ми сърце се разкъсваше в гърдите ми. Но лилията на бузата ми припомняше коя съм аз.

Извърнах се и се отдалечих, без да поглеждам назад.

Издание:

Ришел Мийд. Златна лилия
Американска. Първо издание
ИК „Ибис“, София, 2012
Редактор: Стамен Стойчев
Коректор: Росица Симеонова
ISBN: 978-619-157-022-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.